

MAHVEDEN AŞKLAR ÜÇLEMESİ

TIRPAN &

SERCE

BRYNNE WEAVER

HER KIRIK KALP DİKİLEREK ONARILAMAZ

AŞK, İNTİKAM VE CİNAYET DOLU KARANLIK BİR ROMANTİK KOMEDİ

Doktor Fionn Kane, neredeyse nişanlanmak üzere olduğu eski sevgilisinden ve yaşamından uzakta, Nebraska'nın küçük bir kasabasında huzurlu bir yaşam bulmayı ummaktadır. Kuralı ise basittir: Çok çalış ve romantik ilişkilerden kaç.

Silveria Sirki'nde motosiklet göstericisi olan Rose Evans ise yıllarını yollarda geçirmiştir ve bu hayat tam da ona göredir, özellikle de sahne ışıklarından uzaklaştığında içinde yükselen cinayet dürtüsünü bastırmak zorunda kalmadığında. Ancak bir cinayet girişimi ters gidip de bacağından sakatlanınca Rose kendini Nebraska'da, sevimli ve biraz da tuhaf olan kasaba doktorunun evinde bulur.

BİR YERDE NE KADAR UZUN KALIRSAN,
HAYALETLERİNİN SENİ BULMA İHTİMALİ DE
O KADAR ARTAR.

Çevirmen Belgin Selen Haktanır

ISBN 978-625-97064-2-9

JUNO
kitap

9 786259 706429

@juno_kitap KDV'den muafır

Juno Kitap - 22

TIRPAN & SERÇE

Brynne Weaver

Düzenleme

Ny.ozlem

Orijinal Adı: Scythe & Sparrow

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Redaksiyon: Arzu Sarı

Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-97064-2-9

Copyright © 2025 Brynne Weaver

Cover Image © Qamber Designs

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

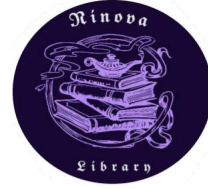
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

MAHVEDEN AŞKLAR ÜÇLEMESİ

TIRPANG GERÇE

BRYNNE WEAVER

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

İÇERİK VE TETİKLEYİCİ UNSURLAR

Her ne kadar *Tırpan ve Serçe* karanlık bir romantik komedi olsa ve bütün bu deliliği yaşatırken sizi kahkahalara boğacağını umsam da yine de karanlık olduğunu hatırlatmak isterim! Lütfen bilinçli bir şekilde okuyun. Eğer aşağıdaki liste hakkında sorularınız olursa, benimle brynneweaverbooks.com veya sosyal medya hesaplarım (en çok Instagram ve TikTok'ta aktifim) üzerinden iletişime geçmekten çekinmeyin.

- Göz küreleri... yine. Bir teselli olacaksa, bunları neden kitaplarıma dahil ettiğimi bilmiyorum çünkü göz küreleriyle ilgili şeyler ödümü koparır.
- Bir de göz kapakları. Evet. Artık o aşamaya geldik.
- Pamuk şekerini mahvettiğimden emin değilim, belki de sadece lekelemişimdir.
- Büyük olasılıkla sosis ve/veya sosisli sandviç
- Zimba tabancalarının sakıncalı kullanımı
- Uyuşturucu bağımlısı rakunlar tetikleyici bir unsur mudur? Tartışılır!
- Palyaçolar
- Seksi palyaçolar
- Aralarında ciddi yaralanmalar, ambulanslar, açık kırıklar, çivi gibi keskin ve sivri bir şey yüzünden oluşan

derin yaralar, kan kaybı, hastaneler, cerrahi iyileşmenin de dahil olduğu tıbbi travmalar

- Kazığa oturtma (seksi bir şey değil ama tamam... o da var)
- Aile içi fiziksel istismar (ayrıntılı anlatılmamıştır) psikolojik/duygusal istismara, cinsel tacize, tehdit ve korkutmaya, kadın düşmanlığına yapılan atıflar
- Yaralı köpek ama Deri Ustası ve Çayırkuşu'nu okuduysanız, Bentley'nin iyileşeceğini zaten biliyorsunuz! Kendisi ölmeyecek kadar huysuz ve sert bir tip!
- Ebeveyn ihmali ve çocuk fiziksel istismarı (ayrıntılı anlatılmamıştır)
- Bıçaklar, tabancalar, beysbol sopaları, metal kancalar, bıçak bileyciler dahil çeşitli silahlar ve keskin nesneler ki artık bunlara alışmış olmanız gerek.
- Ayrıntılı seks sahneleri ki bunlara şunlar dahil (ancak bunlarla sınırlı değil): yetişkin oyuncakları, ilkel sapkınlık, boşalma sapkınlığı, anal, sert seks, halka açık alanda cinsel eylemler
- Pek çok “küfür” içeren sansürsüz ve renkli bir dil. Sizi uyarmadığımı söylemeyin!
- Çok fazla yaralanma ve ölüm de söz konusu... Bu, birbirine âşık olan bir doktor ile bir seri katilin öyküsü. Bu yüzden bunların olması doğal.

Ufak bir not: Lütfen unutmayın, eğer epilogları atlamayı seven bir okursanız, sizden bir istisna yapmanızı rica ediyorum! Bebekler ya da hamilelikler söz konusu değil ama kaçırarak istemeyeceğiniz bir iki sürpriz olabilir. Bana güvenin! (*“Ama dondurma!”* diyorsunuz. *“Pizza! Bira, smoothie’ler ve kaliteli kalsiyum!”* Biliyorum, biliyorum ama *bu sefer* bana güvenin. Ha ha!)

Cellat&Karakuş ve Deri Ustası&Çayırkuşu’nu okumuş ve
“Lanet olsun, dondurma ve pizzaya zaten dayandım,
bu noktadan sonra devam etsem, iyi olur,” diyenleriniz
için... Sizler gerçekten benim insanlarımsınız.
Bu kitap sizin için!

Duzenleme
Ny.ozlem

ŞARKI LİSTESİ

BÖLÜM 1: Kupa Ası

"Handmade Heaven," MARINA
"The Inversion," Joywave

BÖLÜM 2: Yemin

"Mess Is Mine," Vance Joy
"Fight to Feel Alive," Erin McCarley

BÖLÜM 3: Eli Kolu Bağlı

"Lost & Far from Home," Katie Costello
"My Heart," The Perishers

BÖLÜM 4: Çayır Prensesi

"The Daylight," Andrew Belle
"Next Time," Greg Laswell
"Silenced by the Night," Keane

BÖLÜM 5: Söylenmeyenler

"Traveling at the Speed of Light," Joywave
"Never Be Alone," The Last Royals
"In a Week," Hozier (feat. Karen Cowley)

BÖLÜM 6: Gölgeler

"Orca," Wintersleep
"Look After You," Aron Wright
"Darker Side," RHODES

BÖLÜM 7: Sürpriz

"Man's World," MARINA
"Fun Never Ends," Barns Courtney

BÖLÜM 8: Bıçak Kemiğe Dayanınca

"Roses R Red," CRAY

"Shutdown," Joywave

"Minuet for a Cheap Piano," A Winged Victory for the Sullen

BÖLÜM 9: Dikişler

"You Haunt Me," Sir Sly

"Evelyn," Gregory Alan Isakov

"Reflections," TWO LANES

BÖLÜM 10: Kaçak

"Every Window Is a Mirror," Joywave

"Is It A ny Wonder?," Keane

"San Francisco," Gregory Alan Isakov

BÖLÜM 11: Canavar Modu

"Too Young to Die," Barns Courtney

"Take It on Faith," Matt Mays

BÖLÜM 12: Sınırlar

"Strangers," Wave & Rome

"Sister," Andrew Belle

BÖLÜM 13: Kaşınır

"Helium," Glass Animals

"THE GREATEST," Billie Eilish

"Fear and Loathing," MARINA

BÖLÜM 14: Kayıtsız

"The Few Things," JP Saxe (Charlotte Lawrence ile)

"Pieces," Andrew Belle

BÖLÜM 15: İniş

"Twist," Dizzy

"First," Cold War Kids

"Cold Night," Begonia

BÖLÜM 16: Yüzeye Çıkış

"Horizon," Andrew Belle
"All Comes Crashing," Metric
"Realization," TWO LANES

BÖLÜM 17: Talihsizlik

"I Know What You're Thinking and It's Awful," The Dears
"Shrike," Hozier
"Butterflies," Tom Odell (feat. AURORA)

BÖLÜM 18: Uzun Atlama

"Fun," Sir Sly
"Nuclear War," Sara Jackson-Holman
"watch what i do," CRAY

BÖLÜM 19: Şekerleme

"About Love," MARINA
"We're All Gonna Die," CRA Y

BÖLÜM 20: Pençeler

"Coming Apart," Joywave
"The Aviator," Stars of Track and Field
"Wandering Wolf," Wave & Rome

BÖLÜM 21: Perili Ev

"I Love You But I Love Me More," MARINA
"Mayday!!! Fiesta Fever," AWOLNATION (feat. Alex Ebert)
"Content," Joywave

BÖLÜM 22: Karanlık Köşeler

"Come Back for Me," Jaymes Young
"Monsoon," Sara Jackson-Holman
"Au Revoir," OneRepublic

BÖLÜM 23: Kontrolsüz

"Arches," Agnes Obel

"Master & A Hound," Gregory Alan Isakov
"Sweet Apocalypse," Lambert

BÖLÜM 24: Savaş Alanları

"Into the Fire," Erin McCarley
"Particles," Ólafur Arnalds & Nanna
"Hold On," Chord Overstreet

BÖLÜM 25: Zaman Daralıyor

"Stranger," Katie Costello
"Viva La Vida," Sofia Karlberg

BÖLÜM 26: Senaryo

"Can I Exist," MISSIO
"Cardiology," Sara Jackson-Holman
"For You," Greg Laswell

BÖLÜM 27: Kılıç Üçlüsü

"Fall for Me," Sleep Token
"Quietly Yours," Birdy
"The Shade," Metric

SONSÖZ 1: Haritalar

"Close to You," Gracie Abrams
"Maps," Yeah Yeah Yeahs
"Re-Arrange Again," Erin McCarley

SONSÖZ 2: Öfke Bıçağı

"Serial Killer," Slayyyter

EK BÖLÜM: Havada Asılı

"Official," Charli XCX
"Kiss Me," Empress Of (feat. Rina Sawayama)

KUPA ASI

Rose

Birinin başının arkasına yeteri kadar sert vurduğunuzda, göz küreleri çukurlarından dışarı fırlayabilir.

Ya da en azından bir yerde öyle olduğunu okumuştum. Bir yandan tarot destemi karıştırıp, bir yandan da dokuz metre ötede durarak gazlı içeceğine bir mataradan alkol koyup büyük bir yudum alan belalı tipi izlerken bunu düşünüyordum. Kareli gömleğinin koluyla çenesine akan damlaları sildi, hemen arkasından geçirdi ve sosisli sandviçinin yarısını çirkin ağzına tıkıp bir yudum daha aldı.

O iri yumurta kafasına o kadar sert bir darbe indirebilirim ki gözleri yuvalarından doğruca dışarı fırlar.

Karşımda oturan kadın mı? Bunu zerre kadar umursamayacağından eminim.

Pis pis sırtmamak için kendimi tuttum ve kadının gözlerindeki şeytani parıltıyı fark etmemesini umdum. Ama büyük olasılıkla cinayetle ilgili yaydığım sinyallere ve tarot çadırımın açık kapısının ötesindeki Silveria Sirki'nin dikkat dağıtıcı unsurlarına rağmen, kadın dikkatini kartlara vermişti ve ben desteyi karıştırırken gözlerini bir an olsun ellerimden ayırmıyordu. Birinin etrafı rengi solmaya başlamış siyah bir morlukla çevrili olan gözleri donuktu.

Bakışlarımı tekrar adama çevirmemek için direnirken, kanımın damarlarımda dolaşmaya başladığını hissettim. *Kadının* partneriydi.

Kadın gözlerini nihayet ellerimin tekrar eden hareketinden ayırdı ve adama bakmak için oturduğu yerde yana dönmeye başladığı esnada aniden desteyi karıştırmayı bırakıp küt diye masaya koydum. Kadın, tıpkı tahmin ettiğim gibi fena hâlde irkildi. Yine de böyle tepki vermeyeceğini ummuştum.

“Özür dilerim,” dedim içtenlikle. Korku dolu gözlerle bana baktı. *Gerçek* korku. Ama hafifçe gülümsedi. “İsmin ne?”

“Lucy,” dedi.

“Tamam, Lucy. Sorunun ne olduğunu sormayacağım. Ama senden bunu düşünmeni istiyorum.”

Lucy başını salladı. İlk kartı açtım. Hangi kart olacağını biliyordum. Kenarları kullanılmaktan yıpranmıştı, üstündeki resmin rengi de zamanla solmuştu.

“Kupa Ası,” dedim. Kartı masaya koyup kadına doğru ittim. Bir karta, bir bana baktı, kaşlarını çatarak bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. “İç sesini temsil eder. Sana ne söylüyor? Ne istiyorsun?”

Söylemesini umduğum tek bir şey vardı: *Kaçmak*. Ama bunu söylemedi.

“Bilmiyorum,” dedi fısıltıdan farksız bir sesle. Hayal kırıklığı derimin altına bir diken gibi batarken, kadın masada parmaklarını kıvırdı ve üstü çiziklerle dolu, rengi matlaşmış sade alyansını fark ettim. “Matt bir sonraki sene ekip biçmek için bir tarla daha satın almak istiyor ama ben paranın birazını çocuklar için ayırmak istiyorum. Belki bir haftalığına Nebraska’dan uzaklaşmak, çocukları anneme götürmek ve benzinin ne kadar pahalı olduğundan şikâyet etmemek güzel olurdu. Bu tür bir şeyi mi kast ediyorsun...”

“Olabilir.” Omzumu silkip desteyi topladım ve bir kere daha karıştırdım. Bu sefer Kupa Ası’nı destenin üstüne itmedim. Destenin, kadının duyması gerekenleri söylemesine izin verdim. “Önemli olan senin için ne anlama geldiği. Baştan başlayalım ama dediğimi unutma.” Lucy için açılım yaptım. Kupa Yedilisi. Kupa Prensi. Değnek İkilisi. Değişimin işaretleri; Lucy bunlara inanmaya ve kabullenmeye hazır olduğu takdirde geleceğiyle ilgili seçimler karşısındaydı. Kartlarımdan bir mesaj almaya açık olduğundan bile emin değildim. Daha okumasını yeni bitirmiştım ki üç çocuğu çadıra daldı. İki kızının ve oğlunun yüzü şekerden yapış yapış olmuş, boyanmıştı. Her biri bindiği eğlence trenini, oyunu ya da yaklaşan gösterileri kardeşlerinden önce anlatmak istediği için bir ağızdan konuşmaya başladı. *Palyaçolar var, anne. Anne, ateş üfleyen adamı gördün mü? Bir pelüş oyuncak kazanabileceğin bir oyun var. Anne, gel de bak. Anne, anne, anne...*

“Çocuklar.” Tarot baktığım çadırımın girişinden gelen boğuk bir ses çocukları susturdu. İncecik bedenleri o sert ses tonunu duyunca bir anda kıpırtısız ve kaskatı kesildi. Karşımda oturan Lucy’nin gözleri irileşti. Bakışlarını kaçırdı ama yine de gördüm. Gözlerinde kronik korkunun o donuk ifadesi vardı. Yüzündeki ifadenin de donuklaştığını ve başını çevirdiğini gördüm. Bir elinde içkili gazozu, diğer elinde gösteri biletleri olan girişteki adama baktım. “Hadi, alın şunları. Bir saate kadar gösteri için büyük çadırda annenizle buluşun.”

En büyükleri olan oğlan biletleri aldı ve verildiği gibi bir anda elinden alınabilirmiş gibi onları göğsüne dayadı. “Teşekkürler, baba.”

Çocuklar çadırın girişinde kıpırdamadan duran babalarının yanından geçtiler. Adam çocukların kalabalığa karışmasını izledikten sonra bize döndü. Kan çanağına dönmüş gözlerini karısına dikti, içkiyi başına dikip plastik bardağı yere fırlattı.

“Gidelim.”

Lucy başını bir kere sallayıp kalktı. Zoraki bir gülümseme ve güçlkle duyulan bir teşekkürle masaya bir yirmi dolar bıraktı. Ondan ücret almayacaktım ama kocası gibi adamları iyi tanırdım. Saldırgan tipler olurlardı. Acıma ya da yardım gibi en ufak bir küçümsemede bir kadının boğazına yapışabilirlerdi. Adam daha sonra kadına evrenden gelen bir mesaj gibi saçma bir şeye para harcadığı için bağırarak olsa bile, parayı kabul etmem gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişim.

Lucy çadırdan çıktı. Kocası arkasından baktı.

Sonra bana döndü.

“Kafasını saçma sapan fikirlerle doldurmamalısın,” dedi pis pis sırtarak. “Kafasında yeteri kadar saçma fikir var.”

Tarot kartlarımı alıp karıştırdım. Kalbim her öfkeli atışta kemiklerime değiyordu ama kartları karıştırmayı, sakın davranmayı sürdürdüm. “Bir okuma istemiyorsun sanırım.”

“Ona ne söyledin?”

Adam içeri doğru bir adım attı ve tekinsiz bir ifadeyle masamın üstünde dikildi. Sandalyemde geriye yaslandım. Ellerimin hareketleri yavaşladı. Göz göze geldik. “Buraya gelen herkese söylediğim saçmalıkları,” diye yalan söyledim. “Hayallerinin peşinden git. Kalbine güven. Gelecekte seni güzel şeyler bekliyor.”

“O konuda haklısın.” Adam masadaki yirmi doları alıp gözüme soka soka katlarken, dudaklarında pis bir gülümseme belirdi. “Gelecekte beni güzel şeyler bekliyor.”

Adam başını hafifçe sallayıp parayı cebine soktu ve çadırdan çıkıp kendisi kadar belalı görünen arkadaşının beklediği en yakındaki içecek büfesine doğru gitti. Bir süre onu izledim ama sonra gözlerimi yumdum, onu zihnimden atmaya çalışarak dikkatimi tekrar kartlarımı karıştırmaya verdim. Desteyi temizlemek ve aramızdaki bağı koparmak için selenit

kristalime uzandım ancak düşüncelerim Lucy'ye kayıyordu. Ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da gözünün etrafındaki o mor haleyi görüyordum. Gözlerindeki o donuk ifade beni rahat bırakmıyordu. O bakışı pek çok kere görmüştüm. Kupa Ası'nı çeken kadınlarda. Annemde. Aynamda.

Derin bir nefes aldım. Aklımdan bir soru geçirerek ilk kartımı çektim.

Lucy yardım istemedi. Ama yardıma ihtiyacı var. Ne yapmalıyım?

İlk kartı çevirip gözlerimi açtım.

Kule. Karmaşa. Ani değişim.

Başımı yana eğip bir kart daha çektim.

Değnek İkilisi. Kalenin duvarlarının ötesine geçmeye cesaret edersen, fırsatlar var. Karşındaki topraklar tehlikeli olabilir ama hayat dolu. Bir risk al. Yeni bir şey dene. Anlamlı bir hayat seçimlerle inşa edilir.

“Hımm. Bunun nereye varacağını anladım galiba ama ben bunu sormamıştım.”

Kupa Şövalyesi. Romantik bir aşkın gelişi.

“*Kes şunu.* Sorum o sersemin kafatasını patlatmakla ilgiliydi. Âşık olmak gibi bir saçmalıkla ilgili değil. Bana esas sorumun yanıtını ver.”

Kartları tekrar karıştırdım. Sorumu aklımda tutup ilk kartı çektim.

Kule.

“Lanet olsun, büyükanne. Kes şunu dedim sana.” Kartın kenarıyla oynarken içime derin bir nefes çektim ve çadırın girişinden sirk alanına baktım. Artık hazırlanmalıydım. Kartları geride bırakmalıydım. Üstümü değiştirip büyük çadır-daki yaklaşan gösteriye hazırlanmalıydım. Bir motosikletin üstünde iki kişiyle birlikte Ölüm Küresi'nden geçmek hataya pay bırakan bir olay değildi ve odaklanmalıydım. Ama hâlâ

Lucy'nin kocasını görebiliyordum. Derken çadırın önünden Bazyli geçti. Bunun beklediğim işaret olduğunu düşündüm.

"Baz," diye seslenince delikanlı aniden durdu. İnce uzun kolları bronzlaşmıştı ve yağ lekeleriyle kaplıydı. "Buraya gel."

Gözlerinden resmen kıvılcımlar çıkıyordu. Aralıklı dişlerini sergileyerek gülümsedi. "Sana pahalıya patlar."

"Daha ne istediğimi bile söylemedim."

"Yine de pahalıya patlar."

Gözlerimi devirdim. Baz on beş yaşındaki tipik bir genç gibi salına salma içeri girerken sırttı.

Başımla dışarıdaki alanı işaret ettim. Bakışlarımı takip etti. "Yiyecek büfesinin yanında duran kare gömlekli adam."

"Kafası yumurtaya benzeyen herif mi?"

"Evet. Bilgi edinmem gerek. Sadece ehliyeti lazım. Bir de cüzdanında para varsa, yirmi dolarını istiyorum."

Ben Kule kartını tekrar desteye koyarken Baz bakışlarını ellerime çevirdi. "Ben bir hırsız değilim. Bir *sihirbazım*," dedi. Ellerini şöyle bir salladı ve avucunda bir çiçek belirdi. "Çaldığım tek şey kalpler."

Gözlerimi devirince Baz sırtarak çiçeği bana verdi. "Bir hırsız olmadığını biliyorum. Ama şuradaki Yumurta Kafa bir hırsız. Az önce benden yirmi dolar çaldı ve parayı karısına vermeni istiyorum. Sarışın, mavi bluzlu kadını diyorum." Başımla ileride tek başına bir büfeye doğru yürümekte olan Lucy'yi işaret ettim. "Gösteri sırasında üç çocuğuyla birlikte çadırda olacak. Ona parasını geri vermeni ve ehliyeti bana getirmeni istiyorum."

Baz bana dönüp gözlerini kıstı. "Aklımdan ne geçtiğini bilmiyorum ama yardım edebilirim."

"Ediyorsun zaten. Bana ehliyeti getirerek yardım edebilirsin."

“Yardım etmeme izin verirsen para istemem.”

“Hayatta olmaz, evlat. Annen beni boynumdan trapeze asar. Sen bana sadece ehliyeti getir. Karşılığında sana bir Venom çizgi romanı alırım.”

Baz omzunu silkti. Ayakkabısının ucunu çiğnenmiş otlara sürterek bana bakmamaya çalıştı. “Birçoğu bende var.”

“Dark Origins serisinden yok.” Baz hemen yüzüme baktı. Çizgi romanları ne kadar istediğini gizleyemediğini fark edip gülümsememeye çalıştım. “Son ikisinin sende olmadığını biliyorum. Senin için bulabilirim.”

“Tamam... ama şişme havuzunu da ödünç almak istiyorum.”

Burnumu kırıştırdım, başımı hafifçe yana eğdim. “Tabii... Olur sanırım...”

“Muz da istiyorum.”

“Tamam...”

“Bir tane de ananas. Bir de şu ufak kokteyl çubuklarından.”

“Neler oluyor?” Diğer sirk göstericilerinin ve çalışanlarının ziyaret ettiğimiz kasabalardan rasgele eşyalar veya ikramlar almak için beni göndermeleri alışılmadık bir durum değildi. Sirk alanından kaçmak için ikinci bir aracı olan birkaç kişiden biriydim. Sırf markete gitmek için evimi tamamıyla yerinden oynatmam gerekmiyordu. Ama bu yüzden benden türlü türlü şey almam istenirdi. En çok prezervatif istenirdi. Hamilelik testleri de. Mevsimlik sebze. Yerel bir fırından kruvasan. Kitaplar. Viski. Ama... “Bir ananas mı?”

“Annem nihayet bir tatile çıkabildiğinde bana bir PlayStation alacağını söyledi. Ama hiç şansı yok. Bu yüzden tatili onun ayağına getirmeye karar verdim.” Baz kollarını göğsünde kavuşturdu ve savaşılmaya hazırlanıyormuş gibi dimdik durdu. “İster kabul et ister etme, Rose.”

Elimi ona uzatırken sözlerinin içimi ısıttığını hissettim. “Anlaştık. Ama dikkatli ol, tamam mı? Yumurta Kafa baş belasının teki.”

Baz başını salladı, elimi bir kere sıktı ve misyonunu yerine getirmek için çadırdan dışarı fırladı. Ellerinde patlamış mısır, pamuk şekeri ve pelüş hayvanlar bulunan çocukların, en iyi hız treninin hangisi olduğunu tartışan gençlerin ve perili evden çıkıp karanlık köşelerde oyuncularıamızın onları ne kadar korkuttuğuna utanarak gülüşen çiftlerin arasından geçişini izledim. Bunlar genellikle Silveria Sirki’ndeki yuvamla ilgili olarak sevdiğim anlardı. Ne kadar önemsiz gözükseler de sihirli anlardı.

Ama o gün peşinde olduğum tek sihir karanlık ve tehlikeli olandı.

Baz’ın iki adama yaklaştığını gördüm. Lucy’nin gülmekte olan kocasına arkadan yaklaşıp arka cebinden cüzdanını alırken, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Baz cüzdanı aldıktan sonra hızla arkasına dönerek cüzdanı açtı, ehliyeti bölmesinden çıkardı. Sonra parayı aldı ve tam dönmeden kotunun cebine soktu. Birkaç saniye içinde cüzdanı adamın arka cebine koymuştu bile.

Tarot destemle selenit taşımı aldım ve parmaklarının arasında bir yirmi dolarla bir başka kadın çadıra doğru gelirken birkaç müşteri kaçıracağımı bile bile çadırdan çıkıp tabelayı kapalı olarak değiştirdim. Kadının yüzünde beliren anlık hayal kırıklığını fark ettim ama gözlerimi bir an olsun Baz’dan ayırmadım. O da bakışlarını benden ayırmadı. Ben karavanıma doğru giderken yanımdan geçti ve sırf ne yapacağını bildiğim ve bunu beklediğim için kalçama çok hafifçe bir şey sürtündüğünü hissettim. Karavanıma girdikten sonra, ehliyeti cebimden çıkardım. *Matthew Cranwell*. Telefonumu alıp Nebraska haritasından adresini bulmaya çalıştım. Otuz kilometre ötede,

Elmsdale'e yakın olan bir sonraki kasabaydı. Hartford'dakinden daha büyük bir marketi olan bir yerdi. Kaliteli bir ananas bulma şansım daha yüksek olabilirdi. Başparmağımı Matt'in ehliyetindeki yıpranmış fotoğrafının üstünde gezdirdim. Belli belirsiz bir gülümsemeyle deri pantolonumu ve askılı bluzumu giydim ve ehliyeti motosiklet ceketimin iç cebine koydum.

Hartford'daki ilk performans gecesi idi ve büyük çadır gösteriyi izlemek için yakınlardaki kasabalardan gelmiş olan insanlarla doluydu. Silveria Sirki muhteşem bir gösteri sergilediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Perdenin arkasından José Silveria'nın göstericileri teker teker tanıtmasını izledim. Minik arabalarıyla ringde gezinen, hokkabazlık numaraları yapan ve abartılı hareketlerle rutin komedi gösterileri sergileyen palyaçolar. Sırrını sıkı sıkı gizleyen, yaptığı bir dizi numarayla izleyicileri hayretlere düşüren İnanılmaz Santiago. Her daim hevesli bir çırak olan Baz, Santiago'nun sırlarını söyleyecek kadar güvendiği tek kişi olarak rutin gösteriye yardım ediyordu. Trapezciler ve havada ipekli şeritlerle numaralar yapan akrobatlar vardı. Baz'ın annesi Zofia grubun baş göstericisiydi. Sirkteki hayvanlar yalnızca Cheryl'in eğitilmiş kanişleriydi ve özellikle de izleyicilerin arasından gönüllüler istediğinde köpekleri çocukları mest ederdi. Son olarak finalde her zaman ben ve Adrian ile Alin isimli ikizler var. Ölüm Küresi. Metal kafesin ve egzoz dumanının kokusu, adrenalin seli. Üçümüzün de sığamayacağı kadar küçük görünen kafesin içinden hızla geçerken motorlarımızın kükremesi. Tezahürat yapan kalabalığın coşkunu. Hıza ve risk almaya bayılırdım. Belki bunları biraz fazla seviyordum. Çünkü bazen bana yeterli gelmiyordu.

Gösterimiz bittikten sonra kafesten çıkıp Adrian ile Alin'in arasında durdum. İzleyicilere el salladık. Matt Cranwell'in ehliyeti tenimi dağlıyormuş gibi, cebimde âdeta yanıyordu.

İlk fırsatta hemen tüydüm.

Arazi motosikletimi bırakıp Triumph'a bindim, performans kaskımı çıkarıp özel olarak boyanmış olan ICON kaskımı taktım, ufak el aleti setimi aldım ve dümdüz ilerleyen yolda, batmakta olan güneşi arkama alıp Elmsdale'e doğru ilerlemeye başladım. Bir kasırga gibi markete girdim, muz, biraz büzüşmüş bir ananas, az da olsa tropikal gözüken her şeyle beraber ufak bir paket kokteyl çubuğu aldım. Kasada ödemeyi yaptıktan sonra bunları eski sırt çantama attım ve daha ileride bir yerde durduğumda biraz daha iyi bir çanta bulmaya karar verdim.

Marketten çıkarken telefonumu çıkarıp Matt Cranwell'in adresini tekrar kontrol ettim ve haritaya girdim. İzleyeceğim yol ufak kasaba sokaklarından oluşan ağda dümdüz ilerliyordu. Adam kasabadan olsa olsa on dakika uzaklıkta olmalıydı. Hava mükemmeldi ve güneş hâlâ ufak bir keşif gezisi yapıp hava kararmadan önce sirk alanına dönebileceğim kadar tepedeydi.

Kule kartının hatırladığım görüntüsü opak bir zar gibi harita görüntüsünün üstüne yayılmıştı. Burnumu kırıştırdım. Motosikletimin yanında durdum ve telefonu gidondaki cep telefonu tutucusuna koydum.

Belki de yapacağım şey biraz çılgıncaydı. Her zaman yaptığım bir şey değildi. Ama son zamanlarda gerçekten de bir şeyleri değiştirmek istiyordum. Bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Bir süredir bunu hissediyordum. Lucy gibi kadınların *kaçmasına* yardım edeceksem, artık onlara sadece bunu yapmanın yollarını sunmam yeterli değildi. Bunu yapacaksam, *sonuna kadar* gitmeliydim. İvme kazanmalıydim. Tam gaz ilerlemeliydim. Motosiklet göndermeleri bir yana, artık aksiyonun kenarında beklemem doğru değildi. Birkaç yanlış düzeltmek için neler yapılabileceğini gösteriyor olabilirdim

ama hep gerçek anlamda *harekete* geçmekten bir adım geride durmuştum.

Bileğimdeki ufak karanfil dövmesine baktım. Parmaklarımı bunun yanındaki harflerin üzerinde gezdirdim. *V. R.* Önceki sene olanların tekrarlanmasına izin veremezdim. *Asla.*

Bir hayatı sona erdirme sorumluluğunu bunun için donanımlı olmayan birine devretmek sadece yanlış değil, aynı zamanda biraz sıkıcıydı da. Matt Cranwell gibi birini kendi ellerimle haklamak istiyordum.

En azından bunu yapmak istediğimi düşünüyordum.

Hayır. *Kesin olarak* istiyordum. Bu doğru bir şeydi... *gibi*... ve bu dürtü bende kesinlikle vardı. Hem belki zihnimin derinliklerinde *daha* fazlası için kıvranan o isteği de giderirdi.

Dahası, bunu hemen o anda yapmam da gerekmiyordu. Sadece oraya gidip ortama göz atacaktım. Ondan sonra harekete geçmek için birkaç günüm daha olacaktı ve sonra sirk bir sonraki kasabaya geçecekti. Bir sonraki gösteriye. Her zaman korku içinde yaşayan bir kadın olurdu. Şifreli mesajlar ve endişeli bakışlarla bir sonraki adamı haklamam için yardımımı isterdi.

Bacağımı motosikletin üstünden diğer tarafa attım, motoru çalıştırdım ve otoparktan çıkıp kasaba yollarında ilerlemeye başladım.

Uçsuz bucaksız mısır tarlalarıyla ufak bir çiftlik evine ve müstemilatlara giden çakıllı bir araba yolunun başında durmam uzun sürmedi. Yolda motosikletimi mısır saplarının arkasında gizli kalacağı kuytu bir yere bıraktım. Kaskımı çıkarıp kulak kesilirken kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi.

Çıt çıkmıyordu.

Ne beklediğimden emin değildim. Belki bariz bir işaret. Ama hiçbir şey olmuyormuş gibiydi. O çakıllı yolda durdum

ve herhangi bir kişiye ait olabilecek ufak ama bakımlı eve baktım. Bahçede bir salıncak seti vardı. Evin önünde bisikletler duruyordu. Yükseltilmiş bir sebze yatağının yanında bir top tutucu eldiveni ve bir beysbol sopası vardı. Asılmış saksılardan rüzgârda dalgalanan çiçekler sarkıyordu. Tipik bir Amerikan eviydi.

Bir an için yanlış eve mi geldim diye düşündüm. Belki de tarot çadırında gördüğüm her şeyi hayal etmiştim.

Derken bağırışları duydum.

Sinekliğin olduğu bir kapı sert bir şekilde kapandı. Çocuklar evden çıkıp bisikletlerine yöneldi, evdeki karmaşadan kaçmak için yalın ayak bir hâlde pedal çevirerek uzaklaştılar. Arazinin arka tarafına doğru ilerleyerek gözden kayboldular. Çocuklar gitmesine rağmen evdeki sesler kesilmedi. Ne dediğini duyamıyordum. Ama adamın sesindeki öfke belirgindi. Bütün pencere camları bana çatlayacakmış gibi gelene dek sesini yükseltti. Ev adamın sesiyle canlanmış gibiydi. Sonra bir gümbürtü koptu, içeride bir şey fırlatıldı. Birisi çığlık attı.

Ancak garaj yolunu yarıladığımda ne yaptığımı fark ettim. Ama durmak için çok geçti. Tekrar kaskı takıp vizörü indirdim. Yükseltilmiş sebze yatağından geçtim, kapı tekrar sert bir şekilde kapanırken beysbol sopasını aldım ve Matt hışımına verandaya çıktı. Donakaldım ama dikkatini elindeki telefona vermiş olduğundan beni fark etmemişti bile. Yıpranmış yüzünde aksi bir ifadeyle basamakları indi ve evin yanına park edilmiş olan kamyonete gitti.

Sopayı biraz daha sıkıca kavradım.

Durabilirdim. Mısır saplarının arasına dalıp gizlenebilirdim. Matt her an arkasına dönebilir ve beni görebilirdi. Aracına vardığında ise beni kesin olarak görecekti. Tabii hemen o an saklanmazsam.

Ama düşüncelerimde sürekli olarak tekrar eden bir şey vardı.

Sen zıplayana kadar şov başlayamaz.

Bu yüzden şansımı denedim.

Otların arasından çıkmadan ona doğru koşmaya başladım. Ses çıkarmadan. Parmak uçlarımda. Sopayı kaldırdım. Matt kamyonetin ön tarafına yaklaşıyordu. Gözleri hâlâ ekrandaydı. Ona giderek yaklaşıyordum ama hâlâ farkında değildi.

Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibiydi. Korku ve heyecandan kesik kesik nefes alıp veriyordum. Vizörümün kenarları buğulanmıştı.

Toprak yola ilk adımımı attım ve Matt başını hızla bana çevirdi.

İkinci adımımı attığımda, telefonunu yere düşürdü. Sopayı kaldırdım. Üçüncü adımında sopayı başına indirdim.

Ama Matt çoktan harekete geçmişti.

Ona vurdum ama yeteri kadar sert bir darbe indiremedim. Hızla eğilip çömeldi ve darbe onu sadece öfkeliendirdi. Onu yere yıkmaya yetmemişti. Bu yüzden sopayı tekrar savurdum. Bu sefer sopayı havada yakaladı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye hırladı. Sopayı elimden kapıp avuçlarını etrafına doladı. “Lanet olasıca kaltak.”

İhtiyacı olan tek şey bir an için dengemi yitirmemdi. Sopayı var gücüyle savurdu. Sopa bir şimşek gücüyle bacağımanın alt kısmına isabet etti.

Yere düştüm. Sırtı üstü yere serildim. Nefes almaya çalıştım. Muhteşem bir an için hiç acı hissetmedim.

Ama sonra bir elektrik şokuna kapılmışım gibi acı her yanıma yayıldı.

Korkunç bir acı bacağımanın alt kısmından yukarı doğru ilerledi, boğuk bir sesle hıçkırmama neden olarak tüm bedenime yayıldı. Soluklanmaya çalıştım. Kaskım yüzünden yeteri kadar derin nefes alamıyordum. Ama burnuma sert düşüşüm sırasında dikişleri patlayıp yırtılan sırt çantamdan yayılan piña

colada ve dışarı fırlayan ezilmiş meyvelerin kokusu geldi. Feci-ydi. Mide bulandırıcı tatlı bir koku ve gözlerimde şimşekler çaktıran bir acı. Sopa ikinci kez aşağı indi ve bacağımın üst kısmına isabet etti. Ama bunu hayal meyal hissettim. İlk darbenin neden olduğu acı o kadar keskindi ki üçüncü darbe hafif bir çarpma etkisi gibiydi.

Vizörümünden Matt Cranwell'in gözlerini gördüm. Bir sani-yeliğine. Yüzündeki kararlı ifadeyi görmeme yetmişti. Kötü-lük. Hatta bir cinayet işleyecek olmanın soğukkanlı heyecanı. Matt sopayı başının üstüne kaldırdığında, tüm evren yavaşlar gibi oldu. Sopayı havada yaralı bacağımın üstüne getirdi. Bacağımın alt kısmına ikinci kez vuracak olursa, bayılacağımı biliyordum. Sonra beni öldürecekti.

Ellerim yerdeki çakıl taşlarına sürtündü. Tırnaklarımı toprağa geçirdim. Bir avuç dolusu toprak ve taş aldım ve Matt tam sopayı üstüme indirmek üzereyken yüzüne fırlattım.

Öfkeli bir çığlık atarak iki büküm oldu, gözlerini temizlemek için sopayı indirdi. Sopayı hızla elinden kaptım ama gözlerinden akan tozlu gözyaşlarına rağmen sopayı geri kap-tı. Sağlam ayağımla eline bir tekme atıp sopayı mısır tarlasına savurmayı başardım. Matt'in toparlanmasına fırsat vermeden dizine tekme attım ve yere yuvarlandı.

Tırnaklarımı yere saplayıp geri geri gittim. Sol elim ezil-miş bir muza denk gelince kaydı. Matt Cranwell de gözlerine dolan toz toprak ve öfkeden yarı kör bir hâlde sürünerek pe-şimden geldi. Kolunu öne attığında, etrafıma bakınıp tutuna-cak bir şey aradım. Bir silah. Bir damla umut.

Hiçbir şey bulamadım.

Elimi çakıl taşlarının arasında gezdirirken avucuma sivri uçlu bir şey battı. Şöyle bir bakınca parmaklarımın yanma saçılmış olan kokteyl çubuklarını gördüm. Ezilmiş plastik ku-tunun içinde bir deste çubuk vardı.

Cranwell elini yaralı bacağımın bileğine dolayıp beni diğer tarafa çevirdiği anda çubukları kaptım.

Acı, müthiş bir öfke ve çaresizlik içinde bir çığlık attım. Çubukları sıkıca tutarak öne atıldım. Sonra da sivri uçlarını doğruca Matt Cranwell'in gözüne sapladım.

Bağırdı. Bileğimi bıraktı. Toprak zeminde kıvranırken titreyen elini yüzüne götürdü. Kaçamadığı bir acıyla çırpınırken bana döndü. Kirpiklerinin arasından yanağına süzülen kan kıpkırmızı korkunç bir dere oluşturdu. Üç kokteyl çubuğu dehşet verici bir kreş el işi aktivitesi gibi gözünden sarkıyordu. Uçlarındaki minik flamalar Matt'in geçirdiği şokun etkisiyle sallanıyordu. Engelleyemediği bir refleksle gözünü kırpmaya çalıştı. Göz kapağı her hareketiyle en tepedeki tahta çubuğa değiyordu ve Matt yeni bir acı akımıyla irkiliyordu. Çığlık atıyordu. Daha önceden hiç duymadığım bir sesle çığlık atıyordu.

Midem kalkınca kaskın içine öğürdüm. Yutkunarak kıl payı kusmamayı başardım.

Derhal kaçmam lazımdı.

Diğer tarafa dönüp sağlam ayağımla yere basarak kalktım. Diğer ayağımı yere sürterek topallaya topallaya garaj yolunun en sonuna yürüdüm. Matt hâlâ arkamdan bağılıyor, garaj yolunda küfürler ve hakaretler ediyordu.

Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. Çenemi o kadar sıktım ki azı dişlerim kırılacakmış gibi hissettim. Topallayarak attığım her adımla kırık bacağımı ağırlığımı taşıyamayacak kadar zorluyordum. Feci bir acıydı. Topuğumdan bacağımın üst kısmına yayılan acı resmen *işkenceydi*. Her an yere kapaklanabilirdim.

"Yürümeye bak," diye fısıldadım vizörümü açarken. Beni ayakta tutan tek şey, içime çektiğim taze nefesti.

İnsanın gözüne bir avuç kokteyl çubuğu saplandığında ne olduğunu bilmiyordum. Diğer gözünü de sıkı sıkı kapatmak zorunda kalabilirdi.

Ya da belki hissettiği acıya rağmen peşimden gelebilirdi.

Ama o anda bunları düşünecek vaktim yoktu. Motosikletime ulaşmalıyım.

Oradan kaçabileceğim umuduna tutunmalıyım.

Garaj yolunun sonuna vardığımda dönüp çiftliğe baktım. Matt Cranwell ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüş, hâlâ bağıyor, küfürler savuruyor, ağzından tükürükler saçıyordu ve kanlar çakıllı toprak yola damlıyordu. Kadını göremiyordum ama beni izlediğini hissedebiliyordum. Yüzümün büyük bir kısmını kapatan bir kaskım olduğu için o mesafeden beni net bir şekilde göremezdi. Beni giysilerim ya da tavırlarımdan tanıyabilecek kadar iyi tanı mıyordu. Kocas ı garaj yolunda acı içinde ıg ılıklar attığından hayatını değiştiren bir şey olduğunu, o anda çok b y k bir terslik yaşandığını biliyordu. Ama onu izlemiyordu. Beni izliyordu.

Kapıyı kapatıp içeri girdi.

Matt'i ait olduğu yerde, toz toprağın arasında yuvarlanırken bıraktım. Topallayarak motosikletime gittim. Bacağı mı oturak kısmının st nden diğer tarafa attığımda, deri pantolonum i tarafı bir şeye takıldı. Bacağıma korkunç bir acı yayıldı. Ama devam ederek motoru çalıştırdım. Vitesi sıkıca tuttum. Vitesi değiştirdim, gaz kelebeğini geri çektim ve arkama bakmadan çiftlikten uzaklaştım.

Nereye gideceğimi bilmiyordum.

Sadece iğ d lerime kulak verip yola devam ettim.

YEMİN

Fionn

Köşeyi dönmüş, gece koşumdan sonra hızlı hızlı yürüyerek eve dönüyordum. Sadece o koşu yüzünden değil, o gün klinikte Fran Richard'ın batık başparmak tırnağı ve Harold McEnroe'nun devasa çıbanı gibi nahoş işlerle uğraşmak zorunda kaldığım için de hak ettiğim bir kadeh Weller burbonuyla verandada oturmak için kusursuz bir geceydi. Ufak evim ileride belirttiği anda saatime bir bildirim geldi.

Ön kapıda hareket tespit edildi.

“Lanet olasıca Barbara,” diye homurdanıp hızla arkama döndüm ve gerisin geriye kasabaya doğru yürüdüm. Video kapı zili uygulamasını açmak için telefonumu çıkardım. “Orada olduğunu biliyorum, seni çatlak...”

Olduğum yerde kalakaldım. Gördüğüm kişi... kesinlikle ofisteki Barbara değildi.

Kamerada tanımadığım bir kadın vardı. Saçları koyu renkliydi. Deri bir ceket giymişti. Başını sokağa çevirmeden önce yüz hatlarını seçemedim. Ama durduğu yerde sallanıyordu. Sarhoş olmalıydı. Belki de sirk için kasabaya gelmiş, eğlence alanının ilerisindeki bira bahçesinde eğlencenin dozunu kaçırmıştı. Onunla konuşmak için düğmeye basmayı düşündüm ama başparmağım yuvarlak düğmenin üstünde durduğu hâlde

bir şey yapmadım. Belki de Barbara gecenin bir yarısı fazla çalıştırdığı için artık neredeyse hiç kullanmadığım alarmı kurmalıydım. *Polisi aramalıyım*, diye düşündüm ekranıma bakarak tekrar yürümeye başladığımda. Ama bunu da yapmadım.

Kadın kilitli kapıyı bir şekilde açmayı başarinca yapamadım. *"Kahretsin."*

Telefonumu cebime koyup koşmaya başladım.

Kliniğe doğru koşarken kafamdan bir hesap yaptım. Uzun bir koşudan yeni dönmüştüm ve bir buçuk kilometre başına 5,30 dakikadan daha hızlı bir tempoda koşamazdım. Bu yüzden yedi dakika ve dokuz saniyede orada olabilirdim. Kendimi zorlarsam ofise daha da kısa sürede varabileceğimden emindim.

Ama bu süre bana bir saat gibi geldi. Ciğerlerim yanıyordu. Kalbim çılgın gibi atıyordu. Son köşeyi de dönerken yavaşladım ve midemi bir bulantı dalgası kapladı.

Kliniğin ışıkları yanmıyordu. İçeride birisinin olduğunu gösteren tek şey kapı kolundaki silik kanlı el iziydi. Çimlerin üstünde yanlamasına yatan, benzin deposu yamulmuş bir motosiklet vardı. Anahtarı hâlâ kontaktaydı ve parlak krom motor soğurken tık tık tık diye bir ses çıkarıyordu. Turuncu-sarı amberçiçeği desenleri olan siyah bir kask kapıya uzanan yürüyüş yolunda duruyordu.

Elimi enseme attığımda ter içinde kaldığımı fark ettim. Yolun bir ucuna baktım. Sonra diğer ucuna baktım. Tekrar diğer tarafa baktım. Sokakta kimsecikler yoktu. Cebimden telefonumu çıkarıp sıkıca kavradım.

"Lanet olsun."

Telefonumun el fenerini açıp sessizce kapıya doğru gittim. Kilitli değildi. Işığı yere tuttuğumda kanlı bir çizme izi gördüm. Karolardaki koyu kırmızı lekeler bekleme odasına

doğru uzun bir çizgi oluşturunuyordu. Resepsiyon masasının arkasına kadar devam ediyordu. Dehşet verici bir senaryo gibi koridorda kıvrılıyordu. *Korkunç sonuna doğru giden yol bu.*

Bugüne kadar çekilmiş her korku filmindeki aptal gibi, lekeyi izledim ve muayene odalarına giden koridorun başında durdum.

Çıt çıkmıyordu. Boğazımın gerisine yapışan keskin antiseptik kokusundan başka bir koku hissetmiyordum. Koridorun ucundaki acil çıkış tabelasının kırmızı ışığından başka etrafı aydınlatan bir şey de yoktu.

El fenerimi yerdeki kan lekesine çevirip nereye kadar gittiğini görmek istedim. Üçüncü muayene odasının kapalı kapısının altına kadar devam ediyordu.

İçime bir nefes çekip kapıya doğru gittim. Nefesimi tutup kulağımı kapıya dayadım. İçeriden hiç ses gelmiyordu; kapıyı iterek açıp bir engelle karşılaştığımda bile sessizlik devam ediyordu. Bir çizme. Kıpırtısız duran bir bacak. Hareketsiz yatan bir kadın.

Zihnimde bir ışık çubuğu gibi şimşekler çaktı. Karanlık yerini aydınlığa bıraktı. Tepedeki floresan ışığını açtım. Aciliyet hissi ve eğitimim hemen odaya dalmama neden oldu ve muayene odamda yerde yatan kadının yanına çömeldim.

Gömleğiyle sağ bacağının üst kısmına turnike yapmıştı. Dolaptan aldığı yeni bir sargı bezini de gücü azaldığı için gevşekçe turnikenin hemen altına bağlamıştı. İlk yardım malzemeleri yere saçılmıştı. Gazlı bezler. Steril bandajlar. Bir makas. Baldırından akan kanlar yerde bir birikinti oluşturmuştu. Tatlı ananas ve muz kokusu bacağının alt kısmından çıkmış olan kırık kemikle bir tezat oluşturunuyordu. Deri pantolonunu, sanki açığa çıkardığı kemiğe ulaşınca acıya dayanamamış gibi o noktada kesmişti.

“Hanımefendi. *Hanımefendi*,” dedim. Sırtı bana dönüktü ve koyu renkli saçları yüzüne yayılmıştı. Elimi soğuk yanağına dayayıp başını kendime çevirdim. Aralık dudaklarından hızlı, kesik nefesler alıyordu. İki parmağımı nabzına dayarken diğer elimle de hafifçe yanağına vurdum. “Hadi, hanımefendi. Uyanın.”

Kaşlarını çattı. Koyu renkli gür kirpiklerini kırptırdı. İnledi. Kapkara acı ve ıstırap havuzunu andıran gözlerini açtı. Bilincini kaybetmemesi gerekiyordu ama yüzündeki yoğun acı ifadesi hiç hoşuma gitmemişti. Kalbimin derinlerindeki bir odacığın gömülü olan acıma hissi içimi yaktı. Uzun zaman önce işimi yapabilmek için bu hissi görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Ama nedense göz göze geldiğimizde, uzun zamandır unutmuş olduğum o parçam karanlıkta hayat buluverdi. Derken boynuna dayadığım elimi tuttu. Sıktı. Bana sonsuzluk gibi gelen bir âna beni hapsetti. “Yardım et,” diye fısıldadı ve eli elimden kaydı.

Ona bakakaldım. Aradan bir saniye geçti. Gözlerimi kırptım. Sonra hemen işe koyuldum.

Ceketinden cüzdanını çıkarıp 911’i ararken hızla dondurucudan buz torbalarını çıkardım. Kadının ehliyetindeki bilgileri ve durumunu yanıt veren görevliye aktardım. *Yirmi altı yaşında bir kadın, baygın, olası bir motosiklet kazası.* Muayene odasına geri döndüğümde hâlâ baygındı. Buz torbalarını yarasının üstüne koyup tansiyonunu görmek için monitörü bağlayabilmek üzere telefonumu tezgâha bıraktım. *Alt bacağında açık bir kırık. Kan kaybı. Düşük tansiyon. Giderek hızlanan nabız.*

Ambulans gelene kadar bir serum takıp bacağına düzgün bir turnike bağlamıştım. Ama kendine gelmemişti. İlk yardım ekibi bacağına bir atel takarken de uyanmamıştı. Onu sedyeye yatırdığımızda ve ambulansın arkasına taşıdığımızda

ve sarsıldığında da uyanmadı. Elini tuttum ve kendime bunu uyanırsa fark edebileyim diye yaptığımı söyledim.

Bir süre sonra kendine geldi. Gözlerini kırpıştırarak açtı, gözlerimin içine baktı ve kalbim yine paramparça oldu. Karşımdaki sağlık görevlisi yüzüne oksijen maskesi taktığında, maskenin plastik kısmı yine acı hissetmeye başlayan kadının kesik nefesleriyle buharlandı.

“Ben Dr. Kane,” dedim soğuk ve terli elini sıkarken. “Seni hastaneye götürüyoruz. İsmin Rose mu?”

Acil durumlarda takılan boyunluktaki başını salladı.

“Kıpırdamamaya çalış. Neler olduğunu hatırlıyor musun?”

Gözlerini sıkı sıkı yumdu ama o esnada gözlerindeki panik parıltısını yakaladım. “Evet,” dedi sirenin tiz çılgılığı arasında zor duyabildiğim alçak bir sesle.

“Bir motosiklet kazası mı geçirdin?”

Rose gözlerini bir anda açtı. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Bir an için tereddüt etti. “Evet. Ben... yolda kayıp devrildim.”

“Sırtında ya da boynunda ağrı var mı? Bacağından başka bir yerde ağrı hissediyor musun?”

“Hayır.”

Ambulans görevlisi Rose’un bacağına bağladığı sargıyı kesince burnuma yeniden piña colada kokusu geldi. Sesimi alçaltıp başımı biraz yüzüne yaklaştırdım. “İçki mi içmiştin?”

“*Yok artık,*” dedi. Maskenin altında burnunu kırıştırdı ve itiraz etmeme rağmen maskeyi aşağı çekti. “Sen *gerçek* bir doktor musun?”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Evet?”

“Emin değilmiş gibisin.”

“Gayet eminim. Maskeni tak...”

“Bir televizyon doktoru gibisin. Dr. McSpicy gibi. Nereden mezunsun?”

Gülmemeye çalışan kadın ambulans görevlisine baktım. “Ona sadece morfin verdiniz, değil mi?”

“Neden üstünde spor giysiler var?” dedi Rose.

Bu sefer kadın kendisini tutamadı.

“Yoksa şu CrossFit tiplerinden misin? CrossFit’e giden adamlara benziyorsun.”

Ben hayır demeye çalışırken ambulans görevlisi, “Doktor *kesinlikle* şu CrossFit tiplerinden biri,” dedi. “Kocam ona Bay Hayvani Mod der.”

Rose kıkırdadı ve görevli kadın yarasının etrafına yeni buz torbaları koyarken yüzünü buruşturdu. Sonra elimi sıktı. “İsmi ne?” diye sordum kadına Rose’un diğer tarafından. “Daha önce tanışmış mıydık?”

Kadın infüzyon pompasını kontrol ederken gülümsedi. “İsmim Alice. Elwood Sokağı’nda evinizin ilerisinde köşede oturuyorum. Kocam Danny spor salonunda çalışan bir kişisel antrenör...”

“Doğru ya. *Danny*,” dedim kendimden emin bir sesle.

Rose kahverengi gözlerini Alice’e çevirip sıırttı. “Doktorun kimden söz ettiğine dair en ufak bir fikri yok.”

“Biliyorum.”

“Ne zamandan beri Hartford’da yaşıyorsun?” Bakışlarımı Alice’ten Rose çevirdim ve ifademini yumuşadığını hissettim ama birden dikkat kesildim. Rose’un tansiyonu serum sayesinde biraz normale dönmüştü. Yüzünde hâlâ acı çektiğini ele veren bir ifade vardı ve burnunun etrafıyla kaşlarının arasında ince çizgiler belirmişti. Bacağını daha yakından inceleyebilmek için elimi çekmeye çalıştım ama elimi bırakmadı. “Ne zamandan beri, doktor?”

Dikkatli bakışlarından kendimi alabilirmişim gibi, toparlanabilmek için hafifçe başımı salladım. “Hastaneye varana kadar...”

“Hayır. *Ne zamandır Hartford'da yaşıyorsun?* Belki de nerede eğitim aldığınla ilgili soruma geri dönmeliyim. Yanlış bacağı ampute etmeni istemiyorum. Kısa süreli hafıza kaybı falan mı yaşıyorsun?”

Hafifçe gülümsüyor, acıma ve muziplik karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu. Ama koyu renk gözleri hislerini ele veriyordu. Bir şeyi anlamaya çalışıyordu. Endişeliydi. Korkuyordu.

“Kimse bacağı ampute etmeyecek,” dedim nazikçe elini sıkarak.

Rose yutkundu. İstifini bozmamaya çalıştı ama kalp atışlarını gösteren monitör her şeyi anlatıyordu. “Ama kemiğim dışarı fırlamış. Ya...”

“Bana güven, Rose. Kimse bacağı ampute etmeyecek.” Rose erimiş çikolata havuzlarını andıran gözlerini gözlerimden ayırmadı. Maskesini yukarı çekip ağzını ve burnunu kapattım. Yanıt vermediği hâlde, muayene odasında bayıldığı andan beri sözlerinin kulaklarımda çınladığını fark ettim. *Yardım et. Yardım et. Yardım et.* “Ameliyata ben de gireceğim,” dedim. “Yanında olacağım.”

Rose yine başını sallamaya çalıştı ve diğer elimi perçemlerinin tenine yapıştığı alnına dayadım. Kendime bunu sadece onu kıpırtısız tutmak için yaptığımı söyledim. Ama Rose gözlerini yumduğunda ve şakağından aşağı bir damla gözyaşı süzülürken, kalbim sızladı. Elimi geri çekerken parmak uçlarımla gözyaşının geride bıraktığı izi okşadım.

Ne halt ediyorsun, Kane? Kendine gel.

Tekrar hayati belirtilerine odaklandım. Tansiyonunu gösteren monitöre ve hızlanan nabzının düzenli atışlarına odaklanmaya çalıştım. Kısa kariyerim boyunca kaç ameliyata girdiğimi, kaç ilaç yazdığımı ya da kaç hastayı tedavi ettiğimi bile hatırlamıyordum. Ama bir ambulanda ellerini tuttuğum tek bir

kişi olmuştu. Tek bir kişiyi acile götürmüş, tek bir kişi için röntgen sonuçlarını görüntüleme ünitesinin dışındaki mavi plastik sandalyelerden birinde beklemiş ve saatler sürecektir olan dahili sabitleme prosedüründe ortopedi cerrahına yardım etmek üzere bulunmuştum ki nedeni, ameliyat masasında narkoz verilirken sözümü tutacağımı tekrarlamak için yanında olayım diyeydi.

Fısıldayarak yardım isteyen tek bir kişinin sözleri beni hâlâ hastanede tutuyor, ayılma odasında yatağının yanında dolanmama, defalarca okuduğum ve ezberlediğim hâlde hâlâ çizelgesini ellerimde tutmama neden oluyordu.

Rose Evans.

Dalgın dalgın bacağı alçıya alınıp asılmış, uyumakta olan Rose'a baktım. Rahat olup olmadığını merak ettim. Üşüyor mu diye merak ettim. Kazayla ilgili bir kâbus görecektir mi diye merak ettim. Belki de yine hemşireleri çağırıp onu kontrol etmelerini istemeliydim. Diğer ufak yaralara da göz attıklarından emin olmalıyım.

O kadar düşüncelere dalmıştım ki Dr. Chopra yanıma gelene dek içeri girdiğini fark etmemiştim.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu. Gümüş rengi saçlarındaki okuma gözlüğünü aşağı indirip Rose'un çizelgesindeki ayrıntılara göz attı. Başımı iki yana salladım. Dudaklarını birbirine bastırdığında, ağzının kenarlarındaki ince çizgiler derinleşti. “Ameliyata girmek istediğin için onu tanıyor olabilirsin diye düşünmüştüm.”

“Hartford'daki muayenehaneme geldi. Ben...” Sustum. Ne hissettiğimden emin değildim. Yabancı ve ani bir şeydi. Beklenmedik bir histi. “Kalmam gerektiğini düşündüm.”

Göz ucuyla Dr. Chopra'nın başını salladığını gördüm. “Bazı hastalar böyledir. Bize neden bu yolu seçtiğimizi hatırlatırlar. Belki bundan böyle biraz daha fazla ameliyata girersin. Yardıma her zaman ihtiyacımız var.”

Hafifçe gülümsedim. “Benden umudu kestiğini sanıyordum.”

“Direncini kırmam sadece dört sene sürdü. Bunun mümkün olduğunu bildiğim için umudumu keseceğimi sanmıyorum.”

“Ne yazık ki seni hayal kırıklığına uğratacağım,” dedim. Kollarımı göğsümde kavuşturup sırtımı dikleştirdim.

“Çok yazık. Mass General’daki kadar heyecan verici bir iş olmadığını biliyorum ama taşradan hâlâ ilginç vakalar geliyor. Hatta bu akşam sen gelmeden kısa bir süre önce, kayıtlarında senin hastan olduğunu gördüğüm bir adam geldi. Bana sorarsan, saldırgan pisliğin teki. Cranmore muydu? Cranburn müydü?”

“*Cranwell* mi? Matt Cranwell burada mıydı?” dedim. Dr. Chopra başını salladı. “Evet, saldırgan pislik demekle haklısın. Neden geldi?”

“Gözüne birkaç tane kokteyl çubuğu saplanmış.”

“O... ne?” Dr. Chopra omzunu silkti. Ona doğru dönerken kaşlarımı çattım. “Birinci seviye bir travma merkezine gönderilmedi mi?”

“Hayır. Gözünü kurtarmak mümkün değildi. Ameliyatı Dr. Mitchell yaptı. İlginç bir öyküsü olmalı ama neşeli Bay Cranwell neler olduğunu anlatmadı.” Dr. Chopra belli belirsiz bezgin bir gülümsemeyle Rose’un çizelgesini bana geri verdi. “Eve gidip biraz dinlensen iyi olur. Bir sonraki nöbetin ne zaman?”

“Perşembe gecesi,” dedim dalgın dalgın Rose’un çizelgesindeki ismine bakarken.

“Perşembe görüşürüz o zaman,” dedi Dr. Chopra. Sonra odadan çıktı, beni uyuyan hastamla yalnız bıraktı.

Piña colada kokan hastam. Yaralanmasına rağmen bir ambulans çağırmayıp kliniğime izinsiz giren hastam. Ona bir motosiklet kazası mı diye sorduğumda şaşırان hastam.

Rose'un giysilerinin katlanmış bir hâlde yatağının yanındaki plastik sandalyede durduğu yere gittim. Geride sadece çizmeleri ve siyah deri ceket kalmıştı. Diğer her şeyi kesmek zorunda kalmışlardı. Ceplerinden birinde siyah renkli ufak bir kese buldum. İçinde bazılarının üstünde kurumuş kan lekeleri olan metal aletler vardı. Kliniğimin kapısını açmak için kullandığı aletler olduğunu anlayıp keseyi bıraktım. Cüzdanı hâlâ iç cebinde duruyordu. Onu da çıkardım. Ambulans çağırırken telefonda önemli ayrıntıları gözden geçirdiğim ehliyetini aldım. Ehliyet Teksas eyaletine kayıtlıydı ve bir Odessa adresi yazılıydı. Cüzdanının geri kalanını da kontrol ettim ama pek bir şey yoktu. Sadece bir bankamatik kartı, bir kredi kartı ve yirmi dolar nakit para buldum. İçime yayılan o garip hissi onaylayan ya da inkâr eden bir şey bulamadım.

Ta ki cüzdanını ceketinin cebine geri koyarken parmaklarıma değen, cüzdanın bir bölmesinde olmayan başka bir kartı bulana dek.

Bir başka ehliyeti. Bir adama aitti.

Matthew Cranwell'in ehliyetiydi.

ELİ KOLU BAĞLI

Rose

O yatağa mahkûm bir hâlde geçirdiğim üçüncü gündü.

Zofia önceki gün yanında Baz'ı da getirmiş, hastanede kalışımın plajsız ve o kadar eğlenceli olmayan bir tatil gibi olduğunu söyleyerek beni neşelendirmek için elinden geleni yapmıştı. Ya da kum olmadan. Ya da seksi erkekler. Bu yüzden beni neşelendirmeyi başaramamıştı. Baz sadece gözlerini devirdi ve ilk üç Venom Dark çizgi romanını ve tarot destemi elimin yanında öylece duran ilaç düğmesinin yanına bıraktı. Sonra da beni ağustos ayının sıcağındaki bir sosisli sandviç büfesi kokusundan daha fazla rahatsız eden o soruyu sordu: *Buradan ne zaman çıkacaksın?*

Yeteri kadar kısa sürede değil.

O anda José Silveria şapkasını kırışık ellerinin arasında tutmuş, yatağımın ucunda duruyordu. *Yeteri kadar kısa sürede değil* ifadesinin acı gerçekliğiyle yüz yüzeydim.

“Ya şişe standı? Ya da balon ve dart? Yemin ederim ki bu eğlence standlarını idare edebilirim,” dedim çaresiz görünmemeye çalışarak. José'nin iç çekişine ve şapkasının kenarını çekiştirip durmasına bakılacak olursa, bunu pek başaramıyordum.

“Rose, daha ayakta bile duramıyorsun. Buradan tuvalete yürümen ne kadar sürüyor?” Kaşlarımı çattım. On dakika

demek iyi bir yanıt olmayacağından bir şey demedim. “Hartford’da biraz daha kalırsak, Grand Island’daki gösterilere geç kalırız. Seni oraya götüremem, Rose. Burada kalıp iyileşmen gerek.”

“Ama...”

“Seni tanıyorum. Kendine iyi bakmazsın ve birisi yardım istediğinde hayır diyemezsin. Jim ekipmanı toplarken ve kutuları istiflerken sen tek bacağının üstünde ona yardım etmek isteyeceksin.”

“Doğru değil bu.”

“İki sene önce o kazada parmaklarını yaraladığın zamanı hatırlıyor musun?”

Yüzümü buruşturdum ve serçe parmağımın kalıcı olarak eğri kaldığını gizlemek için sol elimi yumruk yaptım. “Ne olmuş?”

“Perdeyi düzeltmeyi teklif edip sonra elini zımbalamamış mıydın?”

“İlgisi yok. Biri bir kazaydı. Diğeri de... O da bir kazaydı.”

José iç çekti ve hak ederek kazandığı Silveria Sirki’nin herkes tarafından sevilen sirk yöneticisi ünvanını kazanmasına neden olan tatlı bir gülümsemeyle bana baktı. “Dilediğin zaman geri dönebilirsin. *İyileştiğinde*. Ama şu anda iyileşmek için zamana ihtiyacın var.” José ellerinden birini sağlam ayak bileğimin üstüne koydu. Gözleri kırıksık kenarları ve insanın içini ısıtan maun tonlarıyla her zaman sevgi doluydu. Kalbimi kırdığında bile. “Hastaneden tamamıyla iyileştiğini söylediklerinde hemen geri gelirsin. Bu durum sonsuza dek sürmeyecek. Sadece bir süreliğine buradasın.”

Tamam anlamında başımı salladım.

Sözleri, sanki bilinçaltım onlara tutunmak ve onları gerçek kılmak için çaresizlik içindeymiş gibi zihnimde yankılandı. Ama *sadece bir süreliğine* ifadesinin ne kadar süre anlamına

gelebileceğini düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyor, gözlerimi yakıyordu. O kadar uzun süredir Silveria’da çalışıyordum ki kendimi geride bıraktığım diğer hayatımı neredeyse unuttuğuma inandırabilirdim. Sirke katıldığım da çocuktum, sadece on beş yaşındaydım. Silveria yuvam olmuştu. Ailemdi. José’nin haklı olduğunu bildiğim ve onun için durumu daha da zorlaştırmak istemediğim hâlde, kendimi bir kenara atılmış gibi hissediyordum.

Omzumu silkip ona gülümsedim ama burnumu çektiğimde, yüzünde hüznünlü bir ifade belirdi. “Tamam, sorun değil, anlıyorum,” dedim hafifçe öksürüp. Kendimi yatakta biraz yukarı kaldırırken bacağımın altındaki köpüğe çarpınca yüzümü ekşitmemeye gayret ettim. “İdare ederim. İlk fırsatta size yetişirim.”

José bana gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımadı. Hatta gözlerinin biraz dolduğunu fark edince, kalbimdeki çatlaklar daha da büyüdü. “Jim karavanını kasabanın hemen dışındaki Çayır Prensesi Kamp Alanı’na götürdü.”

“Kulağa çok klas bir yer gibi geliyor,” dedim monoton bir sesle.

“Orada bir elektrik bağlantı noktası var ama biz yine de jeneratöre benzin koyduk.”

Konuşabileceğimden emin olmadığım için sadece başımı salladım.

José büyük ihtimalle neden bu beklenmedik molanın “iyi bir şey” olduğuna ve belki bu dinlenme süresini hak ettiğime dair bin tane neden saymaya hazırlanarak bir nefes aldı ama Dr. Kane içeri girince fırsat bulamadı.

Kahretsin, adam onu ilk gördüğümünden on misli daha sekiydi. O kadar hoştu ki neredeyse sirkin beni geride bırakıyor olmasının kalp kırıklığı bir şok etkisiyle geçmek üzereydi. Ta ki o sırada ne kadar berbat göründüğümü fark edene kadar. Ti-

pik bir doktor ciddiyetiyle stetoskobuyla ve inanılmaz yakışıklı bir hâlde karşımda duran adama baktığımda, bacağım daha az ağrıyormuş gibi hissettim. Gür kahverengi saçları güzelce taranmıştı. Panjurların arasından sızan öğleden sonrası güneşinin ışınları safir rengi gözlerine vuruyordu. Bu sefer üstünde spor giysiler yoktu ama hâlâ beyaz önlüğünün, ütülü mavi gömleğinin ve hâkî pantolonun altında ne kadar atletik olduğunu görebiliyordum. Elindeki tabletten bana, sonra José'ye, sonra da yaşlı adamın ayak bileğimin üzerindeki eline baktı.

Bir an için gözlerini kıstı ama hemen kendini topladı. "Böldüğüm için özür dilerim. Ben Dr. Kane," dedi elini José'ye uzatarak.

"José Silveria. Rose'uma bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim." Dr. Kane ona bir kere başını sallarken yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Ama José? Ne demek üzere olduğunu biliyordum. Yüzünden muziplik akıyordu. "Rose benim *pequeño gorrión*'umdur. Küçük serçem. En iyi göstericilerimden biridir."

"Sirkte," dedim keyifsizce. "Sirkte çalışıyorum."

"Ha. Bu..."

"Söylesenize, Dr. Kane, evli misiniz?"

Oflamamak için kendimi zor tuttum. Afalladığı belli olan Dr. Kane hafifçe öksürdü ama bu gibi uygunsuz soruları daha önce hiç duymadığına inanmakta zorlandım. "İşimle," diye yanıt verdi.

José kıs kıs gülüp başını iki yana salladı. "Bu hikâyeyi biliyorum. Ben de eskiden öyleydim."

"Hâlâ aynısın," dedim. "Hazır konu senden açılmışken, senin bir yere gitmen gerekmiyor mu? Yakında buradan çıkmazsan, bu akşam karanlıkta hazırlık yapacaksın."

Bir parçam gitmesini istemiyordu. Yanıma bir sandalye çekip bana sirkte büyüdüğü seneleri, para kaybetmeye başlamış

olan bir yeri nasıl miras aldığını ve muhteşem bir gösteriyle nasıl dönüştürdüğünü anlatmasını çok istiyordum. Kulağıma bir ninni gibi gelecek anılarını dinlemek istiyordum. Kendi yatağında uyanacağımı ve son birkaç günün unutulacak bir rüyadan ibaret olduğunu söylemesini istiyordum. Ama bir yandan da yaramı kaplayan yara bandını söküp çıkarmak istiyordum. José orada kaldıkça, göğsümdeki parçalanan kenarlarını ne kadar onarmaya çalışsam da asla doldurulamayacağını düşündüğüm deliği daha çok hissedecektim.

José'den bir şey saklamak imkânsızdı. Dr. Kane'in ve yatağın arasından geçip yanıma geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Doğrulduğunda bakışları yumuşadı ve gözlerinin kenarındaki çizgiler gülümsemesiyle derinleşti. Burnumun sızladığını hissettim ama sel gibi akmak üzere olan gözyaşlarımı dizginledim. “Kendine iyi bak, *pequeño gorrión*. Kendine biraz zaman tanı. Ne kadar gerekiyorsa.” Ona hızlıca başımı salladım ve José arkasına dönüp Dr. Kane'e elini uzattı. “Yardımlarınız için teşekkür ederim, Dr. Kane.”

Doktor onun elini sıktı ama José'nin ne demek istediğini anlamamış gibi tereddütlüydü. Yüz ifadesinin ne anlama geldiğini anlamama fırsat kalmadan, José sırtını sıvazlayarak ona sarıldı. Dr. Kane'in kulağına bir şey fısıldadı. Doktor bana baktığında, mavi gözleri katmanlarımı âdeta delip geçti, o deliğin kenarlarının biraz daha parçalandığı derinlerdeki karanlık bir yere ulaştı. Hafifçe başını salladı ve José sırtını son bir kez sıvazlayıp geri çekildi. Kapıda durup döndü ve bana göz kırptı. Sonra odadan çıktı. José gitmiş, geride kayıtsız bir maskenin altında gizleyemeyeceğim kadar yeni bir yara kalmıştı.

Dr. Kane elinde tabletiyle uzunca bir süre kapıya baktı, analitik bakışları az önce José'nin durduğu yere kilitlendi. Sonra bana döndü. Terk edilmiş olmanın üzüntüsü yüzüme

yansımış olmalıydı ki beni teselli etme niyetiyle hemen gülümsedi ama hiç de o etkiyi yaratmadı.

“Bacağım kopup düşecek mi doktor?”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Ne? Hayır.”

“Bacağımın çürümeye başladığını ve düşeceğini söyleyecekmiş gibi duruyorsun.”

“İyileşecek,” dedi. Başıyla atele alınıp köpükten bir kalıbın üstüne kaldırılmış olan bacağımı işaret etti. “İçine inciler koyduk.”

“İnciler mi?” Alaycı bir tavırla güldüm. “Genital incilere mi düşkünsün yoksa? Alınma ama o tür birine benzemiyorsun, doktor.”

Dr. Kane yabancı bir dili anlamaya çalışıyormuş gibi şaşkın şaşkın bana baktı. Birden yüzünde ne dediğimi anladığını anlatan bir ifade belirdi ve eliyle ağzını örtüp şaşkınlık içinde öksürdü. “Şey, antibiyotik inciler demek istemiştım. Bacağında.”

“Çok rahatladım. Bir ara ciddi eğitim durumu konusuna geri dönmemiz gerek. Büyük bir ihtimalle bir avukatla birlikte.”

Seksi doktorun yanakları çok tatlı kırmızı bir tona büründü. Elini kusursuz saçlarının arasında gezdirdi ve büyük bir kısmını düzelttiği hâlde, birkaç saç telinin arkaya yatmadığını görmek bana beklemedik bir tatmin hissi yaşattı. “Ağrın ne durumda?”

“İyi,” diye yalan söyledim.

“Ağrı kesici alıyor musun?”

“Pek sayılmaz. İyiyim.”

“Uyudun mu?”

“Elbette.”

“Yemek yedin mi?”

Doktorun bakışlarını izleyince, yatağımın yanındaki komodinin üstünde duran yarısı yenmiş hindili sandviçe baktığını gördüm.

“Şey...” Midem sesli bir şekilde guruldadı ve aramıza çöken sessizliği doldurdu. “Bunun yemek sınıfına girdiğinden emin değilim.”

Dr. Kane kaşlarını çatıp bana baktı. “Güçten düşmemelisin. İyi beslenirsen, vücudun kendisini onarır ve enfeksiyonlara karşı savaşır.”

“Eh,” dedim yatakta biraz daha doğrularak, “gitmeme izin verirsiniz, ilk iş olarak gerçek yemek arayacağıma söz veriyorum.”

Kaşlarını daha da çattı ve tableti yandaki masalardan birine koydu. “Önce bacağının durumuna bakalım,” dedi. Yatağa yaklaşımadan önce ellerine bir çift lastik eldiven geçirdi. Bir şey yapmadan önce tam olarak ne yapacağını açıkladı. *Şimdi, ateli çıkaracağım. Sargıları açıp kesiğe göz atacağım.* Gayet profesyonel ve ciddiydi ama şişmiş bacağımı kontrol eden elleri sıcak ve nazikti. Dokunuşunda bu profesyonel kişilikten daha derinlere inen bir nezaket vardı. Ama ambulanda elini tuttuğum adamdan farklı gözüküyordu, sanki o versiyon gerçektir ve bu parlak maskenin altına sıkışıp kalmıştı.

“Kliniğin için özür dilerim,” dedim alçak sesle. Tanıştığımız ânı düşündüm. “Hastaneye gitmek istemiştin.”

“Neden bir ambulans çağırmadın?” diye sordu bakışlarını kontrol ettiği yaradan ayırmadan.

“Kendim gidersem, vakit kazanırım diye düşündüm.”

“Klinikten de bir ambulans çağırabilirdin. Ya da yolda sana yardımcı olabilecek birisini bulabilirdin.” Dr. Kane keskin bakışlarını bana çevirdi, pürdikkat yüzüme baktı. “Kaza geçirdiğinde yakınlarda kimse yok muydu?”

Başımı iki yana salladım.

“Nerede kaza yaptın?”

Damarlarıma bir panik hissi, gidecek başka bir yeri olmayan bir adrenalin akımı yayıldı. Yutkunarak bu hissi

gidermeye ve kıpırdamamaya çalıştım. “Bir tali yoldu. Hangisi olduğundan emin değilim. Bu bölgeyi iyi bilmiyorum.”

“Kaza yaptığını gören oldu mu?” diye sordu. Yarayı incelerken bana baktı. Büyük olasılıkla istifini bozmamaya, ne düşündüğünü belli etmemeye çalışıyordu ama gözlerini belli belirsiz kıstığı gözümünden kaçmamıştı.

“Hayır, sanmıyorum.”

“Ya...”

“Dr. Kane,” diye lafını kesti odaya giren ikinci bir doktor. Bir hemşire de tıbbi malzemelerle dolu bir tekerlekli masayı iterek peşinden geldi. “Perşembe gününe kadar gelmeyeceğinizi sanıyordum. Bu ne güzel bir sürpriz.”

“Dr. Chopra,” dedi Dr. Kane başını saygıyla sallayarak. Dr. Kane ona dönerken elmacık kemiklerinin üstünde hafif bir kızarıklık gördüğüme yemin edebilirdim. Kadın doktorun gözleri parıldar gibi oldu, gözlüğünün arkasında minik bir kıvılcım yanıp söndü. Sanırım Kane’in yüzündeki belli belirsiz kızarıklığı fark eden tek kişi ben değildim. “Fazladan nöbete kalayım dedim.”

“Hastamız nasıl?”

“Daha iyi,” dedi Dr. Kane. Bacağımı işaret ederken Dr. Chopra yanına gelip yarama baktı. Bacağıma yakından bakmak istemiyordum, hâlâ şiş gibiydi. Kendi aralarında kan değerlerinden ve ilaçlardan konuşurken Dr. Chopra tableti alıp dosyayı gözden geçirmeye koyuldu. Dr. Kane yaramı son bir kere daha kontrol ettikten sonra, neredeyse tereddütle Dr. Chopra’ya “her şeyin stabil görüldüğünü” söyledi.

“Harika,” dedi Dr. Chopra. Notları okuduktan sonra tableti ona geri verdi. “O hâlde büyük ihtimalle yarın öğleden sonra sizi taburcu edebiliriz, Rose. Hemşire Naomi banyo yapmanıza yardım edecek ve sargınızı değiştirecek.”

Hafifçe gülümseyip gitti. Dr. Kane onun manyetik çekimine karşı koyamayan bir metal zerresiymiş gibi dönüp kapıya doğru yürümekte olan kadın doktorun arkasından baktı. Bir bana, bir hemşireye baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Yarın burada olmayacağım,” dedi. Ne diyeceğimi bilemeyince aramızdaki sessizlik biraz fazla uzadı. “Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin.”

“Teşekkür ederim. Her şey için. Gerçekten.”

Başını bir kez salladı, birkaç saniye yine tereddütle bekledi ama sonra arkasını dönüp odadan çıktı. Naomi ve ben gözlerimizi kapıya diktik. Dr. Kane’in her an içeri girmesini ve odadan çıkmadan önce aklından geçenleri söylemesini bekledim. Ama geri gelmedi.

Naomi tereddüt edercesine bir gülümsemeyle bana dönüp siyah kıvrırcık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Seni biraz yukarı kaldırayım,” dedi ve yatağın baş kısmını kaldırdı. Oturmama yardım ederken içeriye bir sessizlik çöktü; yataktan kalkmama yardım etmeye hazır değilmiş gibi gerildiğini hissettim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. Elimi tutarken elinin titrediğini fark ettim.

“Evet.”

“Emin misin?”

Kapıya kaçamak bir bakış atıp tekrar bana döndü. Gözleri o kadar koyu renkliydi ki neredeyse siyahtı ama benden yardım isteyen kadınların gözünde gördüğüm korku ve acının tüm tonlarını onun gözlerinde de görebiliyordum. Başını biraz bana yaklaştırıp fısıldadığında ne söyleyeceğini biliyordum. “Seni sirkte gördüm. Sen tarot falcısısın, değil mi?”

Başımı salladım.

“Serçe.” Bunu saygılı bir tavırla söylemişti. Artık çok iyi bildiğim o umut dolu sesle. Acıyla kurulan, kan bağıını aşan gizli bir yakınlıktı bu.

Yüzünü o anda hatırladım. Elinde rulo hâlinde bir yirmi dolarla çadırıma doğru yürüyen kadındı. Damarlarım kimyasal bir dürtüyle canlandı. Her şey keskinleşti: odanın ayrıntıları. Koridordan geçen personelin sesi. Antiseptik ve sanayi tipi deterjan kokusu. Komodinimdeki tarot destesine uzandığımda Naomi'nin gözlerinde beliren parıltı.

Kartları karıştırdım.

“Biraz vaktin varsa, banyo yapmadan önce senin için birkaç kart çekebilirim.” Aradığım kartı aşınmış kenarlarından, kıvrık olan bir köşesinden bulabildim. Diğer tarafa çevirdim. “Kupa Ası,” dedim. “İç sesini dinlemeyi temsil eder. İç sesin sana ne diyor? Ne istiyorsun?”

Naomi'nin gözlerinde bir umut parıltısı belirdi ve kalbim buna hızlanarak yanıt verdi.

“Kaçmak,” dedi.

Gülümsedim. Naomi'nin ruhu incinmiş olabilirdi ama tam anlamıyla cesaretini yitirmemişti. Bunu gülümsemesinde görebiliyordum. Belki beklenen kart değildi. Ölüm değildi. Kılıç Şövalyesi değildi. Kaosun habercileri değildi. Yıldız kartını çekmiştim. Gelecek umut vaat ediyordu. Çünkü ölümden yaşam doğabilirdi. Yeniden doğuş mümkün olabilirdi.

Naomi fısıldayarak sırlarını anlattı. Bir adamla ilgiliydi. Onu aşağılayan bir adamla. Küçümseyen bir adamla. Onu tehdit eden, zarar veren ve kontrol eden bir adamla. Kendi başına kaçamadığı bir adamla. Benden yardım istedi. Yüreğim sızlayana dek kabardı. Çünkü biraz zaman alacak olsa da bunu ona verebileceğimi biliyordum.

Başparmağımla bileğimdeki dövmeyle okşadım.

Orada bir kafese tıkmış olabilirdim. Kanatlarım kırılmış olabilirdi. Ama yine de uçabilirdim.

ÇAYIR PRENSESİ

Rose

Taksi beni çakıllı yola bıraktığında, Çayır Prensesi Kamp Alanı sakindi. Şoför sabırla alüminyum koltuk değneklerimi arabadan çıkarmamı ve koltukta yana kaya kaya arabadan inmemi bekledi. Alanda sadece birkaç karavan vardı. Sanırım 3.501 nüfuslu Hartford'un dışındaki bir çayırdaki kamp yapma fikri pek popüler değildi. Taksi uzaklaştı ve beni oyun alanındaki çocukların sesiyle yalnız bıraktı; çocuklar gözlerini yüzüme diktiler ve eski bir salıncağın bir metronomun sesini andıran ritmik gıcirtısı zemini aşınmış kamp alanına hüznü bir melodi gibi yayıldı. Duraksayıp çocuklara yarım yamalak el salladım. Üçü de aynı saniyede bir anda durarak sallanmayı bıraktı. Bana el sallamadılar.

“Çok... garip,” diye fısıldadım. “Ne tuhaf çocuklar.” Çocuklardan biri fısıltımı duymuş gibi başını yana eğdi ama o mesafeden beni duymuş olması imkânsızdı. Sonra yine aynı saniyede sallanmaya başladılar.

“Eh, en azından artık nasıl öleceğimi biliyorum.” Aniden boğazıma oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım ve bacağım zonklar hâlde topallayarak çakıl taşı kaplı yolda yürümeye başladım. Karavanım açıklık alana yayılmış olan diğer karavanların arasında hemen göze çarpıyordu. Koca

Dorothy neredeyse otuz senelik olabilirdi ama parlak krom tamponları ve özel olarak yapılmış pembe, sarı ve turuncu bir gün batımına karşı havalanmış bir serçe sürüsü resmiyle çok güzeldi. Arttırabildiğim her peniyi Dorothy'nin ihtiyaçları için harcamıştım. Bütün sene yaşadığım evdi. Ama ilk kez karavanıma doğru giderken keşke daha kalıcı bir evim olsaydı diye düşündüm. Belki evinizin geri kalanının gidip sizi geride bırakmasının o kadar kolay olmadığı bir yer olabilirdi.

"Hassas davranıyorsun. Göz açıp kapayınca kadar tura geri döneceksin," diye fısıldadım yere çarptıkça çınlayan kol değneklerimin sesinin arasından. "Tek başına idare edebilirsin. Çocukların seni öldüreceğinden korkmuyorsun. Sen kendini korumasını bilen, bağımsız bir kadınsın."

Buna gerçekten de inanıyordum. En azından karavanımın kapısına varıp durana dek.

"Kahretsin."

Güneşin altında sere serpe uzanan çayırılık alan kavru-luyordu ve istediğim tek şey içeri girip uzanmak ve dürüst olmam gerekirse ağlaya ağlaya uyumaktı. Ama kol değneklerim ve atelimle yerden altmış santim yüksekteki dar bir kapıdan ve içerideki bir dizi dar basamaktan nasıl geçebileceğimi bilmiyordum. O güne kadar hiç katlanan ya da portatif bir merdiven almak aklıma gelmemişti. Böyle bir şeye hiç ihtiyacım olmamıştı.

Ağırlığımı kol değneklerimin süngerli kısmına vererek omuzlarımı sarkıttım. Bedenim çoktan bu aşına olmadığım yürüme tarzına itiraz etmeye başlamıştı bile.

Bir aracın ağır ağır yaklaşıp arkamda durduğunu duyunca bitkinlikle dolan gözlerimi kırıştıırıyordum. Başparmağımı hemen kirpiklerimin altında gezdirip yeni bir kararlılıkla kol değneklerime yükledim. İnsanların dik dik bana bakmasını istemiyordum. Topallayarak karavana biraz daha yaklaştım

ve anahtarımı kilide sokup çevirdim. Derken arkamdan iri bir el uzandı ve kapıyı çekip açtı.

İrkilerek dönerken dengemi kaybettim; arkamda duran adama bakarken güneş gözlerimi kamaştırdı. Kolumdan tutup düşmemi engelledi. “Çok özür dilerim,” dedi bana çok tanıdık gelen bir ses tonuyla. Kolumu tuttuğu hızla bıraktı ve bir adım geriye gitti. “Seni korkutmak istememiştim.”

“McSpicy?” Gözlerimi kısıp ona baktım, sonra biraz ötede arka tarafına motosikletimin dik duracak şekilde bağlanmış olduğu klasik bir Ford F-250 gördüm. “Ne işin var burada?”

“Ödünü koparmaya geldim sanırım. Tekrar özür dilerim.” Açık kapıya ve evime uzanan dar basamaklara bakıp kaşlarını çattı. Tekrar bana baktığında, kısık gözlerindeki yoğun ifade tenimi âdeta yaktı. “Öğleden sonra değil de sabah taburcu olduğunu duyunca motorunu getirip nasıl olduğuna bakayım dedim. Nasılsın?”

İçimde biraz olsun güç bulabilseydim, yalan söylerdim. Ama nedense bu adama gereğinden fazlasını söylemek istiyordum. Belki de bunun nedeni bakışlarındaki o ifadeydi, belki de yüzüme kilitlenmiş olan gözleri ya da benim için kapıyı açık tutması veya diğer elini sendelediğim takdirde beni tutmaya hazırmış gibi hafifçe kaldırmış olmasıydı.

“Son birkaç gün berbattı,” dedim. Sesim umduğumdan daha ince çıkmıştı.

Dr. Jane’in ifadesi yumuşadı. Kapı kolunu tutan elini biraz gevşetti. Kapının gıcırdadığını duydum. “Evet. Tahmin edebiliyorum.”

“İdare ederim.”

“Bundan eminim.”

“Sahi mi? Bana *gayet* de şüphe duyuyormuşsun gibi geldi.”

Karavanıma bakıp omzunu silkti. “Şu basamaklar konusunda şüpheliyim.” Tekrar bana döndüğünde çarpık bir

gölümsemeyle bana bakıyordu ve mavi gözleri parlak güneşin altında bir ton açık gözüküyordu. “Seninle ilgili bir şüphem yok. Yani... idare edebileceğin konusunda.”

Yüzümde beliren yorgun gülümsemeyi gizlemeye çalıştım ama o sırada karavanımın loş iç kısmına, altımızdaki çakıl kaplı yola ve bir an önce oradan gitmek istiyormuş gibi kamyonetine baktığı için bunu fark etmedi.

“Muhtemelen benim hakkımda biraz şüphen olmalı, doktor,” dedim tekrar bana döndüğünde gözlerinin içine bakarak. “Ama yine de idare ederim. Motosikletimi geri getirdiğin için teşekkür ederim. Ne yazık ki kamyonetten indirmene yardım edemeyeceğim.”

“Onu ben hallederim,” dedi. Başımı sallayarak teşekkür ettim ve tekrar karavanımın girişine odaklanırken koltuk değneklerime tutundum. İçerisi dışarıdan da sıcak olacaktı. Dorothy saatlerdir güneşin altında kavruluyordu ama deri ceke-timi çıkarıp iç çamaşırlarımla ertesi güne kadar uyumak için can atıyordum. Basamağa varınca koltuk değneklerimi aracın yanına yasladım ve merdivenin tırabzanını tuttum. Doktor kapıyı açık tuttuğu için kendimi içeri attım ama yukarı çıkarken atelimi kenara çarpınca bir küfür savurdum.

“İyiyim,” dedim çenemi sıkarak. Dr. Kane dikkatle bana bakarken sağlam ayağıma basarak arkama döndüm. Zoraki gülümsememi görünce alnında çizgiler belirdiğini fark ettim. Karavana yasladığım kol değneklerime uzandım ama tutmayı başaramayınca onları domino taşı gibi yere düşürdüm.

“Tamam,” dedim ikimiz de neredeyse tamamıyla karavanımın altında kalan ve alay edermiş gibi bize bakan değnek-lere bakarken. “Bu... pek de iyi olmadı.”

“Haklısın, iyi bir başlangıç olmadı.”

“İdare ederim.”

“Görebiliyorum.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun doğrusu.”

Esprili bir tavırla verdiğim yanıt Dr. Kane’in bir anda düşüncelerinden sıyrılıp harekete geçmesine neden oldu. “Özür dilerim,” dedi fısıldar gibi. Kapıyı yavaşça kapatıp dirseği-me dayadı ve eğilip kol değneklerimi aldı. Karavanın altından değnekleri çekerken soluk gri renkli tişörtü yukarı kaydı. Omurgasını destekleyen sıkı kasları vardı, omuzları ince pamuklu tişörtünün altında geniş ve belirgindi.

Doğrulup karşımda durunca yutkundum. Karavanımın içindeki ufak merdiven boşluğunda dururken boyum onunkini birazcık geçiyordu ama yine de tamamen görüş alanımın içindeydi.

“Teşekkür ederim,” dedim biraz nefessiz kalmış gibi. Koltuk değneklerinden birini sıkıca tutup kendime çekmeye çalıştım ama Dr. Kane değneği bana vermedi. “İdare ederim.”

“Evet, daha önce de söylemiştin. Ama benim evimde daha rahat idare edersin,” dedi birden. Sonra bu sözcükleri ağzından kaçırmış gibi gözleri büyüdü.

“Şey... Ne dedin?”

“Yani... Benim evime gelmelisin. Burası,” dedi boşta olan eliyle evimi işaret ederek, “ideal bir yer değil. İçeri bile zor giriyorsun.”

“Biraz pratik yapmam gerek.”

“Kliman yok.”

“Var...” Var sayılırdı. Dorothy hareket hâlindeyken ve pencereler açık olduğunda. Ayrıca canı istediğinde. Bu da hiçbir zaman anlamına geliyordu.

Doktor şüpheyle kaşlarını çatarak bana baktı. Bir an için aklımdan geçenleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimden emin olamadım. “Ya duş?”

“Gitmeden önce su tankımı doldurmuşlardır,” dedim arkasındaki alana göz atarak. “Oradaki su tükenince de şurada ortak bir duş yeri var.”

Dr. Kane bakışlarımı takip edip kenarında bir duş resmi olan ufak ahşap kulübeye baktı; binanın yeşil boyası da etrafındaki çayırın biçilmemiş çimleri kadar soluktu.

“Çok güvenli gözüküyor.”

“Orada sadece hafta sonları cinayet işleniyor.”

Dr. Kane hem temkinli hem de ciddi bir ifadeyle tekrar bana döndü. “Yarana dikkat etmen ve bir hafta içinde dikişlerinin alınması ve alçının takılması için geri gelmen gerek. Bunu yapabilir misin?”

En iyi ihtimalle yarı gerçek olabilecek yanıtları yutkunarak içimde tuttum. Aradan saniyeler geçtikçe zihnimde canlanan *Çayır Prensesi Kamp Alanı: Dehşet Verici Rose Evans Cinayeti* isimli korku filminde baş rolü oynayacak olmak beni giderek geriyordu ama neredeyse hiç tanımadığım bir adamın bunu fark etmesini kesinlikle istemiyordum. McSpicy çok seksi ve gerçekten de içten biri olabilirdi ama kendi başımın çaresine bakabilirdim. Sürekli olarak yardıma ihtiyacım olduğu hatırlatılmadan da eskisi gibi oraya buraya gidemeyeceğim gerçeğiyle yüzleşmek zaten yeteri kadar kötüydü.

“Rose...” Dr. Kane’in gözlerine karanlık bir bakış yerleşti. Bir şey arıyormuş, karşısındaki seçenekleri ve yolları tartıp biçiyormuş gibi dikkatle yüzüme bakıyordu. Sessizlik uzadıkça, içimden daha çok konuşmak geliyordu. Şişmiş olan ayağımı arkamdaki basamağa yaslayıp dinlendirmek için kaldırdığımda, derin bir nefes aldı. “Matthew Cranwell.”

İstifimi bozmamaya çalıştım. Ama ikimiz de beni hazırlıksız yakaladığını biliyorduk. “Kim?” dedim biraz duraksadıktan sonra.

“Matt Cranwell,” dedi yine. “Onu tanıyor musun?”

Yutkundum. Başımı iki yana salladım.

Parlak güneşe rağmen yüzü kararır gibi oldu. Gözlerimi kaçırmaya çalıştığımda bile, gözlerini benden ayırmadı. Hâlâ orada, kapımın önündeki alanı kaplıyordu ve sıcak yaz havasında âdeta aramızda çatırdayan enerjiyi emiyordu.

Havada asılı kalan o an o kadar uzadı ki büyük bir olasılıkla zihninde dönüp duran her türlü düşünceyi ve suçlamayı hayal edebiliyordum. Başını biraz bana yaklaştırdı ve tehditkâr bir fısıltıyla, “Bunu sana o mu yaptı?” diye sordu.

Geriye çekilmek istedim. Ama kıpırdamadım. Başımı iki yana sallamak istedim ama nedense bunu da yapamadım. Tehlikenin otların arasında gizlenirken keşfettiği bir yavru geyik gibi donakalmıştım.

“Yaralanan tek kişi olmadığını düşünüyorum,” dedi Dr. Kane. Tişörtü kol kaslarını sıkıca sarıyordu ve kaslarının elini saçlarının arasından geçirmek gibi basit bir harekette bu kadar gerilmemiş olması gerekirdi. Saçları kaşlarını çattığı için alnında beliren ince çizgilerin üstüne düşmüştü. “O gece bana aslında neler olduğunu anlatmak ister misin?”

İçime çektiğim her nefes o kadar sığıdı ki nefes almıyormuş gibiydim. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. Bir polis arabasının arka koltuğunda oturmama neden olabilecek olsa bile, hâlâ başımı sallayamıyordum.

Sağlam dur. Sağlam dur, sağlam dur, sağlam dur. Sen lanet olasıcı bir sirkte iki yüz kişilik bir seyirci kalabalığının karşısında metal bir kafeste lanet olasıcı bir motosikletle gösteri yapıyorsun. Lanet olasıcı Ölüm Küresi’nde gösteri yapıyorsun. Sakın ağlama, Rose Evans.

Sakin ağlayayım deme.

Ama ağlamaya başladım.

Tek bir gözyaşı damlası kirpiklerimi aştı, yanağımı yakarak aşağı süzüldü. Doktor asabi bir tavırla yüzümü silişimi

izlerken kaşlarının arasındaki çizgi kayboldu. “Gitsem iyi olacak. Teşekkürler, doktor,” dedim kapıyı arkamdan kapatmaya çalışarak. Ama kapıyı bırakmadı.

“Rose, o adam bulaşmak isteyeceğin türden birisi değil.” Uyarısından kaçış yokmuş gibi ciddileşti. “Birkaç sene önce, kontrolden çıkan bir tutuklanma olayından sonra görevden uzaklaştırılan bir Lincoln ilçe polisi. Duyduğum kadarıyla görevini suistimal etmesiyle ilgili bardağı taşıran son damlaymış bu. Artık zamanının büyük bir kısmını iki yer arasında gidip gelerek geçiriyor. Elmsdale dışındaki çiftliği ve Ferguson’ların değirmeni. Neredeyse *komşusunuz*,” dedi eliyle karavanın arka tarafını işaret ederek. İşaret ettiği noktaya baktım ama... hiçbir şey göremedim. Kamp alanının etrafında, çitlerin diğer tarafındaki buğday tarlalarının ötesinde ne binalar ne de başka yapılar vardı. Burnumu kırıstırıp kaşlarımı çatarak ona bakınca gözlerini devirdi. “Tamam, *peki*. Birkaç kilometre ötede ama yine de komşu sayılırsınız. Teknik olarak.”

Mahallem Matt’in gizlice yaklaşmasını zorlaştıran bir sürü bitkiyle kilometrelerce devam eden açıklık bir alandan oluşan bir yer olsa bile, benim mahallemde olmasından hoşlandığımı söyleyemezdim. Ayrıca artık tek gözlü olsa da onun kurnaz bir hergele olduğunu tahmin ediyordum.

Midemin düğüm düğüm olduğunu hissettim. Dalgın dalgın ufka bakarken, zihnim o anıya takıldı ve adamın gözüne kokteyl çubukları sapladığım âni tekrar tekrar bana hatırlattı.

“Sana yardım edebilirim.”

Dr. Kane’in yumuşak ses tonu, o geceki şiddet dolu olayın tam tersi bir his yaratarak rahatlatıcı bir okşayış gibi dikkatimi manzaradan ayırmamı sağladı. Ona döndüğümde, yüzünün kıvrımlarında bana âdeta yalvaran bir ifade yakaladım. “Hartford daha güvenli. Oraya neredeyse hiç

yolu düşmez, sadece senede birkaç kere kliniğe gelir. Elmsdale ona daha yakın.” Cebinden bir şey çıkarıp bana uzatırken gözlerini benden hiç ayırmadı. Matt’in ehliyetiydi. “Gel, benim evimde kal. Bir misafir odam, sıcak suyum var. Çalışan bir klimam var. Yenilebilir yiyeceklerim var. Hatta yaralarla ilgilenmek konusunda da bir iki şey biliyim.”

Dr. Kane sabırla ne dediğini idrak etmemi beklerken şaşkınlıkla ona bakıp sözlerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. “İşsizim,” dedim en sonunda bakışlarımı bacağımdaki ateğe çevirerek. “Sana para ödeyemem.”

“Senden para istemiyorum.”

Dr. Kane ehliyeti bana uzattı. Tereddütle ehliyeti kenarından tuttum ama elinden almadım.

“Bir seri katil gibi beni uykumda öldürmezsin, değil mi?” dedim gözlerimi kısarak. Bunu sırf onu güldürmek için söylemişim. Çok az tanıdığım başka bir erkeğe sorabileceğim mâkul bir soruydu. Ama Dr. Kane’in beni rahatlatan bir yanı vardı. Belki nedeni ambulansa elimi tutmuş olmasıydı. Belki de beni rahatlıkla hapse yollayabilecek olan lanet olasıca kanıtı elinde tutuyor olmasıydı. Ama bence bu elle tutamayacağım ya da tadını alamayacağım, havadaki bir titreşim gibi, soyut bir şeydi. Sadece bildiğim bir şey. Onun yanında güvende olacağımı biliyordum.

Dolgun dudaklarında ağır ağır bir gülümseme belirdi. “Sen beni bir seri katil gibi uykumda öldürmezsin, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Güzel. Şimdi, ihtiyacın olan birkaç şeyi al da gidelim buradan. Burası bana *Mısır Tarlası Çocukları* hissi veriyor,” dedi salıncakta sallanmakta olan tekinsiz çocuklara bakarak.

“Açıkçası ben de aynı şeyi hissettim. Ama o mısır değil, buğday.”

“Yine de ekin işte. Çocuklar da bir o kadar ürkütücü. Benim için bu kadar yeterli.”

Tereddütle gülümseyerek elindeki ehliyeti aldım ve ceke-
timin iç cebine koydum. Ben bitkilerimi sulayıp sırt çantama
birkaç parça giysi atarken doktor motosikletimi kamyonetten
indirdi. Kapıya geri döndüğümde çantamı benden alıp omzu-
na attı. Tek başıma basamaklardan inmeme fırsat vermeden,
güçlü kollarından birini belime doladı ve beni karavandan
indirdi. Göğsüme yayılan bir elektrik şoku kaburgalarımın
etrafına yayıldı. Kaslı kolunun altında süzülüyormuşum gibi
hissettim; beni hiç zorlanmadan kaldırmıştı. Beni tekrar yere
indirirken bunu büyük bir dikkatle yavaşça yaptı. Dengemi
sağlayabilmem için kolunu uzattı ve bana koltuk değnekleri-
mi uzatmadan önce ayağımı sağlamca yere basmamı bekledi.
Oradan uzaklaşırken bile yanımda yürüdü, hızla kamyonetine
gidebileceği hâlde adımlarını ağır tempoma uydurdu.

En son ne zaman bir erkeğin bana bir aracın yolcu kapısına
kadar eşlik ettiğini hatırlamıyordum. Ya da kapıyı açtığını. Ya
da eşyalarımı yerleştirip beni dikkatlice yerime oturttuğunu.
Kimsenin emniyet kemerimi taktığını hatırlamıyordum. Bir
kere bile. Ama konuşmayı hiç kesmeden, kamyonetinden,
evinden ve kasabadan söz ederek tüm bunları yaptı. Kapıyı
kapatmadan önce bana şöyle bir gülümsedi ve bu kadar basit
bir hareketin o anda bana hissettirdiklerini de daha önce de-
neyimlemediğimi düşündüm.

Dr. Kane sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Vites
değiştirdi ama ayağını frenden çekmeden dönüp bana baktı.
“Bunu yapmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?”

Birkaç saniye önce hissettiğim o elektriklenme mi? İçim-
de alev alev yanmaya başladı. Başımı yine iki yana salladım.

“Tamam. Güzel,” dedi. Karavanımdan ve Çayır Prensesi
Kamp Alanı’ndan uzaklaştık.

Onu durdurmam gerekirdi. Radyonun düğmesine uzanırken bronzlaşmış, kaslı kolunu tutmam gerekirdi. Matt'le aramda neler geçtiğini açıkça anlatmam gerekirdi. O ânı yerle bir etmem gerekirdi. O an beni yerle bir etmeden, benim bunu yapmam gerekirdi.

Gerçekler yüzeye kadar çıktı. Ama tam olarak ortaya çıkmadı.

SÖYLENMEYENLER

Fionn

Ne halt ediyorum?

Kamp alanından eve giderken bunu kendime en az otuz kere sordum. Bu düşüncenin aklımı kurcaladığını belli etmeye çalıştım. Sohbet ettim, kendimi *içsel monoloğumun altında* tekrarlanan bu mantradan uzak tutmaya uğraştım. Ama Rose'u yolcu koltuğundan kaldırıp kucaklarken ve eve giden yürüyüş yolunda yere bırakırken zihnimde bir hava baskını sireni gibi yankılandı.

Ne halt ediyorum?

Yardım ediyordum. Bunu yapıyordum. Rose benden yardım istemişti ve çaresizlik içinde istediği yardım zihnimin derinliklerine saplanan bir diken gibi içime işlemişti. İşin garip yanı, daha önce tek bir hastamın bile benden böyle bir şey istediğini hatırlamıyordum. Semptomlar. Sağlık geçmişleri. İlaçlar. Her birimizi özgün kılan yapı taşlarıyla aktarılan kalıtsal öyküler. Korkuyu ve minneti duymuştum. Ama o basit yardım çağrısını hiç duymamıştım. Rose'la karşılaşana kadar.

Dahası, buna ihtiyacı vardı.

Rose hâlâ koltuk değneklerine alışamadığı için kapıma uzanan dik basamaklardan güçlükle çıkıyordu. Birbiri ardına küfürler edip duruyordu. İçimden kucakladığım gibi onu

merdiven boşluğuna kadar taşımak geçiyordu ama arkasından giderken tek başına en rahat nasıl yürüyebileceğini anlamasını bekledim. Dar verandaya varınca bana döndü ve yorgun ama zafer kazanmış gibi bir ifadeyle bana gülümse-di. Gülümsemesinden büyülenmemeye çalıştım ama başaramadım.

“Evet,” dedi bakışlarımı dolgun dudaklarından olması gerektiği gibi gözlerine çevirmemi sağlayarak. “Hiç de kolay olmadı. Umarım telaş içinde bir yere yetişmem gerekmez.”

“Gayet iyiydin.”

“Beni taşısaydın daha kolay olurdu.”

“Hımm.” Elimi enseme attım, aklımdan geçenleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimi hatırlamaya çalıştım. “Haklı olabilirsin...”

“Belki yetişkin boyutlarında bir ana kucağı yapıp beni göğsünde taşımalsın,” diye devam etti. Maun rengi gözlerinde muzip bir parıltı belirmişti. “Düşünsene. O şekilde marke-te gitmek muhteşem olurdu. Bir dikiş makinen varsa, bir ana kucağı dikebilirim.”

Ne halt ediyorum, diye düşündüm yine ama bu sefer soru bambaşka bir anlama bürünmüştü.

Rose verendamda durmuş, küçük bir iblis gibi bana sırtıyordu. Evet, benden yardım istemişti ama bu kadını hiç tanıımıyordum. Ya ucubenin tekiyse? Daha da kötüsü, ya *tehlikeliyse*? Dengesizse? O kadar çok tehlikeli, dengesiz insan tanıyordum ki belki de bu konudaki algılarım artık hassasiyetini yitirmişti. Gür siyah kirpiklerle çevrili iri kahverengi gözleri, çikolata rengi perçemi ve omuzlarına kadar uzanan, tatlı yüzünü çevreleyen gür dalgalı saçlarıyla ilk birkaç karşılaşmamızda kesinlikle tehlikeli olduğunu hissetmemiştim. Ama sanki dipsiz bir kaos kuyusuna inen, ufak bir çatlağı andıran haylaz bir yanı da vardı.

Yüz ifadesi yumuşadı ve ikinci kez acaba bunları yüksek sesle mi söyledim diye düşündüm. “O kadar utanmana gerek yok, doktor. Gergin olduğumda garipleşirim. Karşımda tipik bir doktor gibi durmuş, bana bakıyorsun. Sadece şaka yapıyorum,” dediğinde, zihnimi okuduğuna yemin edebilirdim.

“Bunu biliyorum...”

“Şimdi, kesin beni evine aldın diye pişman oldun, değil mi?”

Belki. “Hayır.”

“Bana daha çok belki diyormuşsun gibi geldi. Sorun değil, mısır tarlası çocukları bana hiçbir şey yapamaz, güven bana,” dedi. Koltuk değneklerini sıkı sıkı tutup merdivenlere döndü.

“Bekle.” Ondan izin almadan ona dokunup dokunmamam gerektiğini bile düşünmeden bileğini kavradım. Rose temas ettiğim yere baktı. Bileğini bırakmalıydım, özellikle de Rose birbirimize kenetlenmişiz, bunun nasıl ya da ne zaman olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi elime bakarken. “Pişman falan olmadım. Lütfen... içeri gir.”

Parmaklarımı bileğinden ayırdım ama hissettiğim boşluğu tenimde duyumsadım.

Kapıyı açtım fakat Rose’un tereddüt ettiğini fark ettim. Sonra gergin ifadesini bir anda yok eden hafif bir gülümsemeyle bana döndü ve kapıdan içeri adım attı.

“Güzel bir ev,” dedi oturma odama girerken. Koltuk değneklerinin sesi odayı metalik bir melodiyle doldurdu. Başını çevirip bana şöyle bir gülümsedi. Manyetik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, sehpaye yaklaştı ve eğilip üstündeki dantelli bardak altlığını aldı. Yaptığım ilk tığ işi buydu. Deseni kusursuz değildi. Bazı delikler diğerlerinden daha geniş olmuştu.

Rose krem rengi bardak altlığına bakarken aklından ne geçtiğini bilemedim. Bakışlarını pofuduk minderli koltuklarla

sandalyelerde, sonra da yeni boyanmış ve tadilattan geçmiş olmasına rağmen 1950’ler tarzını yansıtan ufak mutfakta ve üstünde sadece bir tane Amerikan servisi olan yemek masasında gezdirirken bardak altlığını bırakmadı.

Yüce Tanrı aşkına.

Evimi bir başka insanın gözünden görmek beni mahcup etmişti. Resmen bir tane Amerikan servisim vardı. Bir de tığ işi bir bardak altlığım. Kim bilir ne düşünüyordu.

Büyük olasılıkla salak abilerimin Hartford, Nebraska’daki hayatımla ilgili olarak düşündüğü şeyi düşünüyordu. Hayatımda ilk kez haklı olabileceklerini kabul ettim. Lachlan haklıydı. Kesinlikle “Hallmark Acınası Adam” rolünün dibine vurmuştum.

“Çok güzel bir yer,” dedi Rose bardak altlığını masaya bırakırken.

“Öyle mi?”

“Evet.” Bana döndüğünde yüzünde içten bir gülümseme vardı. Belki biraz da melankolikti. Ama, “Evet, öyle. Gerçek bir yetişkin evi gibi. Dr. McSpicy Kane’e uygun bir yer,” derken daha keyifli bir ifadeyle gülümsedi.

Alaycı bir sesle güldüm ve çantasını koltuğun yanına bırakıp mutfığa doğru gittim. “Bana Fionn de.”

Rose ismimi tekrar etti. Ona baktığımda, bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi, onun kahverengi gözlerini kısarak beni izlediğini fark ettim. “Hayatını altüst ediyorsam, özür dilerim. Tarzını bozuyorsam yani.”

“Öyle yapmıyorsun.” Bir yanımda onun aklından geçtiğini tahmin ettiğim şeyi itiraf etmek istiyordu, yani nazik sözlerine rağmen aslında altüst edecek bir şey yoktu. Rose birden hayatıma girince hayatımın ne kadar minimal hâle geldiğini fark etmiştim. Ne kadar tekdüze olduğunu. Hayatım işten ibaretti. Bir de spor salonundan. Spor salonu ve iş yerim arasında

mekik dokuyordum. Ayda bir kere Kan Kardeşler Kulübü'nde yaralanan dövüşçülerle ilgileniyordum. Tek gerçek sosyalleşme girişimim her hafta Sandra ve tığ işi yapan kadınlarla buluştuğum zamanlardı ve bunu yapmaya sadece birkaç ay önce başlamıştım. Sanırım buraya taşındığımda istediğim şey buydu. Belki tığ işi yapmayı değil ama yalnız kalmayı istemiştim. Yine de başarıyla elde ettiğim bu sonucu isteyip istemediğimi ilk kez merak ettim.

Henüz yanıtlamaya hazır olmadığım soruları engelleyebilirmişim gibi hafifçe öksürdüm. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Rose yanıt veremeden midesi evet dermiş gibi guruladı. "Harika olur, teşekkürler."

Dolaptan blender'ı çıkarıp tezgâha koydum ve buzluktan donmuş yeşillikleri çıkardım. Rose topallayarak masaya gitti, değnekleri kenarına yasladı. Bir sandalye çekip derin derin oflayarak oturduğunda dönüp ona baktım. Atelli bacağını yanındaki sandalyeye kaldırdı, gözlerini yumdu ve ensesini ovmak için başını arkaya atınca üstündeki düşük V yakalı tişörtünün altında parıldayan tenini gördüm. O minnacık alan dikkatimi bu kadar çektiyse, romantizm yaşamaya dair en ufak bir ihtimalden dahi çok uzun süre kaçınmış olmalıydım. Bakışlarımı kaçırdım ama fazlasıyla zorlandım. Dikkatimi olması gereken yerde tutabilmek için bir portakal kesmeye koyuldum.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu. Bir hışırtı duyunca yine dönüp ona baktım. Elllerinde kenarları kırılmış, kullanılmaktan dolayı yumuşamış olan bir deste kart vardı.

"Dört seneyi biraz geçti." Başını sallayıp desteyi masaya koydu. "Buradan önce Boston'da yaşıyordum."

"Bu duyduğum Boston aksanı mı?"

"Hayır. İrlanda'da doğdum."

Yine başını salladı ve desteden bir kart çekip incelemek için başını eğdi. “Oradan küçükken ayrılmıştın, değil mi? On üç yaşında mıydın?”

Portakalları blender’a atmak üzereyken elim havada kaldı. Başımı yana eğdim. “Bunu nereden bildin?”

Rose bana baktı ve muzip bir ifade ve parıldayan gözlerle bana baktı. “Sihir.” Tam onu soru yağmuruna tutacaktım ki omzunu silkip tekrar karta baktı. “Ya da sadece şanslı bir tahmindir. Aksanının yok olmayacağı kadar büyük, biraz kaybolacağı kadar küçük bir yaşta oradan ayrılmış olman gerektiğini düşündüm. On üç yaş bana doğru gibi geldi.” Desteden ikinci bir kart çekip alçak sesle mırıldandı.

“Tarot mu?” diye sordum. Bana bakmadan başını salladı. “Sirkte tarot falı mı bakıyorsun?”

“Evet, yaptığım şeylerden biri bu. Ama daha çok Kafesteki Serçe’yim,” dedi abartılı bir tavırla elleriyle havada tırnak işaretleri yaparak. Şöyle bir bana bakınca kafamın karıştığını fark etti. “Ölüm Küresi’nde motosiklet sürüyorum.” Aklımdan bin tane soru geçtiği için ağzımı açtım ama bir şey sormama fırsat vermeden önceki konuya geri döndü. “Demek romantik ilişkilerden kaçınmak için Nebraska’ya geldin?”

Hayretle güldüm ve bir havuç alıp soymaya başladım. “Dur, tahmin edeyim. Bunu da burası bir bekar evine benzediği için anladın. Beni ele veren şey dantelli bardak altlığı mıydı?”

“Hayır ama o konuda sormak istediğim sorular var.”

“Aklından *çok* soru geçiyormuş gibi.” Havucu da blender’a attım ve üçüncü bir kart çekip başını sallamakta olan Rose’a baktım. “Bunu nereden bildin?”

Rose’un bakışları beni delip geçti. İçime yerleşti. Birden arkasına gizlenemeyeceğim kadar inceldiğini hissettiğim katmanları aştı. Kendimi sadece inceleniyormuş ya da değermen-

diriliyormuş gibi hissetmedim. Görünmez bir el beni fazla sıkıyormuş gibi hissettiğim gergin bir andan sonra, aradığı şeyi bulmuş gibi yüz ifadesi yumuşadı. “Sihir,” dedi ve hüzünlü, belli belirsiz bir gülümsemeyle kartları alıp desteye geri koydu. “Senin için nasıl? Burada olmak yani? Boston’dan uzaklaşmış olmak.”

“Bilmem.” Ağır ağır ikinci havucu da soymaya başladım. Bana baktığım, dikkatli bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Bir şey demedi, sadece sorusuna nasıl tepki vereceğimi görmek için bekledi. Bir yanım ona az önce dürüstçe verdiğim yanıtı açıklamak istiyordu. Ama bunu yapmadım. “Peki, sirk hayatı senin için nasıl gidiyor?”

Rose hafifçe güldü ama bunun arkasındaki hayal kırıklığını hissettim. “Eh, artık iyi gitmiyor sanırım. Herkes gitti.” Başımı kaldırdığımda, sandalyesinde biraz kıpırdandı ve ceketinin cebinden bir kuş biçiminde, beyaz renkli, kristal bir tılsım çıkardı. Elini kaldırıp havayı bölüyormuş gibi aşağı indirdi ve kuşu destesinin üstüne koydu. Ona ne yaptığını sormak istedim ama kristaller ve kehanette bulunma âlemi-ne dalmadan da sırf varlığıyla dengemi bozduğu için bir şey sormadım.

Hafifçe öksürdüm, biraz toparlanmaya çalışarak, “Silveria’ya katıldığında kaç yaşındaydın?” diye sordum.

Rose’un gülümsemesi silindi, dudaklarını büzdü. “On beş.”

“Küçükmüşsün,” dedim. Bir kere başını salladı. “Neden?”

“Gidecek başka bir yerim yoktu.” Rose omuz silkip kristali cebine koydu ve kartlarını karıştırdı. “Silveria Sirkisi kasabaya gelince biriktirdiğim paranın yarısını yanıma alıp bütün günü orada geçirdim. Ertesi gün diğer yarısını yanıma aldım. Üçüncü ve son gün doğruca José’yle konuşmaya gittim, bana bir iş vermesi için yalvardım. Evet demedi ama hayır da demedi. Gi-

decekleri gün çadırın kazıklarını sökmeye başladıklarında, sirk çalışanlarından biri beni yanına aldı.” Bana baktığında keyfi biraz yerine gelmiş gibiydi. Gözlerine düşen saçlarına üfledi. “Orada çalışmaya başladım, o da karnımı doyurdu. Ona sağlam biri olduğumu kanıtladığımda, beni işe aldı.”

“Yani öylece... evini terk mi ettin?”

“Hayır. Sadece çekip gittim.”

Ne demek istediğini sormak istedim ama gözlerindeki parıltı bir an için kayboldu. Desteden bir kart çektiğini ve düşünceli bir tavırla hımm dediğini duydum. “Keyif alıyor musun?” diye sordum en sonunda ama şu ânı ayrıntılarıyla konuşmak yeteri kadar zorken geçmişini deşmekle iyi mi yapıyorum diye de düşündüm.

“Normalde harika bir hayat. Seyahat edebiliyorum. Sirk çalışanlarını seviyorum. Her zaman yeni yerler görüyorum. Yeni insanlarla tanışıyorum. Ama *böyle* bir şey olduğunda, o kadar da güzel değil sanırım,” dedi bacağına işaret ederek.

“Sık sık bu tür şeyler yaşanır mı?”

“Hayır. Ben yaşamam.”

“Ya Matt Cranwell gibi şeyler?”

Odadaki her şey donmuş gibi hissettim.

Avucumu öne uzatacak olsam, kalp atışlarımızı hissedecekmiş gibiydim. Rose bir şey demedi. Gözlerini dahi kırpmadı. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum ama bir yanımdan çoktan zamanı geri almak ve o son sözcükleri ağzıma geri tıkmak istiyordu. Bu kadını tanımıyordum. Burada kalsa da kalmasa da başına gelen şeyler beni ilgilendirmezdi. Hayatına burnumu sokmam haksızlıktı. Karşılığında bir şey beklemeden, ona evimi açmıştım. Sırlarını bile bilmek istemiyordum.

Ben tam özür dilemek üzereyken, “Tam olarak değil. Hayır,” dedi. Uzunca bir süre yüzüne baktım ve başımı sallayıp

dikkatimi yine blender'la smoothie'ye verdim. Smoothie'yi hazırladıktan sonra dolaptan iki bardak aldım, kıvamlı içeceklerle doldurdum ve iki metal pipet koyup masaya götürdüm. Masanın tek Amerikan servisinin serili olduğu tarafındaki sandalyeyi çekerken Rose her hareketimi izliyordu.

“Özür dilerim. Beni ilgilendirmez,” dedim ona smoothie'sini uzatırken ama ne kıpırdadı ne de gözlerini gözlerimden ayırdı.

“Evinde kalıyorum. Çatının altında nasıl bir insan olduğunu bilmeye hakkın var.”

“Bak,” dedim. Aniden ona dokunma dürtüsü hissedince şaşırdım ve kendimi kontrol edebilmek için sıkıca bardağımı tuttum. “Cranwell'le ilgili bazı şüphelerim var. Onu sık sık görmem ama gördüğümde bir gariplik olduğunu hissedirim. Nasıl bir adam olduğuna dair bir içgüdü gibi, anlarsın ya? Bir doktor olarak çok bilimsel bir şey söylemediğimin farkındayım. Aslında bundan hiç söz etmemeliyim.” Başımı iki yana sallayarak arkama yaslandım ve Rose'a baktım. O kahverengi gözler. Zihnini kurcalayan düşünceleri ve endişeleri içinde tutmaya çalışıyormuş gibi birbirine sıkı sıkı bastırdığı dolgun dudaklar. “Ben sadece... *biliyorum*. O tehlikeli bir insan. Bunu sana o yaptıysa...”

“Haklıydın. Karavanın orada sorduğunda. Gözüne çubuk saplayan benim,” deyiverdi Rose. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. O kadar irileşmişti ki neredeyse gülecektim. Hayatımda gözleriyle o kadar çok şey anlatan birisine daha önce hiç rastlamamıştım. O anda o koyu çikolata tonları korkudan âdetta erimiş gibi gözüküyordu.

“Tahmin etmiştim,” dedim. Nasıl mümkün olabiliyordu bilmiyordum ama gözleri daha da irileşti ve yanakları pembeleşti. “Piña colada ipuçlarından biriydi. Ama ehliyeti görünce emin oldum.”

Rose yutkundu. Başını salladı. Ama espri yaptığım ve hâlâ gülümsediğim hâlde aynı şekilde karşılık vermedi. “Gitsem iyi olacak. Evinde sorun çıkarmak ya da seni kendi evinde huzursuz etmek istemem.” Rose atelli bacağına yanındaki sandalyeden indirmeye çalışınca bileğini tuttum.

“Kal. Lütfen.”

Bileği bile gergindi. Tendonlarının gerildiğini, nabzının parmaklarımın ucunda çılgınlar gibi attığını hissedebiliyordum. Rose’un vücudundaki hücrelerin tamamı kaçmaya, daha doğrusu topallayarak apar topar gitmeye hazırды. Ona izin vermem gerekirdi. Daha iyi bir insan olsaydım, onu kendim polis merkezine götürürdüm. Ya da en azından o ürkütücü kamp alanına bırakırdım. Ama bunları kesinlikle yapmak istemiyordum.

Hâlâ temkinli bir ifadeyle bana bakmakta olan Rose sandalyesinde biraz geriye yaslandı.

“Matt Cranwell mi seni yaraladı, Rose?” diye sorarken bileğini bırakmadım.

Sözlü olarak yanıt vermedi. Sadece başını salladı. Evet anlamında hafifçe başını sallamakla yetindi. Bu ufak, basit hareket bile kanımın kaynaması için yeterli oldu. Beni o odada tutan ve o adamın suratının derisini yüzmeye dair korkunç ve ani isteği gerçekleştirmemi engelleyen tek şey *oydu*. Avucumun altındaki sıcak teni. Havaya sinmiş olan tarçınlı şeker, çikolata ve biraz da baharatımsı hafif koku-suydu.

“Yüzümü görmedi. Yüzümü tamamıyla örten motosiklet kaskımı takmıştım ve vizörüm kapalıydı,” diye fısıldadı. Uzunca bir süre bacağına baktı, sonra tekrar bana döndü. “Bir beysbol sopasıydı. Bir motor kazası geçirmedi.”

“*Sana vurdu mu? Lanet olasınca bir beysbol sopasıyla mı?*” Rose başını salladı. “Neden polisi aramadın?”

“Karısı Lucy için durumu daha da zorlaştırmak istemedim,” dedi omzunu silkerek. Aramızdaki göz temasını sürdürmeye dayanamıyormuş gibi yere baktı. “Şu âna kadar polisi aramadıysa, bunun bir nedeni vardır. Belki kendisini hazır hissetmiyordur. Ya da sonuçlarından korkuyordur.” Rose tekrar gözlerimin içine baktığında, bakışlarında hiddetli, tekinsiz bir kararlılıkla parıldayan bir ifade vardı. “Karısını dövüyor, doktor. Yaptığım şeyden pişman değilim. Yine yapabilseydim, hastaneye hiç gidemeyecek hâle gelmesini sağlardım.”

Bunu o kadar inanarak söylemişti ki ağzından çıkan her sözcüğün doğru olduğunu biliyordum.

Kanım damarlarımda alev aldı, lav gibi aktı.

Lucy Cranwell’i bir kere, altı ay önce çocuklarından birini bir göğüs enfeksiyonu nedeniyle kliniğe getirdiğinde görmüştüm. Sessiz bir kadındı. Çekingendi. Nazikti. Bir mesaj yazmak için telefonunu çıkarırken söylediği şey olmasaydı, onu o kadar iyi hatırlamazdım bile. Dikenli bir tel gibi beynime kazınmıştı ama o zamanlar nedenini anlamadığım için düşüncelerimi fazla meşgul etmemiş ve bir kenara bırakmıştım.

“Matthew’e bir mesaj yollamam gerek,” demişti özür dilermiş gibi bana bakarak. “Hep nerede olduğumu bilmek ister.”

Rose’un bileğini bıraktım ve elimle yüzümü ovuşturdum.

Bakışlarımı evimin kapısına çevirdim ve oraya kilitlendi. İçimden bir ses kapıdan dışarı fırlamam için yalvarıyordu. Kamyonetime atlayıp yola çıkmam için. Cranwell’in evine gidene dek durmamam için. Ya sonra?

Bir çılgınlık yapmadan önce bu düşünceleri aklımdan çıkardım. Bunlar dallanıp budaklanacak ve beni içinden çıkamayacağım tehlikeli bir hayata atacak olan sarmaşıklar gibiydi. Bunun olduğunu görmüştüm. Abilerim Lachlan ve Rowan’da. Aynı dürtülerin beni de boğmaya başladığını

hissetmiştim. Ama bu yoğun isteği solup unutulacakları bir kutuya hapsetmeyi öğrenmiştim. Işıksız bırakmayı öğrenmiştim.

“Beni görmemiş olabilir,” dedi Rose beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, “ama kaç kadın ufak bir kasabada yaralı bir bacakla belirir? Beni bulmayı istiyorsa, uzun sürmez. Burada kalmamı teklif ettiğin için minnettarım ama bunu kabul etmemem gerekirdi. Gerçekten de seni tehlikeye atmak istemem. Benim için çok şey yaptın bile. Daha kliniğine izinsiz girmemi ya da ortalığı dağıtmamı bile konuşmadık.”

Utanmış gibiydi ama bir yandan da geride ufak bir karmaşa bırakmaktan hoşlanıyormuş gibi muzip bir hâli de vardı.

“Açıkçası, yine rakun olmadığına sevindim. Bir havalandırma sisteminden kodein bağımlısı bir rakunu çıkarmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? İnanılmaz zordur.”

Rose birden keyiflendi. “Dr. McSpicy’nin kolları sıvayıp çılgın bir rakunla çıplak elle boks yaptığını izlemek isterdim doğrusu.”

“*Çıplak elle boks.*” Güldüm. “Eh, görebilirsin. Tahmin etmeyeceğin kadar sık karşılaştığım bir olay.” Rose’un gözlerinde gördüğüm parıltı sönmeye başladı. Kapıya baktığını görünce zihnimde bana bunu yapmamamı söyleyen sese rağmen elimi elinin üstüne koydum. “Bak. Cranwell bir sonraki kasabanın dışında yaşıyor.” *Ne olmuş yani? On beş dakikalık bir mesafede. Hem bunu ona söyledin zaten.* “Buraya nadiren gelir.” *Adamı takip etmiyorsun ya, salak.* “Pek arkadaşı yoktur.” *Kaç tane arkadaşı olduğuna dair en ufak bir fikrin yok. Bütün kasabayla arkadaş bile olabilir.* İçime ciğerlerimdeki bütün girintilerle çıkıntıları kaplayacak kadar derin bir nefes çektim. “Lütfen, kal. Söz veriyorum, rakun kaleyi tekrar ele geçirdiğinde beni nasıl alt ettiğini görmek için seni kliniğe götürürüm. Geri gidersen, o mısır tarlası çocukları yüzünden seni merak ederim.”

Rose bir şey demedi, sadece öne eğilip pipeti ağzına alırken gözlerini gözlerime dikti. Bir an için o dolgun dudaklarla ilgili fanteziler zihnime hücum etti ama smoothie'sinden bir yudum alıp yüzünde gizleyemediği bir tiksinti ifadesi belirince bunlar yarım kaldı.

“Belki yeşil smoothie’lerden uzak dururum,” dedim sırtarak. Rose bardağı bana doğru itti. Yüzünde beliren mahcup ifade yüzünden onunla dalga geçebilirdim ama bardağı mutfağa götürüp geri döndüm ve ona elimi uzattım. “Gel, sana odanı göstereyim.”

Bir gizemi çözmeye çalışıyormuş gibi elime baktı ve saniyeler sonra elimi tuttu ama bunu yaparken bu önemsiz hareket ona çok önemli bir şey ifade ediyormuş gibi gözlerini ellerimizde tuttu. Ayağa kalktığı anda dengesini sağlayana ve koltuk değneklerini almaya hazır olana dek ağırlığını bana vermesini sağladım ve koridorda beni izlemeye başladı.

“Burasının daha uygun olacağını düşündüm,” dedim iki misafir odasından ikincisinin önünde durup kapıyı açarken. “Diğerinde bir banyo var ama dar bir oda. Bu odada kalırsan, ana banyoyu kullanabilirsin. Oradaki küvet daha alçak olduğu için senin için daha kolay olur. Bir şeye ihtiyacın olursa, koridorun karşı tarafında olacağım. Sana uyar mı?”

Rose yatak odasına doğru döndü. Odanın tamamı sıkıcı ve tek renk olan ayrıntılarını inceledi. Tek istisna, mercan pembesi ve mavikantaron rengindeki çiçek desenli yeni nevresim takımı ve dökme demir yatak başlığına yaslanmış olan koyu sarı tonlarındaki iki yastıktı. Bakışları yatağa takıldı. Belki de nevresim takımını daha o sabah aldığım için kat izleri görülebiliyordu. Belki bunu evimde kalacağını umut ederek onun için özel olarak aldığımı anlamıştı.

Rose bana bakıp gülümsedi. Gülümsemesinin sıcaklığı göğsüme bir dart oku gibi saplandı.

“Evet,” dedi en sonunda. “Bana uyar.”

GÖLGELER

Fionn

“Bu bilgileri ne yapacaksın, Dr. Kane?”

Dirseğimi klinikteki çalışma masama dayayıp alnımı ovuşturdum. Lachlan dalga geçilecek bir adam değildi. Özellikle de en küçük erkek kardeşi olduğunuzda, bunu yapamazdınız. “Çok önemli bir mesele değil. Cranwell boktan herifin teki ve sorun çıkarıyor. Onun gerçekten ne kadar ciddi bir pislik olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Yüce Tanrım,” diye inledi telefonun diğer ucundan. “Mesele bir kadınla ilgili, değil mi?”

“Hayır.”

“Neden değil?”

İç çektim.

“Belki olmalı,” diye devam etti. Sesi sert ama alaycıydı. “Derhal Hallmark Acıklı Adam Karakteri’nden sıyrıl.”

“Bir kadınla ilgili olsa da olmasa da mutlu olmayacaksın, huysuz bok. Neden merak ediyorsun ki?” Lachlan’ın ofladığını duyunca sinsi bir zafer ifadesiyle gülümsedim. “Benim aşk hayatımı bu kadar merak ettiğine göre, sana *senin* aşk hayatının nasıl gittiğini sorayım. Hâlâ fırtına gibi, Boston’daki kadınları yatağa atıyor musun, yoksa nihayet aksi tavırlarına tahammül eden kadınlar tükendi mi?”

“Kes sesini, bok parçası,” diye hırladı. “Bir kere Boston’da fırtına gibi kadınları yatağa atmıyorum. Bütün geceyi aşk acını unutmak için rezil gibi içtiğin, sonra da ertesi sabah her şeyi musluk hazneme çıkardığın o Cadılar Bayramı partisinden beri, senin gibi rezil olmamak için flörtleşme dünyasından uzak durmaya karar verdim.” Cık cık etti ama o hafta sonu sergilediğim kepezelikleri bana yeniden yaşatmaktan keyif aldığı da belliydi. “Normal yetişkin bir erkek gibi tuvalete yetişmek için iki ekstra adım bile atamadın. *Gidip musluk haznemi* tıkamak zorunda kaldın.”

Sanırım benimle dalga geçmesine artık dayanamayıp, sırf ona bunların yüzüme söylenmesini kaldırabileceğimi kanıtlamam için geri döneceğimi umut ederek bana o geceyi hatırlatmaktan büyük zevk alıyordu. Ama o şehir az kalsın nişanlınız olacak birinin yaşadığı ve sahip olmayı düşündüğünüz hayatın enkazını barındıran bir yer olduğunda, sizinle dalga geçmemesi için baskıcı abinize karşı avantaj elde etmeye çalışmak benim için yeteri kadar motive edici bir durum değildi.

“Biliyor musun, Lachlan, bana o öyküyü her anlattığında, neden Nebraska’yı sevmeye başladığımı hatırlatıyorsun.” Lachlan İrlandaca bir şeyler homurdanınca sııttım ama telefon etme nedenimi hatırlayınca yüzüme ciddi bir ifade yerleşti. “Tamam, şimdi bunu sisteminden çıkardığına göre, Matthew Cranwell hakkında bilgi edinmem gerek.”

Lachlan iç çekti, arka fonda klavyede bir şey yazdığını duydum. Abim kiralık bir katil olarak yan işinden nefret ettiğini iddia ediyor olabilirdi ama yine de bilgi ve kaynak erişiminin zaman zaman faydalı olduğunu kabul ediyordu. “Tamam. Conor’dan istediğin bilgileri bulmasını istedim. Pek bir şey çıkmadı, bu yüzden fazla heyecanlanma, tamam mı?”

Beni göremediği hâlde başımı salladım ve hemen kalemle kâğıdımı aldım. Lachlan adamın doğum tarihini ve adresini,

sosyal güvenlik numarasını, Lucy'yle evlilik tarihini ve üç çocuğunun isimlerini okudu. Banka hesapları ve borçlarıyla ilgili bilgileri verdi. Altı sene önce kontrolden çıkan bir bar kavgasında ağır saldırı suçu yüzünden Lincoln ilçesi polis teşkilatındaki görevinden nasıl askıya alındığını anlattı. O zamandan beri, daha önce saldırgan davranışlar sergilemesine rağmen şaşılacak kadar az polis kaydı vardı. Sadece bir önceki sene aşırı içip taşkınlık yapmıştı. Tıbbi geçmişini ben çoktan incelemiştim ama Lachlan yine de göz ameliyatı dahil önemli noktaların üstünden gitti. Matthew Cranwell'in karanlığının gerçek derinliğini ele veren, nasıl birisi olduğunu olduğu gibi ifşa eden, tekinsiz yanlarını ortaya seren tek bir bilgi bile yoktu.

Ama içgüdülerim bana o karanlığın görebildiğimizden çok daha derin olduğunu söylüyordu.

“Elimdeki bilgiler bu kadar,” dedi Lachlan. Gümüş yüzüklerini, beni ve Rowan'ı resmen çatlağın teki olan patronu Leander'dan uzak tutmak istediği için bana söz ettiği ama asla götürmediği Leviathan ofisindeki masasına nasıl vurduğunu hayal edebiliyordum. “Bilmek istediğin başka bir şey var mı?”

Başka bir şey daha sormak için can atıyordum. *Rose'la ilgili bilgi de isteyebilirdim.*

Onun hakkında çok az şey biliyordum. Bir insan nasıl bir sirkte motosikletle gösteri yapan biri olurdu? Hangi seçim dizisi onu o noktaya getirmişti? Daha önce neredeydi? Neler görmüştü, neler yapmıştı?

İsmi dilimin ucuna kadar geldi. Ama bir şey demedim. Sadece Rose'un sırlarını kendim çözmek istediğim için değil, onu riske atma düşüncesine tahammül edemediğim için. Abim ona asla isteyerek zarar vermezdi; bir suikastçı olabildi ama en azından vicdanlı bir insandı. Ama Leander Mayes? O farklıydı. İster güç ister bağlantı ya da para olsun, onu

motive eden bir neden olduğu sürece herkese zarar verebilirdi. Rose'un Leviathan'ın radarında olma düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

"Hayır. Teşekkürler. Bu kadarı işime yarar," dedim en sonunda.

"*Fazla* faydalı olmaz umarım."

"Yeteri kadar faydalı."

Lachlan düşünceli bir ses tonuyla hımm dedi ve vedalaşıp telefonu kapattık. Uzunca bir süre notlarıma baktım, her şeyi ezberlediğimden emin olana dek tekrar tekrar okudum ve kâğıt öğütücüsüne koyup yok ettim.

Sonra ceketimi alıp çıktım.

Emsdale'e hemen hemen on beş dakikada gittim. Çiftliğe varmam da biraz vakit almıştı. Hız limitinden biraz daha yavaş bir hızda çiftliğin önünden geçtim ve kamyonetimin sık bitki örtüsünün arasında gözlerden uzak kalması için evinin önünden başlayan tarlanın kuzeybatı köşesinin sınırındaki kavak ağaçlarının oraya park ettim.

Kapımı açıp yaklaşan fırtına havasını derin derin içime çektim. Boş otoyolun kenarında gözlerimi evden ayırmadan Matt Cranwell'in garaj yoluna doğru yürürken, ceketime ilk yağmur damlaları düşmeye başladı. Yaklaşmakta olan şiddetli fırtınanın etrafı sarıp sarmalayan karanlığına karşı evdeki ışıklar açılmamıştı. Derken ahırdan bir öğütücünün uğultusunu duydum.

Durup orada dikildim, etrafa bakındım. Basit bir mima-riye sahip, sıradan bir çiftlik evi gibi gözüküyordu. Bahçeye oyuncaklar saçılmıştı. Arazide ek binalar ve ekipman vardı. Tek tük düşen yağmur damlaları bir sağanağa dönüşürken birisinin evini neden gizlice izlediğimi bilmiyordum. Fırtına her yeri vakitsiz bir karanlık katmanıyla kaplamış olsa bile, birisi beni görebilirdi. *Ne halt ediyordum?*

Çakan şimşek garaj yolunun kenarındaki bir şeyi aydınlattı.

Alüminyum bir beysbol sopasıydı.

Bir şimşek daha çakarken Rose'un nasıl yaralandığını hayal ettim. Matt Cranwell'in ona nasıl vurduğunu. Darbesinin ne kadar sert olduğunu. Yüzündeki öfke ve kötülük ifadesini. Rose'un acı dolu çılgılığını. Her şeyi zihnimde duydum ve gördüm. *Hissettim*. Onların yanında durmuş, her şeyi birebir izliyormuşum gibiydi.

İmdat.

Ne yaptığımı düşünmeden, garaj yolunu yarılardım ve artık geri dönüş olmadığını fark ettim. Bakışlarım, üstünde yağmur damlaları birikmiş olan eğrilmiş metal sopaya kaydı. Yumruklarımı sıktım. Yanından geçerken sopayı almamak için irademi son kırıntısına kadar zorladım.

Ahıra birkaç adım kala öğütücünün sesi kesildi ve etrafta bir tek eski bir radyonun parazitli sesi yankılandı. Duraksadım ama garaj yolundan geri dönmeyi bir an olsun aklımdan geçirmedim. Sadece yağmurun altında durdum, ağır bir şeyin metalik bir şeye çarptığını duydum. Aralık duran kapıdan sert bir ses tonuyla söylenen birkaç sözcük yakaladım ama cümlelerin tamamını duyamadım. Cranwell kendi kendine konuşuyordu ama arada sırada yakaladığım küfürler dışında ne dediğini anlayamıyordum. Birkaç saniye sonra bir vidayı sıkılaştıran bir cırcır delgi sesi duydum ve fırsattan istifade ederek ışığa biraz yaklaşıp içeri baktım.

Cranwell'in sırtı bana dönüktü. Onunla çok karşılaşmamıştım ama onu tanıyacak kadar görmüştüm, özellikle de parıldayan ensesini saran göz bandının lastiğini görünce emin oldum. Yanındaki metal iskeletin üstündeki telefon titreşime geçti. Elini tulumuna silip telefona yanıt verdi ve hoparlörü açtı.

“Ne istiyorsun?” dedi öfkeyle. Bu bir soru değil, bir emir gibiydi.

“Kapanmadan eczaneye gidip gelmem gerek. Macie’nin öksürüğü...”

“Sana akşam yemeğini hazırlamanı söylemiştim.”

Kısa bir sessizlik oldu. Arka planda bir çocuk öksürüğünün sessizliği böldüğünü duydum. Bronşit olduğuna kariyerim üstüne bahse girebilirdim. “Evet, özür dilerim.”

“Gidip yemeği hazırla o zaman.” Matt ekrana tıklayıp telefonu kapattı ve tekrar makineye döndü. “Hazırlamazsan buna pişman olacaksın, geri zekâlı kaltak.”

Damarlarımda akan kan bir anda alev aldı. Kulaklarımda kalp atışlarımda sesini duyabiliyordum. Bir anı zihnime akın ederken gözlerimi yumdum. Cranwell’e çok benzeyen bir adamı hatırladım. Nefret ve öfke dolu bir adam. Babam.

Aradan seneler geçmiş olmasına rağmen yüzü hâlâ gözlerimin önündeydi. Bize son kez saldırdığı gece kendisini kaybetmişti. Rowan’ın dudağının nasıl yarıldığını, parmağının ucu kopan, geride kıpkırmızı kanlar fışkıran bir yara kalan Lachlan’ın nasıl çığlık attığını gayet iyi hatırlıyordum. Onunla yüzleşmeye cesaret eden abilerimden birine daha bir darbe indirmeye hazırlanan babamın bana dönük olan sırtının her ayrıntısını hatırlıyordum.

Dahası, elime gizlediğim bıçağın ağırlığını da hâlâ hatırlıyordum...

“*Siktir,*” dedi Matt hışımla. Hemen gölgelerin arasına daldım. Ama yamulmuş olan arazi aracıyla konuşuyordu. Beni görmemişti. Motorun üstüne eğildi ve cırcır delgiyi çalıştırdı. “Salak bok parçası seni.”

Doğru. Sen salak bir bok parçasısın.

Tekrar aydınlığa adım attım ve Cranwell’in kolunu omzuna kadar metal parçaların arasına sokuşunu izledim. Ceket-

min kolunu elimin üstüne çektim ve kapıyı itip ahıra girdim.

Solumda, üstü çizikler ve yağ lekeleriyle kaplı paslanmaz çelik bir tezgâhın üstünde öğütücünün durduğu bir masa vardı. Yanında bir sürü alet duruyordu. Paslı bir çekiç. Bir torna-vida seti. Bir çelik tel rulosu ve bir demir testeresi.

Parmaklarımı bir levyenin mat mavi sapının etrafına dolayıp masadan aldım.

Camları bir karış tozla kaplı pencerelerden dışarıda şimşekler çaktığını görebiliyordum. Bir saniye sonra o kadar şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu ki duvarlar zangırdadı ve dünya paramparça oluyormuş gibi hissettim. Cranwell'in sırtı hâlâ bana dönüktü ve eli motorun içindeydi. Gök gürültüsü ve yağmur. Radyoda tatlı bir melodi çalıyordu. Dört bir yanımız sesle çevrilmişti. Kendi kozamızın içindeydik.

Tek bir darbe yeter. Kimse çığlık attığını duymaz.

Öne doğru bir adım daha atarken levyeyi biraz daha sıkıca tuttum.

Gözlerimin önüne Rose'un yüzü geldi. Ne kadar korktuğunu hayal ettim. Bu adam onu yaralamıştı. Tıpkı karısını incittiği gibi. Belki çocuklarını da. Tıpkı babam gibi, insanlara zarar vermeye devam edecekti. Asla iyiye gitmeyecekti. Her geçen gün kötüye gidecekti. Babamı durduran tek şey ölümdü. Aynı şey Matt Cranwell için de geçerliydi.

Bunu yapabilirim. Bu herifin pis hayatını sona erdirecek darbeyi indirebilirim. Ahırın diğer tarafındaki gölgelerin arasından bir ses gelince bir anda donakaldım.

"Baba. Tavuklara yem verdim."

Hemen masanın altına eğildim, elimdeki levyeyi bırakmadan sırtımı duvara yasladım. Cranwell homurdandı, elindeki aletler çınladı. "Güzel," dedi aksi bir tavırla. "Yağmurun altında dikilme. Bu lanet işi bitirmeme yardım edebilirsin."

Çocuğun ayaklarını sürüyerek içeri girdiğini, yağmurluğunu bir yere bıraktığını duydum. Gizlendiğim yerden başımı uzattığımda, Cranwell'in oğluna bir el feneri verdiğini gördüm. Ona aracın üstüne çıkıp el fenerini yukarıdan motorun üstüne tutmasını söyledi. Çocuk dediğini yaptı ve ikisi motorun derinliklerine baktı. Cranwell cırcır delgiyi motora sokarken baba-oğul arasında sadece birkaç sözcükten oluşan bir konuşma geçti.

Ne halt ediyordum?

Ellerim titrer hâlde tekrar gölgelerin arasına sığınıp gözlerimi yumdum. Bu sorudan kaçamıyordum. Sandığımdan çok daha katmanlı bir soruydu. Lanet olsun, ben bir *doktordum*. Geri alamayacağımı bildiğim hatayı düzeltebilmek için özellikle bu mesleği seçmiştim. Tehlikeli değil, *iyi* bir adamdım. O hâlde, neredeyse hiç tanımadığım bir adamı öldürmeyi düşünerek ne yapıyordum? Derdim neydi?

Köşeye son bir bakış atıp levyeyi dikkatle tezgâha bıraktım ve sessizce açık kapıya doğru gittim. Ahırdan çıktım. Koşarak garaj yolunda ilerledim. Koşarken geriye bakmadım ve gözlerimi ilerideki yola diktim.

Kısa bir süre sonra evimin kapısından içeri girdiğimde, ıslak ceketimi ve botlarımı çıkarıp mutfığa gittim. Bir bardağa bir buz küpü atıp burbonla doldururken ellerim hâlâ titriyordu. Kehribar rengi içkiyi bir dikişte bitirdim. Boğazımın yandığını hissettim. Matt Cranwell'in ahırda kamyoneti tamir etmeye çalışırken motora eğildiği ânı, levyenin bana nasıl yendiğimi sandığım dürtüleri hatırlattığını unutturmamıştı. Ellerim hâlâ levye olmadan boş gibi geliyordu ve avucumdaki soğutulmuş bardak içimdeki öfkeyi dindiremiyordu.

Kendime bir içki daha koydum ve odama giderken şişeyi yanıma aldım.

“Seni koca bebek. Aklını başına topla.” Banyonun yanından geçerken Rose’un içeride konuştuğunu duydum. Adımlarımı yavaşlatıp kapının önünde durdum. “Göründüğün kadar sert değilsin, değil mi? Eh, aklındaki şeyi yapmak istiyorsan, bir an önce...”

“Rose?” Kapıyı tıklattığım anda içerideki zehir zemberek sözler kesildi. “İyi misin?”

Uzunca bir süre sessizlik oldu. “Evet...”

“Emin misin?”

“Hayır.”

“İçeri girebilir miyim?”

Yine sessizlik oldu. Küvetin kenarından yere su sıçradığını ve Rose’un üstüne bir şey geçirdiğini duydum. “Tamam...”

Kapıyı açtığımda, Rose üstünde bir bornozla küvetin kenarında oturuyordu. Koltuk değnekleri yere düşmüştü, ateli de musluk haznesinin yanında duruyordu. Göğsündeki ve sağlam bacağındaki su damlaları parıldıyordu ama yaralı bacağı bir kenarı kalkmış olan sargı bezinin kenarları dışında kuruydu.

“Neler oluyor?” dedim. Bardağımı ve şişeyi atelinin yanına bıraktım. Rose’un yanakları kıpkırmızıydı ve yere bakıyordu. Bakışlarını bir an için bana çevirdi ama sonra gözlerime bakamıyormuş gibi tekrar yere çevirince onun için kalbim sızladı.

“Bugün bana bandajı çıkarmamı söylemiştin,” dedi. Sesi hiç duymadığım kadar yumuşak çıkıyordu. Rose çok yorgun olduğunda bile, ses tonu biraz sert ya da muzip çıkardı. “Düşündüğümünden daha zor oluyor.”

“Sorun değil. Yardım edebilirim. Bu yüzden buradasın. Unuttun mu?” Bana cesaret veren bir gülümsemeyle baktı ve bir an için o akşam yapmaktan son anda vazgeçtiğim şeyi unuttum. Önüne çömeldim, bileğini dayaması için hafifçe

dizime vurdu. Dikkatle bacağını kaldırdı ve ellerimi ısıtmak için ovuşturduğumu görünce bana bakıp kaşlarını çatı. "Ağrıyor mu?"

Rose omzunu silkip bakışlarını kaçırdı. Güçlkle yutkunduğunu fark ettim. "Biraz."

"Olanların seni rahatsız etmesi doğal."

"Rahatsız etmiyor," dedi kararlılıkla ama sesi pek ikna edici değildi ve kendisi de bunun farkındaydı. Pes etmiş gibi iç çekti. "Kemiğin dışarı fırlamış hâli biraz... ağır geldi. Unutmak zor."

"Haklısın." Bandajın bandını kenarından biraz çektiğimde, altta uzamış olan tüyleri kaldırdı ve Rose nefesini içine çekti.

"Postum gerçekten de benim için bu deneyimi zorlaştırıyor." Güldüm. "Ne?"

"Baksana." Kıyaslama yapabilmem için diğer ayağını da dizime koydu, loş ışığın altında sıcak sudan çıktığı için hâlâ parıldayan yeni tıraş ettiği teni ile dokunmadığı bacağındaki koyu renkli ince tüyleri gösterdi. Atelin izinin hâlâ belirgin olduğu şişmiş bacağını işaret etti. "Post."

Az kalsın, "*Halıları severim*" ya da "*Postlar seksidir*" gibi bir laf veya profesyonel, hatta Tanrı korusun, zekice herhangi bir yanıtı bir anda etkisiz kılacak belki elli tane salak seçenek ağızımdan çıkacaktı. Hafifçe öksürdüm, bandaja odaklanmaya çalışarak dikişlerin gazlı beze yapışmadığından emin olmak için gazlı bezin bir kenarını biraz kaldırdım.

"İnsanların postları vardır."

"Bandajın bandına yapıştığında çok can yakıyor."

"Esas alçı yapılana kadar bekle."

"Canım yanacak mı?"

"Hayır. Ama çıkardığımızda tüylerin örebileceğin kadar uzamış olacak."

“Doktor,” dedi kıkırdayarak. Ayak parmaklarıyla beni dürttü. “Bana yardımcı olman gerekiyordu.”

“*Oluyorum* zaten. *Bunu* yapabilmek için dikkatini dağıtıyorum,” dedim bandajı bir anda hızla çekerek.

“*Göt herif!*” diye bağırdı. Bileğimi sıkıca kavradı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde güldü. Gerzeğin teki gibi sırttığımı biliyordum ama bir türlü duramıyordum. “Eğitim almadığından ve stetoskobunu bir lunaparkta kazandığından yüzde doksan dokuz eminim.”

Rose sırf koluma bir şaplak indirmek için bileğimi bıraktı ve geriye yaslanıp ciddileşti. Birkaç saniye sonra ben de artık gülümsemediğimi fark ettim. Dokunuşunun yarattığı tatlı his söylememem gereken şeyleri söylememi kolaylaştırıyordu. Teninin o ışıktaki ne kadar güzel parıldadığını, ne kadar komik ve değişik bir kadın olduğunu, samimi dokunuşuna, evimdeki varlığına ne kadar minnettar olduğumu söylemeye dair hissettiğim o şiddetli isteği zapt etmek gerçekten de zordu. Tıpkı o kalın bornozun altında çıplak olduğunu düşünmemeye çalışmam gibi. Bornozun açılmasını, sadece kucağına koyduğu eli engelliyordu.

“Belki içinde biraz çılgın bir yan vardır, Dr. Kane,” dedi Rose. Vücuduyla ilgili düşüncelerimin yerini birden Matthew Cranwell’in ahırının görüntüleri aldı. Elimdeki levyenin ağırlığını, damarlarımın öfkeden nasıl alev alev yandığını hâlâ hissedebiliyordum. Yüzümdeki ifade mi değişmişti, yoksa Rose havanın değiştiğini mi hissetmişti bilmiyordum ama elimi tuttu. Islak süngerini açtığı elime tutuşturdu. “Ama iyi yürekli bir yanın da var. İkisini de sevdim. Eşit derecede.”

Rose hafifçe gülümsüyordu ve gözlerinde içten bir ifade vardı. Gülümsemek için elimden geleni yaptım. Onunla ilgilenmek ve tedavi etmekle ilgili basit hareketlere odaklanmaya çalıştım. Nazikçe yarasını temizlerken süngerini dikişlere her

sürtüşüm bir ayin gibiydi. Bunu yapmak beni rahatlatıyordu. Tıp okuluna girdiğimde olmayı seçtiğim adam mı? Ben hâlâ o adamdım.

Ama Rose haklıydı. Belki gerçekten de çılgın bir yanım vardı. Dahası, bunu unutmamam gerekiyordu. Çünkü artık bana geri kalanımdan o kadar da ayrı bir özellik gibi gelmiyordu.

SÜRPRİZ!

Rose

“Nasıl?” diye sordu Fionn. Siyah bantla sarılmış yepyeni fiberglas alçımınla kayar hastane kapısından geçip yanında durduğumda. Dikişler alındığı için geçici atelin yerine takılan alçı bacağımın alt tarafını tamamıyla sarıyor, dizimden ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanıyordu.

“Fena değil. Biraz garip bir his ama alışırım.” Fionn gülümseyince ben de gülümsemeye çalıştım ama hâlâ fazla güç sarf edemeyeceğim kadar başım dönüyordu. Fionn ilk iki dikişi kesip çekerken onu izlemek gibi bir hata yapmıştım. Geri kalanını alırken başımı çevirmek zorunda kalmıştım.

Ama kendime o kadar yüklenmemem gerekirdi. Büyük olasılıkla dikişler sadece bana o acıyı ve adrenalini hatırlatmıştı. Lanet olsun, iğrenç bir olaydı. Kliniğinde yere oturmuş, yaramı daha iyi görebilmek için nasıl pantolonumun paçasını kestiğimi hatırlıyordum. Ambulansta kendime gelmeden önce hatırladığım son şey, yarılan deriden fırlamış olan kırık kemikti. Bir de parlak bir ışığın altında Fionn’un yüzünü gördüğüm, bir rüya olabileceğini düşündüğüm, görüntüsünü hayal meyal hatırladığım an vardı.

“Ben buradaki işlerimi tamamlarken birkaç saat idare edebileceğinden emin misin?”

“Evet,” dedim. Gözlerimi kısıp Weyburn şehir merkezinin olduğu yöne baktım. “Şu âna kadar Hartford’un büyük bir bölümünü topallayarak dolaşmış gibi hissediyorum. Yeni bir yer keşfetmek iyi olabilir.”

Fionn kaşlarını çatmış, dikkatle yüzüme bakıyordu. Bazen bakışları tenimde asılı kalan bir sıcaklık yayıyormuş gibi hissediyordum. Ama Fionn bunu gizliyormuş, o minik alevi karanlıkta tutuyormuş gibi, hep göz açıp kapaymcaya kadar kayboluyordu. “Dikkatli ol, tamam mı?” dedi. Bunu söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibiydi. Ses tonunu ciddi ve kayıtsız tutmaya gayret ettiği hâlde, hâlâ endişelendiğini hissedebiliyordum.

“Tabii ki. Biraz hareket etmek bana iyi gelebilir,” dedim.

“Herhangi bir sorun olursa, beni ara.”

“Tamam, tabii. İdare edebilirim.”

Onu pek de ikna edemeyen bir gülümsemeyle koltuk değneklerime asıldım ve MacLean Memorial Hastanesi’nin otoparkından beni mağazalara götürecek olan boş kaldırıma doğru gittim. Köşeyi dönmeden önce dönüp girişe baktım. Fionn’un kollarını beyaz önlüğünün üstünde kavuşturmuş, beni izlediğini fark edince şaşırdım. Ama izliyordu. Elini kaldırıp bana el salladığında, kalp atışlarımda hızlanmasına da şaşırdım. Ama hızlandı.

Ona başımı salladım ve yürümeye devam ettim.

Beşinci bloğa vardığımda, hayattaki seçimlerinden pişman olmaya başlamıştım.

Koltuk değneklerimle hareket etmeyi epey pratik etmiştim. *Tak-kaydır-bas* ritmi neredeyse müzikaldi. Ama insan bir süre sonra değnek işkencesine dönüşen bu müziğe dayanamıyordu. Koltuk altlarım tahriş olmaya başlamıştı. Birkaç blok ilerideki bistro bana kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyordu. Tercihen kliması olan bir yerde belki buzlu bir latte’yle biraz dinlenmem gerekiyordu.

Bir sonraki blokta bir mağazanın tabelasına baktım. SHIRE-TON AV VE BALIK MALZEMELERİ.

Orası da olurdu.

Topallayarak iki yanı ağaçlarla kaplı Main Sokağı'ndaki mağazalardan ilki olan tuğla cepmeli ufak binaya girdim. Kapıyı açtığımda beni deri, lastik ve sentetik çam ağacı kokusu karşıladı. Karanlıkta parlayan turuncu yelekler vardı. Akla hayale gelebilecek yeşil ve bejin her tonunda benekli kamuf-laj desenleri gördüm. Oltalar. Kancalar, yemler, sahte balıklar ve plastik solucanlar. Bir de bıçaklar. Kısa. Uzun. Tırtıklı. Pür-rüzsüz. Mat, toz boyayla siyaha boyanmış olanlar. Birer ayna gibi parlatılmış olan gümüş rengi bıçaklar.

Dükkânın sahibi kabarık beyaz saçlı, yüzünde derin kırışıklıkların desenler oluşturduğu, hırpani görünümlü yaşlı bir adamdı. Başını elindeki balıkçılık dergisinden kaldırdı ve selam verip ayağımdaki alçıya baktı. Tekrar tekrar sorulan sorulara alışmışım ve her biri için artık ezberlediğim yanıtları pratik etmişim. Ama adam bana bir şey sormadı. Kısaca ama nazik bir tavırla, "Günaydın," dedi, parmaklarını teneke bir enfiye kutusuna daldırdı ve bir tutam koyu kahverengi tütünü alıp dudağıyla alt dişlerinin arasına koyduktan sonra dergisine döndü.

Topallayarak uzun reyonlardan birine girdim. Serin havada ve sıra sıra cam vitrinin arasında ağır ağır dolaşmaya başladım, uzun uzun bütün bıçakların ince ayrıntılarını inceledim.

"... dememiş miydin sana? Sana ne dediğimi çok iyi biliyorum."

Reyonlardan birinin sonundaki bir adam öfkeli bir sesle birisini azarlıyordu. Bedeni bir sıra balıkçı çizmesinin ve su geçirmez montun arkasında kalmıştı. "Çok aptalsın." Ön masaya baktım ama dükkân sahibinin bunu duyduğunu

sanmıyordum. Duyduysa bile, istifini bozmamıştı. Telefonda-ki adam birkaç aşağılayıcı söz daha söylerken sessizce onun yanındaki reyona girdim. Adam bir ara tiradı kesince telefonun diğer ucundan bir kadın sesi duydum ama ne dediğini anlayamadım. Sadece ses tonunu duyabildim. Yalvarıyormuş gibiydi. Sesi korkudan tiz çıkıyordu.

“Hiç umurumda değil, Naomi.”

Sırtım birden kaskatı kesildi. Bir rafın ucuna asılmış olan birkaç çift balıkçı çizmesinin önünde duruyordum ama bunlarla ilgilenmiyordum. Gözlerimin önüne hemşire Naomi ve hastanede kartlarını çektiğimde gözlerine yansımayan gülümsemesi gelmişti. Gözlerinin, sanki parıldayamayacak kadar korku içindeymiş gibi nasıl donuk görüldüğünü hatırladım. Ona Kupa Ası’nın onun için ne anlam ifade ettiğini sorduğumda, sesini, sözlerinin altındaki ufacık umut kırıntısını zihnimde duydum. *Kaçmak*. Bu adamın kim olduğunu biliyordum. Ne yaptığını. Nereye gitmesi gerektiğini de.

Hücrelerime nahoş bir heyecan dalgası yayıldı. Alçıma baktım. Belki de şanssızlık olduğunu düşündüğüm şey o kadar da kötü değildi.

“Bu, senin sorunun,” diye devam eden adam beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. “Dikkat etmezsen, bunu *daha* da çok senin sorunun hâline getirebilirim. Tabii, o fotoğraflarının kasabaya yayılmasını umursamıyorsan...” Telefonun diğer ucundan alçak sesle yapılan bir rica geldi. “Sana bu akşam dışarı çıkacağımı söylemiştim. Yemin ederim ki geri döndüğümde orada olmazsan, seni...”

Balıkçı çizmelerini sert bir şekilde askıları metal çubuğa sürterek yarıp geçtim. Benim yaşlarımda olan adam irkildi, bana fal taşı gibi açılmış, çelik mavisi gözlerle bakarken telefonu yüzünden birkaç santim uzaklaştırdı. “Seni geri ararım,” dedi.

Sonra dudaklarına ağır ağır pis bir gülümseme yayıldı.

Şöyle bir bakıldığında, doğal bir yakışıklılığa sahipti. Dağınık koyu kahverengi saçları vardı. Keskin köşeli çenesi kirli bir sakalla kaplıydı. Gümüşe çalan gözleri gülümsediğinde parlıyordu. O gülümsemeyle başını pek çok kez beladan kurtardığından emindim. Bunu o da çok iyi biliyordu.

“Selam,” dedi kalın, hoş bir sesle. Hafifçe başımı salladım. Elindeki telefonu salladı, başını utanmış gibi yana eğdi. “Özür dilerim. İşle ilgili bir mesele. İnsanlar işlerini doğru dürüst yapmıyorlar. İnan ki o azarı hak etti.”

“Evet,” dedim monoton bir sesle ama alaycı ses tonumu fark etmedi. “Hak ettiğinden eminim. Bundan böyle hata yapmaz.”

Yüz ifadesi yumuşadı ve derin bir nefes aldı. “Umarım haklısındır.” Başıyla bacağıma işaret etti. “Bunu nasıl becerdin?” Balıkçı çizmelerinin arasından öne eğilip bir sır verecekmişim gibi elimi ağzımın yanına dayadım. Gözleri bir sır duyacak olmanın heyecanıyla parıldadı. “Bir adamı öldürmeye çalışırken kırdım.”

Ona göz kırptığımda güldü, reyna neşeli bir ses yayıldı. “İşte, bu öyküyü bir ara dinlemek isterim. İsmim Eric.” Benim de ona ismimi söylememi bekliyormuş gibi duraksadı. Bir şey demediğimi görünce gözleri daha da parladı “Balık tutmayı sever misin?”

“Eh, sayılır,” dedim. Dudaklarını büzdü.

Omzumu silkip tekrar bıçaklara doğru topalladım. Eric peşimden geldi ve ben dikkatimi biraz önümde duran silahlara verirken beni cam vitrinin diğer tarafından izlemeye başladı.

“Balık tuttuğun gizli bir yerin var mı? Varsa biraz ipucu vermen çok iyi olur. Bütün hafta hiçbir şey yakalayamadım. Belki bir ara bana gösterirsin.”

Ona bakıp başımı yana eğdim. Yüzüme ağır ağır vahşi bir gülümseme yayıldı. “Bence Naomi buna bozulur. Sence de bozulmaz mı?”

Eric'in gülümsemesi nihayet silinir gibi oldu ama tamamıyla kaybolmadı. Ofladı, bana kendime gelmem için son bir şans veriyormuş gibi duraksadı. Sonra gözlerini devirdi. "Aptal kaltak," diye, sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle mırıldandı.

Olduğum yerde yumruklarımı sıkarken tırnaklarım kol değneklerimin süngerli kısmında yarım ay biçiminde izler bırakmıştı. Adamın kasaya doğru gidişini izledim. Dükkân sahibi dergisini masaya bıraktı ve ne düşündüğünü ele vermeden bana baktı. "Tünaydın. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir kutu Winchester 350 Legend alayım," dedi Eric.

Yaşlı adam gözlerini kısarak homurdandı. "Av sezonu başlamadı. Balık malzemeleri alman gerekmez mi?"

"Alıyorum. Nehirdeki balıkları vurarak avlayacağım. Sakın şerife bir şey deme. Bir geyik o anda karşıma çıkarsa, benim hatam olmaz."

Yaşlı adam yine homurdanarak arkasındaki bir teşhir dolabını açtı ve içinden siyah bir kutu aldı. Kutudaki mermiler ölümcül bir fısıltıyı andıran bir ses çıkardı. İçime dalga dalga Eric'in sırtına atlama ve onu çıplak ellerimle gırtlaklama isteği yayılmasına rağmen, cam vitrinin orada kaldım. Neden böyle bir adam her istediğini elde edebiliyordu? Neden her istediği oluyordu? Neden dilediği herkesi ve her şeyi incitebiliyordu? Dikkatle bıçaklara baktığımda, kılıflarının içinde fısıldıyorlarmış, olasılıklarını bana yansıtıyorlarmış gibi hissettim.

Öyle olması gerekmez.

Kapının açıldığını ve Eric'in gittiğini duyduğumda, hâlâ bir av bıçağının üstündeki asitle kazınmış desenlere bakıyordum. Birisi ayaklarını sürüye sürüye geldi ve yanımda durdu.

"O adamdan uzak dur. Lanet herifin tekidir," dedi yaşlı adam. Cam dolabı açıp bana sıra sıra bıçağın arasından

incelediğim bıçağı uzattı. Sanki bıçak bana fısıldadığı gibi, ona da fısıldamıştı.

“Bende de o izlenimi bıraktı.” Uzattığı bıçağı sapından tuttum ve çevirip Şam çeliğinin üstündeki helezonik desenleri inceledim. Dükkân sahibi bıçağın kınını çıkarıp bana özelliklerini sıralarken vitrinden dışarı baktım. Eric sokağın karşı tarafında, bizim yaşlarımızda olan bir grup insana el sallıyordu. Siyah bir kamyonetin arka kapısını açtı ve mermi kutusunu arka koltuğa fırlattıktan sonra içki dükkânına doğru yürüdü. “Kusursuz,” dedim yaşlı adamın lafım keserek. “Bunu alacağım.”

Yaşlı adam siparişimi kasadan geçirdi ve ücretin tamamını nakit parayla ödedim. Birkaç dolarlık para üstünü vermesini beklemedim. Kınına koyulmuş olan yeni bıçağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp topallayarak hızla kapıya doğru gittim. Kasanın arkasındaki yaşlı adam dükkânında bir sürü garip olayla karşılaşmış olmalıydı çünkü ben acımasız yaz güneşinin altına çıkarken, sadece homurdanarak hoşça kal dedi.

Sokağa göz attım. Etrafta sadece Eric’in yanından ayrıldığı grup vardı ama onlar da bir blok kadar uzaktaydılar ve sırtları bana dönüktü. Sokağın karşısına geçip Eric’in Dodge Ram 1500 kamyonetinin sürücü tarafının arkasındaki kapıyı açtığımda kimse beni görmedi. Neyse ki üstünde bir alet kutusu, boş içecek tenekeleri ve yağ lekeli bir tulumun olduğu arka koltuk yeteri kadar dağınıktı. Biraz tiksiniç gözüküyor olabilirdi ama beni fark etmesi daha zor olacaktı. Koltuk değneklerini ayak boşluğundan içeri ittim, kendimi içeri attım ve üstümü biraz küf ve dizel kokan bir battaniyeyle örttüm. Yeni bıçağımı göğsüme dayayıp beklemeye başladım.

Birkaç saniye sonra aracın bagajının açıldığını ve arka bölmenin kapağının altına birkaç kasa bira konulduğunu duydum. Eric arkada bir şeyler aradı ve bagaj kapağı kapandı. Asfaltta ağır postal seslerini duyunca kalbim çılgın gibi atmaya

başladı. Eric oflayarak kamyonete bindi, emniyet kemerini taktı ve country müziğiyle Eric'in detone ıslık sesi arasında kaldırımdan süzülür gibi uzaklaştık. Çok normal bir şeymiş gibi, bir kutu bira açtığında çıkan tıs sesini duydum. Nereye gidiyorduk? En ufak bir fikrim yoktu. Ama bunun bir macera olacağından emindim.

Öyle düşünmem gerekiyordu. *Bir macera.*

Geçen sefer bir adamı öldürmeye çalıştığım da, bunu becerememiştim çünkü hazırlıklı değildim. Gerçi o anda da tam anlamıyla hazırlıklı değildim ama en azından onu hazırlıksız yakalama şansım vardı. Dahası, daha iyi bir silahım vardı. Matt Cranwell'in göz küresine saplanan o kokteyl çubukları hâlâ midemi bulandırıyor muydu? Evet, biraz bulandırıyor ama o anda mide bulantımın nedeni Eric'in kamyoneti kullanış tarzı ve battaniyeden yayılan küf kokusu olabilirdi. Ama bu işte ancak bunu hak eden bir aday üstünde pratik yaparak daha iyiye gidebilirdim. Zaten karşılaştığım herkes Eric'in bunu hak ettiğini biliyormuş gibiydi.

Tamam, belki bir tek dükkân sahibi bunun farkındaydı ama adam yaşlıydı ve çok asık suratlıydı. Eric'i sevmiyorsa, kasaba genelinin düşüncesini yansıtıyor olmalıydı. Bu yüzden Eric üstünde pratik yapacaktım.

Sadece biraz havaya girmem gerekiyordu.

Kasabaya doğru ilerlerken aynen bunu yaptım. Bu sefer her şeyin nasıl sorunsuz gideceğini hayal ettim. Kamyoneti park edecekti. Gizlendiğim yerden fırlayacaktım. Şahdamarını kesecektim. O kadar. Belki bir iki kez tereddüt edecektim. Öncelikle cesedi ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu. Çoğu sorunun ateşle çözülebileceğini düşündüm. Kasabaya geri dönmek bir başka sorun olabilirdi çünkü hızlanmaya başlamıştık ve kasaba yolları kırsal otoyola dönmeye başlamıştı. Ama Eric birden yola çıktığından beri üçüncü birasını açtı ve

Naomi'yi arayıp onu on dakika boyunca azarladı. Naomi'nin arka planda duyduğum sesinin kulağa ne kadar çaresiz ve bitkin geldiğini düşündüm. Sonra kasabaya geri dönebilmek için bütün gün topallamam gerekse bile, eve geri dönüş sorununu işim bittikten sonra düşünebileceğime karar verdim.

Sağa sapıp bir yan yola girdiğimizde, zeminin çakıl taşlarıyla kaplı olduğunu hissettim. Nadiren kullanılan bir yoldaymışız gibi, kamyonetin sarsıldığı bir başka engebeli zeminde ilerlemeye başladık. Eric yolun kötü olmasını ya da lanet tavrını veya hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi mırıldanarak radyoda çalan bir şarkıya eşlik ediyordu. Ta ki telefon çalana kadar.

Benim telefonum.

Van Halen. "Somebody Get Me a Doctor." Ekranda Fionn'un isminin ve yüzünün belireceğini biliyordum. Telaşla telefonu kapatmaya çalıştım ama cebimden kaydı ve koltuk değneklerimin halkalarının arasından küt diye ayak boşluğuna düştü.

"*N'oluyor be?*" diye bağırان Eric engebeli yolda aracın yana kaymasına neden oldu.

Ya şimdi ya hiç.

Parlak yeni bıçağımı sıkıca tutup battaniyeyi üstümden attım ve gizlendiğim yerden fırladım.

"*Sürpriz, orospu çocuğu.*"

BİÇAK KEMİĞE DAYANINCA

Rose

Eric mümkün olabileceğini düşünmediğim kadar tiz bir sesle bağırdı ve fal taşı gibi açılmış olan gözleri dikiz aynasından benimkilere kilitlendi. Kamyonet yoldan çıkıp bir tarlaya savruldu ve Eric ne yapacağını düşünemedi, bıçağımın sivri ucunu boğazının ön tarafına götürüp *ittim*. Keskin çelik kısım Eric'in şaşkın, boğuk çılgılığıyla derisine saplandı ve bıçağı hızla geri çektiğimde etrafa kanlar fışkırmaya başladı.

Yarasından akan oluk oluk kan *her şeyi* kaplarken Eric hırıltılı bir sesle boğuluyormuş gibi öksürdü. Pencereleler. Koltuklar. Derin yarığa bastırıldığı eli. *Ben*.

Midem kalkınca eski, pis kokulu battaniyeye kustum. "Lanet olsun, çok iğrenç bir şey bu," diye fısıldayarak battaniyeyi kenara attım. Eric koltuğunda kıvranıyordu ama aradan saniyeler geçtikçe güç kaybediyordu ve boğuk nefesleri gide-rek sığılıyor, daha hırıltılı hâle geliyordu. Kamyonet tarlada ilerlemeye devam ediyordu ama yürüyüş hızında çayırdaki otlara çarpa çarpa yavaşlamaya başlamıştı. Ben kan içinde kalmış olan ön camdan neredede olduğumuzu anlamaya çalışırken Eric hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

Uzakta uçları yaz güneşinde sararmış uzun otlarla kaplı başka tarlalar vardı. Ön tamponun hemen ilerisinde,

sağanaklarda ufak bir dere oluşturduğunu tahmin ettiğim sürüklenmiş kuru kumlar vardı. Ya arasında?

Bir nehre uzanan dik bir tepe.

Lanet olsun.

“Gitmem gerek,” dedim. Bıçağı kınına sokup sürücü tarafının arkasındaki kapıyı açtım ve koltuk değneklerimden birini otlara fırlattım. Eric boğuk bir ses çıkarınca dikiz aynasından göz göze geldik ve bir bulantı dalgasına daha direnmek zorunda kaldım. Yüzü kan içindeydi ve rengi bembeyazdı. Yarı kaplanmış olan gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. “Bana öyle bakma,” diye bağırdım. “Pisliğin teki olduğunu biliyorsun.”

Eric direksiyona kapaklandı ve kamyonet tangır tungur ilerlemeye devam etti. Bıçağımı ve diğer koltuk değneğimi kapıdan dışarı fırlattım, susmuş olan telefonumu cebine koydum ve dışarı atladım. Sert bir şekilde otların üstüne düştüm. Yuvarlanarak uzaklaşırken dik yamaca yaklaşan, kurumuş dere yatağının kumlarına kayan kamyoneti izledim.

Araç yavaşlamaya başladı. Sonra biraz daha yavaşladı. *Hayır, hayır, hayır, nehre düş.* Ama ön tekerler yana, yamacın birkaç adım ötesine kaydı. Kamyonet kumlara gömüldü. Sonra da kıpırtısız kaldı.

Motor hâlâ çalışıyor, açık kapıdan dışarıya country müziğin sesi yayılıyordu ve direksiyona kapaklanmış olan adam hareketsizdi.

“Siktir.”

Önce bıçağımı aldım çünkü işimi kesinlikle şansa bırakmak istemiyordum. Daha da önemlisi, bıçağa tonla para ödemişim ve her peniye değdiğini kanıtlamıştı bile. Kayışlarını nasıl ayarlayacağımı anlamam biraz zaman alsa da sonunda sırtıma bağlamayı başarmıştım. Sonra koltuk değneklerimi aldım ve ne yapacağımı düşünmek için topallayarak kamyonete gittim.

Kapıyı açtığımda kan, idrar ve dışkı kokusu yüzüme bir tokat gibi vurdu. Eric'in emniyet kemerini çözdüm, kanlı gövdesi ve gevşek kolları yolcu koltuğuna düşene kadar onu orta konsola ittim.

"Bu işe uygun olduğumdan emin değilim," dedim kendi kendime. Kamyonetin basamağına çıkıp koltuk değneğiyle gaz pedalına bastım. Tekerlekler döndü ve kumlara biraz daha saplandı. Kamyoneti geri vitese almaya çalıştım ama bu da işe yaramamıştı. Aracı kurtarmaya dair yedinci denememde telefonum çaldı ve o anda gerçekten de *hapi yuttuğumu* anladım. Motoru kapattım ve iyi doktorun o kadar da iyi olmadığıyla ilgili olarak iç sesimin haklı olduğunu umut ettim ama son zamanlarda içgüdülerimin güvenilir olduğunu gösteren bir şey olmamıştı. "Merhaba, Dr. Kane."

Hattın diğer ucundan içten bir gülme sesi geldi. "Bir haftadır evimde yaşıyorsun. Bana Fionn diyebilirsin."

"Doğru. Fionn..."

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Gözlerimi kısarak birkaç adım ötede olan ama bana ulaşmaz gelen yamaca baktım. "Çıkmazda kaldım. Kasabalı bir sersemi hakladım ve... geri tepti."

Bir sessizlik oldu. "Sen... ne dedin?"

"Birisini hakladım diyorum. Kasabalı bir adam. Serserinin tekiydi."

"'Hakladım' da ne demek?"

Kaşlarımı çatıp soğumakta olan cesede baktım. *Tamam, söyleyeceğim.* "Belki gelip bir baksan iyi olur. Yardıma ihtiyacım var. Hem de çok. Sana konumu yollarım. Bundan kimseye bahsetme."

Fionn bir soru soracakmış gibi aniden bir nefes aldı ama yüzümü ekşitip telefonu kapattım ve ona hemen konumumu yollayıp telefonumu cebime soktum.

“Evet,” dedim Eric’in koluna hafifçe vurarak. “Bu deneyim çok daha iyi olabilirdi. Ama bayılmadım, bu yüzden bunu bir kazanç sayıyorum. Sen de kutlama yapmak için bira getirmişsin.”

Midem tekrar bulanmaya başlamadan önce koltuk değneklerimi aldım ve kapıları kapatıp topallayarak kamyonetin arka tarafına gittim. Bagaj kapağını açtım, içindeki buz kovaşından bir tane Coors Light aldım. Fionn sürekli olarak beni arıyordu ve mesaj yazıyordu ama hiçbirine yanıt vermedim.

Soru yağmuruna tek bir yanıt verebilirdim: *Buraya geldiğinde ne demek istediğimi görürsün.*

Otuz dakika sonra ıssız yolda arkasında bir toz bulutu bırakan kamyonetinin hızla yaklaştığını gördüm. Attığım kornuma yaklaşıncaya yavaşladı ama umulmadık bir yerde olduğu için Eric’in kamyonetinin arkasından el salladığımı görmesi birkaç saniye sürdü. Fionn durup motoru kapattı, bana doğru yürümeye başladı. Giysilerimin ne hâlde olduğunu görünce yavaşladı ve bir an için duracak gibi oldu. Sonra koşarak doğruca yanıma geldi.

“Tanrım, Rose,” dedi. Yüzünde panikten çizgiler oluşurken İrlanda aksanı devreye girdi. “Ne oldu? Yaralandın mı?”

“İyiyim.” Kararlılıkla gülümsediğim hâlde, midemdeki o feci düğüm çözülmedi. Fionn her santimimi dikkatle inceleyip neremden yaralandığımı anlamaya çalıştı ama bir şey bulamadı. “Ufak bir kaza geçirdim.”

“Ufak bir kaza,” diye dediğimi tekrarlardı ama bunu idrak etmesi biraz vakit aldı çünkü hâlâ kanın kaynağını bulmaya çalışıyordu. “Bir dakika, ‘ufak bir kaza’ da ne demek?”

“Bir adam vardı...” diye bildim ve Fionn omuzlarımı tutup beni delip geçen öfkeli bakışlarını gözlerime dikti.

“Bunu sana bir adam mı yaptı?”

“Hayır. Tam olarak öyle sayılmaz.” Kamyonetin koyu renkli arka camlarına baktım ama ona döndüğümde, hâlâ kalbimin girintilerini yakan bir dikkatle bana bakıyordu. “Bu adam gerçekten de pisliğin tekiydi. Bir dükkâna gitmişim, o da telefonda bir kadını tehdit ediyordu. Sonra balık tuttuğun iyi bir yer var mı diye sorarak salak bir bahaneyle bana asıldı. Ne bileyim, balık tutmakla ilgili bir bok bilmiyorum...”

“Sadede gel, Rose.”

“Sonuç olarak ben...” Bakışlarımı otlara çevirdim. Göğe baktım. Yamaca baktım. Kamyonete baktım ama benimle dalga geçiyormuş gibiydi. Omzumu silktim, Fionn’un yüzümde bir delik açmakta olan bakışlarının ağırlığından sıyrılmaya çalıştım. Nihayet bir kez daha gözlerinin içine baktığımda yüzümü buruşturdum. “Ben başlattım.”

“*Sen* başlattın...”

“Evet.”

“*O* başlattı demen gerekmiyor muydu?”

“Büyük ihtimalle. Belki de o salak telefon konuşması ve gerzek balık tutma mazeretiyle gerçekten de *o* başlatmıştır. Benim bitirdiğimi söylemek daha doğru olur sanırım...”

Fionn kollarımı bıraktı. Bir adım geriye gitti, yeni yeni idrak etmeye başladığı bir durum yüzünde herhangi bir duygunun belirmesini engellemiş gibi, boş bir ifadeyle elini saçlarının arasından geçirdi. Aracın ön tarafına gidip sürücü tarafının kapısını açtığında, içine ani bir nefes çektiğini ve nefesini dışarı verirken bir küfür savurduğunu duydum. Sürücü tarafına çıkıp Eric’in hayati belirtilerini kontrol ederken kamyonet sarsıldı. Belirti falan olmadığını biliyordum.

Uzun, dehşet verici, ağır bir sessizlik oldu. Rüzgârlı çayırlarda duyulan tek ses, tepedeki kızıl kuyruklu şahinin çığlığıydı.

Fionn ağır ağır bagaj tarafına dönerken elimden geldiğince masum görünmeye çalıştım. Terli elimdeki bira kutusunu ona uzattım. “Bira ister misin?” Fionn bira kutusunun buğusu birazını ıslattığı hâlde, tenimde hâlâ belirgin olan kurumuş kan lekelerine baktı. Telaşla kutuyu silişimi, elimi blucin şortuma sürtüp kutuyu tekrar ona uzatışımı izledi. “Nasıl olsa o içemeyecek,” dedim. “Bu yüzden içebilirsin.”

“Neler... oluyor... burada?” dedi. Ona zeki bir adam olduğunu, bunu kendisinin anlayabileceğini hatırlatmak istedim. Ama dudağımı ısırıp vardığı birkaç sonucu dile getirmesini bekledim. “Onu... sen mi öldürdün?”

“Şey, *evet*. Ama iyi bir adam değil.”

“Sonra da... ondan kurtulmana yardım etmem için beni mi aradın?”

Omzumu silktim. “Biraz başım sıkıştı. Hem sen de bana özellikle, ‘Herhangi bir sorunda beni ara,’ demiştin. İşte, bu o ‘sorunlardan’ biri.”

“Birisini *öldürüp* cesetten kurtulmanı kast etmemiştim.” Fionn sabrı taşmış gibi ofladı. “Sorunlar listemde ‘cesetten kurtulmak’ gibi bir şey yoktu.”

“Bunu baştan söylemen gerekirdi.” Kutuyu yine ona uzattım. Fionn elleriyle yüzünü ovuşturdu ve sanki melekler gelip onu kurtarabilirlermiş gibi göğe baktı. Ama onu izlerken ve zihninde dönüp durduğunu tahmin ettiğim bir dizi şeyi anlamaya çalışırken bir şey fark ettim. “Dehşete kapılmadın.”

Fionn gözlerini kısıp bakışlarını yüzüme çevirdi. “Çünkü neler olduğunu anlattın.”

“Pek sayılmaz. Hem sen ‘*cinayet*’ demedin, ‘*öldürmek*’ dedin.”

“Aynı şey.”

“Pek sayılmaz.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve dimdik karşımda durdu.
“Açıkla.”

“Öldürmek şunun gibi bir şey: ‘Birisi benim yüzümden öldü ama belki de bu bir *hata* sonucu olmuştur...’”

Fionn güldü. “Bunun bir ‘hata’ olduğunu hiç sanmıyorum.”

“... Ama cinayet şöyledir: ‘Bunu kesinlikle bilerek yaptım.’”

“Bilerek mi yaptın?”

“Mesele o değil.”

“Değil mi?” dedi. Omzumu silkince başını hafifçe yana eğdi. “Birisini *öldürmediysen*, mesele ne olabilir?”

“Sen ‘öldürmek’ dedin. ‘Öldürmek’ çok daha nazik bir ifade.” Son şansı olduğunu anlatmak için kutuyu iki yana salladım ama kutuyu almayınca kareli gömleğimin ön cebine koydum. “Sen bilirsin. Beni izle, doktor,” dedim. Bagajın kenarından düşmeden atlayabilmek için koltuk değneklerimi ayarladım. Fionn sanki yardım teklif etme dürtüsüne engel olamıyormuş gibi bana biraz yaklaştı ama sonra durdu. Tam kolumu tutacakken duraksadı ve benim sürücü tarafının kapısına doğru gidişimi izlemek için geri çekildi. Kapıyı açtığımda, hâlâ aynı noktada duruyordu. “Sana zarar vermeyeceğim. Sadece bir şey göstermek istiyorum.”

Fionn toprak yolda duran aracına baktı. Oradan kaçıp gitmeyi, ben bir kâbus gibi hayatına gitmeden önceki hayatına geri dönmeyi istediğinden emindim. Büyük olasılıkla bir yanı gölgelerin arasına gizlenmek ve tüm bunların birkaç gün hatırlayacağı ama sonra hafızasından silinecek garip bir kâbus olduğunu hayal etmek istiyordu. Gizlenmenin de bulunmanın da nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Görülmek heyecan verici bir şey olabilirdi. Ama ifşa olmak çok korkutucu olabilirdi.

“Bundan düşündüğün kadar keyif almadığıma yemin ederim,” dedim. Cebimdeki bira kutusunu çıkarıp açtım.

Boğazıma kadar yükselen bulantı hissini yutkunarak gidermek için büyük bir yudum aldım. Fionn derin bir iç çekerek bana dönerek yanıma geldi.

“Çok güven telkin edici doğrusu.”

Tereddüt edercesine gülümsememe aynı şekilde karşılık vermedi. Sonra derin bir nefes alıp tuttum ve bira kutusunu ön panele koydum. Üstünü yoklayıp telefonunu bulmak için Eric’in cesedine doğru döndüm. Sürücü koltuğunda dik oturması için onu gövdesinden çektiştirince telefonu ön cebinde buldum. Kamyonetteki neredeyse her şey gibi, bu da kanla kaplı olduğu için telefonu şortuma sürttüm.

“Çok iyi. Kanıtı şortunun ipliklerinin arasına iyice yedir,” dedi Fionn.

“Battı balık yan gider.” Tekrar cesede döndüm, ekranı yüzüne tuttum ama ekran kilidi açılmadı. Gömleğinin kenarıyla yüzündeki kanları sildiğim de işe yaramadı.

“Yüz kimliğinin işe yaraması için gözlerinin açık olması gerekir,” dedi Fionn monoton bir sesle.

“Böyle yaparsam olur mu?” Eric’in gözkapaklarını açıp tekrar denedim ama yine olmadı. “Bana biraz müsaade et, doktor.” Koltuk değneklerimi açık kapıya yasladım, iki koltuğun arasından arkaya geçtim ve arka koltuktaki alet kutusunu karıştırdım. Bir zafer nidasıyla işime yarayacak olan kusursuz aleti buldum.

“Yüce Tanrım. *Rose...*”

“Buna sirk becerisi diyebilirsin,” dedim elimde ödülümle arabanın ön tarafına geçerken. Ayak boşluğuna çıkıp tek elimle Eric’in göz kapaklarından birini yukarı kaldırdım ve elimdeki zimba tabancasını kirpiklerinin altına götürdüm. “Bunlardan birini son kullandığımda, bir perdeyi elime zımbalamıştım. Bu yüzden bu sefer bunu doğru dürüst yapmam için dua edelim.”

Arka planda Fionn'un fısıldayarak ettiği küfürleri dinlerken zimba tabancasının kolunu ittim ve Eric'in göz kapağını kaşının altına zımbaladım. Sonra da dönüp öğürdüm. "Kendine başka bir hobi bulsan iyi olur," dedi Fionn.

Öksürdüm. Yine öğürdüm. İçime birkaç derin nefes çekip ön paneldeki biradan bir yudum aldım. "İyiyim."

"Daha önce kana ve yaralanmalara böyle mi tepki veriyordun?"

"Tam olarak böyle değildi... Ama sen söyleyince aklıma geldi de o perde olayında bayılmıştım. Jim kolumu bir kanat gibi sallarken ayıldım."

"Ya seni muayene odamda yerde baygın hâlde bulduğumda?"

"Yani yaralanmamı göz önüne alırsan, onun sayılmayacağını düşünmüştüm."

"Bence sayılır."

Hafif bir gülümsemeyle omzumu silktikten sonra işime geri döndüm ve Eric'in diğer göz kapağını da zımbaladım. Kaldır. Zımbala. Öğür. Gözlerine kanlar akmaya başlayınca kusma dürtüsüne direnmeyi başardım ve ön panelden bira kutusunu alıp kanları temizlemek için gözüne biraz bira döktüm.

"Yüce Tanrım," dedi Fionn ama sesinde gerçek bir şoktan ziyade, teslim olmuş gibi bir ifade vardı. "Resmen bir parodi bu."

"Cidden öyle, değil mi? Kaliteli birayı böyle gerzek bir adama harcamak çok yazık."

"Ben onu kast etmemiştim."

Eric'in göz kürelerini ve yüzünü nazikçe silerken ona gülümsediğim hâlde, Fionn sadece kaşlarını çattı, derin bir iç çekince göğsü ve kaslı omuzları hafifçe yükseldi. "Tamam," dedim. Eric'i gülümsüyormuş gibi göstermek için dudaklarının bir kenarını yukarı çektim ama elimi çeker çekmez yüzü eski hâline döndü. Telefonu yüzüne tuttum ve nihayet ekran kilidini açmayı başardım. "*Görev tamam.*"

Ayak boşluğundan yana kayıp mesajlarını açtım. Gördüğüm mesajların yarısı bildiklerimi, yani Naomi'yi birçok kadınla aldattığını doğruladı. *Selam, bebeğim! Bu akşam ne yapıyorsun? Bana gelmek ister misin? Seni özledim...*

Sonra Naomi'yle yazışmalarını açtım.

Mesajları hızlıca okurken hissettiğim öfke her şeyi baştan yapmayı istememe neden oldu. Ona acı çektirmek istedim. Daha uzun süre kanını akıtmak istedim. En katıksız, en saf hâliyle derin bir korku hissetmesi için hâlâ sağken gözlerini zımbalamak ve o yamaçtan aşağı itmek istedim. Naomi her gününü korku içinde geçirmiş olmalıydı. Onunla birlikte olmaktan da onsuz olmaktan da korkmuştu. Ondan ayrıldığı takdirde, intikam alacağından endişelenmişti.

Yaptığım şeyle ilgili zerre kadar şüphe hissettiysem de Eric'in ona savurduğu tehditleri, hakaretleri, kinayeli, kontrolcü iltifatlarını ve dengesiz, narsist patlamalarını okuyunca hepsi silindi.

Naomi'nin her gün bu gerçekliğe uyandığında ne kadar acı çekmiş olduğunu, yeni bir güne başlarken göğsünün nasıl sıkıştığını, içinin bomboş olduğunu hissettiğini düşününce burnum yanmaya başladı. O hissi hatırlıyordum. Endişe ve çaresizliğin insanın içini nasıl oyduğunu, insanı bomboş bıraktığını. Uyanık olunan her ânın, tenin hemen altında bir nabız gibi atan, karanlıkta uğuldayan ikinci bir kalp atışı gibi nasıl kirletildiğini hatırlıyordum.

Hafifçe öksürdüm ama her nefesimi daha da güçlkle almama neden olan, boğazımı tıkayan o yumruyu gideremedim. "Hastanedeki hemşireyi, Naomi Whittaker'ı taciz ediyordu," diye fısıldadım telefonu Fionn'a uzatıp. "Tehditler. Göz korkutma. Kısa bir süre önce ona vurmuş. Naomi ben oradayken anlattı."

Fionn'un yüzündeki şokun yerini bir farkındalık ifadesi almaya başladı. "Yani tıpkı Matt Cranwell'in Lucy'yi taciz ettiği gibi," dedi. Bunu bir soru gibi değil, dikkatle sözcüklere dökülen bir gerçek gibi söylemişti.

"Onun gibi bir şey."

"O kavgayı da mı sen başlattın?"

Omzumu silktim. "Sanırım, nereden baktığına bağlı, doktor."

Bir süre kaşlarını çatarak bana baktı. Tereddütle telefonu aldı ama bakışlarını benden ayırmak istemiyormuş gibiydi. Belki de gözlerimde gördüğü donuk ifade yüzündendi. Kirpiklerimde birikmiş olan gözyaşlarındandı belki de. Başım-la telefonu işaret edip gülümsemeye çalıştım. "Ekran kilidi devreye girmeden bak da göz kürelerini yine birayla yıkamak zorunda kalmayayım."

Fionn kaşlarını çattı. Sonra elindeki telefona baktı.

Her dakika farklı bir şey sergilediğini fark ettim. Yanakları hafifçe kızardı. Boynunun yan tarafında nabızı hızlandı. Dudakları aralandı, başını azıcık iki yana salladı. Mesajlara bir kere hızlıca göz attı. İkinci kere okudu. Üçüncü kere okuduktan sonra benden daha çok mesaj okumuş olmalıydı. Parmaklarının telefonu sıkıca kavramasına neden olan bir şey gördü ama telefonu kapattı ve bir saniye daha bakmaya tahammül edemiyormuş gibi cebine soktu.

Gömleğinin kol düğmelerinden birini açtı, ütülü gri kumaşını gergin kaslarının üstünden yukarı sıyırdı. "Yolu gözle," dedi boğuk bir sesle. Gözlerini bir an olsun benden ayırmadan gömleğinin diğer kolunu da sıyırdı. "İki yöne de bak, bir toz bulutu görürsen bana haber ver."

Bir kere başımı salladım ve Fionn öne doğru bir adım attı. Yarısı dolu olan biradan büyük bir yudum almak için öne uzandığında, aramızdaki bağ koptu. Arkasına dönüp hızla uzaklaştı. Cebinden ufak bir bıçak çıkardı, lastik supabının

kapağını açmak için yere çömelirken bıçağı açtı. Ucunu lastiğin ortasına batırınca hava boşalmaya başladı. Fionn lastiklerin hepsini patlattıktan sonra, tekrar yanıma gelip bıçağını cebine soktu. “Arabayı çalıştır, direksiyonu sola kır ve vitesi dört çekere al. Sana söylediğimde, azıcık gaza basacaksın.”

“Tamam.”

Kamyonetin arkasına gitti, ben koltuk değneğini gaz pedalına dayadığımda aracı itmek için hazırlandı. Motoru çalıştırıp vitesi değiştirdim. Fionn hazır olduğunda bana bir işaret verdi ve patlak lastiklerin ağır ama düzenli ilerleyişi ve Fionn’un ritmik itişiyile kamyonet nihayet kumlardan kurtuldu. Yamacın kenarına varana dek ayak boşluğunda kaldım. Sonra değneği gaz pedalından çektim ve aracın ilerlemesini bekledim.

“Gözlerini ödülünden ayırma, sersem,” dedim. Eric’in cesedine son bir selam çakıp araçtan dışarı atladım. Fionn bir eliyle beni tutarken diğer eliyle kapıyı kapattı. Kamyonet yamacın kenarından aşağı düştü ve giderek hızlanarak dik toprak setten aşağı yuvarlandı. Bir kayaya çarpıp savruldu, sonra parendeler atarak ağır ağır akan gri suya çarptı ve nehrin alüvyonlu karanlık zeminine gömüldü.

“Ceset gözleri zımbalanmış durumda bulunursa, dedektifler herkesi sıkıştıracak,” dedi Fionn son lastik de gözden kaybolurken. Suda oluşan girdaplarda kabarcıklar belirdi ve suyun yüzeyi düzleşene ve akıntı yine yavaş akmaya başlanana dek sessizce bu manzarayı izledik. Fionn bana döndüğünde, yüzündeki maskenin ne anlama geldiğini bilemedim. Çenesindeki kasın belli belirsiz seğirmesi dışında, ne düşündüğünü kesinlikle ele vermiyordu. Gözlerinde hemen hemen fitilin sonuna kadar yanmış, karanlığı aydınlatmak için mücadele eden bir mumun ışığını andıran cılız bir parıltı vardı. Ne düşündüğünü anlamaya çalıştığımı fark etmiş olmalıydı ki bakışlarını kaçırdı ve uzattığı elini tuttuğumda koltuk

değneğimi almak için eğildi. “Umarım asla bulunmaz,” dedi en sonunda.

Konuşmadık. Gerek olmadığı hâlde Fionn beni arabaya kadar götürürken. Ana yola çıkmak için kamyoneti diğer yöne döndürürken. İkimiz de ufukta belirmiş olan fırtınayla ya da kapkara kalbinin çok soluk bir pembe tonunda parlak ışıklar saçtığıyla ilgili bir şey demedik. Enfes bir manzaraydı ve içimden bunu dile getirmek geçiyordu. Ama sesimi çıkarmadım.

Fionn ancak Weyburn’ün diğer tarafına vardığımızda ve kasaba sınırını geçtiğimizde Eric’in telefonunu cebinden çıkardı. Bir güzel sildi. Sonra boş otoyolun ortasına geçti ve pencereden yolun diğer tarafındaki hendeğe fırlattı.

Bir daha geriye bakmadı.

DIKİŞLER

Fionn

Tığ işini meditatif ve rahatlatıcı bulacağım hiç aklıma gelmezdi. Ama öyleydi.

Abilerim cumartesi akşamımı bir münzevi gibi odama kapayıp lanet olasıca bir battaniye örerek geçirdiğimi duysalar, kesin çok gülerlerdi. Ama galiba “spor takıntıyla” ya da Lachlan’ın ifadesiyle “Dr. Bellend spor salonu kardeşliği dönemimle” de bir o kadar dalga geçiyorlardı. Rowan hiç faydası olmayan bazı önerilerde bulunmak için lafımı keser, daha da kötüsü, yaş günüm için bir mankini örecektik kadar tığ işi öğrenirdi. Lachlan asık suratlı gerzeğin tekiydi ama Rowan resmen çatlaktı ve ne kadar fevri, saçma ya da aptalca olsa da istediği şeyi elde etmek için resmen her şeyi yapardı. İkisinin bir arada olması tam bir felaketti ve şu anki hayatımın ayrıntılarını bilseler ellerinden kurtulamazdım.

Özellikle de hayatımda tanıdığım en güzel ama bir yandan da dehşet verici olduğunu itiraf etmem gereken kadın yatak odamın karşısındaki odada uyurken ve kendimi elimden geldiği kadar ondan uzak durmaya zorlarken.

İkisini de becerdiğim söylenemezdi.

İşte olduğumda, kasabada koşuya çıktığımda ya da spor salonuna gittiğimde bile, Rose bir anda aklıma düşüyordu.

Zihnimdaki sesi, o çaresizlikle dile gelen “*Yardım et*” fısıltısı hâlâ dikenli bir tel gibiydi. Karavanının kapısını açtığımda yüzündeki şaşkın ifadeyi, benim geldiğimi fark ettiğinde yaz güneşinin altında parıldayan gözlerini hatırlıyordum. Hartford’a beni güçsüz kılan, zihnimin gizli karanlık köşelerini kurcalama isteğine neden olan şeylerden uzak kalma umuyla gelmişim. Ama Rose’la karşılaştığımdan beri, teker teker hücrelerimi ele geçiriyormuş gibi, kalkanımı aşmış, düşüncelerimi istila etmişti.

Ama kendim için endişelenmiyordum.

Onun için endişeleniyordum.

Üstünde çalıştığım battaniyeyi indirdim ve bakışlarımı odada gezdirdim. Basit mobilyalar. Sade tablolar. Hepsi sıkıcı ve vasat, beni özel olarak yansıtmayan ayrıntılardı. Herhangi bir duyguyu tetikleyecek ya da endişeye neden olacak bir şey yoktu. Bakıp, “*Bu, dün bir cinayeti örtbas eden bir adama ait*” ya da “*Bu, bir levyeyle bir çiftçiyi haklamasına ramak kalmış olan bir adama ait,*” diye düşünmenize neden olan hiçbir şey yoktu. Hele, “*Bu, kendi babasını öldüren ve katil olduğunu kimsenin bilmediği adam,*” şüphesi yaratan bir şey kesinlikle yoktu.

Battaniyeyi kenara koyup dirseklerimi dizlerime yasladım ve bu düşünceleri ait oldukları yere itebilirmiş gibi avuçlarımı gözlerine bastırdım.

Ama bunlar hiçbir zaman tam anlamıyla yok olmuyordu.

Hâlâ babamın sarhoş ve uyuşturucu etkisi altında olduğu hâlini, bir hafta sırta kadem bastıktan sonra geri geldiğinde hissettiğim o derin hayal kırıklığını ve nihayet yaşamdaki boktan seçimlerinin sonucu olarak öldürüldüğüne inanmaya başladığım o muhteşem birkaç günü dünmüş gibi hatırlıyordum. Ne de olsa, kime borcu olduğunu, kimden çaldığını ben öğrenmişim. Mayes ailesine babamın onlardan para çaldığını

söylersem, babamdan sonsuza dek kurtulabileceklerini düşün-en bendim. O hafta, aradan günler geçtikçe öz babasını gam-mazlayan normal bir insan gibi hissetmediğimi fark etmeye başlamıştım. Ne mi hissediyordum? Rahatlama. Hatta *gurur*. Kendimi resmen yenilmez hissetmişim.

Ama daha çocuk sayılırdım.

Babamın başını derde sokma becerisini hafife almıştım. Hissettiğim o giderek artan umut ve huzur hissi, cumartesi öğleden sonra peltek peltek konuşarak ve küfürler ederek aniden geri döndüğünde, abim Rowan'ı Sligo'daki çocukluk evimin mutfağına iterek kendisine yemek yapmasını istedi-ğinde yok olmuştu. Abim itiraz ettiğinde, babam yüzüne bir tokat atmıştı. Araya girmeye çalıştığımda, beni tezgâha itmiş ve başımı gözlerimin önünde benekler uçuşacak kadar sert bir şekilde dolaba çarpmıştım. Ama parlak benekler arasında yine de abimin gözlerinin öfkeden karardığını fark etmişim. Babamın oturma odasının ortasında yumruklarını sıkmış olan Lachlan'a nasıl baktığını fark etmişim. Sanki o kaçamak bakışla aralarındaki gizli bir düğmeye basılmıştı. Babamla son tartışmamızda, kimsenin bakmadığı bir anda elime bir bıçak almıştım. Abilerim, Callum Kane'in boktan hayatını sona er-direcek olan kavgaya başladıklarında, tek bir sözcüğün nasıl bir deniz feneri gibi öne çıktığını da hatırlıyordum.

Nihayet, diye düşünmüştüm.

Nihayet.

O anda bile hâlâ yayılan adrenalini hissedebiliyordum. Bu-nun son olacağını umut etmişim. Kanım ve etimin, DNA'mm bir parçasıymış gibi, öyle olacağını *biliyordum*.

O zamandan beri her günümü o içgüdülerin yanlış olduğu-nu kanıtlamaya çalışarak yaşamıştım. Abilerimin adanmışlı-ğına, yaptıkları fedakârlıklara layık olmaya çalışmıştım. Ba-bamın o gün ölmesinde abilerimin farkında bile olmadığı bir

rolüm olduğunu telafi etmek istemiştim. Önceki gün sanki bu içgüdülere sadece... *teslim olmuştum*.

Derin bir iç çekerek saatime baktım. On bir buçuktu. Eric Donovan yirmi dört saatten uzun bir süredir ölüydü. O âna kadar kayıp olduğu bildirilmediyse bile, bunun olması an meselesi-ydi. Birileri o ıssız bölgeyi araştırsa bile, gece yağan sağanak araçlarımızın tekerlek izlerini silmiş olmalıydı. Eric'in aracı bulanık gri sulara gömülmüştü. Şansımız yaver giderse, asla bulunmazdı. Normal bir insan pişmanlık hissetmez miydi?

Ben hissetmiyordum.

Zaten misafir yatak odasındaki kadından kaçmamın esas nedeni buydu. Çünkü yaptığı şeye rağmen *ondan* korkmuyordum. Onun *için* korkuyordum.

Tığ işimi çantama koyup uyumak için yatağa girerken bunu düşünüyordum. Pişmanlık hissetmiyordum. Son bilinçli düşüncelerimin yanıtları yoktu. Ya bunca seneyi içimde var olmayan bir şeyi geliştirmeye çalışarak geçirdiysem? Ya beni yaratan adam kadar bir canavarsam?

Ertesi sabah huzursuz edici rüyaların olduğu bir uykudan uyandığımda, Rose ya uyuyordu ya da dışarı çıkmıştı. İki seçenek de garipti. Genellikle hastanede erken bir vardiyaya gitmiyorsam, benden önce, saat altı gibi uyanırdı. Sabahları waffle, akçaagaç şurubu ve domuz pastırması kokusuna uyanmaya alışmıştım. Rose her seferinde ikimize de yetecek kadar kahvaltılık hazırlasa da her zaman probiyotik bir smoothie'yi tercih ediyordum. Ama bu kokular çok hoştu. Evime bir yuva hissi katmıştı. Rose da sabahları evde olmaktan, ben asgari seviyede tutmaya çalışsam da sohbet etmeye çalışmaktan ya da masaya dizdiği tarot kartlarını kaşlarını çatarak incelemekten keyif alıyormuş gibiydi. Kartları yorumlamakta zorlandığında, dalgalı perçemiyle oynuyordu. Bazen "Bul-dum," diye fısıldıyordu ve parmaklarını oynatıyordu. Ya da detone bir

sesle bir şarkı mırıldanıyordu. Ya da desteyle konuşuyordu. Ya da göz göze geliyorduk ve onu testisleri sancıyan lanet olasıca bir münzevi gibi izlediğimi başından beri bildiği hâlde, bana gülümsüyordu. Profesyonel davranmaya çalışıyordum. Mesafeli olmaya gayret ediyordum. Ama manyetik çekimine kapılmış gibi, yörüngesine hapsoldüğümü hissediyordum.

O anda sapığın teki gibi kapısının dışında durmuş, o manyetik çekimi hissetmeye çalışıyordum.

İçeriden... hiç ses gelmiyordu.

Kapıyı hafifçe tıklattım. Diğer taraftan yanıt gelmeyince biraz daha sert bir şekilde tekrar tıklattım. "Rose?"

Hiç düşünmeden kapıyı açtım. Kendimi bir anda başka birisinin evindeki bir odaya girmiş gibi hissettim.

Onun için satın aldığım nevresim takımının örtüsü güzelce yatağa serilmişti. Sarı yastıklar yatak başlığına dayanmıştı. Ama başka yastıklar da vardı. Hem de bir iki tane değil, hiçbiri birbirine uymayan ama nasıl oluyorsa bir arada kusursuz gözüken, çiçek desenli, çizgili, benekli, belki altı tane daha yastık vardı. Komodinde çerçeveli resimler ve süs eşyaları duruyordu. Şifonyerin üstünde hatırlamadığım bir tablo vardı. Bir de bitkiler. *Her yerde* bitki vardı. Yatağın yanında bir monstera. Rafta bir sarmaşık. Pencere pervazında orkideler. Perde çubuğundan sarkan üç tane kurdele çiçeği. Rose birkaç gün içinde ve bana hiç fark ettirmeden, eskiden sıkıcı ve cansız olan odayı bir yuvaya dönüştürmüştü.

Aklımdan *bin bir* türlü soru geçmeye başladı. *Bu bitkileri nereden buldu? Ne zaman? Nasıl? Tek başına almış olamaz. Ona kim yardım etti?*

Hem nerede o? Neden burada olmaması beni bu kadar endişelendiriyor?

Şifonyerin üstündeki iç yüzeyinde mor lekeler olan bir havan ve tokmağın yanına dizilmiş olan bitkilerden birinin

önünde durdum. Ne olmadığını bilmediğim ilk bitki buydu. Çivit mavisi ufak yaprakları ve koyu renkli parlak meyveleri olan bir bitkiydi. Bunun yanında açık pembe renkli, yıldızları andıran tomurcukları olan ufak bir çalılık vardı. Sıradaki üçüncü bitkinin dik bir sapın etrafına toplanmış, başlıkları andıran mor çiçekleri vardı. Bunun ne olduğunu biliyordum. İtboğan olarak da bilinen, son derece zehirli bir bitki olan kurtboğandı.

Odaya birkaç adım daha girip komodinin üstündeki fotoğraflara göz attım. Yanında ikiz erkek çocuklar olan Rose'un motosiklet giysileri içindeki bir genç kızlık fotoğrafı. Kolunu şık bir kostüm giymiş olan bir kadının omzuna atmış olan Rose'un birkaç yaş daha büyük bir hâli. Kıvrımlı, ışıklı bir tabelanın altında gururla duran José Silveria. Tabelada, *Silveria Sirki* yazıyordu. Birkaç hafta önce Rose'un hastanedeki odasında bana sıkı sıkı sarıldığında ne dediğini hatırladım. *Rose'umuza iyi bakın. Buna ihtiyacı var. Sadece kendisi bunun farkında değil.*

Bir insanın bacağının kırılmasına, hastanede kalmasına ya da yabancı bir kasabada yapayalnız bırakılmasına ihtiyacı var mıydı, bilemiyordum. Ama yine de başımı sallamıştım.

Tam odadan çıkacakken çerçevelerden birinin önünde Colorado Springs'den yollanmış olan bir kartpostal gözüme takıldı. Arkasını çevirdim.

Sevgili Serçe,

Sana teşekkür etmek istedim. Korkuyordum. Ama kaçımadığım takdirde neler olacağını düşünmekten daha çok korkuyordum. Bana kanatlarımı geri verdiğin için teşekkür ederim.

Sevgilerimle,
M.

Bu notun ne anlama geldiğinden emin değildim. Ama son birkaç günden ve şifonyerindeki bitkileri gördükten sonra, aklıma bir fikir geliyordu.

Misafir odamdaki gizli bahçeye son bir kez baktıktan sonra, tığ işi çantamı, yarısı bitmiş battaniyemi ve tığlarımı koyduğum çantamı alıp evden çıktım.

Sandra'nın dört blok ötedeki evine vardığımda, arkamı dönüp gitmeyi ve ciddi kafa karışıklığımla baş başa kalmayımı, yoksa aklımı Rose'dan uzaklaştırabileceğime dair zayıf bir umutla İlmek Kız Kardeşler'in dedikodularına kulak vermeyi mi istediğimi bilmiyordum.

Sandra'nın evine girdiğim anda bu umudum yerle bir oldu.

“Selam, doktor. Nasıl gidiyor?”

Ağzım açık kalmış bir hâlde, yüzümde afallamış bir ifadeyle Sandra'nın antresinde durdum. Rose etrafında İlmek Kız Kardeşler tığ işi kulübü üyeleriyle bacağını bir divana yaslamış, sırt çantasını yanına yere bırakmış, oturuyordu. Beyni gövdesinden ayrılmış, bozuk bir robot gibi orada dikildiğimi görünce, Rose'un yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı.

“Dr. Kane,” dedi Sandra. Kulübümüzün ev sahibi beni karşılamak için geldiğinde, bakışlarımı Rose'dan ayırmayı başarabildim. Sandra ufak eliyle bileğimi kavradı ve beni oturma odasına doğru çekti. “Bugün arkadaşın Rose da bize katıldı. Meğer tığ işinde çok becerikliymiş, bunu biliyor muydun?”

“Hayır,” dedim. Kadın beni Rose'un karşısındaki sandalyeye götürüp bir bardak limonata ikram etti. “Bunu bilmiyordum.”

“Aslında kendimi ‘becerikli’ diye tanımlayamam,” dedi Rose. Yerdeki çantasını almak için eğilip içinden bir çile siyah iplik ve bir tığ seti çıkarırken gözlerini benden ayırmadı.

“Küçükken büyükannem öğretmişti. Zaman zaman bir şeyler örerim. Ama biraz paslanmış olabilirim. Büyük ihtimalle doktor kadar iyi değilimdir.”

Diğer kulüp üyeleri bunu yuttular. Maude ve Tina kadife bir ikili koltukta oturdukları yerden bir ağızdan *ayyy* derken, grubun en azılı dedikoducusu olan Liza alaycı bir sesle güldü ve yaşlılık lekeleriyle kaplı eliyle hafifçe Rose’un koluna vurdu. “Çok nazıksın, Rosie canım.”

Rose kadının ismini yanlış söylediğini yüzüne vurmadı. Hatta tam aksini yaptı. Bana fırlattığı şeytani gülümsemeye bakılacak olursa, daha iki saniyedir orada olmasına ve bu kadınları tanımamasına rağmen “Rosie” lakabını çoktan hak ettiğinden emindim. Buraya nasıl gelmişti ve *bu durum neden hem beni kızdırıyor hem de bana çok şirin ve inanılmaz seksi geliyordu?* Sanki Rose zihnimin ortasına bir el bombası fırlatmıştı ve düşüncelerim öyle bir etrafa saçılmıştı ki artık toparlamam mümkün değildi.

Dahası, bunun her saniyesinden keyif aldığı belliydi.

“Dantel örtülerini gördüm,” diye fısıldadı masum, iri gözlerini benden ayırmadan. Ama gözlerinde gördüğüm parıltı saf bir haylazlığı yansıtıyordu. “Salondakinin çok iyi olduğunu düşünmüştüm.”

“Ne tatlısın,” dedi Sandra, Rose’un limonatasını tazelerken. Sonra elindeki işle meşgul olan en sessiz üyemiz Maude’un yanına oturdu. “Dr. Kane...”

“Fionn deyin, lütfen.”

“*Fionn*. Bize evinizde bu kadar tatlı bir genç hanımın kaldığını söylememiştiniz.”

Maude ve Tina imalı imalı birbirine baktı. Liza başını eğip çilelerinin arasına doğru gülümsedi.

“Şey... evet...” Hafifçe öksürüp Rose’un tenimi yakan bakışlarından kaçınmaya çalıştım. İpliğimi ve tığlarımı

çantamdan çıkardım ve ilk ilmeğimi atmadan her şeyi kucağıma koydum. “Rose bir kaza geçirdi ve iyileşme sürecinde dinlenebileceği bir yere ihtiyacı vardı. Bu yüzden evimde kalıyor.”

“Bize anlattı. Bir motosiklet kazası. Çok yazık ama dilediğin kadar kalabilirsin...”

“İyileşir iyileşmez sirke geri dönmem gerek,” diye araya girdi Rose. Henüz yapmaya hazır olmadığım bir açıklamadan beni kurtarmak istermiş gibiydi. Açıkçası, o sabah Sandra’nın kapısından içeri girdiğimden beri olanların hiçbirine hazırlıklı değildim ama Rose’un gitme olasılığını duyunca hissettiğim hayal kırıklığı beni daha çok şaşırttı. “Eminim ki Fionn yakında garipliklerimden sıkılır.”

Güldüm.

“Saçmalama, canım. İyi yürekli doktorumuzun son birkaç gündür senelerdir deneyimlemediği kadar heyecan yaşadığından eminim. Öyle değil mi, canım?” dedi Sandra. Sırtarak bana bakarken gri kaşlarını saç diplerine kadar kaldırdı.

Ben yanıt veremedim, Liza sandalyesinde öne eğildi ve teker teker arkadaşlarına baktı. “Hazır konu heyecandan açılmışken, Donovan’ın oğluyla ilgili haberi duydunuz mu?”

Kalbim âdeta durup yerinden çıktı. Rose’a baktığımda yüzünün kireç gibi kesildiğini fark ettim ama İlmek Kız Kardeşler bir ağızdan Liza’nın yanıt vermekte zorlandığı sorular sorarken istifini bozmamayı çok iyi başardı. *Christina Donovan’ın oğlu mu? Weyburn’de yaşayan mı? İki oğlu vardı, bu hangisi? Nihayet birisi onları hapse tıkabilmiş mi?*

“Eric. Küçük oğlu. Kayıpmış,” dedi Liza en sonunda. Diğer kadınlar hayret dolu sesler çıkarıp cık cık ettiler. “Onu son gördüklerinde marketten bira alıyormuş. Arkadaşlarına balık tutmaya gideceğini söylemiş ama nereye gideceğini söylememiş. Sonra işe gitmemiş ve telefonuna yanıt vermiyormuş. Bir anda... ortadan kaybolmuş.”

Damarlarıma bir panik hissi yayılmaya başladı ama en azından cesedinin bulunmamış olduğunu anlayınca kalbim yeniden atmaya başladı. Christina için ne kadar üzücü olduğunu ya da Eric'in büyük ihtimalle bir yerlerde fazla içtiğini ve bir iki güne döneceğini söylediklerinde, aynı fikirdeymişim gibi başımı salladım ama Maude'un o karmaşada, "Umalım da geri gelmesin," diye mırıldandığını kaçırmadım. Kadınların yayılım ateşini andıran konuşmalarına o kadar odaklanmışım ki Rose'un pürdikkat bana baktığını sonra fark ettim. Gözlerine baktığımda, bakışlarından endişe ve bir de kararlılık okunuyordu. Açıkçası, beni korkutan şey bu ikinci ifadeydi.

Rose, Sandra'yı kolundan dürtüp tığ işini ona gösterdiğinde, sohbet hâlâ tam hızıyla devam ediyordu. "Sence bu iplik yeteri kadar sağlam olacak mı?"

Sandra kaşlarını çatarak Rose'un desenini incelerken limonatamdan bir yudum aldım ve boğazıma yayılan dehşet hissini yutkunarak gidermeye çalıştım. "Ne yapacağına bağlı. Ne olacak bu, canım?"

"Bir seks salıncağı."

Limonata burnuma kaçınca genzim yandı. Etrafa çöken sessizliği bölen tek şey, benim öksürüklerimdi. Ama neyse ki sadece birkaç saniye sürdü ve beni alıp alternatif bir gerçekliğe taşıyan seslerin arasında kaldım.

"Yok, onun için daha hafif bir şey gerek. MillaMia merinos yünü olabilir."

"Biraz daha sıkı bir desen daha iyi olabilir."

"Kendine mi yapıyorsun?" diye sordu Maude başını kaldırmadan. "Yoksa yetişkin bir adamın ağırlığını taşıması gerekiyor mu? Mesela..." Bana baktı. "Doktorun yapısında birisini."

Yüzümün kızarıklığını silebilirmiş gibi elimle yüzümü ovuşturdum. "Tanrım, Maude..."

“Bilmiyorum,” dedi Rose. Bakışlarını tavana çevirdi, tığının ucuyla dudağına hafifçe vurdu. “Olabilir. Emin değilim.”

“Tencel bambu yünü olmaz mı? Hem yumuşak *hem* de sağlam.”

“Bir desen buldun mu?”

Rose omzunu silkti. İçimden yerin dibine geçtiğimi hissettim. “Bir şey uydurmayı düşünüyordum.”

“Güzel bir saksı askılığı deseni var,” diye araya girdi Liza. Çantasını kucağına alıp içinde bir şey aradı. Bir dergi çıkarıp açtı ve tığ işi bir saksı askısının bir fotoğrafını gösterdi. “Bunu kullanabilirsin, belki *tam şuraya* bacak delikleri yapabilirsin. Ha, ekstra bir çift tutacak ve ayak bileği şeritleri de olacak, değil mi?”

Sandra eğilip deseni inceledi, gözlüğünü burnunun üstüne itti. “Bernard’ım sana tahta bir iskelet yapabilir. Kaliteli ve sağlam bir şey olması gerek. Ne de olsa, oturduğunda yere düşmek istemezsin.”

“Doğru,” dedi Rose. Gülmemeye çalışarak dergiyi Liza’dan aldı ve gözlerinde muzip bir parıltıyla sayfadaki deseni inceledi. Sonra aniden dergiyi bana fırlattı. Dergi yüzüme çarptı ve kucağıma düşüp açıldı. “Sen ne diyorsun, doktor?”

Ona sert, uyarıcı bir bakış fırlatmam gerekirdi. Teknik olarak hâlâ doktoru olduğumu söylemem ya da kayıtsız, mesafeli bir yanıt vermem gerekirdi. Ama tığ işi askılığın fotoğrafına bakarken gözlerimin önüne geldi. *Onu* hayal ettim. Diliyle alt dudağında ıslak bir iz bırakıyordu. Dizlerini iki yana açmıştı ve bacaklarının arasındaki ıslaklık odamın loş ışığında parıldıyordu. Derin bir arzuyu ve vahşi bir ihtiyacı yansıtan o kahverengi gözleri...

“Eee? Sence bu olur mu?”

Başımı kaldırdığımda, Rose’un yüzünde ilk kez bir anlığına belirip kaybolan bir korku ifadesi gördüm. Boğazımın

hâlâ limonatadan yandığını hissederek hafifçe öksürdüm. “Bence...” Susup onu biraz şüphe içinde beklettikten sonra, belli belirsiz gizemli bir gülümsemeye ona baktım. “Bence alt kısmı için termal örgü iyi olur. Bir doksan boylarında yetişkin bir erkeğin ağırlığını taşıyabilir. Teorik olarak.”

Rose’un gözlerindeki parıltı panjurlardan içeri dolan sabah ışığında âdeta dans etti. “Canavar Modu kadar kaslı olan bir adamı bile mi?”

Dergiyi yerine koyarken alçak sesle güldüm ve tığ işime devam ettim. Yüzümün kızarmasını engellemeye çalıştım ama derimin altında hissettiğim sıcaklığa bakılacak olursa, pek başarılı olamıyordum. “*Teorik* olarak demek istedim.”

Anlık bir sessizlik oldu ve birden etrafımdaki kadınlar *kıkırdamaya* başladı. Ancak bir dakika sonra gülümsemeyi başardım ama Maude’un hep sutyen askısının altına sıkıştırdığı mendille gözyaşlarını sildiğini ya da Tina’nın apar topar banyoya koşturacağı kadar yüksek sesle “seks salıncağı” diye bağırıldığını gördüğümde, hâlâ yüzümden silinmemişti.

“*Şükürler olsun,*” dedi Liza çantasından bir matara çıkarp. Limonatasına bol bol votka döktükten sonra tığıyla karıştırdı. “İrlanda’ya geri dönüp rahip olacağından endişelenmeye başlamıştık.”

Gözlerimi devirdim. “Rahip falan olmayacağım.”

“Endişelenmekte haklıydık,” diye omuz silken Liza bardağındaki içkinin üçte birini bir dikişte içti. “Gidecek olsaydın, çok üzülürdük. Özellikle de şu son iki haftadır biraz kabuğundan çıkmayı başardığın için.”

Önceki haftaki buluşmamızı ve söylediğim ya da yaptığım nelerin eskiye kıyasla farklı olduğunu düşünmeye çalıştım. Rose’un kliniğime izinsiz girdiğiyle ya da ambulansla onu hastaneye götürdüğümle ilgili ayrıntılı bir şey anlatmadığımı biliyordum. Ama belki bir ameliyata girdiğimi anlattığımda,

normalden daha fazla açıklama yapmış olabilirdim. Belki de bir hastam için endişelendiğimi ve bu konunun aklıma takıldığını söylemiştim.

Liza aklımdan geçenleri anlamış gibi gülümsedi ve bir süre sonra başka konulardan, başka dedikodulardan söz edildi. Orada birkaç saat kaldık ve hastaneye bağışlamayı düşündüğüm battaniyeyi tamamlayıp zor bir yasemin örgüsü için gruptan talimatlar alarak yeni bir battaniyeye başladım. Öğle vakti olduğunda, herkes eşyalarını topladı. Rose'un ayağa kalkmasına yardım edip kendi çantamla birlikte onunkini de aldım ve kadınların seks salıncağıyla ilgili son önerileri eşliğinde evden çıktık.

Yürürken bir süre konuşmadık. Söze nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hastalık teşhisinde, yaralanmaları tedavi etmekte, tıbbın kesinliği ve bilimsel yanında iyi olduğumu biliyordum. Ama Rose'un yanındayken bir şeylerin boyumu aştığını hissediyordum. Lafa İlmek Kız Kardeşler'den mi başlamalıyım? Seks salıncağı fiyaskosuyla mı? Yoksa balıklama Eric Donovan konusuna mı dalmalıyım?

Ama ben sessizce seçeneklerimi düşünürken Rose konuşmaya başladı. "Selam," dedi.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Belki de sohbet konusunun bu kadar karmaşık olmasına gerek yoktu. "Selam."

"İlmek Kız Kardeşler'i sevdim."

"Evet. Onlar... eğlencelidir. İlk buluşmamıza gittiğimde, hiç böyle bir şeyle karşılaşacağımı düşünmemiştim. Bir kadın dövüş kulübünde ya da paten derbisinde yaralara dikiş atacağımı sanıyordum. Aklıma... *tığ işi* gelmemişti doğrusu." Başımı çevirip ona baktığımda, keyifle sırtıyordu. "Onları nasıl öğrendin?"

“Geçen gün Wesley Eczanesi’nin dışındaki ilan panosunda bir broşür gördüm. Bir bakayım dedim. Aradığımda, Sandra senden söz edince çok şaşırdım.”

“Aslında hiç şaşırmadın, değil mi?”

“Salondaki dantelli örtü seni biraz ele verdi.”

“Bir göze çubuk batırma olayını ele veren piña colada kokusu kadar ölümcül ve havalı değil tabii.”

Rose koltuk değneklerinin arasında omzunu silkti. “Bilmem. O tığlar da büyük zarar verebilir.”

“Hazır konu tığ işinden açılmışken, bir seks salıncağı mı yapacaksın?”

“Herkesin dikkatini dağıtır diye düşündüm. İşe yaradı.”

“Çılgının tekisin.”

“Bir haftadır senin evinde kalıyorum, dün bir adam *öldürdüm* ve bunu daha yeni mi anlıyorsun? Hâlâ eğitiminle ilgili konuya geri dönmemiz gerektiğini düşünüyorum, Dr. Kane.” Alınmış gibi ona bakmaya çalıştım ama alaycı gülümsemesinin altındaki endişeyi ve huzursuzluğu fark edince beceremedim. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Her zaman sorabilirsin.”

Uzun uzun bana baktıktan sonra, “Beni ihbar edebilirdin,” dedi. “Ya da polisi arayabilirdin. Beni doğruca polis merkezine götürebilirdin.”

Başka bir şey demeyince omzumu silktim. “Elbette, bunları yapabiliyordim.”

“Peki, neden yapmadın? Neden bana yardım ettin?”

“Çünkü sen benden yardım istedin,” dedim. Kliniğimde fısıldayarak yardım istediği an, düşüncelerimin hemen altından ortaya çıktı. Rose’un o hâlini ne kadar çok düşündüğümü bilmediğinden emindim. Bazen rüyalarımda bile hâlâ sesini duyduğumu bilemezdi.

Rose şüpheyle kaşlarını çatarak bana baktı. “Çoğu kişi hayır derdi.”

“Çoğu kişiye benziyor olabilirim. Ama değilim.”

“İnan ki,” dedi gözlerini devirerek, “çoğu kişiye *benzemiyorsun*.” Yanakları hafifçe pembeleşti ve başını önüne çevirdi. Buna izin vermemem gerektiğini bildiğim hâlde, bana baktığında hoşuna giden bir şey gördüğüne dair çaktırmadan yaptığı itiraf kalbimin dolu dizgin atmasına neden oldu. Rose yüzünün normale dönmesini bekledikten sonra tekrar bana döndü. “Şu Eric meselesi... nehir... Ya bir terslik olursa?”

Ya bir terslik olursa?

Son iki gündür pek çok kere kendime aynı soruyu sormuştum. Birisi Eric Donovan’ın ölümüyle bir ilgim olduğunu anlarsa, hayat nasıl olur diye hayal etmeye çalışmıştım. Ama beni en çok bunun tam tersi olan soruyu düşünüyor olmam şaşırtmıştı. “Ya olmazsa?”

“Ama başın büyük bir derde girebilir.”

“Seninki daha büyük bir derde girebilir.”

“Doğru,” dedi Rose ağır ağır. “Çok haklısın.”

“Eric gibi adamlarla ilgili bu durum... Bunu bir süredir mi yapıyorsun?” diye sordum. O sırada aklımdan şifonyerindeki bitkiler ve gizemli notun yazılı olduğu kartpostal geçiyordu.

“Sayılır.” Başını önüne çevirdi, gözlerini kısarak ileriye baktı ve bakışları garaj yollarının yakınındaki çiçek tarhındaki yabancı otları temizleyen bir çiftte takıldı. “Belki ayrıntılardan söz etmenin zamanı ve yeri değildir ama eskiden sadece yol gösterirdim, anlarsın ya? Ama artık daha... aktif bir... rol üstlenmek istiyorum. Bir kere işe yaramadı.”

“Matt’i mi diyorsun?”

Rose başını iki yana sallayıp başını çevirdi ama gözlerinin dolduğunu fark ettim. Ona sarılmamak için çantaların kayışını daha sıkı tuttum. Ben onu teselli etmeye fırsat bulamadan,

Rose derin, uzun bir nefes aldı ve hafifçe gülümsedi. “Her neyse,” dedi öksürerek. “Seni kendi evinde huzursuz etmek istemem. Gitmemi ister misin?”

“Bana bunu sormayı kes. Lütfen. Evimde olman beni rahatsız etmiyor.” O gün uyanıp da onu evde görememenin ne kadar garip olduğunu hissettiğimi söylemedim. Ya da misafir odasını ne kadar güzelleştirdiğini. “Buna alışık değilim. Ama hoşuma gitmiyor değil.”

“Dr. McSpicy Canavar Mod’un kusursuz iltifat performansı için alkış lütfen,” dedi Rose abartılı bir sirk yöneticisi ses tonuyla. Koltuk değneklerinden birini bırakıp elini hayali bir izleyici kalabalığının önünde salladı. “Şimdi bir sonraki sihirbazlık gösterimizde, Rose Evans’ın yok olan özgüvenine şahit olacağız.”

Rose izleyicileri taklit ederek *aaaa, ooo* sesleri çıkarırken bir kahkaha patlattım ve sözlerinin ağırlığıyla heyecana kapıldım. “Senden *hoşlanıyorum...*”

“Bunu görebiliyorum...”

“Sadece... evimde birisi daha olmasına alışmam gerek. Bunun nedeni... o olay değil. Genel olarak diyorum. Sanırım yalnızlığa alıştım.” Omzumu silktim ve zihnime girebilirmiş gibi dikkatle beni izlediğini hissettim. Bazen bunu gerçekten de yapabildiğini düşünüyordum. Rose içeri giriyor, bütün gevşek ilmekleri çekiyor, eski yaraların dikişlerini söküyor, bunları açıp içine bakıyordu. Sanki ben artık olduğum kişinin şeklini tanımayacak hâle gelene dek, düşüncelerimi dikişlerini teker teker sökerek talan ediyordu.

“Nasıl birisiydi?” diye sordu yumuşak bir sesle. Adımlarımı yavaşlattığımda, hızını benimkine uydurdu. Kaşlarımı merakla kaldırıp ona baktığımda, yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. “Kalbini kıran kadın. Nasıl birisiydi?”

Ayağım kaldırımdaki bir çatlağa takıldı. Beni nasıl böyle çözebiliyordu? Evimde Claire'e ait hiçbir şey yoktu. Boston'dan kaçarken her şeyi geride bırakmıştım. Kasabadan bir şeyler öğrenmiş olması da mümkün değildi çünkü kimse neden oraya geldiğimi bilmiyordu. Ama Rose kendisinden gayet emin gözüküyordu ve çıkarımlarından bu denli emin olması yüzünden içimden ona doğruyu söylemek geliyordu. Teorik olarak Rose tehlikeliydi.

Bir katildi. Ben de onun işlediği cinayete yardım etmiştim. Ama Rose bana korkulacak biriymiş *hissi* vermiyordu. Ona güvenebileceğimi hissediyordum ve bu durum beni korkutuyordu.

Dudaklarımı büzüp nefesimi uzun uzun dışarı verirken ağızımdan çıkan ince hava akımını hissettim. "O..."

Senin tam zıddındı.

Başımı iki yana salladım. Tekrar denedim. "Uzun zamandır tanıdığım birisiydi. Üniversitede tanıştık. Çok çalışın, çok eğlenen bir tipti. Her zaman hayatının kusursuz olmasını isterdi. Ama içten içe kaosu da arzuluyordu."

"O konuda onu suçlayamam doğrusu," dedi Rose yanımda koltuk değnekleriyle yürürken. "Ben de resmen bir şirkette yaşıyorum. Ülkenin dört bir yanına gitmekten ve yaşamak için bir Küre'nin etrafında motosikletle gösteri yapmaktan daha kaotik bir şey düşünemiyorum."

"En azından seninki amacı olan bir kaos. Bence Claire'in kaosu sadece ortalığı karıştırmakla ve sonrasında herkesin bocalamasını izlemekle ilgiliydi. O zamanlar onun heyecan verici olduğunu düşünürdüm. Sıra dışı bir yanı olan kusursuz bir hayatı vardı. Hayatımda olmasını istediğimi düşünüyordum." Sokağın karşısında bisikletlerini kaldırıma bırakmış olan çocukların bir bahçede fiskiye'nin altında oynadığı yere baktım. Biraz ileride komşular bir çalılığın arkasında bir öğlen

birası içiyorlardı. Ufak kasabalarda da büyük şehirlerde olduğu gibi, altta yatan bir karanlık olduğunu biliyordum. Ama bir illüzyon olsa da Hartford bana güven veriyordu. “Şimdi düşününce, ne istediğimi tam olarak bilmediğimi anlıyorum. Bu yüzden buraya düşüncelerimi toplamak için geldim. Sanırım hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum.”

“Peki, nasıl gidiyor?”

Güldüm, çantalarımızın kayışını omzumdan yukarı ittim. “Birkaç hafta öncesine kadar iyi gidiyormuş gibiydi. Sonra kasabaya sirk geldi ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı.”

Rose’un gözleri parladı ve yaz güneşinde gözlerinin rengi koyu kehribar rengine döndü. “Buna üzüldüm.”

“Ben üzölmüyorum,” dedim. Bir an için şaşırdığını ama sonra gülümsediğini gördüm. “Yani sen buraya gelene dek her şey sıkıcıydı. Ama sen bu sıkıcılığı biraz olsun azaltabiliyorsun ve benim için sorun değil.”

“Ama ofisini talan eden uyuşturucu bağımlısı bir rakun var. Hayat ne kadar sıkıcı olabilir ki?”

“Tahmin bile edemezsin.” İkimiz de sustuk ve Rose genellikle o sessiz anları sesiyle doldurduğu hâlde, bu sefer o da bir şey demedi. Daha fazlasını söylemek istediğimi biliyormuş ama beni zorlamak istemiyormuş gibiydi. “Ona evlenme teklif ettim,” dedim en sonunda. Bunu genellikle kimseyle paylaşmazdım. “Beni reddetti.”

“Rakun mu?” Bir kahkaha patlatmamak için kendimi tuttum. Rose’un gözlerinde muzip bir parıltı belirmişti. “Çok yazık. Nikah törenine gelmek isterdim.”

“Nikahımızı kıyardın.”

“Daha da iyi olurdu.”

“İşin tek şartı sirk temalı olması. Bu yüzden bir palyaço kostümü giymen gerekirdi.”

“Kabul ediyorum.”

Gülümsemelerimiz ağır ağır kayboldu. Sessizlikte zihni-me anılar doluştu. Kalp kırıklığı zamanla köreliyor ama yok olmuyor, bir kez daha ortaya çıkmayı bekliyordu. “Birin kalbini kırmasına üzüldüm,” dedi Rose. Sesi o kadar yumuşak ve melankolik çıkmıştı ki dönüp ona baktım.

“Teşekkür ederim.” Ona üzgün olmadığımı söylemedim. Claire’i kaybettiğim için değil, tüm gerçekliğim tek dizimin üstüne çöktüğüm ve onun beni reddettiği anda yıkıldığı için uzun süre yas tuttuğumu anlatmadım. Onu sevdiğimi sanmış-tım ama belki de sadece hayatımda *birisinin* olması fikrini seviyordum. Daha da önemlisi, ikimiz için hayal ettiğim hayatı istiyordum. Güvenli, emniyetli ve dürüst bir evlilik. Ülkenin en iyi hastanelerinden birinde bir cerrah olarak bir kariyer. Abilerimin sahip olabilmem için uzun süre çok çaba sarf ettikleri bir hayat. Kusursuz bir hayat. İşlediğim suç için bir telafi, sırrımı kilitlemek için anahtarın son bir kez çevrileceği bir hayat. Tek dizimin üstüne çöktüğüm ve Claire Peller beni reddettiği, daha heyecan verici, daha karanlık ve daha... gerçek birisiyle bir gelecek istediği anda yerle bir olmuştu. Ama herkesin düşündüğü şekilde değildi.

Belki de istediğimi sandığım şeyleri hak etmiyordum. O anahtar mı? Asla çevrilmemişti.

Şimdi, kapıyı açsam neler olur diye düşünmeye başlamış-tım.

KAÇAK

Rose

Fionn kucagında iğrenç gözüken bir kuru sebze cipsi pake-tiyle bir berjerde oturuyordu; tığ işi projesini yanına koymuş, bacaklarını çaprazlamasına divana dayamış, televizyondaki yeni bir flörtleşme reality programını izliyordu. Şortu dizle-rinin hemen üstünde bitiyordu ama öyle oturduğu için yukarı sıyrılmıştı. Ne zamandan beri bir erkeğin bacaklarını çekici buluyordum? O andan itibaren sanırım. Bacakları bronzlaş-mıştı, tüy miktarı kararındaydı ve güneşin altında koştuğu için sararmıştı. İçimden bacaklarına dokunmak geçti. Tabii, bunu yapmadım. Ona yanında tığ işi projesiyle oturup *Surviving Love* programını benim kadar ilgiyle izliyor olmasının çok seksi olduğunu da söylemek istedim. Bunu neden seksi bulmuştum? En ufak bir fikrim yoktu. Ama bana seksi gel-mişti.

“Val ve Mitchell bu yarışmayı kazansalar iyi olur, aksi takdirde çok sinirleneceğim,” dedi ekranda favori çift belir-diğinde.

Kendi tığ işi projeme odaklanmış gibi yapıp gülümseme-mek için kendimi tuttum. Neden olmasın diye düşünerek ger-çekten de bir seks salıncağı yapmaya karar vermiştim. Sandra geçen gün aramış, bana bir iskelet hazırlamaya başladığını

söylemişti ama hayatımın en hareketsiz dönemini geçirdiğim için büyük olasılıkla kullanılmayacaktı. “Bence Dani ve Kaçak kazanacak.”

Fionn alaycı bir sesle güldü. “*Kaçak*. Ne kadar aptalca bir isim.”

“Uydurma bir isim.”

“Ben de onu demek istemiştım. Sırf o isim yüzünden kaybetmesi gerek.”

“İstediğin kadar isminden nefret et, doktor. Yine de kazanacak.”

Fionn bana ters bir bakış fırlatınca sııttım. Tanrım, gözlerinde ölümcül bir ifade belirlediği, daha koyu bir mavi tona büründüğü hâlde o bakışa bayılıyordum. İçinde bir avcı olduğundan emindim. Biliyordum. O canavarı oyun oynaması için serbest bıraktığını hayal ettim. Beni kovaladığını. Yakaladığını. Yere yatırıp giysilerimi yırttığını ve... Tam o sırada Fionn’un telefonunda daha önceden duymadığım bir bildirim sesi duydum. Telefonu hızla sehpadan aldı ve kaşlarını çatarak ekrana baktı. Yüzünde bir şok ifadesi belirdi, hızla ayağa kalkıp kurutulmuş sebze cipslerinin dört bir yana saçılmasına neden oldu.

“Lanet olasıca, *Barbara*,” dedi sinir içinde.

Koltuk değneklerimden birini kapıp hemen sağlam ayağımın üstüne bastım ve ayağa kalktım. “Evet, *lanet olasıca Barbara*. Gidip onu haklayalım,” dedim belimdeki bıçağı kınından çekerek. “Barbara kim?”

“Rakun.”

Ben şaşkınlıkla ona bakarken Fionn telefonunu cebine soktu ve hemen masadan kamyonetinin anahtarlarını aldı. “Ayyyyy. Onu haklamak istemiyorum. Kulağa tatlı bir şeymiş gibi geliyor.”

“İnan ki ilaç dolabına girdiğinde hiç tatlı falan değil. Ya da dinlenme odasına girdiğinde. Ya da herhangi bir yere.” Fionn hızlı adımlarla kapıya gidip açtı, dönüp beklentiyle bana baktı. “Eee? Geliyor musun?”

Yüzünde o kadar tatlı, o kadar güzel, belki biraz da çılgınca bir gülümseme vardı ki sanki içinde onu aydınlatan bir şey vardı. Bıçağımı kınına soktum, diğer değneğimi de alıp topallayarak yanına gittim. Nasıl mümkündü bilmiyordum ama gülümsemesi daha da çekici bir hâl aldı. Yanından geçip merdiven boşluğunda durdum, tam basamaklara adım atacağım sırada güçlü kollarından birini belime doladı ve beni kamyonete kadar taşıdı.

“Şirin gözükebilir,” dedi araca binmeme yardım ederken, “ama sakın buna aldanma. İsteddiği şeyi alabilmek için suratını parçalar.”

Zoraki bir gülümsemeyle ona baktım. Fionn alçılı bacağını içeri sokarken beni zahmetsizce kaldırdığına göre, beni yatakta çevirmesinin ya da parmaklarının tenimde iz bırakacağı kadar kalçalarımı sıkıca tutmasının nasıl bir şey olabileceğini hayal etmemeye çalıştım.

“Benden mi söz ediyorsun, rakundan mı?”

Fionn ofladı. “Sanırım ikinizden de. Bu durumda eşit güce sahipsiniz.”

Koltuk değneklerimi arka koltuğa attı, koşarak sürücü tarafına geldi, motor çalışır çalışmaz geri vitese aldı ve tiz lastik sesleri arasında garaj yolundan çıktı.

“Bir rakuna nasıl Barbara ismini verdin?” diye sordum Main Sokağı’na saptığımızda.

“Aslında bir anda aklıma geldi. Ona uygun bir isim olduğunu düşündüm.”

“Kliniğe nasıl girdiğini anlayabildin mi?”

“Büyü yaparak herhâlde,” dedi Fionn. Yanımızdan geçip aksi yönde ilerleyen iki polis devriye aracına baktık. Main Sokağı’ndan kliniğin bulunduğu bir yan sokak olan Stanley Yolu’na saptık. Koltuğumda dönüp arkama baktığımda, devriye arabalarının yoluna devam ettiğini gördüm. “Humboldt Gölü’nde Eric’i arıyor olmalılar. Duyduğuma göre, balık tutmak için gittiği favori yer orasıymış.”

Yutkundum. “Bunu tam olarak nereden duydun?”

“Aramaya katılan bir gönüllüden. Dün kliniğe geldi.” Ona bakmadığım hâlde, Fionn’un dikkatle yüzüme baktığını hissedebiliyordum. “Neden? Sorun ne?”

“Shireton’daki dükkân sahibi. Eric mermileri alırken ve ben bıçaklara bakarken onunla konuştuğumu gördü. Eric’in balık tutmaya gitmeyeceğini biliyordu.”

“Gerald. Evet, onu tanıyorum.” Birden elimin üstünde Fionn’un sıcak elini hissettim. Ona döndüğümde, bakışlarını yoldan ayırıp bana baktı. “Gerald bir şey söyleyecek olsaydı, bunu şimdiye kadar yapardı. Eric’le aranda bir bağlantı kurabilecek birisi varsa bile, Gerald polise senden söz edecek son kişidir. Kurallara uyar ama bu, polislerden hoşlandığı anlamına gelmez. Sorun çıkmayacak.”

Geriye yaslandım. Humboldt Gölü’nün Weyburn’ün aksi yönünde, Hartford’un yaklaşık olarak otuz kilometre ilerisinde olduğunu biliyordum. Yani Eric’in Platte Nehri’nin dibindeki sulu mezarı en az altmış, yetmiş kilometre uzaktaydı.

Fionn’un kliniğinin önüne park edene kadar, devriye arabalarının neden olduğu adrenalin akımı durmuştu. Belki sahte bir güven hissiydi ama polisin cesedi çok farklı bir yerde aramaya odaklanmış olması beni biraz rahatlatıyordu. Fionn’un aynı hisleri paylaştığını söyleyemezdim. Kaşlarının çatık olduğunu, arkamızda devriye arabaları belirebilirmiş gibi kamyonetten inmeden önce geride kalan Main Sokağı’na nasıl

baktığını gözden kaçırmamıştım. Araçtan inmeme yardım etmek için yanıma geldiğinde, yüzündeki gülümseme birkaç dakika önce evinin önündeki gülümsemesinin silik bir kopyası gibi kalmıştı.

“Endişelenme,” dedi. “Birileri onun balık tutmaya değil, avlanmaya gideceğini fark etmediği sürece onu bulmak zor olacaktır. Bunu anlasalar bile, herhangi bir yere gitmiş olabilir.”

“Endişeli değilim.” Büyük ihtimalle endişeli olmalıydım. Fionn’un da böyle düşündüğünden emindim. Ama sonra ne olursa olsun, ne tür sonuçlarla yüzleşirsem yüzleşeyim, söyledikleri bana *doğru* geliyordu. Bazen *doğru* olanın *iyi* olmayabileceğini düşünüyordum. *Yanlış* da *kötü* olmayabilirdi. Silveria Sirki’ne katılmadan önce bile, ne tür insanların bu sınırları hayatımızın etrafına çektiğini ve bu sınırların esas kime faydası olduğunu sorgulamaya başlamıştım. Çünkü kendim gibi daha çok kadınla tanıştıkça, kuralların bizleri düşünerek koyulmadığına daha çok inanmaya başlamıştım.

Fionn bir kere kararlı bir ifadeyle başını salladı ve arka koltuktan bir sırt çantası çıkarmadan önce bana koltuk değneklerimi uzattı. Kliniğin girişine vardığımızda, telefonundaki uygulamayı açıp güvenlik sistemini kapattı ve dahili kameraların hepsini kontrol etti. “Onu göremiyorum,” dedi anahtarlarını cebinden çıkarıp kapının kilidini açarken.

“Bir arka giriş var mı?” diye sordum. Evet anlamında başını salladı. “Ben anahtarları alıp arkadan içeri gireceğim. Onu köşeye sıkıştırabiliriz. Ya da şansımız yaver giderse, belki çoktan gitmiş olur.”

Fionn anahtarları öne uzattığım elime bırakırken bana buna ihtimal vermediğini anlatan bir ifadeyle baktı ve sırt çantasını omzundan indirip içinde bir şey aradı. Sonra bana bir çift bahçe eldiveni uzattı. “İnan ki gitmedi. Bize tuzak kurmuş, bekliyor.”

“Peki,” dedim omuzlarımı geriye atarak. “Telsizler nerede?”

Fionn gözlerini kısarak bana bir plaj havlusu uzattı.

“El telsizleri? Polis zırhı? Lazerler? Lazer getirdin, değil mi? Suikastçı bir rakunu sadece bir havluyla yakalamayı planlamadın herhâlde.”

Fionn kendi eldivenlerini takıp iç çekti. “Sen sadece... dikkatli ol.”

“Tamam.”

Fionn’un abartılı bir şekilde gözlerini devirdiğini gördüm ve anahtarları cebime sokup eldivenlerimi taktım. Havluyu omzuma attım ve kliniğin arka kapısına doğru giderken Barbara’nın binaya girebileceği potansiyel giriş noktalarına dikkat ettim. Çatının en tepesindeki bir havalandırma deliği gözüme çarptı. Mazgalı yerinde duruyordu ama rakunun oradan içeri girmenin bir yolunu bulduğuna bahse girebilirdim.

“Kurnaz olabilirsin,” dedim kendi kendime kapıyı açarken, “ama sirk seviyesinde kurnaz değilsin, Barbara.”

Klimalı binaya girdim, kapıyı hafif bir *klik* sesiyle kapattım. Girdiğim depo odası sessiz ve karanlıktı. Sağımda ofis malzemeleri ve lateks eldivenler, maskeler ve kâğıt havlu rulolarıyla dolu kutuların dizilmiş olduğu raflar vardı. Solumdaysa muayene odalarına uzandığını tahmin ettiğim karanlık bir koridor gördüm.

“Marco,” diye seslenirken depo odasının ışığını yaktım. Koltuk değneklerimi bir duvara yasladım ve bir raftaki kutuları yana iterken rakunun bir anda yüzüme saldırmasını bekledim. “*Marco.*” Cebimdeki telefonumun titreşime geçtiğini hissettim. Eldivenlerimden birini çıkarıp telefona baktım.

| Polo.

| Şişt. Seni duyacak.

| Rahatla biraz, McSpicy. Bir bongo tahtası kadar gerginsin.

| ...

| Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

| Çadır sorumlusu? Bir sirkte? Bir fırtına çıktığında, bütün çadırları boşaltır ya?

| Hâlâ neden söz ettiğini anlamadım ama bunu sonra konuşuruz. BARBARA KORKTUĞUNU HİSSEDECEK. Bunu hissederse, daha da saldırganlaşır.

Ekrana bakıp sııttım, telefonu tekrar cebime atıp koltuk değneklerimi aldım ve koridora doğru yürümeye başladım.

Sonra bir ses duydum. Biraz ileride bir şey hışırdıyordu.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde karanlık koridorun girişine gittim ve bir anda rakunla göz göze geldim.

Barbara arka ayaklarının üstüne kalkmıştı. İkimiz de donakaldık. Dövüşürsek beni yenme ihtimalinin ne kadar olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyordu. Derken pörtlek siyah gözlerini benden ayırmadan, ön patilerini göğsüne dayayarak arka bacakları üstünde koridorun sonundaki odaya gitti.

“Aman Tanrım. Hem çok ürkütücü hem de çok şirin. *Barbara, buraya gel.*” Rakunun tiz sesini izlemeye başladım ama havlu omzumdan kayıp koltuk değneklerime dolanınca hızım düştü. Bir an için paslanmaz çelik bir yüzeye çarpan ufak

tırmak sesleri duydum ama ben dengemi sağlamayı ve karanlık eşiğe gitmeyi başarana dek etraf yine tüylerimi ürpertecek kadar sessizleşti. Işık düğmesine basıp personel dinlenme odasında etrafıma bakındığımda, Barbara görünürde yoktu. “Nereye gitti bu? Doktor... *Doktor...*”

Fionn’un hızlı ayak sesleri hemen arkamda durdu. “*Hayır, Rose,*” dedi çaresizlik içinde. “O, ses duyunca saldırır.”

Hızla ona dönüp gözlerimi devirdim. “Doktor, ondan bir velosiraptormuş gibi söz ediyorsun...”

“*Eğil!*”

Arkama döndüğümde, göz seviyemin hemen üstündeki bir raftan öfkeli bir yün yumağının üstüme atıldığını gördüm. Koltuk değneklerim yere düştü. Ellerimle hemen başımı kapattım. Eğildim ve sağlam bacağıma ağırlığımı vererek arkama dönerken Barbara’nın Fionn’un yüzüne atladığını gördüm.

Havluyu ikisinin üstüne fırlattım.

“Neden?” diye inledi kıpırdanıp duran havlu.

“Affedersin, doktor. Özür dilerim,” dedim ama elimde olmadan gülünce sözlerimin pek de samimi olmadığı anlaşıldı. Barbara’nın ensesi olduğunu tahmin ettiğim kısmı sıkıca tuttuğumda, hayvan hırlayarak itiraz etti ve Fionn peş peşe İrlandaca küfürler savurdu. Hayvanı yüzünden çekmeyi başardığımda, Fionn saçları dağılmış, boynu çaprazlamasına kanlı sıyrıklarla kızarmış bir hâlde geriye doğru sendeledi.

“*Kahretsin.*”

“İşe yaradı,” dedim omzumu silkerek. Barbara hâlâ havlunun altında kıvranıyordu. “Rica ederim.”

“Kuduz aşısı olmam gerekecek.”

Barbara’yı kendime çevirdiğimde, cıyıklamaya ve kıvranmaya başladı, yüzüme tırmık atmaya çalıştı. “Yani kuduzmuş gibi *gözüküyor*. Ama rakunlarla ilgili hiçbir şey bilmem.”

“Eh, işimi şansa bırakıp kendi gölgeme havlamayacağım, teşekkürler,” dedi bana ters bir bakış fırlatarak. Barbara hırlayınca Fionn’un sert bakışları yumuşadı ve gözlerinde endişeli bir ifade belirdi. Sanki öfkeli kalmaya çalıştığı hâlde bunu beceremiyordu. “Onu senden alayım.”

“Gerek yok, onu sıkı sıkı tutuyorum. Bir rehine transferinin iyi sonuçlanacağını sanmam. Kıpır kıpır,” dedim rakunun öfkeli çılgınlıkları arasında. “Bana koltuk değneklerimden birini ver ve şu karışık çerez paketlerinden birini cebime koy.” Başımınla Fionn’a özgü sağlıklı atıştırmalıklarla dolu olan sepeti işaret ettim. “Sen savaş yaralarını temizlerken ben onu arka kapıdan çıkaracağım.”

Fionn kaşlarını çatınca kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. “Emin misin?”

“En azından bunu yapabilirim. Beni rakundan kurtarmak için yüzünü feda ettin.”

Fionn eldivenlerini çıkarıp tezgâha bırakırken gülümsemeden edemedi. Çerez paketini aldı ve parmağıyla cebimi açtı. Fionn Kane benimle flört etmedi. Daha doğrusu, flört etmemek için elinden geleni yaptı. Ama paketi cebime koyarken ve “Başka seçeneğim yoktu,” derken gözlerini benden ayırmadı. “Ama seni kurtarmak için her zaman yüzümü feda edebilirim, Rose Evans.”

Yanaklarımın kızardığını hissederken gülümsedim. Bunun hoşuna gittiğini biliyordum. Bakışlarının dudaklarıma kayıp orada kalmasından anlamıştım. Bunu yüzüne vurmayı, Fionn değneklerimden biri almak için eğilirken sonra neler olacağını görmek için ona bir iki soru sormayı düşündüm. Ama ben buna fırsat bulamadan, kliniğin ön kapısı üç kere sert bir şekilde çalındı.

Fionn şortunu yokladı ve binanın ön tarafına dönerken gözlerindeki o muzip ifade bir anda silindi. “Lanet olsun. Telefo-

numu ön masada bıraktım. Kimin geldiğini bilemiyorum.”

“Ben Barbara’yı hallederim, merak etme. Sen işine bak, ben idare ederim.”

Şüphayle kaşlarını çattı ve kapı yine üç kere sert bir şekilde çalındı. Tereddütle başımızı sallayarak ayrı yönlere gittik. Fionn kliniğin ön tarafına geçerken, ben de tek bir koltuk değneği ve kucağımda debelenip duran öfkeli bir rakunla arka tarafa doğru gittim. Arka kapıya vardığımda, arkamdan kapanmasını bekleyip koltuk değneğimi kapıya yasladım, boşta olan elimle cebimden çerez paketini çıkardım. Paketi dişlerimle açıp içindekileri beton yürüyüş yoluna serptim ve Barbara geri gelip ayaklarımı ısırmasın diye havluyu ince bir bariyer gibi kullanıp onu yere bıraktım. Bir an için aklımdan aynen bunu yapmak geçiyormuş gibi bana baktı ama onu elimle çerezlere doğru kışkıışladım. Bana son bir öfkeli bakış fırlattıktan sonra, becerikli minik patileriyle fıstıkları ve üzümleri toplamaya başladı.

“Çok şirinsin ama çok da ölümcülsün,” dedim eldivenleri arka cebime koyarken. “Biraz birbirimize benziyoruz galiba, Barbara.”

Hırladı.

“Tamam. Afiyet olsun. O nankör tavrın yüzünden Dr. McSpicy’ye havalandırmadan içeri girdiğini söyleyeceğim.” Minik pörtlek gözleriyle bana baktı. “Tamam, tamam, söylemem. Ama bir dahaki sefere tavrına dikkat et.”

Aksi rakunu yemeğiyle baş başa bırakıp değneğimi aldım ve kliniğe girdim. Koridoru yarılacağımda, Fionn’dan gelen bir mesaj olduğum yerde kalmama neden oldu.

! Saklan.

Fionn'un ofisi olduğunu tahmin ettiğim bir odaya dalar-ken koridorun ışığı yandı ve bekleme odasından tanıdık kalın bir ses geldi.

“Özür dilerim, Dr. Kane. Kliniğin kapalı olduğunu biliyorum ama ön tarafta kamyonetinizi fark ettim. Işıkların açık olduğunu görünce şansımı denemek istedim. Gözüm hâlâ biraz ağrıyor. Şöyle bir kontrol edebilir misiniz diye soracaktım. Bunu burada yapabilirseniz, Weyburn'e kadar gitmeme gerek kalmaz.”

“Elbette, Bay Cranwell,” dedi Fionn ama sesi gergin ve sertti. “İki numaralı muayene odasına geçelim.”

Ben Fionn'un ofisinde gölgelerin arasında gizlenirken Fionn adamı koridorun sonundaki muayene odasına götürdü. Elimi arkama götürdüm. Bıçağı yavaşça kınından çıkardım.

“Bana neler olduğunu anlatın,” dedi Fionn. Matt muayene masasına uzanırken üstündeki kâğıt örtünün hışırdadığını duydum.

“Uzun hikâye, Dr. Kane. İlginç de değil. Gözüme birkaç kokteyl çubuğu saplandı.”

“İlginç bir hikâye olmadığından emin misiniz?”

Matt hafifçe gülünce ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Belki başka zaman.”

Fionn düşünceli bir ses tonuyla hımm dedi ve sessizlik oldu. Matt'in göz bandını çıkardığını, iyileşmekte olan yarayı incelediğini tahmin ettim. “Ne zaman yaralanmıştınız?” diye sordu Fionn yanıtı bildiği hâlde.

“Yaklaşık olarak üç hafta önce.”

“Hâlâ ağrıyor, öyle mi?”

“Evet.”

Bıçağı sıkıca kavradım. O tek sözcük kulağıma bir yalan gibi geldi. Ona gerçek acının ne olduğunu gösterebilirdim. Diğer gözünü oyup ona merhamet göstermem için yalvarır

hâlde onu bırakabilirdim. Gerçekçi düşünmem gerekirse, her yere kusar mıydım? Evet. Ama buna değerdı.

“Çiftlik nasıl?” diye sordu Fionn. Beni bir anda cinayet ve kaosla ilgili düşüncelerden uzaklaştırdı. “Karnız ve çocuklarınız nasıllar?”

“Aynı, aynı,” dedi Matt. Neşeli ses tonunun altında, incelikli bir fıkra anlatıyormuş gibi tekinsiz bir ifade vardı. “Siz nasılsınız? Dr. Fionn Kane’in dünyasında yeni ve heyecan verici bir şey var mı?”

Fionn gayet mesafeli bir sesle yanıt verdi. “Anlatacak pek bir şey yok.”

Matt gevrek gevrek güldü. O sesi duyunca midem bulandı. Gölgelelerin arasından fırlayıp Matt’in çirkin boğazını kessem mi, yoksa Barbara’nın peşine düşüp onun ininde mi gizlensem bilemedim. “Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi? Duyduğuma göre, bir misafiriniz varmış. Bacağı kırık, yabancı bir kadın evinizde kalıyormuş.”

“Ufak kasabalarda haberler nasıl da yayılıyor.”

“Bu kadın nasıl bir belaya bulaştı da sizin evinizde kalması gerekiyor?”

“Bay Cranwell,” dedi Fionn iç çekerek. “Bir hastamla ilgili bilgi veremeyeceğimi biliyorsunuz.”

“Ben onun durumunu sormuyorum. O noktaya nasıl vardığını merak ediyorum.”

“Kendisi yanıt vermek için burada olmadığına göre, tanımadığı birisine özel bilgilerini veremem.” Kısa bir sessizlik oldu. Fionn ona dik dik bakıyor olmalıydı. Gözlerinin enfes görüldüğünü ama birisinin kanını akıtabilecek parlatılmış değerli bir taşın kesici kenarı gibi nasıl keskinleştğini net bir şekilde gözlerimin önüne getirebiliyordum. “Pek profesyonelce olmazdı, değil mi?”

“Haklısınız, haklısınız,” dedi Matt ama sesi hiç de ikna olmuş gibi değildi. “Ben sadece sizi düşünüyorum. İyi olduğunuzdan emin olmak istedim.”

“Neden olmayayım ki?”

“Karşınızda nasıl bir insan olduğunu asla bilemeyebilirsiniz, o kadar. Yabancılar sorun çıkarabilirler.”

“Bence ‘kasabalılar’ da yeteri kadar sorun çıkarıyor. Öyle değil mi?” Fionn’u artık tanımaya başlamıştım ve o ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamıştım. Ağzından çıkan sözler sade ve dolambaçsızdı. Bunları soğukkanlı, ürkütücü bir sükûnet hissiyle söylemişti. Ama altında farklı bir his vardı. Tehlikeli bir his. Uzak durması için bir uyarı. *Yoksa gününü gösteririm.*

Yüzlerini göremiyordum ama iki adam arasındaki gerilim bir anda kıvılcım alacakmış gibiydi. Etrafa o kadar yoğun bir huzursuzluk hissi yayıldı ki elimdeki bıçakla kesebilirmişim gibi hissettim.

“Ameliyat sonrası iyileşme döneminiz gayet iyi gidiyor-muş gibi gözüküyor. Enfeksiyon ya da şişme belirtisi yok,” dedi Fionn en sonunda. Sesi hâlâ mesafeliydi ama artık o tehlike hissinden yoksundu. “Size Tramadol yazacağım.”

“Gerek yok, Dr. Kane,” dedi Matt. “Uyanık kalmak daha iyi. Senenin işlerin en yoğun olduğu zamanı. Dikkatli olmam gerek. Tetikte kalmalıyım.”

Fionn yanıt vermedi. Matt’e ciddiyetle başını sallamış olabileceğini, gergin bir durum olduğunu göz önüne alıp sadece yapması gerekenleri yaptığını tahmin ettim. Dikkatli ve sakin davranacaktı. Ama o mesafeli görünümünün altında fırtınalar kopuyordu. Görmeme izin verdiği görüntüsünün altında başka bir yanının gizli olduğunu biliyordum. Bu sefer bunu havaya sinmiş misk kokusu gibi hissedebiliyordum.

Ayak sesleri duyunca biraz daha gölgelerin arasına girdim ve birden Fionn'un ona benzeyen iki adamla çekilmiş bir fotoğrafıyla yüz yüze geldim. Kahverengi saçlar. Çıkık elmacık kemikleri. İçten gülümsemeler. En açık tonu Fionn'a ait olmak üzere, her biri farklı tonda mavi gözler. Kollarını birbirlerinin omzuna atmışlardı. Boston'da yaşayan, bana sadece laf arasında söz ettiği abileri Rowan ve Lachlan'dı. Fionn ve Matt'in ön kapıda kısaca vedalaştıklarını duyduğumda fotoğrafa bir adım daha yaklaştım. Zamanın donduğu o fotoğraf karesinde bile, üçünden de sevgi ve mutluluk yayılıyordu. Ama Fionn ta oraya kadar gelmiş, kırk kalbini iyileştirmek için onlardan ve memleketinden ayrı kalmayı seçmişti. Belki de kimsenin görmesini istemediği yanını gizleyebilmek için gelmişti.

Ya onun sığınağını yerle bir ediyorsam?

Kliniğin ön kapısı kapandı ve birkaç saniye sonra Fionn geldi. Ofisinden çıkmadan önce, onu ayak seslerinin ritminden tanıdığımı fark ettim. Karşımda durduğunda, gülümsemeye çalıştım. Ama suçluluk hissi kalbimde ufak bir delik açmaya başlamıştı bile.

“İyi misin?” dedi kaşlarını çatıp gözlerimin içine bakarak.

“Evet. Ya sen?”

Ne demesini beklediğimi bilmiyordum. Ama beklediğim son şey bana sarılmasıydı.

Etrafıma dolanan kolları gergindi. Beni korumak istermiş gibi sarıp sarmalamıştı. O kadar şaşırmıştım ki ancak bir süre sonra ona aynı şekilde karşılık verebilmiştim. Bunu yaptığım anda, kalbi kulağımın altında biraz hızlandı. Fionn kendisinin de bana sarılmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu yeni anlamış gibi biraz gevşedi. Nedense o hâli kalbimi sızlattı. Ona biraz daha sıkı sarılmış olabilirdim. Yüzümü göğsüne biraz daha bastırmış olabilirdim. Adaçayı ve mis gibi portakal karışımı

kokusunu içime çekerken gözlerimi yumdum. Belki biraz da rakun kokuyordu ama buna aldırış etmeden hafifçe gülümsedim.

Uzunca bir süre öyle kaldık. Nihayet ayrıldığımızda, Fi-onn kliniğin ön kapısını kontrol etti ve dışarı çıkmamı işaret etmeden önce Matt'in gittiğinden emin olmak istedi. Her zamanki gibi beni kaldırıp kamyonete oturttu. Beni yalnız olacağım bir eve bırakmak onu endişelendiriyormuş gibiydi ama en azından beş altı kere idare edebileceğimi söyledikten sonra, ilk kuduz iğnesini olmak için hastaneye gitti.

Ancak o gece ilerleyen saatlerde yatakta uzanmış karanlığı izlerken bir şey fark ettim.

Soruma yanıt vermemişti.

Onun iyi olup olmadığını bilmiyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

CANAVAR MODU

Fionn

İçerisi loştu. Hoparlörlerden bangır bangır müzik yayılıyor-du. Kalabalığı yarararak ilerlerken burnuma ter, bira ve burbon kokusu geldi. Çantamın kayışını biraz daha sıkı tuttum ve şovun başlamasını beklerken sohbet eden, gülüşen insanların arasından geçtim.

Belki bu ortam hoşuma gitmemeliydi. Ne de olsa, neler olacağını biliyordum. Benim gibi bir adamın hoş görebileceği bir şey değildi. Ama Kan Kardeşler dövüşlerini izlemeye bayılıyordum. Dikilecek derin yarıklar. Açıkta kalan kemikler. İlkel ve içgüdüsel bir manzara. İnsanlığın kanlı yanı. Karanlıkta gizli gizli yapılan dövüşler. İşim, eski bir ahırda kurulan eğreti bir dövüş ringinde yapılan yumruk yumruğa dövüşlerde alınan zararı kenarda telafi etmek olabilirdi ama bundan yine de keyif alıyordum. Hem dövüşlerin ve rekabetin adrenalini hissedecek kadar yakındım hem de olmayı seçtiğim adamdan farklı birine dönüşmeyeceğim kadar uzaktaydım.

Belki düşüncelerimi Rose'dan uzaklaştırmama da yardımcı olurdu.

Onu ne kadar arzuladığımı inkâr edemiyordum. Durum her gün biraz daha kötüye gidiyordu. Bulaşıcı gülümsemesi. İçten gülüşü. Sanki herkesle aynı kuralları izlemiyormuş gibi

kontROLSÜZ, SAĞI SOLU belli olmayan doğası. O kadar güzeldi ki bazen ona baktığımda kalbim sızlıyordu. Omzundan sarkan tek saç örgüsüyle ve kaşlarına uzanan perçemleriyle masaya oturup tarot kartlarını inceleyişi. Benimle dalga geçtiğinde gözlerinde beliren parıltı. Kendime ne kadar hâkim olmaya çalışsam da ona karşı hissettiğim çekim kararlılığımı parçalayıp duruyordu.

Ama bir yandan da gerçeklikle olan bağımlıyı yitirmeye başlamış gibi hissediyordum. Kendimi zorlayarak olabileceğime inandığım adam değilmişim gibi. Bu da beni ondan kat be kat daha tehlikeli kılıyordu. Çünkü Rose ne olduğunu, ne istediğini ve ne kadar ileri gidebileceğini biliyordu ama ben hâlâ tam olarak ne yapabileceğimden emin değildim. Ya da kendimi serbest bırakırsam neler olabileceğinden.

Onu tehlikeye atamazdım. Bunu *yapamazdım*.

Her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Beni kendi düşüncelerimden uzaklaştırabilecek, hayatın vurdulu kırdılı yanına atacak bir şey gerekiyordu.

Ringin kenarında benim için ayrılmış olan noktaya gittiğimde, çantamı portatif masaya koydum, içindeki beyaz önlüğümü giyip stetoskobumu taktım. İlk olarak bunu yapmam gerektiğini, aksi takdirde ringin iplerine çok yakın olduğum için yüzüme bir yumruk yeme riskine girdiğimi öğrenmiştim. Dövüşçüler ringe çıkar çıkmaz ihtiyaç duyacağım malzemeleri çıkarıp tek kullanımlık steril örtüye dizmeye başladım. İzopropil alkol. Pamuk, neşter. Lateks eldivenler. Dikiş setim.

“Dr. Kane,” dedi Tom en iyi sunucu ses tonuyla. Ben iki metal taburemi masanın yan tarafındaki yerine iterken yanıma geldi. Göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsedi ve kalabalığı süzdükten sonra tekrar bana döndü. Bu onun şovuydu. Onun iniydi. Bu karmaşanın her saniyesinden büyük keyif

alıyordu. “Bu akşamki dövüşçüler fena. Seni epey meşgul edeceklerinden eminim.”

“Buraya her geldiğimde çok meşgul ediyorlar zaten.”

“Bu sefer biraz daha fazla işin olabilir,” dedi Tom göz kırparak. “İlk dövüşte Öfke ve Natürel var. Hazır mısın?”

Damarlarıma bir heyecan dalgasının yayıldığını hissettim. Bir kere başımı salladım. “Kesinlikle hazırım, Tom.”

“Harika.” Omzuma bir şaplak indirdi. Sonra ringe dönüp mikrofonu ağzına yaklaştırdı. “Kim bu bok çukurunda bir dövüş izlemeye hazır?” diye bağırdı. Kalabalık ona tezahüratlar ederek, ayaklarını yere vurarak ve etrafa bira saçarak yanıt verdi.

Son birkaç senedir oraya sık sık gittiğim için dövüşlerin nasıl başladığını biliyordum. Tom dövüşçüleri tanıtırdı. Tıklım tıklım olan salondaki izleyiciler bağırarak bahislerini oynarlardı. Paraları havada sallarlardı. Tom’un yetişkin çocukları ve birkaç adamı da bahisleri toplardı. Tom mikrofona bağırarak birkaç kuralı hatırlatırken ben de kendimi dövüşe hazırladım. Ringe çıkıp dövüşmeyeceğim hâlde gerilmiştim. Raunt başladı ve minderlerin üstünde yapılan dövüşü yansıtıyormuşum gibi ayaklarımı yapış yapış zeminde oynatmaya başladım. Natürel bir kroşeyle başladığında, ben de yumruğumu sıktım. Öfkeli bir yumruktan kaçmak için eğildiğinde, ben de başımı eğdim.

Dövüş tam üç raunt sürdü. İkinci raunttan sonra, Natürel’e birkaç kelebek bandaj yapıştırıp gözüne kan akmasını engelledim ama dövüş sona erdikten sonra, dikiş atmam için doğruca yanıma geldi. Büyük ihtimalle kıl payı maçı kazandığı için hissettiği acı biraz hafiflemişti. Arkadaşı ona iki bira getirdi ve dövüşçü ilkini kana kana içti. En azından altı dikiş atmam gerektiği için içki içmenin sırası olmadığını söylemedim bile. Yarayı temizleyip işe koyuldum; iğneyi derisine

batırdım ve ipliği açtığım ufak kanlı delikten geçirip her ilmeği sıkıca çektim.

Daha üçüncü dikişi ancak tamamlamıştım ki tanıdık bir ses donakalmama neden oldu.

“Selam, doktor.”

Yüreğim resmen ağzıma geldi ve hızla başımı çevirip Rose’la göz göze geldiğimde boğazım düğümlendi. Her tarafından hardal, turp sosu ve ketçap akan bir sosisli sandviçten bir ısırık aldı. Yüzümdeki şoke olmuş ifadeye bakarken loş ışıktaki gözleri parıldadı.

“Rose, ne işin var burada?”

Omzunu silkti, lokmasını ağır ağır çiğneyip yuttu ve elini silip muzip bir gülümsemeyle bana baktı. “Buralarda nasıl eğlendiğinize bir bakayım dedim. İlmek Kız Kardeşler süper ama tığ işi kulübünün ve spor salonunun tek hobin olamayacağını düşündüm.” Etrafına bakındı ve tekrar bana dönüp omzunu silkti. “Haklıymışım.”

“Şu anda Sandra’da olman gerekiyordu,” dedim. İçimi o kadar şiddetli bir endişe dalgası kapladı ki midemin bulandığını hissettim.

“Ona uğradım. Ama canım sıkıldı. Bir süre sonra seks salınacağı örmek de sıkıcı hâle geliyor,” dedi kayıtsızca.

“Sen... buraya nasıl geldin?”

“Larry.”

Bir şimşek çakmış gibi göğsüme mantıksız bir öfke kıvılcımı yayıldı.

“Larry de kim?”

Başını hafifçe yana eğdi. “Sakin ol, doktor. Ayak tırnağında mantar olan bir Risley hokkabazından da hassassın.”

“Ben... ne?”

Rose onun muğlak sirk jargonunu çözme beceriksizliğim karşısında gözlerini devirdi. “Çok *alingansın*.” İtiraz etmek

için ağzımı açtım ama Rose çoktan konuyu değiştirmişti bile. “Kamyoncu Larry’yi tanımıyor musun? Senin sokakta altı ev ileride oturan komşun.” Bir an için yalan söylemeyi ve kimden söz ettiğini biliyormuş gibi yapmayı düşündüm. Ama Rose bunu yutmazdı. Sosisli sandviçinden bir ısırık daha alıp keskin kahverengi gözlerini bana dikti. “Hartford’da yaşadığından emin misin, doktor? Yoksa buraya sadece gizlenmek için mi geldin?”

Dediklerini zihnimde evirip çevirirken bakışlarımı kaçırdım. Elbette, haklı olduğunu biliyordum ama bunu dışarıdan birisinden duymak farklıydı. Başımı önüme eğmiş, işimi yapmış, kendi hâlimde takılmıştım. Öyle ki birisi kliniğe gelmediği takdirde, o kişiyle tanışma fırsatım olmuyordu. Gelse bile, kasabada bir sürü arkadaş edindiğimi söyleyebilir miydim? Bu Kan Kardeşler dövüş kulübü, İlmek Kız Kardeşler’e katılana dek sosyalleşmeye en çok yaklaştığım yerd ki bu bile aslında arkadaşlarla eğlenmekten ziyade bir iş gibiydi.

En sonunda birisinin yüzüne dikiş atmak için orada olduğumu ve adamın kaşındaki yarığın yarısını diktiğimi hatırladım.

“Affedersin,” diye homurdandım hastama dönerken.

“Özür dilemene gerek yok, Dr. Kane,” dedi adam ben ucu kıvrık dikiş iğnesini derisine geçirirken. “Senin yerinde olsaydım, ben de kendi yüzüme değil, onun güzel yüzüne bakmayı yeğlerdim.”

“Yok canım, buradaki güzel sensin, Nate,” dedi Rose. Damarlarıma yayılmış olan ateş daha da alevlendi. Hayretle Rose’a baktım ama bana tatlı bir şekilde gülümsedi ve parmaklarını silip peçetesini yakınlardaki bir çöp tenekesine attı. Koltuk değneklerinin tutacaklarını sıkıca kavradı ve bir tanesini kaldırıp hastamı işaret etti. “Nasıl yani, Nate’i de mi tanımıyorsun? *Natürel Nate*? Kasabanın dört bir yanındaki

testereyle yapılan o müthiş ahşap heykeller ona ait. Ayı heykelin inanılmaz, Nate.”

“Teşekkürler, Rose.” Ben gözlerimi kısıp ona bakınca ve iğneyi kaşına biraz fazla sert batırınca Nate sırtıtmakla yetindi. Ellerimin hareketlerine odaklanıp Rose’a bakmamaya çalıştım ve Nate dikkatimi yapmakta olduğum işe vermekte zorlandığımı fark etti. Dolayısıyla Rose’a kırık bacağının nasıl olduğunu ya da tarot kartlarını veya en kötüsü, “*Sirke geri dönmene ne kadar kaldı?*” diye sormak için her ânı değerlendirdi.

Rose’un yanıt vermesine fırsat vermeden, “Son dikiş,” diye araya girdim. Son düğümü de atıp ipliği kestim ve taburemden kalktım. “Görüşürüz.”

Nate’in yüzüne ağır ağır yayılan gülümseme hem alaycı hem de bana acırmış gibiydi. “Teşekkürler, dostum,” dedi ve arkasına dönmeden elimi sıktı. “Rose, önümüzdeki pazar günü dükkâna uğra. Sana vermek istediğim bir şey var.”

“Hayır, vermeyeceksin,” diye mırıldandım ama kalabalığın gürültüsünden ne dediğimi duymadılar. İş tezgâhımı temizledim ama Rose, Nate’in dükkânına uğrayacağını söyleyip kaşının üstündeki yeni yara izine iltifat ederek ona şöyle bir sarılırken, ne dediğine kulak kesildim. Nate görüş alanımdan çıktıktan sonra bile dönüp Rose’a bakmadım. Malzemelerimi yeniden masaya yerleştirmeye odaklandım ama kahverengi gözlerini üstümden bir an olsun ayırmadığını hissedebiliyordum.

Nihayet son malzeme olan temiz, ucu kıvrık bir iğneyi de masaya koyduğumda, “İyi misin, doktor?” diye sordu.

Hayır. “Evet. Her şey yolunda.”

“Emin misin?”

“Buraya gelmemeliydin,” dedim birden. İçerideki bütün sesler kesilmiş gibi hissettim. Sanki o karmaşada Rose’un

sesini diğerlerinden ayırt edebiliyordum ama sessizliği de bir o kadar yüksekti. En sonunda ona bakınca değneklerine yaslanmış hâlde, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve o hâliyle hem sert hem de tuhaf göründüğünü gördüm.

“Neden?”

“Güvenli değil.”

Rose gözleri devirdi, önce tavana, ardından kalabalığa baktı ve tekrar bana döndü. “Evet, yapısal anlamda burası pek de sağlam olmayabilir. Vidalardan biri gevşese, hepimiz çürük kirişlerle yıkılmış hayallerin altında eziliriz.”

Keyifsizce ona baktığımda, yüzünden hınzırlık akıyordu. “Ne demek istediğimi biliyorsun. *Senin* için güvenli değil. Bacağın. Bu kalabalık. O kişinin gelmesi, anlarsın ya?”

“Matt’i mi diyorsun? Saman balyası yapıyor. Lucy’nin küçük kız kardeşinin en yakın arkadaşının erkek arkadaşı bugün arabayı yıkatmaya gittiğimde söyledi.”

“Araba yıkama yerine niye gittin? Bir araban yok ki!”

“Canım sıkılmıştı. Biraz dolaşayım dedim, sonra laf lafı açtı,” dedi. Arkasındaki iki adamın birbirini itip kakmaya başladığını, birinin diğerini boş ringin kenarına savurduğunu, iki tarafın arkadaşlarının gelip onları ayırdığını fark etmemişti.

“Her neyse, burası bana gayet güvenli geldi.”

“Bir ölüm makinesinde kendini metal bir kafese atıyorsun ve waffle ve şekerle besleniyorsun. Kendini koruma içgüdülerine güvendiğimi söyleyemem.”

Rose omzunu silkti, cebinden bir çubuk şeker çıkardı, gözlerimin içine bakarak ambalajını ağır ağır açtı ve ağzına soktu. *O lanet olasıca dudaklar*. Çilek kırmızısı, parlak, tatlı ve dolgun dudaklar. Sıcak ve yumuşak dudaklarının aletimin etrafını sardığını neredeyse hissedebiliyordum...

“Sırada Kasırga Humphrey var,” diye bağırdı Tom mikrofonu. Tezahüratlar ve yuhalamalar aletimde hissetmeye

başladığım sızıyı bir anda dindirdi. Başımı iki yana sallayıp düşüncelerimden sıyrılmaya ve tekrar oradaki görevime odaklanmaya çalıştım. “Ringe çıkacak olan yepyeni bir dövüşçüye alkış lütfen: Balistik Bill.”

Yeni dövüşçü iplerin arasından ringe çıkıp kollarını havaya kaldırırken, kalabalık çılgınlar gibi bahis oynayıp bağır-maya başladı. Adam bu karmaşanın keyfini çıkararak ringde kendi etrafında ağır ağır döndü. Devasa bir adamdı. Omuzla-rını silkip siyah pelerinini çıkardığında, kare biçimli bir kas ve dövme kültesi gibiydi. Dazlaktı, elleri sargılıydı ve yü-zünde yara izleri vardı. Bu adam işini biliyordu. Kasırga’nın nasıl dövuştüğünü görmüştüm. Pek çok kere dikiş atmıştım. Becerikli, hızlı ve atikti. Ama kalabalığın gördüğü şeyi ben de görüyordum. Bu adama karşı hiç şansı yoktu.

“Ciddiyim, Rose. Buradan gitmen gerek,” dedim Balistik Bill vahşi bir canavar gibi çığlık atarken. Kalabalık birden öne doğru gelince sarhoş bir izleyici dediğimi doğrularca-sına Rose’un değneğine çarptı ve Rose’un koluna birkaç damla bira sıçrattı ve ondan özür dileyip uzaklaşırken içi-me dolan öfkeyi dizginlemek için irademi son gücüne kadar kullanmam gerekti. “Burası güvenli değil. Ringin kenarında hep kavga çıkar. Bacağını kaldırıp dayayabileceğin bir yer de yok.”

“Rahatla, doktor.” Rose koluna sıçrayan bira damlalarını sildi, topallayarak yanıma geldi. Değneğiyle kalçamı dürtün-ce onu daha önce oraya oturtmadığım için içimden kendime kızarak taburemden kalktım ama onu orada kalması için teş-vik etmek istemiyordum. Ben ayağa kalkar kalkmaz tabureye çöktü ve alçılı bacağını diğer tabureye dayadı. “Gördün mü? Her şey yolunda. Bir sonraki hastan geldiğinde, yerimi sana vereceğim. Büyük olasılıkla Kasırga olacak. Yazık.”

“Rose...”

“Kantinden bize bir şeyler alsana.” Ben yine sirk jargonunu anlamayıp başımı yana eğerek kaşlarımı çatınca başıyla ilerideki büfeyi işaret etti. “Bir bira iyi olurdu. Bu arada, kalemizi korur, kimsenin doktor malzemelerini ellememesini sağlarım. Birisi bir şeyi ellerse, *onu gözünden bıçaklarım.*”

Rose masadaki neşterimi aldı, yüzünde çılgınca bir heyecan ifadesiyle hayali bir saldırganı bıçaklıyormuş gibi yapıp neşteri çevirdi. Elimle elini kapatıp neşteri elinden aldım. “Lütfen, kimseyi bıçaklama,” dedim. Steril bir pamuk alıp neşterin sapını sildim ve tekrar yerine koydum. “Birisini bıçaklarsan, onu tedavi edecek olan kişi ben olurum.”

Rose onun sorunu değilmiş gibi omzunu silkti.

“Bir bira.”

“Hazır oraya kadar gidiyorken iki tane alabilirsin.”

“*Bir* tane. Daha iyileşme sürecin bitmedi. Doktorun talimatları.” Rose kaşlarını çatı, yüzünde çözemeyeceğim kadar karmaşık bir ifade belirdi ve aynı hızda kayboldu.

“Tamam. Ama bir paket de Skittles isterim.”

“Burada Skittles satıldığını sanmıyorum.”

“İnan ki var.”

Gözlerimi devirdiğim hâlde, ikimiz de şekerlemeleri alacağımı biliyorduk. Sırf gözümün önünden kaybolmasın diye istediği gibi iki bira içebilmesi için bira varilini oraya götürmemek için bile kendimi zor tutuyordum. Aklımdan geçenleri anlamış gibi bana sırtıttı. Başımı iki yana salladım ama arkamı dönüp yürümeye başladığımda gülümsedim.

Barmen yaklaştığını gördü ve beni öne çağırdı. Skittles, alkolsüz bira ve kendim için bir burbon aldıktan sonra, tam dövüş başlamadan masaya geri dönmeyi başardım. Tom yine bağıra bağıra kuralları hatırlattı. Sadece kapalı yumrukla dövüşebilirlerdi. Tokat, dirsek, diz ya da tekme atmak yoktu.

Sonra iki dövüşçünün arasından geriye çekildi ve tek bir basit sözcükle raunt başladı.

Dövüşün.

Kasırga bir kroşeyle öne atılıp ama ıskalarken kalabalık tezahürat etmeye başladı. Balistik Bill bir çapraz yumruktan kaçtı. Sonra bir diğerinden kaçtı. Üçüncüsünden de kaçtı. Nihayet bir yumruk isabet etti ama Bill'in yüzünü korumak için hızla kaldırdığı koluna denk geldi. Adam birçok darbeyi daha savuşturdu, bu arada birkaçı savunmasını delip geçti, her yumruk isabet ettiğinde sürekli geri çekildi. Kasırga'nın isabet eden vuruşları hafif dokunuştan ibaretti. Kalabalık tezahürat ediyor, bağırıyor ve iki adama sesleniyordu. Ama Bill bunların farkında değilmiş gibiydi. Sadece rakibine odaklanmış, devasa cüssesine rağmen kanlı minderin üstünde fıldır fıldır dönüyordu. Üstelik daha tek bir sıkı yumruk bile atmamıştı.

Gözlerini ringden ayırmayan Rose, "Onu yormaya çalışıyor," dedi sesini duyurmaya çalışarak. Bir Skittles şekerlemesiyle ringi işaret etti. "Kasırga boku yedi."

Dehşet hissi içime bir kaya gibi çöktü. Oradaki dövüşlerin çoğu kanlı olabilirdi ama en azından rakipler birbirine denkti. Bu sefer öyle olmamıştı. Rose haklıydı, bunu iliklerimde hissedebiliyordum. Kasırga gerçekten de boku yemişti.

Bill ilk yumruğunu Kasırga'nın kaburgalarına atmıştı ki tekrar ringe döndüm. Kasırga geri geri sendeledi. Bill hızla rakibinin yanağına ufak bir darbe indirdi. Kasırga başını kollarıyla korudu ve birkaç yumruktan daha kendini kurtardı. Kalabalık buna bayıldı. Ama her şey ortadaydı. Bill fazla çaba sarf etmiyor, omuzlarını neredeyse hiç kullanmıyordu. Ağırlığının sağlayacağı hızdan faydalanmıyordu. Attığı yumruklar sadece şovdu.

Zil çaldı ve ilk iki dakikalık raunt sona erdi. Dövüşçüler kendi köşelerine gittiler. Arkadaşları ya da amatör antrenörler

onlara su ve havlu verdiler, eğilip stratejiler ya da cesaretlendirici sözler söylediler. İzleyicilere bir heyecan dalgası yayıldı. Başımı çevirip Rose'a baktığımda, bira şişesini bana çevirmiş, sırtarak beni izlediğini gördüm.

“Harika bir şey bu, doktor. Beni buraya getirdiğin için teşekkürler.”

Kaşlarımı çattım. “Seni ben getirmedim,” dedim. “Senden gitmeni istedim. Hem de birkaç kere.”

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum,” dedi alaycı bir ifadeyle dudaklarını sarkıtarak ama yine de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yüzündeki ifade ânında silindi ve Tom dövüşçüleri tekrar ringin ortasına çağırırken başını önüne çevirip kalabalığın tezahüratına eşlik etti. Ama ben hâlâ Rose'a bakıyordum. Bakışlarımı ondan ayırmam fazla uzun sürdü.

Zil çaldı. Dövüş devam etti. Bu sefer Bill biraz daha çaba sarf etmeye başladı. Daha sıkı yumruklar attı. Kasırga güç kaybedip geri geri gittiğinde, Bill hücumu geçip onu iplere mıhladı. Yeni dövüşçü, Kasırga'ya nefes aldırılmıyordu. Yumruklarını arka arkaya rakibine indirmeye başladı. Kasırga kurgalarına peş peşe birkaç darbe aldı ve kollarını biraz indirip omuzlarını sarkıttığında, Bill fırsatı kaçırmadı. Sıkı bir sol kroşe Kasırga'nın savunmasını aştı ve çenesine indi.

Kasırga sırt üstü mindere düştü, bir daha da kalkamadı.

Geri sayım başladığında, dört bir yanımda tezahüratlarla yuhalamalar yankılandı. Kasırga mindere serilmişti ve neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Nihayet dövüşün galibi açıklandığında, Bill rakibinin etrafında bir zafer turu attı ve iplerin arasından geçip kazancını almaya gitti. Ben de hastamı kaldırmak için ringe çıktım.

Yanına çömelip, “Selam, dostum. Seni hastaneye götürmemiz gerek,” dedim o karmaşa arasında. Adam şişen gözlerini kırıştıırıp bana baktı. Onu kurtarma pozisyonuna

getirdim. Arkadaşları omzuna vurup onu ayık tutmaya çalışırken oralarda dolanan Tom isimli sunucuya döndüm. “Neler oluyor?”

Tom öyle bir sırttı ki gözlerinde dolar işareti belirmiş gibiydi. “Harika bir dövüştü, değil mi? Kalabalık resmen *çıldırdı*.”

“İkimizin *harika* anlayışı farklı olabilir.”

“Bu ringe çıkan herkes buradan bir sedyeyle gidebileceğini biliyor.”

“Bu ringe çıkan dövüşçüler *ölmesin* diye de rakiplerin eşit olması gerekiyor.”

Konuşmadan göz göze kaldıkça, Tom’un yüzündeki gülümseme kaybolmaya başladı. Kasırğa’yı dengi olmayan bir rakiple dövüştürdüğü için onu şikâyet edersem, o ahırda ikimizin de başa çıkamayacağı kadar çok sorun çıkardı.

Tom olanların hoşuma gitmediğini biliyordu. Ama bir barut fiçisinde fitili yakma riskini göze almayacağımı da biliyordu. “Ortalığın biraz karışmasından keyif almıyormuş gibi davranma, Dr. Kane. Başka neden geri geliyor olabilirsin?” derken yine gülümsüyordu.

“Çünkü bu kulübü devam ettirmekte ısrarcıysan, burada dövüşçüleri toparlayacak yetkin birisinin olması gerek,” dedim Kasırğa’nın arkadaşları tek başına ayakta duramayan adamı kaldırmaya çalışırken. “Çünkü ben onları toparlamazsam, durumları kötüye gider. Ya da birisi ölür. Çünkü...”

Rose’un çığlık attığını duyduğum an bağırarak Tom’a sıraladığım yarı gerçeklerin geri kalanını unuttum.

Hastamı unuttum. Kalabalığı unuttum. Işıkları ve gürültüyü unuttum.

Hızla arkama dönerken tüm dikkatimi Rose’un oturduğu yere verdim.

Ama orada *değildi*.

Masa kaymış, üstündeki malzemelerim dağılmıştı. Bill iki adamla kavga ederken arkadaşları onu geride tutmaya çalışıyordu ve üçüncü bir adam gözünün üstündeki yarıktan yüzüne kan akmasını engellemek için elini kaldırmış, kavga edenlerden uzaklaşmaya gayret ediyordu. *Nerede o?* Rose’a seslendim ama yanıt vermedi. Kavga eden adamlar yana doğru geçince etrafı daha iyi görebildim. Rose oradaydı. Taburesinden yere düşmüştü ve tek eliyle alçısının bittiği noktadan bacağını tutuyordu. Acı içinde yüzünü buruşturmuştu. Kendisini masanın altına itip kavgadan uzaklaşmaya çalışıyor, değneklerinden biriyle yerde olduğunu fark etmemiş olan kalabalığı uzak tutuyordu.

Ânında ayağa fırladım, aralarına girebilmek için ipleri tuttum. Rose’un çığlığı hâlâ kulaklarımda yankılanıyor, kanımın alev almasına neden oluyordu. Ama yeteri kadar hızlı hareket edemedim. Bill alçısına çarptı ve Rose acı dolu bir çığlık attı.

“*Uzaklaş ondan,*” diye hırlayıp iki elimle Bill’i ittim. Karmaşanın kenarındaki bir başka adama çarptı. Dengesini sağlayıp bana dönene kadar, kavganın ve Rose’un arasına girmeyi başarmıştım.

Bill daha birkaç saniye önce kavga ettiği adamlara bakmadı bile. Arkadaşları onları ayaklanmış olan kalabalığa doğru itmek için devreye girdi. Ama Bill onları fark etmedi. Dudaklarının bir kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken beni tepeden tırnağa süzdü. “Bu işe karışma dostum. O güzel yüze bir şey olmasını istemezsin.”

Orada noktayı koyabilirdim. Ortamı yatıştırabilirdim. Tarihli bir olay olduğunu düşünebilirdim. Zaten büyük olasılıkla böyleydi; fazla uzayan bir an yaşanmıştı, basit bir kazaydı.

Ama sonra Bill bakışlarını Rose’a çevirdi.

Yüzündeki o kötücül, avcı hayvan gülümsemesiyle katran gibi Rose'a bakıp takılı kaldı. Rose'un arkamda korkuyla sindiğini görmek için dönüp ona bakmama gerek yoktu. Hissettiği acı, korku ve öfke âdeta hücrelerime işlemişti. Bir anda karşımda ne tür bir adam olduğunu unuttum. Tıpkı kendimin nasıl bir adam olması gerektiğini unutmam gibi.

Yumruğum Bill'in elmacık kemiğinin üstüne indi. İkincisi şakağına isabet etti. Gözlerindeki şaşkınlık ifadesini yakaladım. Bu ifade göz açıp kapayıncaya kadar öfkeye dönüştü. Yumruğuyla havada bir kavis çizdi ama eğilip kaburgalarına bir darbe indirdim. Acı içinde inledi. Geriye doğru sendelemesi beni bu kadar tatmin etmemeliydi. Parmak eklemlerimin kaşının üstüne indiğini hissettim. Derisinin yarılması beni o kadar iyi hissettirmemeliydi.

Ama hissettirmişti.

Gözünün üstünden kanlar akan Bill geriye kaçtı. Yanağıma etrafımdaki dünyayı sarsan ve karanlığa boğan bir yumruk indi. Ama ayakta kaldım ve daha sert bir darbe indirmeye hazırlandım. Kanım lav gibiydi. Kaslarım taş kesilmişti. Yumruklarımı birbiri ardına indirmeye başladım. Hiç durmadan. Adamın kan revan içinde kaldığını bile görmüyordum. Gözlerimin önünde sadece güzel yüzünü acıyla buruşturmuş, sıkı sıkı alçılı bacağını tutmakta olan Rose'un yerdeki hâli vardı. Gözlerinin nasıl dolduğunu görebiliyorum, sesindeki acıyı duyabiliyordum. İstedğim tek şey, Rose'un canını yaktığı için Bill'i paramparça etmektir. Onu cezalandırmak istiyordum. Kendimi cezalandırmak istiyordum. Çünkü sırtımı asla Rose'a dönmemiş olmam gerekirdi. Rose orada belirlediği anda, gitmemiz için ısrar etmemiz gerekiyordu.

Hepsi benim suçum.

İçimde bir şeyin koptuğunu hissettim. Lanet olasıca bir *cannavar* serbest kaldı. Tüm ağırlığımı Bill'in moraran çenesini

parçalayan bir sağ kroşeye verirken kükredim. Başı yana savruldu, kasları gevşedi ve yere yıkıldı.

Bir an için ahır derin bir sessizliğe gömüldü. Etrafımdaki insanlar kanlar içinde yerde baygın yatan Bill'e baktılar. Sonra bana baktılar. Bu insanların yarısı ve aileleri için ben bir doktordum. Koyu kırmızı kan lekeleriyle kaplı beyaz önlüğümle. Ayaklarımın dibine düşmüş olan steteskobumla. Derken içeriye aniden çöken derin sessizlik gibi, kalabalık bir anda tezahürat etmeye, bardaklarını havaya kaldırmaya, bağırma ve topuklarının üstünde sallanmaya başladı. İnsanlar omzuma şaplaklar indirip bir nakarat gibi, "*Doktor, doktor, doktor,*" diye bağıldılar. Ama kalabalığa rağmen kulaklarımda hâlâ onun sesi yankılanıyordu. İsmimi söyleyen tek kişi.

"Fionn."

Hızla arkama döndüm ve Rose'un tek değneğiyle ayağa kalkmaya çalıştığı masaya ulaşabilmek için birkaç kişiyi ittim. Diğer değneğini kalabalığın arasında bir yerde kaybetmişti. Ne yaptığımı bile fark etmeden, pürüzsüz tenine rağmen kırmızı ve şişmiş ellerimle yüzünü tuttum. Yanakları kızarmış, dolgun dudakları aralanmış hâlde, acıdan kaynaklı gözyaşlarıyla hâlâ ıslak olan kirpikleriyle o kadar güzeldi ki! Başparmağımla yanağındaki yaşları sildiğimde gözlerini yumdu.

"Birisi beni yere devirdi ama iyiyim," diye fısıldadı. Etrafımızda devam eden o karmaşada sesini nasıl duyabildiğimi bilmiyordum. Ama duyuyordum. Boşta olan eliyle bileğimi sıkı sıkı tuttu. "Sen iyi misin?"

Tanrım, içimden onu öpmek geçiyordu. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum. O bunu ister miydi? Beni öperse, dudaklarımla eridiğini hisseder miydim?

Ya da aramızdaki gerilim bir anda kaybolup içindeki vahşi bir şeyi serbest bırakır mıydı? *Benim* içimdeki şeyi serbest bırakır mıydı?

Başımı biraz eğdim. Gözlerimin içine baktı. Bileğimi daha da sıkı kavradı.

Tam o sırada birisi omzumu tuttu ve gözümün ucuyla Tom'u gördüm. O büyülü an paramparça oldu. Dikkatimi tekrar Rose'a verdim. Hâlâ bana bakıyordu.

Ne yapıyorsun? Karşında hastan var.

Dahası, buradaki en tehlikeli adam sensin.

Ellerimi iki yanıma indirdim.

“Demek bunca zamandır aramızda bir dövüşçü varmış,” dedi Tom. Sırtıma bir şaplak attı, karanlık bir gülümsemeyle tekrar kalabalığa karıştı.

Rose aklından geçenleri bana söylemediği hâlde, aramızda bir şey havada asılı kalmıştı. Bir elektrik akımı. Yaklaşan bir fırtınanın kokusu.

Sonra arkasını döndü.

SINIRLAR

Fionn

“Burada fena hâlde dayak yemiş bir hatunla abin olduğunu iddia eden uzun bir adam var. Lanet koltuk değneğini çaldı,” dedi Rose telefonda öfkeyle.

Yüzüme hınzır bir gülümseme yayılırken parmaklarımı hafifçe masama vurdum. “Ondan çocukluk lakabını söylemesini iste.”

“Çocukluk lakabını söylemeni istiyor,” dedi adama. Arka fondan gelen inatçı “Hayır” yanıtı kulaklarıma tek sözcüklü bir senfoni gibi geldi.

“Harika,” dedi Rose sinirle. “O hâlde hayalarım keseceğim.”

Rowan’ın boğuk bir sesle itiraz ettiğini ve yabancı bir kadının bıkkınlıkla ve acı içinde yalvardığını duydum. Abim alçak sesle anlayamadığım bir şey söyledi, kısa bir sessizlik oldu ve bir kahkaha koptu.

“Lakabının Boklaoylayan olduğunu söyledi,” dedi Rose en sonunda. Boş klinikte ofis sandalyemde geriye yaslanırken zafer kazanmış gibi güldüm.

“O adam abim Rowan. Ona on beş dakikaya orada olacağımı söyle.” Telefonu kapattım. Evrak işlerini bir kenara itip yürüyerek eve gitmek için kalkarken hâlâ gülümsüyordum. Eve vardığımda, garaj yolunda yabancı bir araba duruyordu. Daha kapıya ulaşmadan, Rowan’ın enerjisini hissettim.

Kapıyı açtığımda, masada Rose’la birlikte oturuyordu. Rose bana bakıp gülümseyince derin bir oh çektim. Göz açıp kapayıncaya kadar süren bir andı.

Abim kalkarken sandalyesinin ayakları yere sürtündü ve doğruca yanıma geldi. “Nerelerdeydin, gerzek?”

“İş yerindeydim, salak. Evrak işleri vardı.”

Rowan bana sıkı sıkı sarıldı. Kolları gergindi. Aura’ya inanmıyor olabilirdim ama sıkıntı içinde olduğunu belli eden enerjisini odayı aydınlatan bir haleymiş gibi hissedebiliyordum. Azıcık geri çekildik ve çocukluğumuzdan beri yaptığımız gibi alnını alnıma dayadı. Sonra beni bırakıp gözlerimin içine baktı. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Sanki... acı çekiyormuş gibiydi. Oturma odasına döndü ve bakışları oraya takılı kalınca nereye baktığına baktım.

“Bu, Sloane.”

Kuzguni siyah saçlı, alnının ortasında birinin öfkeyle attığı bir tekmeden kalan bir postal izi ve kirpiklerinin altındaki iki tane yarım ay biçimli morluğun keskin ela gözleriyle tezat oluşturduğu bir kadın koltuktan beni izliyordu. Sol omzu diğerinden aşağıda duruyordu ve kolunu düz tutabilmek için diğer eliyle tutuyordu. Yaralı olabilirdi ama Rowan’ın onunla ilgili olarak anlattıklarını düşününce büyük ihtimalle o anda evimdeki en tehlikeli insan oydu. Yani cidden tehlikeliydi.

Peşimden gelen Rowan’la birlikte koltuğa doğru gittim. Bana o kadar yakındı ki hâlâ gergin enerjisinin arkamda uğuldadığını duyabiliyordum. Ben Sloane’un karşısında durunca Rowan onun yanına çömeldi. Sloane yaralı kolunu bırakıp abimin elini tuttu. “Ben Fionn,” dedim. Sloane abimle aralarında geçtiğini tahmin ettiğim sessiz konuşmadan sonra bakışlarını ayırıp bana baktı. “Omzuna bakabilir miyim?”

Sloane yutkunup başını salladı, yaralı kolunu kıpırdatınca yüzünü buruşturdu. Eklemini muayene ettiğimde, humerus

kemiğinin başını, omuz eklemi oyuğunun kenarlarını ve kürek kemiğinin omuz çıkıntısını hissettim. “Nasıl oldu bu?” diye sordum şişmiş dokuları yoklarken.

“Damdan düştüm.”

“O çirkin hergele tarafından bir damdan aşağı atıldın demek istiyorsun herhâlde,” diye hırladı Rowan.

“Bunu hak etti. Kendi adıma bir başarı olarak görüyorum.”

“Karakuş...”

“Cinayet oyunları bir kenara,” diye araya girdim, “bilmem gereken başka yaralanmaların da var mı?”

“Bundan başka mı?” dedi Rowan onun yüzündeki çürükleri işaret ederek. Sloane bana nötr bir ifadeyle baktı. “Hayır.”

Elimi omzundan çekip nazikçe nazal kemiklerini yokladım ama burun deliklerinin etrafındaki kurumuş kan lekelere rağmen elime bir kırık ya da yerinden oynamış bir şey gelmedi. “İyi gibi. Bayıldın mı?”

“Evet, yaklaşık olarak bir dakika kadar.”

“Bir de kustu.”

Yanakları pembeleşen Sloane yüzünü buruşturdu ama Rowan elini sıkmakla yetindi. Parmağımı yüzünün önüne tutup izlemesini istedim. İrileşmiş göz bebekleri parmağımın hareketini biraz gecikmeli olarak izledi. Büyük olasılıkla beyin sarsıntısı geçirmişti ve kendisi de bunun farkındaymış gibiydi. “Evet... Bir süre araba kullanma. Dinlenmeye çalış.”

“Tahmin etmiştim.”

“Ya omzu?” dedi Rowan. Gizlemek için elinden geleni yapıyor olabilirdi ama Rowan’ın gözlerinde bugüne kadar görmediğim bir korku ifadesi görmüştüm. Gözlerinde ve çenesindeki seğiren kasta bunu görebiliyordum. “Ameliyat olması gerekecek mi?”

“Hayır,” dediğimde derin bir oh çekti. “Normalde başında çatlak olmadığından emin olmak için hastanede bir röntgen

çekilmesini isterdim ama bu şartlar altında ikiniz de pek ortalıkta gözükmek istemiyor olabilirsiniz.” İkisi de başını salladı. Bizi kenardan ciddi bir ifadeyle izlemekte olan Rose’a baktım. “Ekleme lido enjekte etmem ve kemiği yerine oturtabilmem için kliniğime gitmemiz gerek. Canın yanacak. Ama sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

Rose koltuğa yaklaşırken kol değnekleri sert parke zeminde tak tuk sesler çıkarıyordu. “Üstüne uyabilecek düğmeli gömleklerim var. Üstündekini kesmek gerekirse diye yanıma birkaç tanesini alayım.”

Sloane’un yüz ifadesi yumuşadı ve dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. “Çok nazıksın. Teşekkür ederim.”

Rose başını sallayıp Sloane’un sağlam omzunu hafifçe tuttu ve odasına gitti. Sloane o gidene dek arkasından baktı. Bana bakınca söylemek istediği çok şey olduğunu, tek bir imalı bakışla çok şey anlattığını fark ettim. Rose’dan hoşlanmıştı. Ona güveniyordu. Ama bana güvenmiyordu. Tıp okulunda okuduğum hâlde. Sayısız hayat kurtardığım hâlde. Yaralanmaları tedavi ettiğim hâlde. Zaman zaman doğumlara girdiğim hâlde. En savunmasız hayatlar ellerime teslim edildiği hâlde. Sloane ruhumu görüyormuş gibiydi.

Bir yalanı yaşıyorsun, diyormuş gibiydi gözlerimin içine bakarken.

O kızı incitirsen, seni öldürürüm.

Paranoyaya kapılmaya başlamıştım. Büyük ihtimalle bunların hiçbirisi aklımdan geçmiyordu. Tanrı aşkına, kadın bir seri katildi, beni huzursuz etmekten başka nasıl bakabilirdi? Kurbanlarının gözlerini oyup bir balıkçı ağına asmayı sevdiğini biliyordum ve ona sırılsıklam âşık olan abime göre, bunu kurbanları hayattayken yapıyordu. Elbette, kontrolü olmayan bir insandı ve evimde olması beni biraz germişti. O kadar.

Sloane nihayet gözlerini benden ayırdı. Bakışları parmak eklemlerindeki kenarları kızarık, tam iyileşmemiş olan yarının kabuklarına kaydı. Sonra ondan başka hiçbir yere bakmayan Rowan'a döndü. Ben ellerimi gizlemeye fırsat bulamadan, Rowan, Sloane'un imalı bir ifadeyle ellerimi işaret ettiğini gözden kaçırmadı.

Tamam, beni kesinlikle öldürmeye hazır.

“Sen neler yapıyorsun, kardeşim?” dedi Rowan bileğimi yakalayıp. Yumruğumu sıktım ve bileğimi elinden kurtardım. Sırıttı. “Demek artık kavgalara karışıyorsun?”

“Seni ilgilendirmez, Rowan.”

“Demek doğru tahmin ettim.” Kaşlarımı çatıp ona aksi bir bakış fırlattıktan sonra, sırf uzaklaşmak için mutfağa gittim. Elbette, sinir bozucu bir abi olduğu için peşimden geldi. “O minik cadıyla bir ilgisi var mı?”

“Onun ismi *Rose*, seni sersem,” diye hırladım ona dönerken. Burnunun dibine kadar yaklaştığım hâlde, istifini bozmadı. Sanki bir üstünlük elde etmiş, bir oyun kazanıyormuş gibi salak salak sıırıttı.

“Bunun yanıtı da evet demek. Neler oldu?”

“On saniye önce sana seni ilgilendirmediyi söylediğimi hatırlıyor musun? Hâlâ *seni hiç ilgilendirmiyor*.”

Rowan sustu. Birkaç su şişesini doldurmak için ona sırtımı döndüm. Tekrar konuştuğunda, sesi beklediğimden daha yumuşaktı. “Aranızda hiçbir şey olmadığını kesin olarak söyledi. Ama bu konuda çok mutlu olmadığı izlenimine kapıldım. Dolayısıyla neden aranızda bir şey yok diye sormak zorundayım.”

Musluğu kapatıp musluk haznesinin kenarını tuttum. “Rowan...”

“Bana, ‘Claire,’ dersin, lanet olasıca boğazına yumruğu yersin...”

“Mesele Claire değil.” Hızla ona döndüm. Rowan’ın gülümsemesi alaycı olabilirdi ama bakışları endişeliydi. “Sorun benim.”

Gülümsemesi bir anda kayboldu, gözlerini kıstı. “Sana ne olmuş?”

“Bir kere, onun doktoruyum.”

“Yasak aşk. Hoşuma gitti. On misli daha seksi.”

Oflayıp yüzümü ovuşturdum. “Ben... Bunu... Bir ilişki için hazır değilim.”

“Bir ilişkiden söz eden kim, *geri zekâlı*? Kendine çok baskı yapıyorsun. Biraz eğlenmeye hakkın var.”

Gözlerimi devirdim. “Onu *eğlence* için *kullanmayacağım*.”

“Öyle yapacağını söylemedim. Ama o da *eğlenmek* isteyebilecek kocaman yetişkin bir kadın. Bunu hiç düşünmüş müydün?”

Hayır, düşünmedim, demek isterdim ama bunu gerçekten de sık sık düşünüyordum. Hatta uyanık olduğum her saat düşünüyordum. Bir bağılılık sözü vermeden, kendimi giderek elde etmesi daha imkânsızmış gibi gözüken bir standarda uydurmak için bir sorumluluk hissetmeden rahat bir şey yaşamak güzel olurdu. Geleceği ve kendimi o kalıba sokmak için harcadığım senelere rağmen olmayabileceğim kişiyi düşünmeden, birisiyle sadece ânı yaşamak hoş olurdu.

Neden harekete geçmediğimi gerekçelendirmek için ağzımı açtım ama giderek daha zayıf bir argümana dönüşen şeyi dile getirmeye fırsat bulamadan, koridorun sonundaki misafir odasının kapısının açıldığını ve yere çarpan kol değneklerinin sesini duydum. Rose oturma odasına girdi. Rowan bana acırmış gibi baktı ve Rose yanımıza gelmeden bana sıkı sıkı sarıldı. İç çektim. “Belki kendini biraz rahat bırakmalısın,” diye fısıldadı kulağıma. “Salaksın ama iyi bir adamsın. Biraz gevşemeye hakkın var. Hem o küçük cadıdan hoşlandım.”

Sırtıma bir şaplak atıp oturma odasına yöneldi ama giderken bana bakıp sıırttı. İşte, tam o anda Rose'un manyetik çekimi beni ele geçirdi. Tatlı bir gülümseme, gözlerinde şefkatli bir ifadeyle karşımda durdu. Değneklerinin üstünden üç tane kırıışık gömlek sarkıyordu.

“Yardımcı olabileceğim bir şey olursa söyle.”

Kapalı redüksiyon işlemine başladığımda onun bayılacağından daha çok endişe ediyordum ama başımı salladım. “İsterse işlem sırasında onu biraz oyalayabilirsin.”

“Tamam,” dedi Rowan'ın Sloane'un ayağa kalkmasına yardım edişini izlerken. Rowan'ın her yanından gergin bir enerji yayılıyordu. “Senin erkek-adam demir bir ızgaranın üstündeki bir maymun kadar sakın.”

“Erkek-adam mı?”

“Uzun hikâye.” Bana son bir kez hafifçe gülümsedikten sonra kapıdan çıktı. Kliniğe iki araçla gittik. Rowan ve Sloane bizi kiralık arabalarıyla takip ettiler.

Kliniğe vardığımızda, Sloane'un omzuna lidokain enjekte ettim ve on beş dakika sonra kemiğini yerine yerleştirmek üzere işleme başladım. Ağırdan alarak kaslarının gevşemesini, acının biraz daha tahammül edilebilir bir seviyeye inmesini bekledik. Bu arada Rowan bir an olsun onun sağlam elini bırakmadı. Ona nefes alması gerektiğini hatırlattı. Cesur, sert ve çok güçlü olduğunu söyledi. Sloane gözlerini yumup acıya dayanmak için çenesini sıkarken bunların ne kadarını duyduğundan emin değildim. Kemiği nihayet doğru pozisyona geldiğinde, içine derin, titrek bir nefes çekti. Rowan başını başına yasladı ve odanın köşesinde oturan Rose'a baktım. Onu izlediğimi bildiğinden emindim ama bir kere bile gözlerini onlardan ayırmadı.

Sloane biraz dinlendikten ve ağrı kesici aldıktan sonra, Rose ona temiz bir gömlek ve bir tayt giydirdi ve klinikten çıkmadan önce koluna bir atel taktım.

Eve yaptığımız kısa araba yolculuğu boyunca Rose ve ben konuşmadık. Aslında akşam yemeğinde de pek konuşmadık. Daha çok Sloane ve Rowan’la sohbet ettik ve Sloane çok yorgun düştüğünü söylediğinde ve Rowan onu paylaşacakları diğer misafir odasına götürmek üzere masadan ayrıldığında bile, kendi aramızda konuşmadık. Aramızda açıkça dile getirilmemiş bir gerginlik vardı. Bunun sezgisel bir şey olduğunu, tek bir yerde bir sürü azılı avcı olmasının bizi gerdiğini düşünmek istiyordum. Ya da birbirine âşık olmaya başladığını fark etmiş olan iki kişinin yanında olmanın neden olduğu huzursuzluk olabilirdi. Ama bunlar değildi. Bunu biliyordum. İnsanın başa çıkamayacağından fazlasını istemesinden dolayı ortaya çıkan bir gerginlikti bu.

Vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Hâlâ gözüme uyku girmemişti. Çünkü koridorun karşı tarafındaki Rowan ve Sloane’un kaldığı misafir odasından boğuk sesler geliyordu. Ne dediklerini anlamıyordum ama ses tonları neler olduğunu ele veriyordu. Yoğun arzu. Çaresizlik. Talepler. Hafif bir gülüş. İnce duvarlardan yatağın gıcırdadığını duydum. Birkaç saniye sonra Sloane yüksek sesle inledi.

“Hayatımın. İçine. Sıçayım,” diye inleyip yastığı yüzüme dayadım.

Sesler kesilmedi. *Saatlerce* devam etti. Kulaklıklarımı taktım ve bir beyaz gürültüden oluşan şarkı listesini dinleyerek uyumaya çalıştım ama dünyanın bütün beyaz gürültüsü de olsa, arada sırada duyulan inlemeyi kesmiyordu. Yemin ederim ki abimi hiç o geceki kadar boğazlamak istememiştim. Kendime dayattığım münzevi hayatımı yüzüme vurmak istediğinden emindim. *Biraz eğlenmeye hakkın var*, demişti daha o öğleden sonra.

Belki de haklıydı. Rose da istediği takdirde, rahat rahat bir şeyler yaşamayı istemek o kadar kötü müydü? Nereye

gideceğine dair birbirimize sözler vermeden? Sonsuza dek orada kalmayacaktı. Tamamıyla iyileştiğinde, tekrar yollara düşecekti.

Yatağımın kenarına oturup kulaklıklarımı çıkardığımda, ev nihayet sessizleşmişti. Kalkıp direnemediğin bir güç tarafından itiliyormuşum gibi odamdan çıktım ve Rose'un odasının önünde dikilene kadar da durmadım.

Kapı kolunu tuttum. Başımı kapıya yasladım. Diğer elimi kapıyı tıklatmak üzere kaldırdım. Elim neredeyse kapıya değmek üzereydi.

Nefesimi uzun uzun dışarı verdim ve parmaklarımı teker teker kapı kolundan çektim.

Odama geri döndüm. Karanlıkta tavanı izledim.

Kendime ilk kez şu soruyu sordum:

Farklı bir insan olmak için bu kadar çaba sarf etmeseydim, ne olurdu?

KASINTI

Rose

Rowan ile Sloane'un arkasından Fionn'un evinin verandasına çıktım, veda etmek için onlara döndüm. Güneş, Sloane'un gözlerinin altındaki ufak siyah izlere vuruyordu. Alnının ortasındaki postal izi mosmordu. Onu inciten hergeleyi avlamak ve her kimse onu tekrar öldürmek istiyordum. Ama ona acı veren yaralarına ve sokağın biraz ilerisindeki komşulara bakarken ürkek davranmasına rağmen, görebiliyordum, bu kadın *mutluydu*. En azından kendisine izin verdiği ölçüde mutluydu. O an için.

Boklaoyनayan erkek-adama gelince... Sloane'a sıırılsıklam âşıktı. Kara sevdaya yakalanmıştı. Oradan gitmek ve kadınıyla ilgilenmek için can atıyordu. Bu yüzden Rowan'ın apar topar veda etmesi beni hiç şaşırtmamıştı.

"Görüşmek üzere, Rose," dedi en sonunda. Temkinli bir ifadeyle yüzümü süzdü. Gözlerimi kıstım ama gülümsemek için yanağımın iç kısmını ısırarak zorunda kaldım.

"Görüşeceğimizden eminim. Yolda dikkatli ol, Boklaoyनayan."

"Bana bak, küçük cadı..."

"Rowan," dedi Sloane onu azarlar gibi. Sağlam koluyla Rowan'ın kamını dürttü. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bana değneğıyle vurdu, Karakuş."

“Sen de bu sabah onun yaptığı waffle’lardan üç tanesini mideye indirdin ve tek başına akça ağaç şurubunu bitirdin. Bence hayatta kalırsın, tatlı çocuk.”

Rowan omzunu silkti ama arkamda duran Fionn’a bakarken gözleri parıldıyordu. “Kaloriye ihtiyacım var. Yoruçu bir gece oldu. *Spor* yaptım da.” Rowan esprisinin arkasından oluşan sessizlikte bir kahkaha patlattı. Sloane’un hâlâ şiş olan yanakları kıpkırmızı oldu. Rowan kendinden emin bir tavırla kolunu onun beline attı ve şakağından nazikçe öptü. “Hadi, gel, aşkım. Yolumuz uzun. Rose, tanıştığımıza memnun oldum. Değneğinle küçük kardeşimi iyi koru, tamam mı?”

“Elimden geleni yapacağım,” dedim. Rowan başını salladı ve kardeşine baktığında, yüz ifadesi yumuşadı.

Fionn yanımdan geçerken düşmeyeyim diye kolumu tuttu. O kısacık dokunuşla bedenime yayılan elektrik akımını fark ettiğini sanmıyordum. Elini kolumdan çekerken eline baktığımı bile fark etmediğinden emindim. Büyük ihtimalle bana dokunmak için değil, düşünmeden yaptığı bir şeydi. El çabukluğu gibi. Ya da sihirli bir numara. O kadar hızlı ve basit bir hareketti ki bunu hayal etmiş de olabilirdim. Ama Sloane’la göz göze geldiğimde, onun gördüğünü anladım. Kızarıp gözleri parıldadı ve hafifçe gülümserken yanağındaki gamze belirginleşti.

Fionn, “Seni özleyeceğim, abi,” derken ben hâlâ Sloane’a bakıyordum. “Belki bir dahaki sefere daha eğlenceli bir ziyaret için gelirsiniz. Aksiyonsuz bir şekilde... Bir sorun olmadan.”

“Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor,” dedi Rowan. İki kardeş birbirine sıkı sıkı sarıldı. Ayrıldıklarında, Rowan kardeşinin ensesini tuttu ve alınlarını birbirine dayadılar. “Sloane’a yardım ettiğin için teşekkürler.”

Fionn başını salladı ve son kez vedalaştıktan sonra, Rowan ve Sloane kiralık arabalarıyla gittiler. İkimiz yine yalnız kaldık. Ben ve doktor.

Verandasında yan yana durduk. Araba sabah güneşinin altında tatlı bir masalın sonu gibi gözden kayboldu. Sokağın ilerisindeki çift de onların arkasından baktı, sonra bize dönüp el salladılar. Biz de onlara el salladık.

Bir an için zihnimde bir şey canlandı. Kendi masalımın sonu. Şirin ufak bir ev, mutlu, sade bir hayat. Kendi sihirli hayatım.

Ama o kadardı. Bir an için belirip yok olmuştu. Ufak bir sihirbazlık numarası gibi. Çünkü benim gibi birisine uygun bir hayat değildi.

“O ikisi için her şey güzel olacak,” dedim. Fionn başını çevirip bana baktığında, ona gülümsedim.

Eve girdikten sonra koltuğa oturdum, alçımı *küt* diye sehpayaya dayayıp iç çektim. Düşüncelerimi zihnimin derinliklerine itmeme yardımcı olabilirmiş gibi ellerimi gözlerime bastırdım. Özellikle de sert adamla kötü bir başlangıç yapmış olabilirdim ama onlar gittikten sonra o evin duvarlarının arasını dolduran gergin havayı ne kadar çok dağıttıklarını fark ettim. Belki de bu gerginliği bir tek ben hissediyordum. Rowan ve Sloane’u sevmiştim ama yoklukları bana durumun fark ettiğimden de kötü olduğunu anlatıyordu. O evde, yolda geçen bir hayatın tüm karmaşası ve dikkat dağıtan etkenleri olmadan, tek başıma boğuluyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Bunun sadece “yeni yerler görme isteğiyle” ilgili olduğunu da sanmıyordum. Fazla ara verdiğimde, bir kumpanyayla tekrar yollara düşmeye dair o tanıdık istek de değildi. Bu, kendimi asla istemediğime ikna ettiğim şeylerden uzaklaşmamamın yarattığı bir histi. Kendimi bunların tam ortasında bulmuşken bunu yapamıyordum.

Derin bir nefes alıp bıkkınlıkla dışarı verdim.

“İyi misin?” dedi Fionn mutfaktan. Sesi endişeliydi.

“Evet.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle eminim.” Mutfaktan bana baktığını hissedebiliyordum. Tanrı biliyordu ya, enseme diktiği yoğun bakışları hissettiğim huzursuzluğu en az on misli arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu. “Şu lanet alçı,” diye homurdandım. Tamamıyla yalan değildi. Fiberglasın katmanlarının altında bacağım çok kaşınıyordu.

Sadece biraz rahatlamam gerekiyordu. İçimde biriken gerilimden biraz olsun kurtulmalıydım. O kadar. Yani hep yollarda olmaya ve her hafta sonu gösteriye çıkmaya alışmış olan herkes duvarlar üstüne üstüne geliyormuş gibi hissetmez miydi?

Oflayarak Fionn’un metal tığlarından birini aldım ve bacağımı tekrar sehpayaya koydum. Kıvrık ucunu alçıya sokup bacağımı *kaşımaya* başladım.

Enfes bir rahatlama hissettim. Hayatımda hissettiğim en güzel şeylerden biri olabilirdi ama yetmemişti. Bacağımı kaşıdıkça, cildim daha fazlasını istiyordu. Bu his her yanıma yayılırken ince tığla rahatlamaya çalıştım.

Çok kaşınan bir noktayı bulunca başımı geriye atıp inledim.

“Rose,” diye bağırdı Fionn mutfaktan.

İsmimi tekrarladığını hayal meyal fark ettim. “Meşgulüm. Bir mesaj bırak.”

“Rose, Yüce Tanrım.” Ayak seslerinin sert parke zeminde bana yaklaştığını duydum. Ne yapacağını biliyordum. Bu yüzden tığı daha hızlı hareket ettirmeye başladım.

“Benden uzak dur, McSpicy,” dedim ve telaşla tığı tekrar alçının altına sokup bacağımı kaşımaya devam ettim.

“Tığ kırılacak ve bir yerini keseceksin.”

Bileğime uzanınca eline vurdum. “Sırf şekerle beslenme izin vermiyorsun. Sürekli olarak bana o rezil yeşil şeyi içirmeye çalışıyorsun. Bırak da bir kere istediğim *bir* şeyi yapayım.”

“Enfeksiyon kapabilirsin,” diye parladı nihayet kolumu tutmayı başardığında. Tığı zorla elimden alıp karşımdaki sandalyeye fırlattığında, itiraz ederek sızlandım.

“Ama bende inciler var,” dedim tatlı bir gülümsemeye. Fionn’un yanakları kızarınca muzip gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. Bileğimi bıraktı ama koltuğun arkasında durdu, kaşlarını çatarak tepeden bana baktı. Fakat yüzünde sadece tipik doktor ifadesi yoktu. Gözleri alev alev yanıyordu ve bu alevler tenimi yalıyordu.

“Onlar sonsuza dek dayanmaz.”

“Bazıları dayanır.”

“Bunlar dayanmaz.”

“Çok yazık.”

Fionn gözlerini devirdi, kızgın olduğu için gözleri safir mavisi tonuna büründü. Koltuğa çöküp perçemlerime doğru sinir içinde ofladım. Yüz ifadesi yumuşayınca gözlerinin etrafındaki ince çizgiler biraz silikleşti. “Bunu yapamazsın,” dedi başıyla tığı işaret ederek. Koltuğun yanından dolandı. “Ufak bir sıyrık bile alçının içinde bir soruna neden olabilir.”

“Tamam, doktor. Elli birinci kez söylemene gerek yok.”

“Teknik olarak ikinci kez söylüyorum ama sayan kim...”

“Mantıklı ama biraz rahatlamak için bu riski göze almaya razıyım,” dedim. Fionn tam karşımda durdu. Aklımdan geçen diğer şeyleri söylemedim. Bunun geçici bir an olduğunu, tüm benliğim yoğun bir huzursuzluk içindeyken ufak bir kaşıma eyleminin beni rahatlatmayacağını söylemedim. Bedenim. Düşüncelerim. İçimde de dışımda da köşeye sıkışmıştım,

üstümden atamadığım katman katman dokunun altında kalmışım gibi hissediyordum.

Fionn belki ilk kez böyle hissettiğimi anladı ve bunu görmezden gelmedi. “Tamam,” dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. Koltukla sehpanın arasına çömeldi, bir an için gözlerimin içine baktı ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Sonra dikkatini bacağıma verdi, bir eliyle bileğimi saran fiberglas katmanlarını kavradı, diğerini de dizimin arkasına götürdü. “Kıpırdama.”

Sonra eğildi ve yüzünü saçları gıdıklayacak kadar bacağıma yaklaştırdı. Alçının kenarından içine uzun uzun hafifçe üfledi. Tenime değen nefesi beni ferahlattı. Alçının altında uzamış olan tüylerin hepsine değdiğine yemin edebilirdim. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Ilık avucunun altında bunu hissedebiliyor muydu? Elinin altında çılgınlar gibi attığını hissedebiliyor muydu? Bir nefes alıp tekrar alçının içine üflediğinde, kalbimin neden iki misli hızla attığını düşünüyor muydu?

“İyi geldi mi?” diye sordu. Ben bir şey demeyince bana baktı. Başımı hafifçe salladım. Ama bunun bir yalan olduğunu düşündüm. Hiç faydası olmamıştı. Yalan söylediğimi fark ettiyse bile, bir şey demedi. Sadece dikkatle yüzümü inceledi. Göz bebekleri o kadar irileşmişti ki gözleri kararmış gibi gözüküyordu. Bana daha fazla bakamıyormuş gibi başını çevirdi ve tekrar alçının içine üfledi. “Tıg kadar etkili olmadığını biliyorum,” dedi başını kaldırıp beni azarlarmış gibi gülümserken, “ama en güvenli yol bu.”

Durumun daha da kötüye gitmesine neden olduğunu söylemek istemedim. Ya da *diğer şeylerin* kötüye gitmesine neden olduğunu.

Uyarıldığımı hissettim. Oturduğum yerde kıvranmamaya çalıştım. Ama Fionn farkında olmadan başparmağını dizimin

hassas noktasına dayayıp alçının içine tekrar üflerken elimden pek bir şey gelmedi. Bacağımın üst kısmı kasıldı ve onun fark etmeyeceğini umarak kalçalarımı yavaşça kıpırdattım çünkü durmasını istemiyordum. Beni çılgınlar gibi daha fazlasını ister hâlde bıraksa da. Onun gözünde bir hasta ya da bir arkadaş olsam da. Beni artık öyle görmediği bir zaman gelirse, daha çok incineceğimi bilsem de.

Alçının içine üfledi. Yine. Yine. Ve yine. Kalçalarımı kıpırdatıp ellerimi koltuğun minderine dayadım ama bunu yaptığımı sonradan fark etmişim. Tenim yanıyordu. Bacaklarımın arası sızlıyor, benden verebileceğimden fazlasını talep ediyordu. Buna bir son vermeliydim. Ama Fionn'un sıcak eli bacağımdayken ağzımdan tek bir sözcük bile çıkmıyordu. Nefesi tenime değdiğinde bütün duyularımı harekete geçirdiği için konuşamıyordum.

Fionn bileğimi ve dizimi bırakmadan bana baktı. Gözlerini gözlerimden ayırdı ve bakışlarıyla boynumun yan tarafını, sonra da göğsümü okşadığını hissettim. Ancak o an bir koşudan dönmüşüm gibi kesik kesik nefes alıp verdiğimi fark ettim. Yutkundüğümde, bakışlarını boynuma çevirdi ve sonra aralanmış olan dudaklarıma baktı.

Sesi alçaktı. Fısıldar gibi. Hatta, "İyi misin?" diye sorduğunda, beni suçlarmış gibiydi.

Kendimi beni boğduğunu düşündüğüm o kozanın içine biraz daha gömmek istediğimde, bunu yırtmayı başarıyordu. Yalan söylemek istediğimde, bunu yapamadığımı fark ediyordum. Elimden gelenin en iyisi, gerçekleri söylememektir. Ama bu sefer kaçacak bir yer de kalmamıştı. Bedenimin en ufak bir kıpırtısını bile izlerken bir yere kaçamazdım. Zaten gizleyebileceğimden çok daha fazlasını ifşa etmişim.

"Hayır," diye fısıldayıp başımı iki yana salladım. "İyi olduğumu söyleyemem."

Yanıtıma şaşırmamış gibiydi. Duymak istemediği bir yanıtsa, bunu da belli etmemişti. Yüz ifadesi zerre kadar değişmemişti. Yapmakta olduğu işe geri dönerek tenime uyguladığı nefes işkencesine devam edebilirmiş gibi, hâlâ bacağımlı tutuyordu. “Faydalı olmadı mı?” dedi.

“Hayır. Olmadı.”

Beklediği yanıt buymuş gibi başını salladı. “Neyin faydası olur?”

Tığ diye yanıt verebilirdim. Ya da alçıyı kesmek diyebilirdim. Ya da yeteri kadar alkolün beni uyutabileceğimi söyleyebilirdim. Bacağımın üstündeki eline, sonra tekrar gözlerine baktım. “Bu değil,” diyebildim sadece.

Fionn’un gözleri kapkaranlıktı. Gözlerine hapsolmuşum gibi hissettim. Sanki kurtulmanın tek bir yolu bile yoktu. Hele o bakışları... Sanki tam olmamı istediği yerde, dikkatli bakışlarının hapsindeydim. “Neyin faydası olur, Rose?” diye sordu en sonunda.

Birbirimize baktık. Aramızdaki bağ bir an bile kopmadı. Ne elimi sıkıca tuttuğum koltuğun kenarından kaldırdığımda ne parmaklarımı kısa eteğimden ve bacağımdan yukarı götürdüğümde ne de elimi Fionn’un elinin üstüne koyduğumda. İlk önce yüz ifadesinde bir fark göremediğimi sandım. Ama sonra boynundaki damardan nabzının hızlandığını, omuzlarının sıkı kaslarının hafifçe gerildiğini fark ettim.

Beni durdurabilirdi. Ama durdurmadı.

Parmaklarımı eline doladım. Avucunu işkence ediyordum gibi gıdım gıdım yukarı götürürken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Etrafımızdaki dünya silinmeye başlamıştı. Eline yol gösterirken gördüğüm tek şey oydu.

Hareketim eteğimin sıyrılmasına neden olup ellerimiz daha da yukarı gittiğinde bile, bakışlarını yüzümden ayırmadı. Parmaklarını külodumun dantelli kenarına kaydırdığımda. Elini bizi

çileden çıkaracak kadar ağır bir şekilde sıcak ve ıslak merkezime götürdüğümde. Ancak o zaman durdum; elim elinin üstündeydi ve klitorisim dokunuşunun altında bir nabız gibi atıyordu.

Yine de bakışlarını oraya çevirmedi. Elimi kaldırdığımda ne olacağını bilmiyordum. Belki de duracaktı. Bunun çok kötü bir fikir olduğunu söyleyecekti. Doktorumdu. Beni iyi yürekli bir insan olduğu için evine davet etmişti. Bana yardım etmeye çalışmıştı, karşılığında böyle bir şey istememişti. Bu yüzden elini geri çekebilirdi.

Ama öyle olmadı.

Fionn ne bakışlarını yüzümden ayırdı ne de elini bacaklarımın arasından çekti. Sağ eliyle yavaşça ayak bileğimi ve bacağımı kaldırıp başını altına eğdi. Alçımı omzuna dayadı.

“Ben... Sana bir ilişki teklif edemem, Rose,” diye beni uyardı. Nedense sözleri kalbimin gizli bir yerinde içimi sızlattı. Ama neden içimi sızlatıyordu ki? İstesem bile orada kalamazdım. Matt o kadar yakınlardayken kalamazdım. Belli ki orada oluşumla fazla yakından ilgileniyordu. Kalmam Fionn’u da tehlikeye atardı. Dahası, o ufak kasaba hayatı anlarını kafamda romantikleştirsem de kesinlikle orada kalmak istemiyordum. Bu, sadece bir hoşlanma durumuydu. Bir doktordan hoşlanma durumu. Çok zeki, iyi yürekli ve seksi bir doktordan. Bir kasabada yaşayan bir doktordan. Misafirperver halkı, azılı dövüş kulübü ve kimseye pabuç bırakmayan dantelci büyükanneleriyle şirin bir yerdi. Ama benim yuvam yollardı. Bir karavandı. Kocaman bir çadırdı. Metal bir kafesin içinden uçarak geçtiğim yerdi.

Benim gibi bir insan bir ilişkiyi o tür bir hayata tercih etmezdi. Fionn gibi bir insan da benim gibi birisiyle bir ilişki yaşamayı seçmezdi.

Kalp sızımı omzumu silkerek yatıştırdım. “Ben sana bir ilişki istediğimi söylemedim.”

Fionn başını salladı. Rahatlamış gibiydi. “O hâlde bazı kurallarımız olsa iyi olur.”

“Belki elinin bacaklarımın arasında olmadığı bir zamanda kuralları belirleriz, ne dersin? Çünkü mantıklı düşünceler için ideal bir zaman değil.” Fionn elini kaldırıncı damarlarıma tatmin edilmemekten kaynaklanan muazzam bir ihtiyaç dalgası yayıldı. “Bunu kast etmemiştim.”

“Önce kurallar. Bu işi daha başlamadan berbat etmeye-
lim.”

“Peki,” dedim gözlerimi devirerek. “O zaman... Yatakta sarılmak yok.”

Fionn başını salladı. “Tamam. İyi bir kural. Dudaktan öpüşmek yok.”

“Birbirimizin yatağında uyumak yok.”

“El ele tutuşmak ya da başkalarının önünde sevgi gösterisi yapmak yok.”

“Takma isimler yok. Ama sana doktor demem sayılmaz. Sen sadece... *Doktorsun.*”

Fionn hafifçe güldü ve ılık nefesi tenime yayılırken tüyle-
rim ürperdi. Sert bakışları bir an için yumuşadı. “Birbirimizin hatırını sormaya devam edeceğiz, değil mi?” Ben de ona hafifçe gülümsedim. “Konuşmaya devam edeceğiz.”

“Evet.” Başımı salladım. İçimdeki gizli bir yay kopana dek dudaklarımı birbirine bastırdım, bedenimdeki kaslar gerim gerim gerilene dek başımı sallamaya devam ettim. “Ama şu anda değil. Saygısızlık etmek istemem, Dr. Kane,” dedim ensesini tutarak, “ama sesini kes ve beni ye.”

Güldü. Ama şehvetli boğuk bir sesle güldü. Başını bacaklarımın arasına eğerken gözlerinde aç bir ifade vardı. Dudaklarını bacaklarımın arasını örten kumaş parçasına ilk değdiğinde, dokunuşu göğsümün her yerine bir sıcaklık yaydı. Bir arzu, bir ihtiyaç kıvılcım aldı. Ama ihtiyaç bir zehirdi.

Yakardı. Sahiplenirdi. Sizi fetheder ve yenerdi. Buna teslim oldum. Kim olduğumla, nerede olduğumla, bunun ne olduğuyula ilgili her şeyi unuttum. Sadece *daha* fazlasını istiyordum. Ellerini bedenime daha fazla dolamasını, bacaklarımı daha fazla iki yana açmasını. Tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdiğimde ve saçlarını kavradığımda yaptığı gibi daha çok inlemesini. Hatta dudaklarını hâlâ ıslak, ipekli kumaş parçasının altına hapsolmuş durumda olan klitorisime götürdüğünde, bunun için yalvardım. *Lütfen. Evet. Daha fazla.*

Başımı koltuğun arkasına dayadığımda, hâlâ beni izliyordu. Başımı kaldırıp her ona baktığımda, beni kendisine çekmeye hazır bir mıknatıs gibi bekliyordu. İzlememi istediğini anlamıştım. Kaşlarının arasındaki çizgide, ince kumaşın üstüne kondurduğu aç öpücüklerde bunu görebiliyordum. Alçılı bacağımı omzunda tuttu ve ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırды. Ellerinden biriyle yukarı ilerlemeye devam etti ve gömleğimin altına sokup karnıma, göğsümün ortasına ve sutyenimin kenarına kadar tenimi karıncalandıran sıcak bir yol çizdi. Sutyenimin bir tarafını aşağı çekti, başparmağını meme ucumda gezdirip yavaş yavaş sertleşmesini sağladı.

“Rose,” diye fısıldadı. Külodumu yana çekti ve ben gözlerimi yumana dek dilini klitorisimde gezdirdi. Kesik kesik nefes almaya, öforik bir pusun içine kaymaya başladım. “Eğer...”

“Durmanı istersem, sana söylemem yeter, evet, evet, kurallar, vs. vs...”

“Durmamı istemiyorsan,” dedi tehlikeli bir gülümsemeyle ve yarı aralık gözlerle, “gözlerini benden ayırmazsın.”

Yutkundum. “Peki...”

“Uslu kız,” dedi ve yavaş yavaş aşağı inmeye başladı; dilini klitorisime dayayana ve tenime karşı inleyene dek gözlerini benden ayırmadı. Yüzünde hem bir tatmin hem de sanki

bu istediği bir şeymiş ama yine de yeterli değilmiş gibi bir ihtiyaç ifadesi vardı. Her zaman daha fazlasına ihtiyaç duyacakmış gibi. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bu his asla çıkaramayacağım bir kıymık gibi göğsüme saplanmıştı bile. Birkaç saniye içinde bu anlaşılmayla istemediğim kadar büyük bir fedakârlık yapmış olabileceğimi fark ettim. Çünkü bu iş sona erdiğinde, oradan nasıl çekip gidebileceğimi bilmiyordum.

Sadece bir an için gözlerimi yummak istedim ama bunu yapmadım. Fionn'un durduğunu düşünmeye dayanamıyordum. Külodumu kalçamın bir tarafından yırtarken ve tamamıyla çıkarmaya bile çalışmazken, bunu yapamazdım. İki parmağını içime soktuğunda, elinin ıslandığını biliyordum. Parmaklarını ağır ağır içime sokup çıkarmaya başladı ve dudaklarını klitorisimin üstüne koyup dilini şişmiş sinir tomurcuğunun üstünde gezdirince zevkle bağırdım. Parmaklarını kıvrıp G noktamı okşadığında, pofuduk minderlere biraz daha yayılıp inledim. Tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdiğimde, hoşuna gittiğini anlatan bir ses çıkardı ve beni henüz düşmeye hazır olmadığım bir uçuruma yaklaştıran bir titreşim yaydı. Hissettiğim zevkin daha devam etmesini istiyordum. Fionn'un klitorisimi okşayan dilinin, içime girip çıkan parmaklarının her anının keyfini çıkarmak istiyordum. Şehvetle, ölümcül bir ışıkla parıldayan gözlerini gözlerimde tutmasını istiyordum.

Derken klitorisimi emdi ve arzu uçurumundan düşmeme-ye daha fazla direnemedim.

Sırtımı gerdim. Bağırdım. Ellerimden biriyle minderin kenarını, diğeriyle Fionn'un ensesini sıkıca kavrayıp onu kendime çektim. Gözlerimi yumduğumda bana merhamet gösterdi ve kurallarıyla taleplerini unuttu. Göz kapaklarımın arkasındaki siyah tuvalde yıldızlar patladı. Nabzımın sesi zihnimde

yankılanıyordu. Fionn'un kollarında kendimi serbest bıraktım ve diliyle hafifleyen orgazmımın her hareketini izledi. Bu kadarının yettiğine ve daha fazla dayanamayacağıma kanaat getirdiğinde, dudaklarını üstümden çekti ve ıslak parmaklarını içimden çıkardı.

Sadece kesik kesik aldığım nefes sesimin duyulduğu uzunca bir süre geçti. Bacağımı omzundan indirdiğinde, gözlerimi hâlâ açmamıştım. Ama bacağımı bırakmadı. Diğer bacağımı da kaldırdı ve bir saniye sonra beni kucaklayıp koltuktan aldı. Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda, bakışları aralık duran dudaklarıma kilitlenmişti. Bir an için ilk kuralını çiğneyip beni öpeceğini sandım ama hafif gülümsemesiyle bu düşüncüyü uzaklaştırdı.

“İşimizin bittiğini düşünmemiştin, değil mi?”

“Bitmediğini umuyordum,” dedim.

Çarpık bir gülümsemeyle yatak odalarına uzanan koridora doğru yürümeye başladı.

Aklımdan belki haklı olabileceğine dair tek bir düşünce geçti. Kaşınan bir yeri kaşımak, bunu açık bir yaraya dönüştürebilirdi.

Boynuna daha sıkı sıkı sarıldım ve beni taşımasına izin verdim.

KAYITSIZ

Fionn

Rose yakınlarda olduğunda hep deneyimlediğim gibi, aklıma gelen her düşünceyi kuşatan bir soru vardı:

Ne halt ediyorum?

Bu soru bin farklı anlam kazandı. Hastamı yatak odama götürerek ne halt ettiğimi sanıyordum? Arkadaşımı becereyerek ne halt ediyordum? *Ne halt ediyordum?* İlişkilerden uzak duracağıma yemin etmiştim. Bir arkadaşlık da bir ilişkiydi. Evet, kurallar koymuştuk ama neden bunu daha başlamadan sonlandırmıyordum? En azından bunu iki mantıklı yetişkin gibi konuşmak için şehvet pusunun dağılmasını bekleyebilirdim.

Ne halt ediyorum?

Ne yapmayacağımı biliyordum.

Kesinlikle o noktada durmayacaktım.

Bana durmamı söylemediği takdirde. Rose yatağımın ortasında yatarken, oturma odasında ona orgazm yaşattığım için hâlâ nefes nefeseyken duramazdım. Tanrım, kusursuzdu. Tadı çok güzeldi. Tepeden ona bakarken dilimi dudaklarımda gezdirdim. Boşalırken bedeni dokunuşuma doyamamış gibi parmaklarımdan etrafını sıkıca sarmıştı. Fena hâlde uyarıldığı için elim ıslanmıştı. Parmaklarımı yalarken izlemesini istemiştim

ama Rose âdeta bir başka haz boyutunda kaybolmuştu ve o ânı bozmak istememiştim.

Bu hiç de bir arkadaşın yapacağı türden bir şey değil. Öte yandan âşık biri...

Şüphelerim hâlâ zihnimde dönüp duruyor, bana bunun gerçekten de çok kötü bir fikir olduğunu söylüyor olabilir-di. Onun için iyi biri değildim. Başka birisi olmayı ne kadar çok istesem de artık dizginlediğim arzuların altında başka bir yanımla olduğunu biliyordum ama bu karanlığın ne kadar derinlere indiğini bilmiyordum. Ama ona karşı koyacak iradeye sahip olmadığımı hissediyordum. Eteğini başının üstünden çekip çıkarmak için hafifçe doğrulduğunda ve sadece siyah sutyeniyle kaldığında o kadar güzeldi ki! Külodu içeride yırtılmış, sağlam bacağının kenarından sarkıyordu. Bunu da çıkarıp yatağın ucuna atarken gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

“İşimizin henüz bitmediğini söylediğini sanıyordum,” diye fısıldadı yüzüne hafif bir gülümseme yayılırken. Nasıl beceriyorsa, alçı bile seksi görünmesini sağlıyordu. Sanırım bunun nedeni kendisini buna adapte etmeyi öğrenmiş olmasıydı. Dirençli oluşunda bana büyüleyici gelen bir zarafet vardı.

“Bitmedi,” dedim ama bana meydan okurmuş gibi bacaklarını iki yana açtığında bile, ona hiç yaklaşmadım. “Ben sadece...”

“Tereddüt mü ediyorsun?”

“Ağırdan alıyorum.”

“Yani... tereddüt ediyorsun.”

“Ben ‘keyfini çıkarmak’ ifadesini tercih ederim.”

Kesinlikle tereddüt ediyordum.

Rose beni izlerken gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. On-dan bir şey gizlemek zordu. Kan Kardeşler dövüşünde olan-lara rağmen en derin sırlarımı gizleyebileceğimi sanmıştım.

Ama büyük bir çaba harcıyordum. Sanki ikiye ayrılmışım da Rose içime girip etrafa bakınıyormuş gibi hiçbir şeyi gizlemeyi başaramıyordum.

“O hâlde keyfini çıkarmanı sağlayalım,” dedi Rose. Gözleri parıldadı. “Ya da benim keyfini çıkarmamı.”

Sonra elini aşağı kaydırды; boynundan memelerinin arasına ve karnının altına götürdü. Eli bir kalça kemiğinden diğerine giderken beni çileden çıkardı. Gözlerini benden ayırmıyordu. Hâlâ kıpırdıyamıyordum. Parmakları bacaklarının arasına kayıp klitorisine dokunduğunda bile. Rose alt dudağını ısırды ve uzun, titrek bir nefes verdi.

“Bu yatak arkadaşlığı olayında tek başıma kalmışım gibi hissediyorum,” dedi. Sesi bir inlemeye dönüşen bir fısıltı gibi çıkmıştı. Sözlerinde son derece ciddiydi ve belki, “Bana katılman gerekmiyor, doktor,” dediğinde biraz da hayal kırıklığı hissettiriyordu.

“Katılmamam mümkün değil,” dedim.

Elimi arkama atıp gömleğimi tam ortadan kavradım ve çıkarıp yere attım. Rose’un bakışları göğsüme, göğüs kaslarıma kaydı. Pantolonumun kemerini, düğmemi ve fermuarımı açarken parmaklarımın hareketini izledi. Benden ayırmadığı gözlerinden ve klitorisini okşayan parmaklarından dolayı büyülenmiş gibi ağır hareket ediyordum. Bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum, hoşlandığı şeyleri hafızama kazıdım. Bir kalıp. Kısa bir duraksama. Ona aynı şekilde dokunmak ya da daha da çok seveceği bir şeyle sürpriz yapmak istiyordum. Kendisine yapamayacağı bir şeyle. Onu sadece kenardan izlemek değil, keşfetmek istiyordum.

Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardım. Rose sertleşen aletime dikkatle baktığını gizlemiyordu. Hayatındaki diğer konularda olduğu gibi, o anda da cüretkâr ve fütursuzdu. Başkalarının ne düşündüğü ya da bizi bir araya getiren

o dile getirilmeyen kurallar onu ilgilendirmiyordu. Rose ne istediğini biliyordu. *Beni* istediğini bilmekse başımı döndürüyordu. Bunu gizlemiyordu. Tenimin her santiminin tadını çıkarıyormuş gibi, bakışlarını yavaş yavaş yukarı doğru çevirdi. Öne atılıp tek hamlede içine gömülmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Test yaptırdın mı?” diye sordu.

“Evet. Temizim. Uzun... zaman oldu. *Çok* uzun.”

Rose beni yargılamadan ya da endişelenmeden başını salladı. Gözlerinden sadece şehvet okunuyordu. “Bir rahim içi aracım var,” dedi parmaklarının klitorisinin üstündeki hareketlerini yavaşlatmadan. “Geçen sene test yaptırdım. Sonra da kimseyle birlikte olmadım. Bu yüzden içime boşalmak konusunda tereddüt etmene gerek yok.” Sanki içine boşalmamdan söz etmek onu orgazm olmaya yaklaştırmış gibi hafifçe titredi. “Hoşuma gider. Hem de çok.”

Başımı yana eğip aletimi sıkıca tuttum. “Ne kadar?”

“*Çok*,” dedi tekrar. Gözlerimin içine bakarken yüzünde aç bir ifade belirdi. “İçime. Üstüme. Evet... boşalma takıntım var. Hoşuma giden bir şey.”

Aletimin daha da sertleştiğini hissettim.

“Ama senin hoşuna gitmiyorsa...”

“Hoşuma gider. Kesinlikle gider,” dedim. Rose’un dudaklarında beni baştan çıkaran bir gülümseme belirdi.

“O zaman neden hâlâ bekliyorsun?” diye fısıldadı.

Lanet olsun. Resmen kusursuzdu. Yaptığım şey de çok tehlikeliydi. Ama o anda durmam mümkün değildi. Yaşayacağımız tek şey bu olsa bile. Kalbime inen bir darbe hâline gelse bile. Onu çok arzuluyordum. Tüm benliğimle. Dahası, o da beni bir o kadar arzuluyordu.

Yutkundum, aletimi sıkıca tutarak öne adım atıp yatağa yaklaştım. Aletimin ucunu Rose’un bacaklarının arasına

iterken Rose elini kaldırdı. “Hoşuna gitmeyen bir şey olursa,” dedim henüz beni büyüleyen sıcaklığına dalmadan, “seni rahatsız eden bir şey olursa, durmamı istersen, söylemen yeterli.”

“Tamam. Senin için de aynı şey geçerli.” Rose gözlerini gözlerimden ayırmadan başını hafifçe salladı. Ellerini kollarımdan yukarı götürüp omuzlarımı tutarken yüzündeki ifade gayet ciddiye. “Sana güveniyorum, Fionn.”

Dikkatle yüzüne baktım. Doğru söylüyordu.

Eğilip onu öpmemek için kendimi zor tutarken dar kaslarının arasındaki sıcak yere girdim ve inlediğini duydum.

Aletimin sadece ucunun içinde olması bile beni mest etti, bir farkındalık yaşamışım gibi hissettim. Birkaç senedir bir kadınla birlikte olmamıştım ama Rose’un bana hissettirdiği şeyi kimseyle yaşadığımı hatırlamıyordum. Öylece kaldım, sıcaklığının tadını çıkardım. Rose’un dudakları aralandı, kaşlarını çattı. Parmaklarını omuzlarıma batırdı. “Daha fazla,” diye fısıldadı.

Ellerimden birini kalçasından dizine indirdim, alçılı bacağını yukarı kaldırdım. Sonra tutku dolu inlemeleri arasında içine biraz daha girdim. “*Lanet olsun, Rose,*” diye fısıldadım daha da derinlere giderek. Tek bir beden olana dek durmadım. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve daha başlamamıştık bile.

“Bu...” dedi ama ben yavaşça içinden çıkarken lafını tamamlamamıştı. Sert bir şekilde içine girdiğimde zevkle inledi. “İnanılmaz, Fionn. Bu his inanılmaz.” Tekrar aynı şeyi yaparak yavaşça içinden çıktım ve sert bir şekilde içine girdim. Rose başını geriye atıp, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Buna bayıldım.”

Birkaç kere daha sert bir şekilde içine girdikten sonra, daha düzenli bir ritim tutturdum ve Rose yine inledi. “Bana başka nelerden hoşlandığını anlat.”

“Bu,” dedi. Ellerini sırtımda gezdirdi, kaslarımı ve kemiklerimi keşfe çıktı. “Buna da bayılıyorum.”

Sırıttım ama o görmedi. Gözlerini sıkı sıkı yummuş, kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. Sutyeninin dantelli kısımlarını çekip meme uçlarından birini ağzıma aldım, dilimi üstünde gezdirdim. “Buna da. *Evet*. Tanrım.” İçine daha hızlı girip çıkmaya başlarken diğer meme ucunu da yaladım. “Ya sen? Sen nelerden hoşlanırsın?”

“Şu anda yaptığımız şeyden,” dedim doğruyu söyleyerek. “Sıkı kaslarına bayılıyorum. Yalamaya bayılıyorum. İçinde olmaya bayılıyorum.”

Sözlerimi duyunca inledi, ben sutyeninin kopçasını açıp yere atarken tırnaklarını sırtımda gezdirdi. “Başka? Seni ne havaya sokar?”

“Seni kovalamak,” dedim ve sırf bunu düşününce içine daha sert girip çıkmamak için kendimi zor tuttum. Ağırdan almak, aramızda bir kereliğine yaşanabilecek bu şeyin her saniyesinden keyif almak istiyordum. “Seni bulmak. Seni bir ödül gibi becermek.”

Rose altımda titreyince bu fanteziden en az benim kadar hoşlandığını anladım. Ona baktığımda, muzip bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Tanrım, evet. Peki, ya beni bulamazsan?”

Hareketlerim yavaşladı. Gözlerinin içine baktım. Onu o kadar çok öpmek istedim ki nefesim kesildi. Geride hiçbir şey kalmayana kadar irademin son zerresini kullanarak kendimi dizginledim. Belki de “Seni *her zaman* bulacağım, Rose,” dediğimde, bir anlığına olsa bile, ayakta tutmaya çalıştığım bütün bariyerlerin yıkıldığını görmeyecekti.

O kadar belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı ki bunu hayal etmiş olabilirdim. Kaşlarındaki kıpırtı o kadar hafifti ki bir serap gibiydi. Ama bunun hâlâ bir oyun mu, yoksa daha

fazlası mı olduğuna dair ne düşündüğünü ele vermiyordu. Çünkü o noktadan sonra söylenebilecek bir şey yoktu.

Boynunu öptüm. Ellerini tenimde gezdirdi. Ritmimiz giderek hızlanmaya başladı. Ta içine giriyor, onu daha da inleliyordum. Sıcaklığında kayarken kasları aletimi sıkıca sarıp sarmalıyordu. Bedeni bırakmaya dayanamayacağım eksik bir parçammış gibi benimkine yapışmıştı. İnlemeleri giderek sıklaştı ve boşalmaya yaklaştığını anladım. Elimi bedeninden aşağı kaydurdum, parmaklarımı klitorisine götürdüm ve saniler içinde kontrolü yitirdi. Sırtını gerdi. Daha da hızlandım. İsmimi haykırdı; onunla birlikte o haz dünyasına dalarken klitorisini okşamaya devam ettim ve hızla içinden çıktım. “Aşağı bak,” dedim güçlkle. Diğer elimle aletimi sıkıca tutarken sol memesine fişkırırcasına boşaldım.

“İşte, böyle, Fionn.”

Derhal tekrar içine girdim ve boşalmaya devam ettim. Tekrar içinden çıktığımda, bu sefer karnına boşaldım. Sert bir şekilde içine girdim ama bu sefer orada kaldım ve orgazmımı içinde tamamladım. Kollarımı iki yanına dayadım. İkimiz de soluklanmaya çalıştık. O hâli, her yanı benimle kaplanana dek bunu tekrar tekrar yapmayı istememe neden oldu. Rose boşaldığım yerlere öyle bir bakıyordu ki! O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

“Çok seksiydi,” diye fısıldadı. Ellerini kollarımın gerilmiş kaslarının üstünde gezdirdi. Bir yanım rahatsız olabileceğinden ya da kırk bacağının ağrıyarak olabileceğinden endişelendi. Ama içinde ağır ağır gidip gelirken aletim hâlâ sertti ve giderek daha da sertleşiyordu. Bu durum bir an önce kendime gelmemi sağladı ve endişeler kayboldu.

Bedenlerimizin birbirine kenetlendiği noktaya bakıp kırmış dudaklarını ısırdı. “Sana üstümün ve içimin meniyle dolu olmasından çok hoşlandığımı söylemiş miydim?” dedi.

Masum bir tavır takınarak gözlerimin içine baktı. Aletimin giderek sertleştiğini hissettim.

“Galiba bununla ilgili bir şey demiştin.” İçine daha sert girip daha düzenli bir ritim tutturdum. “Ama ben bir doktorum. Emin olabilmek için deney yapıp kanıt bulmam gerek.”

“Neyse ki,” dedi inleyerek.

Birbirimizi becerdik. Boşaldık. Yine birbirimizi becerdik. İçine boşaldım. Memelerine boşaldım. Karnına boşaldım. Nihayet nefes nefese, birbirimize doymuş bir hâlde durduğumuzda güneş batmak üzereydi ama ne kadar süre rahat durabileceğimizden emin değildim. Son kez içinden çıkarken çoktan bu lanet kuralları nereye sokacağımı düşünmeye başlamıştım bile.

Rose’a aç mı ya da yatağa bir şeyler getireyim mi diye sormak üzereydim. Odamda kalmak ve birlikte uyumak istediğini söylerse, buna kesinlikle hayır demeyecektim. Ama bir şey dememe fırsat kalmadan, yatağın ucuna kaydı. Sağlam bacağına basarak kalktı, alçılı olanı yere değmemesi için büktü.

“Bir dakika,” dedim çarşafların arasından sıyrılarak. “Sana yardım edeyim.”

“İdare ederim, doktor.” Başını çevirip bana gülümsedikten sonra zıplayarak kapıya gitti. Her zıpladığında poposu sallanıyordu. Çenemi sıkıp yatağa geri dönsün, her şeyi baştan yapalım diye yalvarmamak için kendimi zor tuttum. “Kuralları unuttun mu?”

“Doğru,” dedim cılız bir sesle. Sanki zihnim bir büyüünün etkisi altındaydı ve bu basit sözcüğü bile zor söylemiştim. Rose kapıda durduğunda, gerçekten de büyülenmiş olabileceğimi düşündüm.

Rose durup tamamıyla bana döndü. Üstüne boşaldığım yerler parıldıyordu. Bacaklarının üst kısmına, karnına ve memelerine bulaşmıştı. Bir eliyle kapı kolunu tuttu, diğer elinin

parmaklarından birini karnındaki meninin arasından geçirdi, yukarı doğru ilerledi ve memesinin kıvrımlarını izledi. Parmaklarını ağzına götürüp dilinin üstüne koyarken gözlerini benden hiç ayırmadı. Dudaklarıyla parmağını sardı. *Hımm* diye bir ses çıkardı ve bana göz kırptı.

Aklıma hepsi Rose’la ilgili bin bir türlü fantezi akın etti. Yine ereksiyon hâline geçtim.

“İyi geceler, doktor. Eğlence için teşekkür ederim.”

Kapıyı arkasından kapattı ve beni giderek karanlığa gömülen odada yalnız bıraktı.

İNİŞ

Rose

En son ne zaman uçağa bindiğimi hatırlamıyordum. Bir erkekle bindiğimi hatırlamıyordum. En azından yatak arkadaşı olmayan bir erkekle.

Özellikle de eli eteğimin altında, parmakları içimde olan bir erkekle.

Zevkle inlememeye çalıştım ama yine de ses çıkardım.

“Şışt,” dedi Fionn parmaklarını usul usul içime sokup çıkarırken. Oturduğum yerde kıvranmamaya çalıştım ama kıpırdamadan oturmak neredeyse imkânsızdı. “Birisi sesini duyacak.”

“Sanki yanımızdan geçen kimse ne yaptığımızı anlamaz,” diye fısıldadım. “Ceketin benim kucağımda ve elinin *tam orada* hareket ettiği belli.”

“Durmamı istiyor musun?” dedi tatlı bir sesle.

“*Kesinlikle hayır.*”

Doğruyu söylüyordum. Kesinlikle durmasını istemiyordum. Hatta kendimizi o durumda bulduğumuz için çok şaşkındım. Birkaç hafta önce nihayet seks yaptıktan sonra, bunu tekrarlamak istemeyeceğini düşünmüştüm. Evet, bir iki gün gereksiz yere kendisinden nefret etmişti ama yerel haberlerde Eric Donovan’ın Humboldt Gölü’ndeki arama çalışmalarına

son verildiğini duyduğumuzda her şey değişmişti. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu düşündüğünü bilemiyordum ama evinin mutfağında, tezgâhın üstünde seks yapmamız için yeterli bir bahane olmuştu.

Sonra Rowan arayıp bizi yeni restoranının açılışına davet etmişti. Evet demiştik ve ben ihmal ettiğim zavallı Dorothy'deki dolabımdan birkaç şirin elbiseyi giyip modellik yaptıktan sonra, ona karavanımın yatağında sakso çekmiş, Fionn'un ismimi haykırmasına neden olmuşum. Çayır Prensesi Kamp Alanı'nda o ürkütücü mısır halkına eğlenceli bir konser vermiştik. Evet, sonra da kendimizi oraya giderken bulmuştuk. Bir uçakta. Boston'a gidiyorduk. Fionn'un parmakları yarısına kadar içimdeydi.

Başparmağını klitorisime koyduğunda, az kalsın koltuğumdan fırlayacaktım. "Önce güvenlik," dedi Fionn. Serbest eliyle diğer yanıma uzandı, kemerin bir ucunu ceketinin üstüne çekti, sonra kendisine yakın olan ucunu da kucağıma koydu. Metal tokayı yerine taktı, kemeri sert bir şekilde çekip sıkılaştırdı ve diğer eli bacaklarımın arasında kaldı. "Türbülans olabilir diye kemerlerimizin bağlı olması gerek."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadım parmakları daha derinlere giderken. "*Kimsin sen?*"

"Sadece geçen gün karavanında çektiğin saksonun karşılığını veriyorum. Arkadaşlar öyle yapar. Hem teknik olarak Hartford'dan biraz uzaklaşacağımız kısa bir tatile çıktık. Kasabadan uzak oluşumuzu kutlamamız gerek."

"Kuralları çiğneyerek mi?"

Fionn ofladı, parmaklarını klitorisimin üstünde gezdirip daireler çizmeye başladı. "Kuralları çiğnemiyoruz."

"Şu anda yaptığın şey başkalarının önünde sevgi gösterisi değil mi yani?" diye sordum nefesim kesilmiş bir hâlde.

“Teknik olarak sayılmaz. Hem uçağa binerken bir istisnadan söz etmiştim. Sen boşaldığın sürece bu sayılmaz.”

Parmaklarını tekrar içime daldırdı. Başımı diğer yana çevirip yumruğumu ısırdım, alnımı karanlık göğün bulutlarla kaplı bir ufka doğru uzandığı pencereye yasladım. Bir ding sesiyle kaptan bir anons yaptı. “Boston üzerinde alçalmaya başladık. 23.17’de inmiş olacağız. Hava sağanak yağmurlu ve dokuz derece. Kabin görevlileri az sonra bardaklarınızı toplayacak. Boston’da güzel vakit geçirmenizi diler, bizimle uçtuğunuz için teşekkür ederiz.”

“Acele etsen iyi olur, Rose,” diye fısıldadı Fionn kulağıma. Başparmağının kenarıyla klitorisime biraz daha fazla baskı uyguladı. İnlememek için elimle ağzımı kapattım. “Kabine girecekler. Parmaklarım içindeyken yakalanmak istemezsin, değil mi?”

Eli daha hızlı hareket etmeye başladı. İç duvarlarımı okşadı. Başparmağı daireler çizmeye devam etti ve kaslarımın kasıldığını hissettiğimde gözlerimi yumup boşaldım. Boşta olan elimle Fionn’un ceketinin üstünden bileğini tuttum ama o andan azami derecede haz aldığımdan emin olana dek durmadı. Tenini kaplayan sıcaklıktan ve beni serseme çevirmiş olmasından keyif alıyormuş gibi, elini telaş etmeden çekti. Bacaklarımın arasının hâlâ ıslak olduğunu, Fionn külodumu çekerken kumaşın nemli olduğunu hissedebiliyordum. Eteğimi de düzelttikten sonra tam bir kabin görevlisi geldiğinde, ceketini geri alıp kucağına koydu.

“Çok yaramazsın, özellikle de senin gibi üstün bir tıp profesyoneli için,” dedim muzip bir gülümsemeyle. Fionn parmaklarından birini ağzına götürdü ve ıslaklığımı emdi. Omzunu silkip ikinci parmağını da emdi.

“Yakalanabilirdik.”

“Zaten bu yüzden eğlenceli.”

“Daha önce de sormuştum. *Kimsin* sen?”

“Ben de sana yanıt vermiştim. Bana yaptığın şeyin karşılığını veriyordum. Arkadaşlar bunun içindir.”

“Bence bu iyi doktorun içinde kötü bir adam var,” diye dalga geçtim. “Ondan hoşlandım.”

Göz göze kaldık. Fionn’un gözlerindeki alaycı parıltı bakışları gözlerime kaydığında, kor gibi yanan bir aleve döndü. Başımı ona yaklaştıtabilirdim. O da aynı şeyi yapabiliirdi. Belki de aklından bunu yapmak geçiyordu. Tıpkı benim onun tadına bakmanın, dudaklarındaki ıslaklığı tatmanın nasıl bir şey olduğunu görmeyi düşünmem gibi. O hınzır çarpık gülümsemesiyle gerçekten de çok seksiydi. Bakışlarını kaçıracağını sandım ama bunu yapmadı. Kalbim göğsümde her atışıyla beni ona yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi dört nala koşuyordu.

Uçak alçalmaya başladı ve bulutların arasma girerken bir anda sarsıldı. İkimiz de geriye yaslanıp koltuklarımızın kollarını tuttuk. Fionn elini elimin üstüne koydu. “Tıpkı Zipper eğlence treni gibi, değil mi? Silveria’da en sevdiğim hız trenidir. Sirk her kurulduğunda bir kere test ederim,” dedim gülümseyerek bir kere daha türbülansa girip sarsıldığımızda.

Diğer yolculardan birkaçı boş bulunup bağırmıştı. Fionn gözlerimin içine baktı ve bir pusun arasından çıkmış gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra elini elimin üstünden çekti.

“Evet,” dedi ama gülümsemesi az önceki kadar kayıtsız değildi. “Kesinlikle bir hız trenine bindiğindeki gibi miden sırtına yapışıyor.”

Uçak yoğun bulutun içinde birkaç kere daha sarsıldı ama ikimiz de ellerimizi kucaklarımıza koyup geriye yaslandık. Belki de alçım çıktığında ve hayat normale döndüğünde neler olacak diye düşünen tek kişi ben değildim. Belki ikimizin de bunu, yani normal düzenimizin dışına çıkmış olsak da her

zamanki hayatımızın hâlâ bizi beklediğini hatırlaması gerekiyordu. Sınırlar bunları göremeyeceğimiz kadar bulanıklaşırsa, eski hayatımıza geri döndüğümüzde daha da zorlanacaktık.

Uçuşun geri kalanında ikimiz de aşılmaması gereken sınırlara fazla yaklaştığımızın farkındaydık. Uçaktan inerken ve havaalanında bana her adımda yardım ettiği hâlde pek konuşmadık, hiçbir şey olmamış gibi davrandık.

Ta ki valizlerimizi almaya gidip benimkinin orada olmadığını görene dek sessiz kaldım. Ondan sonra da bir dakikadan uzun süre çenemi kapatmadım. Valizimin peşine düşüp ertesi gün otelimize bırakılması için form doldurduğumuz müşteri hizmetleri birimine gittiğimizde, nihayet bir arabaya atlayıp sağanakta şehre girdiğimizde de susmadım. O kadar sinir olmuşum ki Fionn'un beni yatıştırmak için uzattığı Cheetos paketine bile neredeyse hiç dokunmamıştım.

"Nasıl olabilir?" dedim belki onuncu kez. Uber, Boston şehir merkezinde Franklin Sokağı'nda yavaşlarken elimdeki Cheetos'u salladım. "Valizlerimiz aynı anda yüklendi. Senin ki buraya gelirken benimki nasıl Florida'ya gidebilir?"

"Havacılığın gizemleri," dedi Fionn.

"Bütün giysilerim valizdeydi. Resmen *hepsi* oradaydı."

"Yarın sana yeni bir kıyafet alabiliriz, sorun değil. Hem öğleden sonra valizinin yollanacağını söylediler."

"Diş fırçam."

"Benim yanımda bir diş fırçası var."

"Aman ne güzel. Hava atma bana, doktor."

"Yani benimkini ödünç alabilirsin. Eminim ki otelde resepsiyonda da bir diş fırçası bulabiliriz." Fionn beni izlerken işlemiden geçmiş turuncu cipsi nihayet ağzıma attım. "Çok üzgün gözüküyorsun."

“Hem de nasıl, Bay Gözlemci,” diye iç çektim. Fionn hiç sinirlenmediği hâlde, ben köpürüyordum. “Affedersin. Tarot destem de valizdeydi. Bu yüzden endişeleniyorum.”

Fionn dikkatle bana bakarken kaşlarını çattı. “Yanına almadın mı?” Başımı iki yana salladım. “Neden?”

“Tam evden çıkmadan kartları açtım ve içimden desteyi valize koymam gerekiyormuş gibi garip bir his geçti. Büyükannem bana bir şey söylediğinde, onu göz ardı etmemem gerektiğini zor yoldan öğrendim ama bazen yine de onu dinlemediğim oluyor,” dedim alçımı işaret ederek. “Doğrudan verdiği mesajları dinlemediğimde, sonuç genellikle iyi olmuyor.”

“Tarot destene büyükanne mi diyorsun?”

“Hayır. Deste ona aitti. Üstünde öldü. Resmen. *Güm.*” Ellerimi çırpınca Fionn irkildi. “Huzur içinde uyusun, küt diye destenin üstüne kapaklandı. Sonra da... desteye bağlı kaldı.”

“Peki... Üzgünüm, büyükanne için üzüldüm,” dedi ama bunu bir soru gibi söylemişti.

“Üzülmene gerek yok. Ölümünden sonraki hayatta çok eğleniyor.” Ağzıma bir Cheetos tanesi daha attım. Langham Oteli’nin karşısında yavaşlayarak durduk. Işıl ışıl şehirde, kan kırmızısı tenteleri mekâna sofistike bir hava katmış olan gösterişli bir binaydı. Fionn çantaları arabadan indirirken sokağın köşesine gidip onu bekledim. Sağanak durmuştu. Yüzümü gökyüzüne çevirip gözlerimi yumdum.

Bu yüzden yüzüme bir anda bir soğuk dalgası çarpınca *daha da büyük* bir şok geçirdim.

Yüzümde hissettim. Saçlarımda hissettim. Giysilerim sırlıslıklamdı. Sular bacaklarımdan alçımın ve botlarımdan içine akıyordu. Büyük ihtimalle yolun köşesindeki dev su birikintisinin içinden hızla geçerken bana su sıçrattığını bile fark etmemiş olan giden arabaya baktım.

“Aman Tanrım,” dedi Fionn. Aksanı endişe ve şaşkınlıktan belirginleşmişti. “İyi misin?”

“Süperim,” dedim. Ellerimle gözlerimi silmeye çalıştım ama pek faydası olmadı. “Şimdi anladım.”

“Neyi?”

Önü açık olan ceketimi işaret ettim. İç cebim bile ıslanmıştı. Su en çok oraya sıçramıştı. Tarot destemi hep o cebe koyardım. “Büyükannem bu yüzden Florida’ya tatile gitmek istemiş.”

Fionn anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi, ceketini çıkardı ve bunu omuzlarıma koyabilmek için kendi ceketimi çıkarmamı bekledi. Başımı kaldırdığımda, yüzüne ve saçlarına düşen minik yağmur damlalarıyla sinir bozucu derecede daha da yakışıklı gözüküyordu. “Gel, içeri girelim.”

Birkaç saniye sonra Langham Oteli’nin sade lobisine girdik. “Fionn Kane adına bir rezervasyonumuz var,” dedi Fionn. Kredi kartını ve ehliyetini resepsiyon masasının ter temiz beyaz yüzeyine koydu. Masanın diğer tarafındaki kadının manikürü, gülümsemesi ve sımsıkı düzgün bir topuz biçiminde toplanmış olan saçları kusursuzdu. Ben mi? Kıyamet gününü yaşamış, zombilerle savaşmış, birkaç korku öyküsü ve ıslak bir Cheetos paketiyle ölümden kıl payı kurtulmuş gibiydim. Kıyamet gününde gerçekten de ortalığı kırar geçirirdim. Ben bir sirk kızıydım. Bizler dünyanın sonu geldiğinde bile hayatta kalacak donanıma sahiptik. Ama altın rengi nüansları, açık gri ve mat mavi dekoruyla Langham’ın zarafetine uygun olup olmadığımdan emin değildim. İçerisi resmen *pahalı* kokuyordu. Kesinlikle Cheetos kokusu değildi.

Öte yandan doktor ise kadının bilgileri bilgisayara girip ehliyeti geri verişini gayet rahat bir şekilde izliyordu. En azından kadın ağzını açana dek öyleydi.

“Langham’a hoş geldiniz, Bay Kane. Ekstra büyük yataklı odanız dört gece için ayrılmış durumda.”

Finn kıpkırmızı kesilerek gözlerini kırıştırdı. “Aslında ben iki normal yataklı bir oda ayırtmıştım,” dedi masaya yaklaşarak. Bana kaçamak bir bakış fırlattı.

“Ah, kusura bakmayın, efendim,” dedi kadın. Bilgisayarın monitörüne bakıp tekrar tekrar klavyedeki bir düğmeye basarken şaşkınlıktan havaya kalkan kaşları normale döndü. “Karışıklık için özür dilerim ama standart odalarımızdan bir tek o büyük yataklı oda kalmış. Şehirde bir caz festivali var. Otel çok dolu.”

Kadın dikkatini tamamıyla ekrana vermiş olduğu hâlde, ona gülümsedim. Tam Fionn’a ve resepsiyoniste sorun olmayacağını söylemek üzereyken Fionn gözlerinde bir hayal kırıklığı ifadesiyle dirseklerini masaya yasladı.

“Şu iş adamı süitlerinden yok mu burada? İki kişilik çekyatları olan odaları diyorum. Aradaki farkı öderim,” dedi.

Resepsiyonist yüzünü buruşturmamak için kendini tutarak faresiyle bir şeye tıkladı. “Boş bir oda varsa size yüzde elli indirim yapabilirim. Böylece ücreti gecelik sekiz yüz doksan altı dolara gelir,” dedi.

“*Doktor...*” diye inledim.

Resepsiyonist iç çekti. “Çok üzgünüm. Gerçekten de başka seçenek yok, efendim. Yine de diğer odaya geçmek ister miydiniz?”

Fionn tamam dedi ama ne kadar hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Kadın kredi kartından ücreti aldı, odanın anahtarlarını verdi. Fionn’un birkaç adım önünden yürümeye başladım ve lobiye girdik. “Büyütecek bir şey yok, Fionn.”

“Bana isimle hitap ettin,” dedi. Şaşkınlıkla arkama baktım. “Bana genellikle doktor ya da McSpicy dersin. Bana kızgın mısın?”

“Dürüst olayım mı? Biraz kızgınım çünkü bir Cheetos kıyamet günü korku filmi gibi görüldüğümün farkındayım ve...”

“Ne?”

“Ama oda sorun *değil*. Minderlerin üstünde de uyuyabilirim.” Asansörlere doğru giderken gözlerimi devirdim. “Senin yarın kadarım.”

Fionn ofladı. “İnan ki birisi minderlerin üstünde uyuyacaksa, o kişi sen olmayacaksın. İstedğim son şey bu.”

“Resmen Çilek Dönme Dolabı’nda uyumuş bir insanım. Hani, ortadaki düz bir tekerleğin etrafında dönen çilekler var ya? Evet. Her yerde uyuyabilirim. Benim için sorun *değil*.”

“Benim için sorun.”

“Görebiliyorum,” dedim. Sabrım biraz taşmaya başlamıştı. “Benimle aynı yatakta uyumamak için neredeyse bin dolar vermeyi göze alacaktın.”

“Hayır,” dedi. Bileğimi tutup beni durdurdu. Elindeki valizle, düzgün tutamadığım koltuk değneklerimle ve siyah alçım ile koridorun büyük bir kısmını tıkamıştık. Ama Fionn’un umurunda *değilmiş* gibiydi. Zaman zaman onda sezinlediğim ama nadiren gördüğüm yırtıcı bir ifadeyle bana baktı. “Hayır, mesele o *değil*, Rose. Bu, senin kurallarından biriydi. Ben de bunu çiğnemek istemedim.”

“O kadarını anladım.”

“Seni incitmek istemiyorum.”

Dik dik yüzüne baktım. “Ha, *doğru*, şimdi anladım. Tamam, endişe etme. İlk seferinde de ne dediğini gayet iyi duydum. Bir ilişki istemiyorsun. Benim istediğimi nereden çıkardın?” Fionn yanıt vermedi, açık sözlülüğüme rağmen ne dediğimi anlayamamış gibi bana baktı. “Kocaman bir kızım,” dedim onu bir kere göğsünden dürtüp. Sonra koltuk değneklerimi sıkı sıkı tuttum ve gevşeyen elinden sıyrılıp uzaklaştım. “Bir yatağı paylaşmakla başa çıkabilirim.”

Asansöre kadar gidip düğmeye bastıktan sonra, biraz yana dönüp ona baktım. Fionn hâlâ kaşlarını çatmış, dudaklarının kenarını düşünceli bir şekilde sarkıtmış, aynı yerde duruyordu. Asansör çağırma düğmesi yandı, kapılar açıldı ama yine de kıpırdamadı.

“Sırf beni bir uçakta parmaklarınla becerdin diye seninle evlenmek falan istemiyorum, Dr. Kane,” dedim. Tam o sırada iki kadın kol kola asansörden çıktı.

“Lafını sakınma, kızım,” dedi kadınlardan biri. Diğeri yanımdan geçerken bana bir beşlik çaktı. Fionn yer yarılrsa da içine girse diye düşünüyormuş gibiydi. Kadınlar ona pis birer bakış fırlattıkları hâlde, hâlâ gözlerini benden ayırmamıştı.

Asansörün kapısı kapanmasın diye dışarıya doğru tuttuğum değneklere çarptı ve tekrar açıldı. Gözlerimi devirdim. “Eee, geliyor musun?”

Nihayet bir akıntıya karşı kulaç atıyormuş gibi yürümeye başladı.

Asansöre gelmesi fazlasıyla uzun sürdü.

Kulağa garip gelse de birlikte bir asansöre çok sık binmiştik. Ama dördüncü kata çıktığımız o asansör yolculuğu, hayatımın en akılda kalır garip anlarından biriydi. Sadece birimizde bir valiz vardı. Sadece birimiz öfkeliydik. Sanırım ikimiz de bunun düşündüğümüzden daha zor olduğunu fark ediyorduk.

Dördüncü kata vardığımızda, odaya doğru giderken Fionn’un valizi gergin sessizliğimize eşlik eden hüzünlü bir melodi gibi halıya çarpıyordu. İçeri girdiğimizde, odanın otelin geri kalanı gibi olduğunu gördük, zarif ve lükstü ama mavi, gri ve yumuşak beyaz renkleriyle rahatlatıcıydı. Sırf içeri girerek odayı kirletmişim gibi bir hisse kapıldım.

“Duşa girmem gerek,” dedim birkaç adım attıktan sonra. Onun ceketini çıkarıp bir sandalyenin sırtına astım.

“Bak, öyle demek istememiştim,” dedi Fionn. Başımı çevirip ona baktığımda, yüzünde hâlâ asansörlerin orada dikilirken olduğu gibi şaşkın bir ifade olduğunu fark ettim.

“Ne?”

“Seni incitmek istemediğimi söylediğimde.”

Birkaç kere gözlerimi kırptım, o konuşmayı düşünürken ona döndüm ama yine de anlamamıştım. “Sorun ne o zaman, gece kâbus falan mı görüyorsun?”

“Hayır...”

“Uyurken tekme atan insanlardan mısın?”

“Ben...”

“Beni ele geçirecek olan bir uyku iblisin mi var?”

“Ne? *Hayır.*” Fionn öne doğru bir adım attı, kafasını toplamaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Kaşlarımı kaldırıp hayatımı değiştirecek olan bir itiraf bekledim. “Hayır. Ben sadece... senin yanında olabilecek kadar güvenilir olup olmadığımı bilmiyorum.”

Başımı yana eğip dediğini anlamaya çalıştım. “Ne demek istiyorsun?”

Elini saçlarının arasından geçirdi ve yanıt verirken ensesini tuttu. “Kan Kardeşler Ahırında olanları diyorum. Bir anda kendimi kaybettim. O adamı fena benzettim.”

“Evet.” Gülümsememeye çalıştım ama beceremedim. “Doğru. Çok seksiydin.”

“*Seksi mi?*” dedi. Yanıtıma hayret etmiş gibi davranmaya çalıştığı hâlde, gözlerindeki parıltıyı gizleyemedi. “Cinnet geçirip bir adamı bayıltacak kadar dövmek, benim mesleğime çok ters. Çok *korkunçtu.*”

“Yok canım. Omurgasını boğazından çekip çıkarabilirsin,” dedim omzumu silkerek. “İşte, o çok korkunç olurdu. Ama daha da seksi olurdu.”

Fionn iç çekti, başını önüne eğdi ve parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. “Rose, demek istediğim, böyle bir şey tekrarlanırsa senin istemeden olaya karışmanı istemem. Kontrolü kaybettim. Benim yüzümden incinirsen, kendimi asla affedemem.”

“*Tam* olarak ne demek istiyorsun? Bana fiziksel bir zarar vermekten mi söz ediyorsun? Kasıtlı olarak mı?”

“Hayır.” Başım iki yana sallarken gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. “Asla kasıtlı olarak zarar vermem. Sana asla zarar vermem.” Bana bakmaya utanıyormuş gibi bakışlarını yere çevirdi.

“Bana asla zarar vermezsin,” dedim. “Çünkü bunu sen de gördün ve yaşadın, değil mi? Bir canavarın gölgesinde yaşadın.”

Fionn başını sallarken kalbim paramparça oldu ama tekrar yüzüme baktığında, bir parça rahatladığını fark ettim. “Babam gibi bir canavar olmayabilirim, Rose. Ama gurur duymam gereken şeyler yaptım. Dahası, ben senin gibi değilim.”

“Nasıl yani, resmen kaos ve kargaşa değil misin?”

Bana hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi hızla silindi. “İşlediğim günahlar için pişmanlık duymayan o yanımı asla kabullenmedim. O yönümü asla tanımadım. Var olduğunu unutmak için çok zaman ve çaba harcadım ve bu yüzden artık ne zaman ortaya çıkacağını bilemiyorum.”

“Fionn,” dedim. Tam karşısında durana kadar ona yaklaştım. Koltuk değneklerime yaslanıp kollarını tuttum ve devam etmeden önce gözlerime bakmasını bekledim. “Şu âna kadar gurur duymadığın şeyler gördüğünü ve yaptığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Ya da karanlığı belli ettiğinden daha iyi tanıdığını. Affedersin ama Rowan ve Sloane bile biraz seni ele verdiler. İnsanların en kötü yanlarını gördüm. Birbirlerine neler yapabileceklerini biliyorum. Ama sana güveniyorum. Belki sen de kendine güvenmelisin.” Başımı uzatıp yanağına

bir öpücük kondurdum ve gülümseyerek geri çekildim. “Karanlığını sevmen ve bu arada kendini de sevmen mümkün. Bu seni kötü bir insan yapmaz. Eksiksiz bir insan yapar.”

Fionn’u odanın ortasında bırakıp duş almaya gittim. Düşündüğüm gibi bana katılmadı. Bir süre sonra üstümde bornozumla banyodan çıktığımda, düşünceli bir ifadeyle oturuyordu. Ama bana baktığında, odadaki gerilim biraz azalmış gibi hissettim. Yüzünde silik bir gülümseme vardı ama sanki hayatında ilk kez nefes alabiliyormuş gibi daha sakin bir gülümsemeydi.

Bana bir tişört ve bir boxer verdi. Giyinip yatağa girdiğimde, Fionn duşa girdi. Yatağın bir tarafına uzandım. Ama Fionn odaya geri gelip ışıkları söndürdüğünde ve örtünün altına girdiğinde, kolunu hafifçe karnımın üstüne koydu. Ona döndüğümde, beni kendisine çekti. Başımı göğsüne yasladım, pürüzsüz ve ılık tenini hissettim. Kalbi kulağımda bir melodi gibi atıyordu. Elbette, ona daha önce dokunmuştum. Ellerimi kaslarının ve kemiklerinin üstünde gezdirmiştım. Ama bu sefer farklı bir şey hissettim. Yuvamdaymışım gibiydi.

Fionn saçlarımı öptü. “İyi geceler, Kargaşa.”

“Bu, bir takma isim değil, değil mi?”

“Bu da bir istisna. Anlamadın mı?”

Karanlıkta gülümsedim.

Sonra uyuyakaldım.

YÜZEYE ÇIKIŞ

Rose

“Bütün ayrıntıları duymam gerek,” dedi Sloane kahve fincanının üstünden gözlerini Lark’a dikerek. Lark berrak mavi gözlerini kalabalık kafedeki müşterilere çevirmeye çalıştı, kısa tırnaklarını parlak siyah masanın yüzeyine vurmaya başladı. “Evet? Lachlan’la aranda neler oldu?”

Lark kararlılıkla başını iki yana salladığında, dalgalı sarı saçları omzuna yayıldı. Lark ve ben kahveden daha sert bir içecek tercih etmiştik. Lark yanıt vermekten kurtulabilirmiş gibi mimozasından büyük bir yudum aldı. Sloane’u çok iyi tanıımıyordum ama sorusuna yanıt verilmemesini kolay kolay kabullenecek bir tipe benzemiyordu. Nihayet Lark pes etti ve inandırıcı bir ifade takınmaya çalıştı. “Hiçbir şey olmadı.”

Sırıttığımı Bloody Mary kadehimin arkasında gizlemeye çalıştım ama Lark destek vermem için bana baktığında bunu fark etti. “Emin misin?” dedim ve yanımda oturan Sloane’un keyiflendiğini hissettim.

“Hı hı.”

“Onunla uzun süre o balkonda kaldın,” dedi Sloane.

Lark omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı. “İnsan sorgulanmasına gerek kalmadan biraz temiz hava alabilir.”

“Çok yakışıklı ama,” dedim. “Bana birisini hatırlatıyor ama bir türlü çıkaramıyorum.”

“Kimseye benzemiyor. Sadece bir gerzek. Seksi bir gerzek ama yine de bir gerzek.”

“Bana da birisini hatırlatıyor,” dedi Sloane. Bakışlarını tavana çevirip parmağını düşünceli düşünceli dudağına vurdu. “Tamam! Buldum. Kea...”

“Sakın söyleme, Sloane Sutherland. Sakın. Söyleme. Keanu Reeves erkekler arasında bir tanrıdır ve onu *Lanet Olasica Lachlan Kane*’le kıyaslayarak hayalimdeki imajını mahvedemezsin.” Lark arkadaşına dik bir bakış fırlattı ve tam o sırada garson artık boşalmış olan kadehini almak için geldi. Lark hemen yeni bir içki sipariş etti. Garson gittikten sonra Lark tekrar bize döndü. Daha doğrusu *bana*. “Var olmayan aşk hayatımı didik didik etmek için buraya gelmedik,” dedi. “Esas *senin* uslu doktor Kane’le neler yaşadığını soruyor olmamız gerek.”

Yanaklarım alev alev yanmaya başladı. İçkimden büyük bir yudum aldım. Elbette, kızlar bana zaman tanıdılar. Bu yüzden onları daha da çok sevdim. Yaşıtım kadın arkadaşlarım olmasının üstünden uzun bir zaman geçmişti. Hatta en son ne zaman kadın arkadaşlarım olduğunu bile hatırlamıyordum. Dolayısıyla o soru beni utandırmasına rağmen bunun sorulmuş olması hoştu. Lark’la daha birkaç gün önce tanışmış olabilirdim ve ikisini de doğru dürüst tanı mıyordum ama beni hep orada olmam gerekiyormuş gibi karşılaşmışlardı. Henüz gitmeye hazır olmadığımı hissettim. Boston’dan ayrılmaya hazır değildim.

Hele Nebraska’dan ayrılmaya *hiç* hazır değildim.

Bacağıma baktım. Hartford’a geri döndüğümüzde, alçım çıkarılacaktı. Sonra yine yollara düşme vakti gelecekti. Silveria’ya geri dönecektim. Kasabadan kasabaya gidecektim. Bildiğim hayata geri dönecektim. Rahat ettiğim hayata.

Ama belki o hayat artık o kadar da rahat değildi. Belki bana biraz kısıtlayıcı gelmeye başlamıştı. Özellikle de benim gibi birisi için bir sürü avantajlı yanı olabilirdi ama gezgin hayatının sağladığı özgürlük bazen bir illüzyondan ibaret olabiliyordu.

Belki bir süre Nebraska'da kalırsam, her şey farklı olurdu.

Hafifçe öksürdüm, bu düşünceyi sesime yansıtmamaya çalıştım. "Bilemiyorum," dedim en sonunda omzumu silkerek. "Her ne yaşıyorsak, şu an için eğlenceli. Dahası, arkadaşız. Ama aramızda... *gerçek* bir ilişki olduğunu söyleyemem."

"Olmasını istemiyor musun?" diye sordu Lark. Açık mavi gözlerindeki muzip parıltı kaybolmuş, yerine anlayışlı bir ifade gelmişti. "Sanki bunu isteyebilirsin gibi geldi."

"O kadar kolay olduğundan emin değilim. Birkaç güne kadar alçım çıkacak. Fionn'un evinde zaten başından beri geçici olarak kalacaktım. Tekrar yollara düşmem gerek. Hem ben bir ilişkiye başlamaya hazır olsam bile, doktor hazır değilmiş gibi."

Sloane düşünceli bir şekilde hımm dedi. "Onu *iyi* tanıdığımı söyleyemem ama bu biraz zor bir konu. Ben onun hazır olabileceğini düşünüyorum." Bana dönüp hafifçe gülümsedi. "Ama sen gidene dek bunu fark etmeyebilir."

Derin bir nefes alıp dışarı verdim. "Evet. Haklı olabilirsin."

"Ben bu işin *senin* istediğin gibi sonuçlanmasını umuyorum," dedi Lark. Uzanıp elimi sıktı. Elini geri çektiğinde, geride altın renkli bir yıldız çıkartması kaldı. "Ne olursa olsun, bizden uzaklaşmayacaksın."

"Doğru. Kesinlikle uzaklaşmayacaksın. Çıkartma aldın. Artık çıkartmalı kaltak tayfasındansın. Memelerine yapıştırmadığı için kendini şanslı say."

Üstüme baktım. "Önce memelerimi bulması gerekir."

Lark bir kahkaha patlattı. “Memelerin müthiş. Diri diri. Meme uçların harika. Zaman zaman sutyen takmama avantajın var ve oraya buraya savrulmuyor. Ufak seksidir.”

“Lark bir meme uzmanı gibidir. Onun görüşlerine güven,” dedi Sloane. Kahvesini bitirip saatine baktı. “Rowan’la restoranda buluşmam gerek ama yarın görüşüyoruz, değil mi? İkiniz gitmeden önce son bir kez sohbet etmeyi çok isterim.”

“Kesinlikle.” Sloane kalktı, ikimize de sarılmadan önce masaya para bıraktı. Lark ve ben birer içki daha içtik, sonra hepimiz kendi yolumuza gitmeden önce ertesi sabah buluşmak üzere plan yapıp kalktık. Langham’daki odamıza girdiğimde saat neredeyse altı buçuktu ama Fionn orada değildi. Büyük ihtimalle hâlâ Lachlan’ın yanındaydı. Tam telefonumu çıkarmak için elimi cebime attığımda, telefon gelen bir mesajla elimde titreşti. Lark’ın ismi ekranda belirdi.

! AMAN TANRIM!

! ???

! Lanet olasıca Rowan Kane, Sloane’dan ayrıldı. Onu öldüreceğim.

! Erkek-adam mı? Ciddi misin?

! O hergelenin hayalarını bıçaklayacağım.

! Sen hayaları al, ben de boğazını alayım.
! Sloane gözlerini ister.

! Tanrım, gözlerden nefret ederim.

Bir yanıt daha yazmaya başladım ama Fionn aradığı için yollama fırsatım olmadı.

“Abin seksi Sloane’dan ayrılmış...”

“Bir terslik var, Rose,” dedi. Sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalıştığı hâlde, içine yayılan panik dalgasını hissedebiliyordum. “Tam otele dönerken Lachlan beni aradı. Rowan yaralanmış.”

“Sloane... Rowan iyi mi?”

“İyi. *İkisi* de iyi olacak. Sonra olanları anlatırım. Ama dönmem biraz vakit alacak. Geç gelirim.”

“Sen iyi misin?”

“Evet, ben iyiyim.”

“Yardım edebileceğim bir şey olursa haber ver. Bol şans.”

Son bir endişeli vedayla Fionn telefonu kapattı. Nefesimi uzun uzun perçemlerine doğru dışarı verdim. Yeni bir haber var mı diye Lark’la yazıştım ama pek bir şey bilmiyordu. Valizim birkaç gün önce teslim edildiğinden, kendimi tarot destemle meşgul etmeye çalıştım. Sorunlu geçmişleri olan ama gelecekleri aşkla ıslıl ıslıl görünen Sloane ve Rowan için kartları açtım. Duş alıp saçlarımı inceledim, kısacık kestirsem nasıl olur diye boy aynasında baktım. Odaya yemek sipariş ettim. Biraz televizyon izledim. José, Baz, Zofia ve bunca zamandır beni arayıp soran ama henüz tam olarak düşünmeye hazır olmadığım nedenlerden dolayı son zamanlarda hemen yanıt veremediğim diğer sirk elemanlarıyla yazıştım. Nadiren yaptığım bir şey olsa da kendi başıma kalmak istemiştim. Hayaller kurmuştum. İleride beni bekliyor olabileceğini düşündüğüm farklı gelecekleri hayal etmeye çalışmıştım. Belki Silveria’ya geri dönerdim ve her şey eskisi gibi olurdu.

Ama ya dönmezsem? Ya Nebraska’da kalırsam? Fionn bunu ister miydi? Ya da belki her şeye sıfırdan başlamak için Boston’a gelebilirdim. Farklı bir hayat yaşamayı denerdim. Sevip sevmediğime bakardım.

Fionn ve diğerkleri için türlü endişelerle yatağımda uzanırken ve çiçek dürbününü andıran gelecek hayallerine dalmışken Fionn loş odaya girdi.

“Selam,” dedim. Onu görebilmek için azıcık yukarı kaydım. Yatağın kenarına oturdu ve gülümsedi ama yorgun gözüküyordu. Ne yapmak zorunda kaldığını bilmiyordum ama enerjisini tüketmiş, bitkin düşmüştü. “İyi misin?”

Gözlerini bana çevirirken kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. “Ben mi?”

Sorumu neden yanlış anladığını bilemediğim için şaşkınlıkla ona baktım. “Evet. Sen.”

“Sorun yok. Gayet iyiyim,” dedi ama yanıtının ikinci kısmını gerçeği örtbas etmek için söylemiş gibiydi. “Rowan’ın kolu ve eli yaralanmış. Onu tedavi etmeyi başardım.”

“Kule’si yıkıldı,” dedim bilmiş bir tavırla başımı sallayarak. Fionn kafası karışmış gibi bana bakınca tarot destemi işaret ettim. “Açılımı bunu gösteriyordu. Sloane’la arasındaki öldürme yarışmasının olumsuz bir sonucu olması kaçınılmazdı. Ama bundan sonrası iyi olacak.”

“Oynadıkları oyundan haberin var mı?”

Omzumu silktim ve sırtımı dolgulu yatak başlığına yaslamak için oturdum. “İkisi evine geldiklerinde, büyükanmem bir şeyler hissetti. Sanırım ben de satır aralarını doldurdum. Sloane’un alnındaki postal izi de ipucu oldu. ‘Hergeleyi öldürdük’ lafları ve kimin kazandığıyla ilgili tartışmaları da öyle.”

“Evet,” dedi Fionn ayakkabılarını çıkarıp yanıma oturmak için yatağa yatarken. “Rowan pek sır saklayamaz.”

“Belki bir süre ortalıkta görünmese iyi olur.”

Fionn yatak örtüsünün kenarını çekiştirdi, parmağını beyaz dikiş yerlerinde gezdirdi. “Olabilir. Bence bir terslik olduğunda, geride bıraktığı karmaşayı hep Lachlan’ın

temizleyeceğine güvendi. Ama bu gece dışında, Sloane hayatına girdiğinden beri biraz daha kontrollü davranıyor.”

“Yanında sen varsın,” dedim. Fionn dönüp bana baktı. “Şimdi daha mantıklı oldu.”

“Nedir o?”

“İçindeki karanlığı asla kabullenmedin,” dedim hafifçe gülümseyerek. “Senin daha düzgün davranmanı beklediler. Olamadıkları kişi olmanı istediler.”

Loş ışık. Şehirden yükselen sesler. Bana bakarken yüzündeki ifade. Benim ona bakarken yüzümde belirdiğini düşündüğüm ifade. Fionn’un bakışları dudaklarıma kaydı ve orada kaldı. Nefesim kesildi. Başımı ona yaklaştırayırdım. Belki bunu biraz yaptım.

Bana biraz daha yaklaşırken gözlerini dudaklarımdan ayırmadı. Zaman etrafımızda genişler gibi oldu.

O anın bozulmasını istemiyordum. Bozulduğu takdirde, keskin kenarlarının kalbime saplanacağını biliyordum. Bu yüzden başımı daha yaklaştırmadım. Belki o da benim gibi kırılmaktan korkuyordu. Çünkü o da bir şey yapmadı.

Ama aramızdaki elektriklenme geçmedi. Ta içimde, derinlerde bir yerde bana dokunması için şiddetli bir sızı hissettim.

Elimi yatak örtüsünün üstünden ona uzattım ve elimi elinin üstüne koydum. Ben elini tutarken hâlâ dudaklarıma bakıyordu. Sonra elini kendime çektim. Ağır ağır çıplak bacağıma, sonra kalçamdan ve belimden yukarı götürdüm ve göğsüme varana dek durmadım. Kalbimin çılgınlar gibi attığını hissedebildiğini biliyordum.

“Başka birisi olmak için kendini bu kadar zorlamana gerek yok,” dedim. Fionn gözlerime baktı. “Karanlığı ben de seviyorum.”

Yüzümdeki belli belirsiz gülümseme daha muzip bir ifadeye büründü ve elini bırakıp kemerini çekiştirdim. Kemer

tokasını ve fermuarını açtım. Aletini serbest bırakmak için pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çekerken ve penisini sıkıca tutarken, her hareketimi izlediğini hissedebiliyordum. “Çok leziz günahları severim,” diye fısıldadım.

Sonra aletine tükürdüm. Tükürüğümü aletin her yanına yayarken keyifle inlediğini duydum ve eğilip ucunu ağzıma aldım. Dilimi aletin başında gezdirip onu içime aldığımda ve sıkıca emdiğimde, zevkten inlemeye başladı. “*Lanet olsun, Rose. O ağzın sonumu getirecek.*”

Elimle aletin dip kısmını okşarken dilimi ucunda gezdirdim ve öğürme refleksi hissedene dek dilimin üstünden geriye ittim. Bir ritim tutturdum. Yavaş başladım. Ağır hareketlerle devam ettim. Onu ağzıma alabildiğim kadar aldım. Geri çekilirken de sıkıca emdim. Fionn ellerini saçlarıma doladı ve yüzümü daha iyi görebilmek için başımı geriye çekti. Gözlerim sulanmış, dudaklarım ve yanaklarımda tükürüğümle ona baktım.

“O kadar güzelsin ki,” dedi. Onu ağzımdan çıkarmadan inledim. “İnanılmaz bir şey bu, Rose. Bir daha yap.” Biraz daha yüksek sesle inledim ve tırnaklarımı hayalarının üstünden geçirdim. “Tanrım, *evet*. Evet, Rose. Sakın durma.”

Durmam mümkün değildi. Biraz hızlandım, kalın aletine karşı inledim, hayalarını avuçladım. Kaslarının gerildiğini hissettim. İsmimi haykırdı ve boşalacağını anladım. Başımı aletine eğdim, onu olduğu gibi ağzıma aldım ve boğazımın gerisine boşaldığını hissettim. Her şeyi yuttum. Her damlasını. Fionn titrer hâlde, nefessiz ve ter içinde kalana dek aletini emmeye devam ettim. Elimi gömleğinin altına sokup kaslarını okşadığımda, yeni bir ter katmanıyla kaplandığını fark ettim. Tamamıyla boşaldığından emin olunca geri çekilmeye başladım. Ama gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Acele etmedim. Ağzımı daha da açtım ve dilimi aletin altında

gezdirdim. Ben onu baştan çıkarıcı bir dil hareketiyle temizlerken Fionn donakaldı.

Tam geri çekileceğim sırada, Fionn hızla üstüme çıktı. Daha bir saniye önce oturma pozisyonunda onu şeytani bir gülümsemeyle izlerken kendimi bir anda sırt üstü yatmış, aç gözlerine bakar hâlde buldum. “Bir yere mi gittiğini sanıyorsun?” dedi kollarım iki yanıma dayayarak. Masum bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıp omzumu silktim. “Aletimi ağzına aldıktan sonra, seni tatmin olmadan bırakacağımı mı sanıyorsun?”

“Ben tatmin oldum,” dedim dilimi şiş alt dudağımda gezdirerek. Bakışları dilimi takip etti. İrileşmiş göz bebekleriyle bana bakan, avını mideye indirmeye kararlı olan avcıyı görebiliyordum.

“Yeteri kadar değil,” dedi. Ağırlığını kollarından birine verdi, parmağım memelerimin arasından geçirip ağır ağır bacaklarımın arasına götürdü. “Kusursuz vajinanın sırlıslıkla olduğundan, becerilmeyi beklediğinden eminim.” Birden eli aksi yönde, mememe doğru ilerlemeye başladı. Buna itiraz eder gibi inlediğimde, alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. “Aynen düşündüğüm gibi. Dikkatimi ona vermem için can atıyor, değil mi?”

Fionn askılı saten bluzumun üstünden başparmağını meme ucumda gezdirirken yine inledim. Başımı salladım.

“Ne dedin?” dedi beni daha iyi duymaya çalışıyormuş gibi başını yana eğerek. “Ne dediğini anlayamadım, Rose.”

“Evet,” diye fısıldadığımda, parmağı yine bacaklarımın arasına doğru inmeye başladı. “Buna ihtiyacım var.”

Sana ihtiyacım var.

Bunu yüksek sesle söylemedim ama aklımdan geçenleri hissetti. Sırıttı, gözlerini benden ayırmadan parmağını indirmeye devam etti. Kalçalarımın varığında, pijama şortumu çekip çıkardı, yere fırlattı ve alçılı bacağına kaldırıp omzuna

attı. Geri kalanımı mahvedecek olsa da kırık yerlerime aşırı dikkat ediyordu. Bunu görünce bedenim âdeta alev aldı. Hayatımda hiç kimseyi Fionn Kane kadar arzulamamıştım. Başını bacaklarımın arasına eğdi, içime çektiğim her nefesi yakalayabilirmiş gibi iri avucunu mememe dayadı ve bunun asla değişmeyeceğini anladım.

Fionn dilini vajinamın dudaklarından klitorisime götürüp şişmiş olan sinir yumağının etrafında daireler çizdi. Tenime karşı inledi, gözleri kapandı. Beni yalayarak hayatının en lezziz yemeğini yediğini söylese, ona inanabilirdim. Biraz daha fazla baskı uyguladı, dilini karnımda gezdirdi ve inlemesi bedeninin her santimine yayıldı. Sonra dilini yine girişime götürdü ve sert bir şekilde içime sokup oynattı. Beni yalayarak tekrar klitorisime döndü, parmaklarından birini, sonra ikincisini içime soktu ve dilinin her hareketiyle parmaklarını kıvırdı. Klitorisime uyguladığı baskı bana yetmedi.

“Daha fazla,” diye yalvardım başımı geriye atarak. Fionn gözlerimi kamaştıran bir orgazma ulaşmam için devam etti. “O güzel yüzüne boşalmamı sağla. Islaklığımı yüzünde görmek istiyorum.”

Aşağı baktığımda bir çift avcı gözüyle karşılaştım. Fionn’un gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. Bir haz şokuyla bacaklarımın arasında inledi. Sonra bir anda aklımı başımdan aldı.

Dizlerinin üstüne oturdu. Bunu yaparken dudaklarını üstümden hiç ayırmadan beni de kaldırdı. Popomu yataktan kaldırırken bacaklarımı omuzlarına attı. Çıkardığı sesler vahşi, hayvansıydı. Beni resmen *yyip bitiriyordu*.

Sadece inlemedim. Sadece boşalmadım. İsmi haykırdım ve ikiye ayrılmış gibi hissettim.

Nemli çarşafı sıkıca kavradım. Odada yeteri kadar oksijen yokmuş gibi güçlkle nefes alıyordum. İçeriye seks ve

onun portakal-adaçayı karışımı tıraş losyonunun kokusu sinmişti. İşitme duyumu yitirdiğimden emindim; çıkan her ses, hatta giderek çılgınlaşan inlemelerim bile kulağıma boğuk geliyordu. Fionn durmadı, ben durması için ona hafifçe vurana kadar orgazmımın son saniyesine kadar devam etti. Bunu yaptığım anda kendine geldi ve benimle birlikte o da diğer boyuta geçmiş gibi durdu. Birlikte deneyimlediğimiz o ânın ötesinde başka bir dünyanın olmadığını hissettiren bir boyuttu.

“İyi misin?” dedi nefes nefese. Dudaklarına, çenesine ve yanaklarına ıslaklığım bulaşmıştı. Kirli sakalı bacaklarımın iç kısmını tahriş etmişti ama tatlı bir acı hissediyordum.

“Bomba gibiyim.” Gülümsediğimde, yüz ifadesi rahatladığını, belki biraz da kendisiyle gurur duyduğunu ele verdi. Fionn bacaklarımı omuzlarından indirdiğinde ve yerden şortumu almak için geriye kaydığında, resmen pelte gibi olmuş, ter içinde kalmıştım. Şortumu dikkatle bacaklarımdan yukarı çekti, kalçalarımı kaldırıp yerine oturttu. Sonra bana kolaylıkla ulaşamadığım şeyleri verdi. Su. Bornozum. Onun tarafında kalmış olan koltuk değneklerim. Banyoya gitmeye hazır olduğumda, geri döndüğümde rahat edeyim diye yatağı düzeltilti, örtüyü aşağı çekti.

İkimiz de nihayet yattığımızda, kendi taraflarımıza dönmedik. Önceki gece dönmediğimiz gibi. Ondan önceki geceki gibi. Ortada buluştuk. Ben başımı göğsüne yasladım. Fionn da kolunu sırtıma attı.

“Bir yanım eve dönmek istemiyor,” diye itirafta bulundum.

“Evet,” diye fısıldadı. “Ben de aynı durumdayım.”

Ama gözlerimi kapatırken artık hangi evden söz ettiğimden emin olmadığımı fark ettim.

Nereye ait olduğumdan emin değildim.

TALİHSİZLİK

Rose

Hastanedeki ortopedi kliniğinin koridorunun iki yanına dizilmiş olan sandalyelerden birine oturmuş, Fionn'u bekliyordum. O gün hakkında konuşmamıştık. En azından o günkü randevumdan sonra neler olacağını konuşmamıştık. José'yi aramamdan, Dorothy'ye geri dönmemden ya da tası tarağı toplayıp yeni bir yere gitmemden söz etmemiştik.

Sanki bunlardan söz etmezsek, bu işin sonrası olmayacaktı. Ama bunları konuşmak istiyordum. Nabzını yoklamayı istiyordum ama bunu yaptığım takdirde neler olacağından emin değildim. İlk başlarda gidişimle ilgili konudan benim kaçındığımı düşünmüştüm. Ama Fionn da bu konuyu açmıyordu ve kaba davranmayı ve beni evinden atmayı istemediğini düşünmeme rağmen nedenin bunlar olduğundan emin değildim.

Birkaç gün öne Boston'dan döndüğümüzden beri, karşılıklı olarak yatak arkadaşlığı kurallarımıza geri dönmüştük. Tıpkı aşına olduğum bir kostümü giymek gibiydi. Ama sanki o kostüm eskisi gibi üstüme olmuyordu. Önceki gün duşta seks yapıp banyodan çıktığımızda, ayrı yollara nasıl gideceğimizi bilmiyormuşuz gibi, koridorda duraksamıştık. Birden kulağımın altında Fionn'un kalp atışlarını duymadan uyumak bana garip gelmeye başlamıştı. Mutfak masasının üstünde

seks yaptığımızda, birbirimizi beceriyormuşuz gibi gelmemişti. Fionn boynumdan çeneme kadar öpücükler kondururken öyle hissetmiyordum. Öpücükler yanağıma kadar devam etmişti. Dudaklarımın kenarına konmuştu. En uzun öptüğü yer orası olmuştu. Dudaklarını öpmemek için kendimi tutmuştum. Onun da kendisini tuttuğunu hissetmiştim. Sanki *her şeye* sahip olmak istiyordu.

Yaptığımız şey daha çok sevişmeye benziyordu.

Bu farkındalıktan beri, midem endişeden düğüm düğüm olmaya başlamıştı. Düğüm giderek sıkılaşmaya başlamış, beni asla geri alamayacağım itiraflarda bulunmaya itiyormuş gibi hissediyordum. Hislerimi daha fazla içimde tutamayacakmış gibiydim. Tarot destem de hiç yardımcı olmuyordu. Kartları karıştırıyordum. Çekiyordum. Anlamalarını okuyup hoşuma gitmediğine karar veriyordum. Tekrar deniyordum. Ama sonuç her seferinde aynı oluyordu. Ay kartı geliyordu. Soytarı. Değnek Onlusu. Kartları her çektiğimde, aynı mesajlar geliyordu. Belirsizlik. Korku. Yaklaşan, vermeye hazır olmadığım bir karar.

“Tanrım, büyükanne,” dedim Ay kartını ikinci kez desteye geri koyarken. “Bilmediğimi ben de biliyorum. Hatırlattığın için teşekkürler.”

“Geleceğinde iyi şeyler yok mu?”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Başımı kaldırdım. Matt Cranwell elinde ufak bir çiçek buketi, yüzünde pis bir gülümsemeyle karşımda duruyordu.

“Belki de doğrudur. Gelecekte seni güzel şeyler beklemiyordur,” dedi. Bana biraz daha yaklaşıp sağlam gözünü yüzüme dikti. Diğerini, kayışı derisini sıkıca saran siyah bir göz bandıyla kapatmıştı. “Özellikle de Eric Donovan’ın kamyonetini az önce Platte Nehri’nden çıkardıkları için.” Kanım donmuş gibi hissettim. Bakışlarımı kaçırmamaya ya

da yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalıştım ama bedeniniz sırlarınızı bütün dünyaya ilan etmeniz için yalvarırken onu nasıl kontrol edebilirdiniz? Bir sosyopat değildim. Etrafımdaki dünyaya karşı soğuk, mesafeli, duygusuz değildim. İçimde derin bir öfke vardı. İntikam almak istiyordum.

Bir yandan da korkuyordum.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Öyle mi? Haberleri duymadın mı?” Cranwell benim iki yanımdaki sandalyeye oturdu, düşünceli bir tavırla başını sallarken hafifçe dizine vurdu. “Zavallı Bay Donovan’ın kamyoneti tepetaklak nehre yuvarlanmış,” dedi derin bir iç çekerek. “Hâlâ cesedini arıyorlar. Eminim ki yakında bulurlar.”

“Belki de dünyaya Tanrımız ve kurtarıcımız İsa’nın uzak diyarlara gittiği haberini yaymak gibi bir misyonu vardır,” dedim haç çıkararak ama bunu doğru yaptığımdan bile emin değildim. “Ama zil zurna sarhoş olup aptalca bir kaza yaptıysa, huzur içinde uyusun. Eminim ki iyi yürekli, örnek bir vatandaştı. Amen.”

Matt kıs kıs güldü. “Örnek bir vatandaş olmakla ilgili bir şey bilmiyorsun, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ölmekten söz ediyorum. Geçenlerde birisinin saldırısına uğradım. Durup dururken.” Yumruğunu diğer eline indirince elindeki çiçekler hışırdadı. “Güm. Bir anda. Ama ben de kadına vurdum.”

“Bu konuda pratiğin vardır eminim.”

Matt’in gözlerinde tehlikeli bir ifade belirdi. “O küçük kaltağın ne yaptığını biliyor musun?” dedi nefret dolu boğuk bir sesle. “Gözümü *kör* etti.”

Dikkatle bana baktı, parmağıyla göz bandının altındaki kör gözünü işaret etti.

“Neden buradasın?” dedim. Matt elini yavaşça indirdi, başını yana eğdi. “Bana bir adamın kamyonetinden söz etmek için mi? Yoksa gizemli bir kadın tarafından pataklandığını dünyaya ilan etmek için mi?”

“Sadece karımı ziyarete geldim,” dedi. “Birkaç gün burada kalacak.”

Öfkeden etrafımdaki dünya silindi, karşımda bir tek Matt kaldı. “Sanırım onun da geleceğinde iyi şeyler yoktu.” Bakışlarım elindeki bukete kaydı. “Kasımpatılar mı? Cidden mi?”

Matt çiçeklere baktı. “Çiçeklerin nesi var?” diye sordu ama ses tonundan vereceğim yanıtı umursamadığı belliydi.

“Bunlar cenaze çiçekleri, yumurta kafalı gerzek. Kasımpatılar ölümü temsil eder.”

“Hımm.” Elindeki çiçeklere yan yan baktı ve buketi duvara fırlatıp yerdeki çöp kovaşına düşmesini sağladı. Duvara çarpan çiçeklerin yapraklarından bazıları koparak yere süzüldü. Matt bana bakıp gülümsedi. “Sanırım eli boş gitmek zorunda kalacağım.”

“Karın neden burada?” dedim.

“Büyük bir talihsizlik yüzünden,” dedi. Bakışlarını benden ayırdı ve bekleme odasındaki sandalyelerin üstündeki bir duyuru panosuna asılmış olan broşürlere baktı. “*Uyumakta zorlanıyor musunuz?*” “*Stres belirtilerini öğrenin!*” “*Fiziksel aktivite ve siz.*” Matt kendi tarot kartlarına bakıyormuş, gizli anlamlarını düşünüyor ve duruma uygun olduklarını görüyormuş gibi güldü. “Bir yere takılıp düştü. Talihsizlik işte. Belki Eric Donovan’ın yaşadığı talihsizlik gibi.”

“Hâlâ ne demek istediğini anlayamadım.”

Matt bana döndü. Yüzüme diktiği gözlerini kırpmadan beni süzdü. “Komik. Çünkü...”

“Rose Evans?” Hemşire Naomi ortopedi biriminin kapısından başını çıkardı. Ona başımı salladım. Son gördüğümünden

beri çok değişmişti. Saçları daha kısa, daha koyu renkti. Teni âdeta ışıldıyordu. Omuzları daha önce görmediğim bir özgüvenle dimdikti. Bir Matt'e, bir bana baktı. "Seni bekliyoruz."

Ben ayağa kalkarken Naomi gözlerini benden ayırmadı. Koltuk değneklerimi tutarken ter içinde kalan ellerimin titrediğini belli etmemeye çalıştım. Bana hafifçe gülümsedi. Ben de yanıt olarak başımı salladım.

"Söylesene," dedi Matt arkamdan, "bacağını nasıl kırdın?"

Başımı hafifçe çevirip ona baktım. "Bir yere takılıp düştüm sanırım. Talihsizlik işte."

Tekrar önüme döndüm ve bir daha arkama bakmadım.

Naomi'nin benim için tuttuğu kapıdan içeri girdim. Eşikten geçtiğim anda kapıyı kapattı ama yanıma gelmeden önce kalın camdan Matt'e son bir sert bakış fırlattı. "Selam," dedi kolumu tutup. "İyi misin?"

"Evet. Ya sen?"

Hayır diyeceğinden korktum. Suçluluk hissiyle darmadağın olacağımdan korktum. Matt'in Eric'in kamyonetiyle ilgili verdiği haberin gözlerine yansıtacağını düşündüm. Ama gözlerinde gördüğüm tek şey rahatlamaydı. "Gayet iyiyim. Teşekkür ederim."

Koridorda yürümeye başladığımızda tereddütle gülümse dim. "Ben bir şey yapmadım ki!"

"Hayır," dedi yanıtlımı kabul etmiyormuş gibi. "*Her şeyi yaptın.*" Adımları yavaşladı. Bir muayene odasının önünde durduk. Bana baktığında gözleri dolu doluydu. "Ciddiyim. Teşekkür ederim. Yaptığın şey hayatımı değiştirdi." Başını iki yana sallayıp kolumu okşadı. "O gerzek seni rahatsız edecek olursa..."

"Başımın çaresine bakarım. Ama belki sen de onun karısıyla biraz ilgilenebilirsin. Lucy Cranwell. Burada bir yerde."

Naomi gülümseyerek başını salladı. Gözlerinde kararlı bir

ifade belirdi. “Tabii. Bunu kesinlikle yapabilirim.” Açık kapıyı işaret etti. “Sıra sende, Serçe.” Bana hafifçe sarıldıktan sonra muayene odasına girmem için beni orada bıraktı. Hemşire emin adımlarla yürürken arkasından baktım.

Ancak o uzaklaştıktan sonra, nefesimi uzun uzun dışarı verdim. Sonra da içime titrek bir nefes çektim. Kalbim koşmuşum gibi fazla hızlı atıyordu.

Gözlerimi yummuş, odanın ortasında dururken sesi duydum. Onun ayak seslerini. Koridorda yürüyen kişinin Fionn olduğunu biliyordum. O daha içeri girmeden geldiğini anlamıştım.

“Selam,” dedi Fionn. Gözlerimi açtığımda, karşıma geçti ve yüzümdeki ifadeyi görünce kaşlarını çattı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Sadece...” Kapının diğer tarafında iki hemşirenin sohbet etmeye başladığını duyunca sustum. Gülümsemeye çalıştım. “Ben... post durumunu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Fionn güldü ve muayene masasını işaret etti. “Daha önce görmediğim bir şey değil.” Koltuk değneklerimi kenara bırakıp muayene masasına otururken kalbim hâlâ dolu dizgin atıyordu. Fionn ciddi doktor moduna girdi, ne yapacağını anlattı. Onu dikkatle dinlemem gerekirdi ama sadece bir testereden, makastan ve derimden söz ettiğini yakaladım. Zihnimde Matt Cranwell’le yaptığım konuşma dönüp duruyordu. Kim olduğumu bildiğini ima etmişti. Üstü örtülü bir şekilde beni tehdit etmişti. Ne kadar çok şey bildiğini belli etmişti. Ya daha fazlası da varsa? Ya sadece uygun bir zamanı bekliyorsa? Ya Fionn’un bu işe karıştığından endişeleniyorsa?

Oradan derhal gitmek zorundaydım. Matt kafasına intikam almayı koyduysa, onu Fionn’dan uzaklaştırmalıydım. Matt benim peşimdeydi ve ona peşine düşeceği yeni bir iz sunmalıydım.

Birden bir elektrikli testere sesi duyunca irkildim.

“Bu da ne?” diye fısıldadım telaşla elimi kalbime götürerek.

“Şey... testere?” dedi Fionn kaşlarını çatarak. “Az önce anlattım ya? Çalıştırabilir miyim diye sordum, sen de evet dedin...”

“Öyle mi?”

Fionn makineyi kapattı ve elimi alçımın üstüne koydu. Bacağımı saran katmanlar yüzünden dokunuşunun verdiği güveni hissedemedim. “İyi olduğundan emin misin?”

Hayır. Değilim.

Keşke açık açık konuşabilmemiz için hemşireler uzaklaşsa diye düşündüm. Biraz mahremiyetimiz olsaydı, iyi olurdu. Keşke ona beni denize sürüklemiş olan bir dalgaya kapıldığımı söyleyebilseydim. Büyük ihtimalle, ta içimde, derinlerde bir yerde öfkelenme ya da ağlama isteği de hissediyordum. Ama hiçbir şey yapamayacak kadar korktuğum için yalan söyledim. “Gayet iyiyim.”

Yüzünde endişeli bir ifade belirip kayboldu. “Şimdi, testereyi çalıştıracam.”

Başımı salladım. Motor yine tiz bir ses çıkararak çalışmaya başladı. Fionn testerenin keskin kısmını seri hareketlerle dümdüz bir çizgi çizerek alçının üstünde gezdirdi. Arada sırada durdu, metal kısmını soğutmak için alkole batırılmış bir gazlı bezle sildi. Önce alçımın bir tarafını, sonra diğer tarafını kesti. Bacağımı sıkı sıkı saran alçı o kadar uzun süre üstümde kalmıştı ki tam anlamıyla kırılması biraz zaman aldı.

“Evet...” Fionn metal bir aletle alçının kenarlarını açarken gözlerini ellerinden ayırmadı. “Birkaç hafta fizyoterapi iyi olur. Biraz kas atrofisi var. Fizyoterapiyle güvenle kaslarını tekrar geliştirebilirsin.” Hafifçe öksürdü ve cesaretini toplayıp bana baktı. “Burada iyi bir fizyoterapist tanıyorum. İsmi Judi. Programında senin için boşluk varmış. İstersen...”

Âdeta kemiklerimi iki yana ayırıyor, kalbimi yerinden söküyordu.

“Çok düşüncelisin,” dedim titrek bir sesle. Fionn bana baktığında, gözlerinde reddedileceğini anlamış olmanın hayal kırıklığını gördüm. “Keşke kalabilseydim. Gerçekten. Ama bir an önce yola çıkmam gerek.”

“Sorun değil.” Gülümsemesi, belirsizliğin hâkim olduğu zamanlardaki o yumuşak gülümsemenin kusursuz bir taklidiydi. *Neredeyse*. “Anlıyorum. En başından öyle anlaşıyorduk.”

Bileğini tuttum ve başımı iki yana salladım. Hemşireler hâlâ koridorda sohbet ediyordu. Bir tanesi görüş alanımdaydı ve bana bakıyordu. O kısacık bakışından, kendisi sohbet ederken bile bizim konuşmamızı dikkatle izlediğini anlamıştım. Elbette, Dr. Kane hastanede ilgi odağıydı. Hastane personelinin yarısının onun evinde kaldığını bildiğinden emindim. Konuşmamızı bölük pörçük bile olsa duyabilmek için beklediklerini biliyordum.

Öfkeden gözyaşlarım burnumu yaktı. Tekrar Fionn’a döndüm. Sebep olduğum nedenden başka bir şey yüzünden oradan ayrılacağımı düşünmesine izin vermeyecektim. Bir an için bile. “Şey, *anlamıyorsun*.”

“Sorun değil...”

“Sana ‘hiçbir şekilde’ zorluk çıkarmak istemiyorum.”

Fionn alçıyla uğraşırken durdu ve dikkatle bana baktı. Başımı hafifçe iki yana salladığımı fark etti. Bileğini sıktım. Gözlerini kırıştırdı, neler olduğunu anladı ve hafifçe öksürmeden önce gözleri azıcık irileşti. “*Ha...* Anlıyorum. Sorun değil ama anlıyorum.” Elini elimin üstüne koydu. “Bunu sonra konuşabiliriz. Yola çıktığında yapabileceğin birkaç egzersiz önerebilirim.”

Başımı salladım. Yüzümdeki gülümseme cansızdı ama yine de gülümsüyordum. O da gülümsüyordu. Bir risk

almıştı. Ben söz konusu olduğumda, kendi çapında kimseye çaktırmadan pek çok risk almıştı. Belki de sıra artık bana gelmişti. “Belki arada sırada konuşuruz? Yani egzersizleri doğru yapıyor muyum diye...”

Fionn’un gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“Evet. Çok hoşuma gider,” dedi.

UZUN ATLAMA

Fionn

BİR AY SONRA

Uber beni eğlence parkının girişinde bırakarak uzaklaştı. Tepede sönük bir Silveria Sirkî tabelası asılıydı. Hız trenlerinin, oyun bölmelerinin ve çeşitli yapım aşamalarında olan yemek büfelerinin yanından geçtim. Sirk o gün kapalı olduğu hâlde, çalışanlar bana bakmadılar. Belki bazıları geleceğimi biliyordu ya da belki kimsenin umurunda değildi. Sonbahar havasına sinmiş tatlı bir heyecan hissettim. Herkes evine geri dönmüş olmanın rahatlığını, ilk sezon dışı gösterinin birkaç güne başlayacak olmasının heyecanını yaşıyordu. Sihirlerini konuşturmanın, para kazanmalarının vakti gelmişti. Ufak tarot çadırına yaklaşıp başımı içeri uzatarak kırmızı örtülü masayla kadife perdelerle kaplı duvarları gördüğümde, acaba heyecan havada değil de benim içimde mi diye düşünmeden edememiştim.

Tabii ki sen heyecan hissediyorsun, şapşal. Rose'u becermek üzeresin. Biyolojik bir tepkiden başka bir şey değil. Kesinlikle endişe etmeni gerektirecek bir şey değil.

Düşüncelerimi toplamama yardımcı olabilirmiş gibi, başımı iki yana salladım ve tarot çadırından çıktım. Büyük çadırın

soluna doğru giderken henüz ziyaretçiler için hazır olmayan oyun bölmelerinin ve hız trenlerinin, eğlence evinin, dönme dolabın ve döner salıncakların yanından geçtim. Treylerlerle karavanların alanın en ucunda park edildiği yere yaklaşırken adımlarımı hızlandırdım. Cebimden telefonumu çıkardım ve Odessa'nın dışındaki Midland Havaalanı'na indiğimden beri onuncu kez kontrol edip Rose'a yazdığım son mesajı açtım.

Uçuşum iptal oldu ama daha erken bir uçak bulabildim! Saat yedide orada olacağım.

Hâlâ yanıt vermemişti.

Telefonumu cebime koydum ve sırt çantamı omzundan yukarı ittim. Rose'un karavanını alanın en ucunda, diğer karavanların park edilmiş olduğu kazıklı çitlerin yakınında gördüm. Öyle gözükiyordu ki Rose sirkin açık olmadığı aylarda kalıcı sirk alanının bir parçası olan ufak, bakımlı treyler parkında yaşamayı tercih etmeyen tek tam zamanlı sirk çalışanıydı. Karavanı oradaki diğer bej, beyaz ve alüminyum olanların arasında hemen göze çarpıyordu. İki yanında özel olarak yapılmış koyu pembe ve turuncu bir günbatımı manzarasında uçuşan bir serçe sürüşü resmi vardı. Işıkları açıktı. Perdeleriye kapalıydı.

İçeriden ritmik bir ses geliyordu.

O sesi çok iyi biliyordum.

Portatif bir Echelon Stride-6 koşu bandının sesiydi. İyileşmesine yardımcı olması için ona bir veda hediyesi olarak almıştım. Gerçekten de koşuyordu. Hem de *hızlı* bir tempoda.

O kadar hızlı koşmaması gerekirdi. Daha alçıyı çıkaralı bir ay olmuştu ve Rose yoluna devam etmiş, Teksas'tan geri dönen kumpanyayla buluşmuştu. Karavana yaklaşırken kaşlarımı çattım. Damarlarıma akın eden ani kaygı hissi yumruğumu sıkımda neden oldu. Kapıyı üç kere tıklattım.

İçerideki koşu bandının ritmi değişmedi.

Kapıyı tekrar tıklattım.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Hafifçe öksürdüm. Bekledim ama bir şey olmadı. “Rose,” diye seslendim kapıyı üçüncü kere tıklatırken. “O koşu bandına bayıldığını biliyorum ama gel de kapıyı aç.”

Yanıt vermedi. Kulağında kulaklık olduğunu tahmin ettim. Kapı kolunu tutup çektim. Kapıyı tam biraz aralamıştım ki Rose birden gözlerinde büyük bir panik ifadesiyle kapıya atıldı.

Ama koşu bandındaki ses kesilmedi.

Orada başka birisi daha vardı.

“Doktor,” dedi nefes nefese. Sabahlığının kemerini düzeltti, alnına düşen ıslak saçlarını geriye attı. Saçlarını çene hizasında kestirmişti ve ıslak bukleleri pürüzsüz boynuna değiyordu. Telaşla sesin geldiği yere bakıp tekrar bana döndü. “Ne işin var burada? Seni birkaç saat sonrasına kadar beklemiyordum.”

Ölüyorum, resmen ölüyorum. Utançtan yerin dibine girmek üzereyim. “Ben, şey, özür dilerim.” Elimi saçlarımın arasında gezdirip geriye doğru bir adım attım. Yüzüm utançtan yanıyordu. Kalbim yerinden fırlamak üzereydi. Âdeta görmemiş olmayı dilediğim şeyler dışında her şey silinmişti. Islak saçlarından mor ipekli sabahlığına damlayan sular. Yanaklarının kızarıklığı. Koyu kahverengi gözlerindeki sıkıntılı ifade. “Mesaj attım ama... Kusura bakma. Burada birisi olduğunu bilmiyordum. Hemen gidiyorum.”

Fionn, seni geri zekâlı. Bu bir ilişki değil. Bunu kendin söylemiştin. Ne bekliyordun ki? Kızmaya hakkın yok. Hemen tüy oradan.

Zoraki bir gülümsemeyle ona baktım ama bana acıyormuş gibi bakıyordu. Arkama döndüm. Derhal oradan gidecek, eve

dönebilmek için bir sonraki uçağa atlayacaktım ve o ânın yaşadığını unutacaktık. Yatak *paylaşmayan* iki arkadaş olmaya geri dönecektik. Belki sadece doktor ve hastası olarak kalacaktık. *Yüce Tanrım...*

“Doktor, *bekle.*” Rose’un narin parmakları bir mengene gibi bileğime dolandı. Bir yanım elimi çekip yürümeye devam etmek istese de öyle yapmadım. Rose çaresiz bir sesle tek bir sözcük fısıldadığında gidemedim. “*Lütfen.*”

Etrafa kaçamak bakışlar attığını görünce kaşlarımı çattım. Kolumu çekiştirip beni karavana doğru götürdü. İtiraz etmedim ama peşinden hızlı adımlarla da gitmedim. Yine de pes etmedi. Bileğimi bırakmadı. Karavanın kapısını açıp endişeyle arkasına baktığında bile.

Karavana girdim. Belinden yukarısı çıplak bir adam, koltuk ile ufak yemek masasının arasındaki dar boşluktaki koşu bandında hızla koşuyordu. Göğsünde bir sürü ucuz dövme vardı. Ter içinde kalmıştı.

“Senin rekorunu geçeceğim,” dedi çılgınca bir gülümsemeyle gözlerini Rose’a dikerek.

“Gitsem iyi olacak...”

“Hayır, *dur.*” Gitmeye çalıştım ama Rose hâlâ bileğimi tutuyordu. Adama dönüp yüzünü buruşturur gibi gülümsedi ve başparmağını havaya kaldırdı. “Sen devam et, Chad. Bakarsın beni yenebilirsin.” Chad iki başparmağını birden kaldırıncaya Rose beni aracın ön tarafına çekti ve bileğimi elinden kurtulup gitmeyeceğimden emin olana kadar bırakmadı. Bir yerden tiz bir hayvan sesi geldi ve birden sürücü koltuğunda bir rakun yüzü belirdi.

“Bu... Barbara mı?”

“Şey, evet,” dedi Rose utanç içinde gülümseyerek. Kaşlarımı soru sorarmış gibi kaldırıncaya yanakları kızardı. “Hartford’dan ayrılırken kliniğinin oradan geçtim. Barbara’nın

içeri girmeye çalıştığını gördüm. Çatıdaki havalandırmanın yanından aşağı düştü. Patisini incitti. Onu öylece bırakmazdım.”

“Bu yüzden onu *yanına* mı aldın?”

“Öyle sayılır.”

“Vahşi, kuduz bir rakunu *yanına* mı aldın?”

Barbara tısladı ama Rose bunu sözlerimi doğrulayan bir kanıt olarak görmedi. “Kuduz değil. Hatta çok becerikli. Cheryl onu kanişlerle birlikte eğitiyor: Geçen hafta ilk kez sahneye çıktı.”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama onca soru arasından bir türlü birini seçememiştim. Öte yandan Chad sessizliği doldurmaya hazırdı. “Evcil hayvanı bir *rakun*,” diye seslendi koşu bandından. “Çok havalı, değil mi?”

Sesli bir şekilde ofladıktan sonra Rose’a döndüm. “Bak, gerçekten de bir açıklama yapmak zorunda değilsin, Rose. Gerçi rakunla ilgili merak ettiğim şeyler var ama adamlarla ilgili yok. Asla sadece birbirimizle görüşeceğimize dair bir söz vermedik.”

“Hatırlatma için teşekkürler, sersem. Ama benim de standartlarım var,” dedi gözlerini devirerek. Kollarını göğsünde kavuşturdu, bir an için kaşlarını çattı ama sonra yüzü öfkesini güçlülükle dizginlediğini az çok belli eden nötr bir ifadeye büründü. “Garajlarında bir tükenmez kalemle kendilerine dövme yapan adamlar bana pek uygun değil, anlarsın ya?”

“O hâlde neler oluyor burada?” Rose dudağını ısırınca göğsüme çöken kötü his mideme oturdu. “Çıkar baklayı ağzından...”

“Onun *ölmüş* olması gerekiyordu,” diye fısıldadı Rose telaşla. “En azından Sloane’a mesaj attığımda öyle dedi. Önerdiğinin iki mislini verdim.”

“Ne?”

“Hamur tatlısına bir gorili boğabilecek kadar speed koydum. Üstüme kustu ve daireler çizmeye başladı. Ben de onu buraya getirdim, üstümü başımı temizlerken oyalansın diye onu koşu bandına çıkardım. Ben ona speed verene kadar başka şeyler de kullanmış olabilir. Biraz koşması için ikna etmem zor olmadı ama hayali koşu bandı rekorumu geçerse, beni arkamdan becerebileceği gibi bir iki yalan söylemiş olabilirim.”

Şaşkınlıkla Rose’a bakarak ağzından çıkanları idrak etmeye çalıştım. Hamur tatlısı, speed. Goril. Arkadan becermek... Başımı iki yana salladım ve zor olsa da itirafının tıbbi ayrıntılarına geri döndüm. En sonunda, “Ona amfetamin mi verdin?” diyebildim.

Rose bir kahkaha patlattı. “Çok fazla amfetamin verdim.”

“... Neden?”

“Çünkü kız arkadaşını dövmediği zamanlarda bu civardaki liseli ve üniversiteli gençlere ‘çalışmaları için uyuşturucu’ satıyor. Bu yüzden biraz fazla uyuşturucu alıp ölürse göze batmaz diye düşündüm. Deneme yapıp görmek istedim. Ama *görme* kısmının biraz daha kolay olacağını sanıyordum.”

“Peki... Şimdi planın... tam olarak nedir?”

“Bilmem,” dedi asabi bir tavırla elini bana doğru sallayarak. “Belki kalbi göğsünde patlayana ve gözleri kanayana dek onu koşu bandında koşturmak olabilir. Ben bir bilim insanı değilim.”

İkimiz birden adama baktık. İnanılmaz bir hızda koşuyordu. Tekrar birbirimize döndüğümüzde, Rose çenesini kaldırdı ve kollarını göğsünde biraz daha sıkı bir şekilde kavuşturup buz gibi, mesafeli bakışlarımın altında ezilmemeye çalıştı.

“Bu herifin sihirli bir şekilde koşu bandında öleceğini sanmıyorum, Rose.”

“Olabilir ama hayal kurma hakkım var.”

“Ölürse neler olacağından endişe etmiyor musun?”

“Cesedini Loop Yolu’nda balık tutulan bölgeye atmak gibi harika bir plan yapmıştım. Sanırım bu durumda doğaçlama bir şeyler yapmak zorundayım. En azından büyükannem işe yarayacağından emindi. Ama buraya ‘her türlü sorun’ için tam vaktinde gelmiş olman iyi bir şey. Öyle değil mi, doktor?”

Ona ters bir bakış fırlattım ve yanından geçebilmek için bir yere gitmesin diye birkaç saniye omuzlarını sıkı sıkı kavradım. Koşu bandının orada durduğumda, Chad koşmak için ciddi bir çaba harcamasına rağmen mutlu mutlu bana sırıttı. O sırada nabzını kontrol ediyor olmalıydım çünkü 200’ü geçtiğinden emindim. Ya da hastaneye giden yolu göstermeliydim. Hipokrat yemini falan. Ama ben kimdim ki Rose’un hayallerini yıkacaktım? Zaten Chad de tıbbi yardım istemiyordu. Rose bunca zahmete girdiyse, bu herif bir aziz olamazdı. Büyük olasılıkla adamın yaşamasına ya da doğal seleksiyon kurallarıyla ölmesine izin vererek insanlığa iyilikten çok kötülük yapıyordum.

Yüzümü ovuşturdum. *Tanrım.*

Rose hâlâ orada duruyor mu diye ona şöyle bir bakıp dikkatimi tekrar karşımdaki adama verdim. “Kendini nasıl hissediyorsun, Chad? Biraz mola vermek ister misin?”

“Yok, kardeşim.”

“O zaman bu koşma işini açık havada yapmaya ne dersin?”

“Süper,” dedi nefes nefese. “*Dünyayı fethetmeye* hazırım be.”

Koşu bandının acil durdurma düğmesine bastım. Chad koşu bandının kenarındaki ayak boşluğuna basmadan önce biraz sendeledi. Yüz üstü düşmediği için hayal kırıklığı hissederek arkama döndüm ve karavanın kapısını açtım. “Harika. Şimdi, sirk alanının etrafında birkaç tur at. Biz sana yetişiriz.”

“Emin misin?”

“Ben bir doktorum. Asla yalan söylemem.”

Rose arkamda bir kahkaha attı. Dönüp ona dik bir bakış fırlattığımda, pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı.

Tekrar Chad’e dönüp bileğinden tuttuğum gibi açık kapıya doğru çektim. Nabzı parmaklarımın altında bir sinekkuşunun kanatları gibi atıyordu. “Biz seni buluruz. Söz veriyorum.”

Chad tipik olarak bu hareketi yapıyor olmalıydı ki bana başparmağını kaldırdı ve dışarı çıktı. Serin gece havasını içine çekti, yumruklarını havaya kaldırdı. “Geliyorum, palyaço kasabası!”

“Hadi, bakalım,” diye mırıldandı Rose yanımda.

Sonra Chad son sürat koşmaya başladı.

“Çok hızlı koşuyor,” dedim. Onun koşarak geniş bir daire çizişini, arkasından sirk alanını saran beyaz kazıklı çitlere doğru dönüşünü izledik.

“Bir erkeğe bir ton uyuşturucu verip bir kadını arkadan becerebileceğini vaat edersen, her şeyi yapar. Dantelli örtü bile örer.” Rose gözlerinde şeytani bir parıltıyla topuğunun üstünde yavaşça bana döndü. “Bir dakika, sen o hobiye bu iki motivasyon olmadan başlamıştın.”

“Anlattım ya? İlmek Kız Kardeşler’in bir dövüş kulübü olduğunu sandım. Dahası, ona örgü değil, tığ işi denir.”

“Pardon.”

Tekrar hızlanmakta olan Chad’e baktık. Çıplak sırtı loş ışıktaki parlıyordu. Bacakları ve kolları neredeyse insanüstü bir hızda hareket ediyordu. Çitlere yaklaşırken adımları genişlemeye başladı.

“Uzun atlamanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim kirli sakalımı kaşıyarak.

“Artık geri dönmesi mümkün değil.”

Chad hedefine doğru hızla koşarken azimle bağırdı.

... Derken ayağı bir taşa takıldı.

Önündeki çitlere doğru savruldu, şaşkın çığlığı bir sığırcık sürüsünün ürküp havalanmasına neden oldu.

“Bu...”

Sert bir şekilde kazıklı çitlerden birinin üstüne düştü. Can-hıraş çığlığı bir anda kesildi. Batmakta olan güneş yarasından fişkırان kanları aydınlattı. Titreyip kasıldı.

“... hiç iyi olmadı.”

Boğuk sesler arasında ağzından kanlar fişkırıyordu. Bedeni sarsıldı, sonra hareketsiz kaldı; başı bir kazıklı çitte asılı, bedeni kanla kaplanan çitalara yaslı kaldı.

Dilimiz tutulmuş gibi uzunca bir süre bu manzaraya bakakaldık.

Rose elini uzattı ve kapıyı kapatmak için çekti.

“Eh... Uzun atlama biraz fazla geldi sanırım.”

“Rose,” dedim telaşla kapıyı iterek. Kapı kolunu bırakmadı ve kararlılıkla kapıyı tekrar kapatmaya çalıştı. “Ben bir doktorum. Gidip ona yardım etmem gerek.”

“Tam olarak ne yapmasına yardım edeceksin? Ölmemesi-ne mi? Bol şans.”

“Hâlâ sağ olabilir. 911’i ara.”

“Yok artık.”

“Birisinin onu bulacağını ve ayak izlerinin doğruca karavanına geldiğini fark edebileceğini biliyorsun, değil mi?”

Rose derin bir iç çekti ve kapı kolunu bıraktı. Ben yanından geçmeye fırsat bulamadan, elini kapı çerçevesine dayayarak yolumu tıkadı. “Fazla çaba sarf etmemeye çalış, doktor. Adam hâlâ pisliğin teki.”

“Bunu dikkate alacağım,” dedim gözlerimi devirerek. Eli-mi kapı çerçevesinden çekip basamakları indim. Sirk göstericileri ya da çalışanlar ortalıkta yoktu. Koşarak Chad’in cansız bir şekilde çitlerde asılı olduğu yere gittik, ona yaklaşırken yavaşladık. Hayati belirtileri var mı diye kulak kesildim ama

hiçbir şey duyamadım. Nihayet zararın ne kadar büyük olduğunu gördüğümüzde, buna şaşırırmamamız gerektiğini anladık. Çitin kazıklı kısmı gırtlığının derinliklerine saplanmıştı. Omurgası kırılmış olmalıydı. Derin yarasının ve hava yolunu tıkayan tahta kazığın yanında bir şey hissetmeyeceğimi bildiğim hâlde, nabzını yokladım. Kazıktan aşağı oluk oluk kan akıyor, loş ışıktaki parlıyordu.

“Evet. Kesinlikle ölmüş,” dedim elimi boynundan çekerken.

“Profesyonel teşhisin bu mu?” Rose adamın açık, donuk gözlerine ve aralık duran ağzından akan koyu kırmızı kana daha yakından bakmak için eğildi. Mide bulantısını gidermek için sarf ettiği çabaya hızla pişman olmuş gibiydi. Geriye çekilirken öğürme refleksini gizlemek için hafifçe öksürse de beceremedi. “Şahsen kanlı tükürüğün gayet iyi bir ipucu olduğunu düşünmüştüm.”

“911’i ara ukala.”

“Önce sen.”

Gözlerimi devirip telefonumu çıkardım ama 911’i aramadım. Rose beni o koyu kahverengi, iri gözlerinde endişeli bir ifadeyle izlerken arayamadım. İç çekip telefonu indirdim.

“Neler oluyor?” diye sordum Chad’in cesedini işaret ederek. Rose o yöne bakmadı.

“Bunu ben başlattım.”

“Tahmin ettim. Neden?”

“Bence bir tahminde bulunabilirsin. Yoksa adamın pisliğin teki olduğunu söylediğim kısmı kaçırdın mı?”

“Onu kast etmemiştim.” Rose başını eğerken gözlerimi ondan ayırmadım ama yanaklarının kızarması neden söz ettiğimi gayet iyi bildiğini gösteriyordu. “Yani *bunu neden yapıyorsun?* Midenin bu tür şeylere dayanıklı olmadığı...”

“Hayır, dayanıklı...”

“... belli ve aranda hiçbir bağlantı yokmuş gibi gözüken bu adamları avlıyorsun. Ama bu konuda pek bir deneyimin yok.”

Rose kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Görebildiğim kadarıyla bir fırsat çıktığında bunu geri tepmiyorsun ve sırf şans eseri yaptığın işten sıyrılıyorsun. Eric Donovan’ın göz kapaklarında zimba telleriyle bir yerde kıyıya vurmuş olmaması resmen bir mucize.”

Rose alaycı bir sesle güldü. “Süper bir işti.”

“Rose,” dedim ona bir adım yaklaşarak. “Bunu neden yapıyorsun? Neden yakalanma riskine giriyorsun? Neden...”

“Çünkü herkes bu fırsatı bulamıyor, Fionn,” diye parladı. Birden gözleri doldu ama hemen gözlerini kırptırdı, göz yaşlarını derin bir öfkenin altına gizledi. “Herkes direnecek kadar güçlü değil ve herkes o kadar uzun yaşayamıyor.”

Birbirimize bakakaldık. Rose kollarını göğsünde kavuşturmuş, ben elimde telefonumla, 911’i arama düşüncesi giderek uzaklaşırken öylece durduk. “Ben onların yaşadıklarını yaşadım. Annem ve babam o kadar berbat durumdaydı ki çocukluğumun büyük bir kısmını ölene dek büyükanneyle geçirdim. Sonra o pislik yuvasına geri dönmek zorunda kaldım. Sürekli olarak hapse girip çıkan, beş para etmez bir baba. Bana bakamayacak kadar yıkılmış bir anne. Yaşadığım cehennem döngüsü tekrarlanmak üzereydi. İlk erkek arkadaşım bana vurduğunda, sadece on beş yaşındaydım.” Bakışlarını yere çevirdi, başını iki yana salladı ve kollarını iki yanına sarkıttı. Tekrar bana baktığında, gözlerinde sadece kaçamadığı anıların neden olduğu acıyı görmedim. Sadece kararlı bir ifade de görmedim. Bir yalvarıştı. “Kurtuldum. Şansımı denedim ve kaçtım. Ama şanslılardan biri olmak yeterli değil. Matt, Eric ya da Chad gibi adamlar bir sonraki kurbanı bulacakken yeterli değil. Onlar her zaman aşağılayacak, işkence edecek

ve hatta bazen öldürecek yeni birisini bulur. Lucy, Naomi ya da Chad'in kız arkadaşı Sienna gibi kadınlar var ya? Onların açık bir kapıdan daha fazlasına ihtiyacı var. Kırık bir kafese ihtiyaçları var. Benden yardım istediklerinde, onları nasıl geri çevirebilirim?"

Omuzlarım düştü. Gözlerimi yumdum. Başımı önüme eğdim. *Yardım et*, dedi Rose zihnimde. Sesini o günkü kadar net duyabiliyordum. Şimdi de yardım istiyordu.

"Serçe. Kadınlar sana serçe diyorlar," dedim. Başını salladı.

"Giulia Tofana ismini duymuş muydun?" diye sordu. Başımı iki yana sallayarak gözlerimi açtığımda, dikkatle bana bakıyordu. "On yedinci yüzyılda yaşamış olan İtalyan bir kadındı. Arsenik ve güzelavratotuyla bir zehir yapmış. Öyküye göre, bunu bir yüz kremi olarak tanıtmış. Böylece bir kadının yapması gereken tek şey ona gidip Aqua Tofana istemekmiş. O kadınların birçoğu Lucy gibiydi. Ben de Giulia gibi olabileceğimi düşündüm. Sanırım bir süreliğine öyleydim. Ama bazen..." Bakışlarını gözlerimden ayırdı ve dolan gözlerini ufka çevirdi, "işleri yüzüne gözüne bulaştırırsın. Bir hata yaparsın. Ben hata yaptığımda, yanlış kişinin hayatına mâl oldu."

Sol bileğini kaldırdı. Oradaki ufak çiçek dövmesini, yanındaki *V.R.* harflerini daha önce de görmüştüm. Nihayet yine bana baktığında, gözlerinde acı bir ifade vardı. Kayıp ve suçluluk dolu bir ifade. Bütün parçaları bilmiyor olabilirdim. Ama hayal gücüm boşlukları canlı ayrıntılarla doldurdu. Birden bana tutarsız gelen resim eksiksiz bir şekilde gözlerimin önünde canlandı.

Mide bulantısını giderme gayretleri. Yüzleşebileceği sonuçlardan kesinlikle korkmuyor olması. Hatta bunu her yüzüne vurduğumda verdiği yanıt. Hep, "*Ben başlattım*," diyordu.

Suçu asla yardım isteyen kadınlara atmıyordu. Cinayetlerin sorumluluğunu onlara yüklemiyordu. Bu yüzden bir yandan da kendisini cezalandırıyordu. Hata yaptığı için. Asla incitmek istemediği birisini kaybettiği için.

Ona ayrıntıları sormadım. Sadece kendime çekip sarıldım. Ona ne kadar sıkı sarılsam da göğsümdeki sızı dinmedi. Hissettiği acının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ben de benzer bir acı çekmiştim. İnsanda asla tam olarak iyileşmeyen bir yara izi bırakan türden bir acıydı bu. Ama nedense bu acıyı benim yaşamamdansa Rose'dan bunu alacak güce sahip olmamam daha kötüydü.

Bir süre sonra omuzlarını tuttum ve onu başımı eğip gözlerine bakabileceğim kadar geri ittim. "Karavana gitmeni istiyorum," dedim. Bana itiraz edeceğini biliyordum.

"Hayır, Fionn. Bunu ben başlattım..."

"Hayır, sen başlatmadın." Rose başını iki yana salladı ama parıldayan gözlerine bakmaya devam ettim. "Sen bitirdin. Ben de sana yardım ediyorum. Ama karavana gitmeni ve orada kalmanı istiyorum. Ambulans çağıracağım. Polis gelecek. Bunun ne olduğunu, sersemin tepkinin aptalca bir kazada öldüğünü görecekler."

Rose gözleri dolu dolu bir hâlde güldü ve yine başını iki yana salladı. "Benim pisliğimi senin temizlemene izin veremem."

"Bunu tek başına yapmana seyirci kalamam. Sen ve ben aynı cehennemi yaşadık, Rose. Bu yüzden sana yardım etmek istiyorum. Ama bunu ancak senin güvende olduğundan emin olursam yapabilirim. Orada." Karavanı işaret ettim. Rose o yöne baktı ama hâlâ tereddüt ettiği belliydi. "Işıkları kapat. Birisi kapıyı çalana dek dışarı çıkma. Uyuyordun ve hiçbir şey görmedin."

Şakağına bir öpücük kondurdum, omuzlarından diğer yöne döndürdüm ve karavana doğru ittim.

İki adım attıktan sonra durup döndü ve bitkin, endişeli bir gülümsemeyle bana baktı. “Yardım ettiğin için teşekkürler, Fionn.”

Başımı salladım. Gülümsemesi aydınlandı. Arkasına döndü ve alacakaranlıkta karavana geri gitti.

Kimse ilk tanıştığımızda yaptığı gibi benden yardım istememişti. Rose karavana girip ışıkları kapatırken kimsenin teşekkür etmediğini de fark ettim.

Rose karşıma çıkana dek.

ŞEKERLEME

Rose

“Eee?” dedi Fionn ben karavana girip yemek masasının karşısındaki ufak koltuğa çökerken. Bir çile siyah ipi kenara bıraktı ve endişeyle bana baktı. “José ne dedi?”

“Polis bir kaza olduğunu düşünüyor. Zaten aksini iddia edecek bir durum söz konusu değil. Chad buralarda sersemmin teki olarak tanınıyor ve bacağım kadar sabıkası var. Bu yüzden sisteminde aşırı miktarda uyuşturucu bulduklarında olayın üstüne düşmeyeceklerini düşünüyorum.” İç çektim ve parmaklarımı hafifçe masaya vurdum. “Bu hafta sonu gösteri olmayacak. Dolayısıyla birkaç gün daha boşum. Çok kötü bir zamanlama olmayabilir.”

Fionn başını sallamakla yetindi ve ben uzun bir iç çekerken beni izledi. Chad olayından beri aradan dört gün geçmişti ve her şey yolundaymış gibi görüldüğü hâlde, sanki göğsümde bir türbin varmış, kanatları rüzgârda döndüğü hâlde enerji hiçbir yere gidemiyormuş gibi hissediyordum. Elbette, bunun nedenlerinden biri gergin olmamdı. Bilinmeyene karşı hissettiğim kaygı. Yakalanma riski. Ama diğer nedeni saf heyecandı. Sonrasında hissedilen mutluluk. Kötü ama bir yandan da çok ama çok iyi bir iş çıkarıp bundan sıyrılmış olmanın heyecanı. Bu hisçimde her türlü karanlık ve tehlikeli sihri serbest bırakıyordu.

“Sende her şey yolunda mı?” diye sordu Fionn en sonunda. Kendi kendime gülümsediğimi, muhtemelen şeytani bir ifadeyle sırtıttığımı fark ettim. Ama gözlerini kıpmış, bana bakarken bunu umursamıyormuş gibiydi.

“Evet. Ben... şey...”

“Giderilmesi gereken bir kaşıntı mı hissediyorsun?”

Bir kahkaha patlattım. Gülmemeye çalışıyordu ama dudaklarının bir kenarı yine de yukarı doğru kıvrıldı. O kadar seksiydi ki bir anda uyarıldığımı hissettim. “Bu şartlar altında kulağa çok yanlış geliyor.” Fionn ne demek istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. Kafa karışıklığına aldırış etmeden elimi salladım. “Hazır konu açılmışken üstünde çalıştığın şey seks salıncağım mı?” diye sordum başımla yanındaki çileyi işaret ederek.

“Olabilir. Bunun yüksek öncelikli bir iş olması gerektiğini düşündüm.”

“Evet...” dedim ve hayal gücümün beni her biri Fionn ve Tencel bambu ipiyle ilgili fantezilere sürüklemesine izin verdim.

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordu Fionn. Doğruyu mu söyleyeceğim diye gözlerini kıstı ama gözlerinde muzip bir parıltı görür gibi oldum.

Hafifçe öksürüp omzumu silktim. “Sadece enerjimi harcayacak bir şey bulamadım.”

“Belki koşu bandını kurmalısın.”

“Aslında,” dedim bacaklarımı yere indirip tekrar bacak bacak üstüne atarak. Fionn bu hareketimi dikkatle izledi. “Dışarıda koşuya çıkmanın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyordum.”

“Peki... Sana eşlik etmemi ister misin?”

“Evet ve hayır.” Tekrar ayağa kalktım ve üstümdeki uzun kollu sweatshirtü çıkarıp askılı bluzumla kalırken şaşkın şaşkın beni izlediğini fark ettim. Ağırlığımı bir ayağımdan

diğerine verdim. Kaslarımın o anda bile heyecanla gerildiğini hissedebiliyordum. “Ben, şey... bana o... kazık olayıyla ilgili yardım ettikten sonra sana teşekkür edemedim.”

Fionn kaşlarını çattı, omzunu silkti. Elinden geldiğince kayıtsız görünmeye çalışıyordu. “Rica ederim.”

“Hayır, yani sana *gerçek* bir teşekkür etmek istiyorum.”

Ne demek istediğimi nihayet anladığı ânı gördüm. Gözlerinde şehvetli bir ifade belirdi ve dikkatle gözlerimin içine baktı. Kasları gerildi. Boynunda nabzının hızla attığını görüyordum. Yerinden kalkacak gibi oldu ama elimi kaldırıp onu durdurdum.

“Bir dakika, doktor. Bunu senin için kolaylaştıracağımı söylemedim. Ne de olsa, burası bir sirk. Biraz eğlenebiliriz. İnan, keyif alacağın bir şey olacak. Hatta daha önce kendin de söylemiştin.” Yüzüme ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Acele etmedim. Soyulmuş ojemi inceledim. Sonra nefesimi *uzun uzun* dışarı verdim. Çoraplı ayaklarından bacaklarının üst kısmındaki sıkı kasların kavisini sarıp sarmalayan pantolonuna, ince beline, gömleğini zorluyormuş gibi duran kol kaslarına, yutkunurken kıpırdayan boynuna ve son olarak gözlerine kadar bakışlarımı üstünde gezdirdim. Tutkuyla parıldayan gözleri yüzüme mıhlanmış gibiydi.

Ona bir adım yaklaştım.

“Gözlerini kapat,” diye fısıldadım.

Tereddütle gözlerini yumdu.

“Bakmak yok.”

Haç çıkardı. Elimde olmadan gülünce sırttı.

“O kadar da masum değilsin ama iyi denemeydi.”

“Yemin ederim. Doktorlar asla yalan söylemez.”

“Eminim. Şimdi, o büyük doktor beynini kullan, otuza kadar say ve gözlerini aç.” Gözlerinden birini aralayıp merakla bana baktı. “Daha şimdi ne dedim?”

“Tamam, tamam,” dedi ellerini kaldırarak. “Bir... İki... Üç...”

“Daha yavaş say.”

“Dört...” Fionn daha yavaş saymaya başlayınca sessizce kapıya gittim. “Beş...” Basamaklardan indim ve ses çıkarmadan karavanın dışına çıktım. “Altı,” dedi Fionn ben kapıyı kapattığımda.

Sonra hızla koşmaya başladım.

Karavanların, kapalı olan oyun bölmelerinin ve sessiz hız trenlerinin yanından geçtim, sola saptım ve Dorothy’yi izleyebileceğim bir binanın arkasına gizlendim. Çok geçmeden, otuza kadar sayan Fionn dışarı çıktı. İki yöne baktı, sonra bakışlarını yere çevirdi. Toprak zeminde ayak izlerimi seçebilmiş olmalıydı ki bana doğru yürümeye başladı. “Seni hileci,” diye fısıldadım muzip bir gülümsemeyle. Tekrar gölgelerin arasına gizlendim.

O gün dışarıda ya hız trenlerinin son ayarlamalarını yapan ya da ertelenmiş olan bir sonraki gösterimiz için oyun bölmelerine yeni ödüller dizen birkaç çalışan vardı. Ben alanda sessizce yürürken ve oyun bölmelerinin arasındaki koridorlardan birinde yürüyen Fionn’la aynı yere çıkabilmek için geri giderken kimse benimle ilgilenmedi. Onu biraz uzaktan izledim ve yavaşlayıp yanlış yöne baktığında, sessizce arkasından yaklaşıp elini tuttum.

“Yüce Tanrım... Ödümü kopardın,” dedi. Korkunca aksanı belirginleşmişti. “Ben mi kazandım?”

“Kesinlikle *hayır*.”

“Ne yapıyorsun o zaman?”

“Seninle dalga geçiyorum.”

“Ya *bu*?” dedi birleşmiş olan ellerimizi kaldırarak. “Kuralları çiğniyorsun. Teknik olarak halka açık bir yerdeyiz. Ve el ele tutuşuyoruz.”

“Öyle mi?” Kirpiklerimi kırıştırdım. Boş bir ifadeyle yüzüme baktı. “Beni cezalandıracak mısın?”

Gözlerinde parlak mavi rengini tamamıyla silen, kapkara bir havuza dönüştüren tutkulu bir parıltı belirdi. “Evet.”

O kadar kocaman güldüm ki yanaklarım sızladı. Hafifçe göğsüne vurdum. “Önce beni yakalaman gerek.”

Daha cümlemi tamamlamadan elini bıraktım ve yiyecek büfelerine doğru koşmaya başladım. Hemen peşimden geldiğini biliyordum. Hızlı ayak seslerini duyuyordum. Avını kaçırmamaya niyetliydi. Bakışlarını birer ok gibi sırtımda hissediyordum.

Ama orayı benim kadar iyi bilmiyordu.

Sirk alanındaki her yolu ve dönemeci biliyordum. Her gizli kapıyı. Gizlenebileceğim her ufak deliği, sığınabileceğim güvenli yerleri. Dolayısıyla yeteri kadar mesafe kat ettikten sonra, sosisli büfesinin arkasındaki depo alanına girdim ve hızlı nefes seslerimi bastırmaya çalışarak, serbest kalmak için âdeta yalvaran kahkahalarımı engel olmak için elimle ağzımı kapatarak beklemeye başladım. Fionn’un gizlendiğim yerin oradan koşarak geçtiğini duydum ve kulaklarımdaki kalp atışlarımdan uğultusu dışında işitme hissimi tamamıyla kaybettim. Biraz sakinleştikten sonra sürünerek dar alandan çıktım.

Sessizce başımı iyice eğerek ağır ağır yürümeye başladım. Kulak kesildim. Durdum. Her seferinde sadece birkaç adım atarak yürüdüm. Ama ne kadar durup etrafı dinlesem de hiçbir şey olmadı. Bölmelerin arasına baktığımda, Fionn’u hiçbir yerde göremedim. Rüzgâr hiçbir ipucu vermiyordu, etrafta tek bir çıtırtı bile yoktu.

Birden şüpheye kapıldım. Pes etmiş olmalıydı. Ya da bir diğer kuralımızı çiğnedim diye bana kızmıştı. Dorothy’ye geri döndüm. Fionn’un koşu bandında altı kilometre koşuktan sonra, bir paket atıştırmalıkla ve iğrenç bir sebze

smoothie'siyle koltuğa çöktüğünü, katlanan masam için bir servis örtüsü ördüğünü ve iPad'inde *Surviving Love* programını izlediğini hayal edebiliyordum. Tüm bunların neden çok şirin olduğunu düşündüğümü bilmiyordum. Bana bir luna-parktaki ezilmiş çimlerin tadını hatırlatan yeşil smoothie'lerin şirin *olmaması* gerekirdi. Gerçi Baz'la girdiğim bir bahsi kaybetmem ya da başka bir neden yüzünden çimlerin tadını bildiğimi söyleyemezdim.

Aklımdan bin bir türlü şey geçmeye başladı. Son bir kez kendi etrafımda dönüp sessiz alana baktım, sonra doğrulup elimi kotuma sildim. Nefesimi perçemlerime doğru üfledim ve ağır ve dikkatli adımlarla yine oyun bölmelerine doğru yürümeye başladım.

Belki ancak on adım atmıştım ki bir şey üstüme çullandı. Belime çelik gibi bir şey dolandı. Birisi eliyle ağzımı kapatıp çılgılık atmamı engelledi. Ayaklarımı yerden kesip beni diğer tarafa çevirdi ve kapalı bir yiyecek büfesinin loş ışığına doğru çekti.

“Seni bulamayacağımı mı sanıyordun?”

Dışarı verdiği her nefes ensemdeki tüyleri okşuyordu. Kalp atışlarım hızlandı. Bağırmaya çalıştım ama eli hâlâ ağzımın üstünde olduğu için sesim çıkmadı. Ayağıyla kapıyı itip kapattı ve bir anda karanlıkta kaldık.

“Evet,” dedi Fionn. O tek sözcük öylesine keskin ve dengeli bir şekilde havada asılı kaldı ki havayı bölebilirdi. Fionn beni yere indirdi ve biraz ötedeki tezgâha götürüp kalçalarımı oraya dayadığında arkamda aletini hissettim. Midem düğümlendi, dokunuşuna ihtiyaç duyduğumu anlatan derin bir sızı hissettim. “Neden bana ne kazandığımı göstermiyorsun?” Elini hâlâ ağzımdan çekmediği için kesik nefeslerim elinin kenarından dışarı yayılıyordu. Dudaklarıyla kulağımın kenarını okşadı ve gözlerimin kapadığını hissettim. “Seni

yakalarsam, bana bir sürprizin olduğunu söylemiştin. Ne olduğunu görmek için can atıyorum,” diye fısıldadığında, sesi başımı döndüren hem tatlı hem de tehlikeli bir hâl almıştı.

Tanrım, o beklenti ânını sonsuza dek deneyimleyebilirdim. Ateşe bir parça daha benzin dökecek olsak, yoğun arzuların her kuralı ve şartı bir anda yakabileceği kadar parlayacaktı. O anda, bunun sonrası yoktu, aklımızın başına gelmesi diye bir şey söz konusu değildi. Tek çıkış yolu teslimiyetti. Lanet olsun sonuçlara.

Fionn parmaklarını kaldırarak elini çekti. “Göster. Bana.”

Kalbim âdeta ağzımdan çıkacaktı. Ayakkabılarımı çıkardım ve tek elimle kotumun düğmesini açtım. Acele etmek istemediğim için fermuarımı yavaş yavaş açtım. Fermuar nihayet en dibe indiğinde, kotumla külodumu kalçalarımın altına çektim ve yere düştüklerinde ayaklarımı içinden çıkardım. “Ceplerine bak,” diye fısıldadım o daha üstünde ne olduğunu keşfetmeden.

Fionn bir elini tezgâha dayayarak oradan kaçmamı engelledi, diğer eliyle de kotunu yokladı. Cebinden ufak bir şişe çıkardığında, boğuk *hımm* sesi arkamda titreşti. Hafifçe güldü. “Tahtalı köy yılan yağı kayganlaştırıcı,” diye etiketi okudu. “İtiraf edeyim, doktor teması hoşuma gitti.”

Sonra arkamda hareketsiz kaldı. Şişeyi tezgâha koyup geri adım attığında, gülmemeye çalıştım. Popomu tutup iki yana açtı.

Parmaklarımı oynattım. “Sürpriz.”

“Yüce Tanrım, Rose,” dedi. Yüzünü görebilmek için başımı yana çevirdim. Gözlerini baktığı şeyden ayıramadı; popomdaki Tutti Frutti anal vibratörünün renkli sapına bakıyordu.

“Ben de sirk temasını tercih ettim. En azından mümkün olduğu kadar,” dedim. Fionn güçlkle yutkundu ve bana baktı. Göz bebekleri o kadar büyüdü ki gözleri neredeyse simsiyah

gözüküyordu. “Chad’e beni arkamdan becerebileceğine söz verdiğimi söylediğimde, dikkat kesildiğini fark ettim. Bu yüzden biraz anal seksten de hoşlanıyor olabileceğini düşündüm. Ama yanılıyorsam...”

Fionn beni tezgâha yasladı, üzerimde sürtünmeye başladı.

Sert aleti anal oyuncağın sapma sürtündü. “İnan bana. Hiç yanılmıyorsun...”

Kalçalarını bir kere daha çevirdi, tekrar geriye çekildi ve oyuncağın sapını kavradı. Vajinamın kaslarının kasıldığını hissettim. Klitorisim uyarılmıştı ve rahatlamak için can atıyordu. Bacaklarımın arası alev alev yanıyordu. Bir an önce vibratörü açması için yalvarmak istiyordum ama kendimi tuttum. Onun dilediğini yapmasını istiyordum.

Düşündüğüm gibi yaptı.

Uzun, kıvrımlı sapı çekti, oyuncağı birkaç santim dışarı çıkardı ve tekrar içime soktu. Çıkardı ve tekrar soktu. Çıkardı ve tekrar soktu. Boşta olan eliyle beni tezgâha doğru eğdi ve sırtımı okşadı. Başımı tezgâhta kavuşturduğum kollarıma dayadım ve kesik kesik nefes alıp vererek sabırsızlıkla becerilmeyi bekledim. Fionn elini ağır ağır hareket ettirmeye devam ederken bacaklarımın iç kısmında ıslaklığımı hissettim. Oyuncağı dibine kadar içime ittiğinde ve beni yalvartacak kadar ağır bir şekilde dışarı çıkardığında inledim.

“Orada kal,” dedi. “Sakın kıpırdama.”

Başımı biraz yana çevirdiğimde, oyuncağı musluğa götürdü, sabunla ve suyla iyice yıkadı ve kâğıt havluyla kuruladı. İşi bittiğinde bana döndü.

“Şimdilik bunu elinde tutmanı istiyorum çünkü bir güzel içine boşaldığımda, bu tekrar içinde olacak. Bu yüzden bacaklarını iyice iki yana aç.”

Burnumu kırıstırdım çünkü tam bu fikre bayıldığımı düşünürken *bacaklarını iyice iki yana aç* demişti. Buna karşı

değildim ama emin de değildim. Sonra aklıma bir fikir geldi. Bunu neyin leziz hâle getireceğini biliyordum. Tezgâhın alt kısmına baktım. Fionn da bunu fark etti. Neye baktığımı görünce güldü: pamuk şekeri makinesi.

“Tamam,” dedi. “Nasıl çalışıyor?”

“Düğmesine bas, sonra da en sağa kadar çevir.” Dediğimi yaptı. Motordan bir uğultu yükselirken makinenin ortasındaki ısıtıcı dönmeye başladı. “Şuradaki kutudan şeker al,” dedim başımla yanındaki rafları işaret ederek.

“Hangi renk?”

“Sürpriz olsun.”

Fionn bilmiş bir ifadeyle sırtıp pembe renkli şeker kavanozunu çıkardı. Talimatlarıma uyarak bir kepçe kadar şeker aldı. Aradan bir iki dakika geçtikten sonra, ona makineyi kapatmasını ve şekeri makinenin ortasındaki ısıtıcıya dökmesini söyledim. “Şimdi, makineyi tekrar aç ve pamuk şekeri yakala,” dedim. Oyuncakla ısıtıcıdan akan pamuk şekeri yakalamaya başladı. Ona pamuk şekeri oyuncağa sarabilmesi için silindiri nasıl çevirmesi gerektiğini öğrettim. Büyük ihtimalle yarısını elinin etrafına saracaktı. Ama sırtıttı, yüzünde kocaman, neşeli bir gülümseme belirdi ve oyuncağın etrafına pamuk şekeri tamamıyla dolayıp makineyi kapattı. İşi bittiğinde, Tutti Frutti anal tıkaçının etrafı pembe renkli pofuduk bir pamuk şekeri bulutuyla kaplanmıştı.

“Ya şimdi?” dedi.

Ağzımı açtığımda gülümsedi.

Pamuk şekerle kaplı tıkaçı ağzıma soktuğu anda, dilimde bir şeker bombası patladı. Gözlerimi kırıştıtarak kapattım ve tekrar açtığımda, beni aç bir ifadeyle izlediğini gördüm. Oyuncağı yavaşça ağzımdan çıkardım ve üstü erimeye başlayan pembe şekerle kaplı renkli silikon sapı işaret ettim.

“Daha önce hiç pamuk şekeri yerken arkamdan becerilmemiştim. Sanırım bu, sirkte çalışan her kızın hayalidir.”

Fionn bana eline bulaşmış olan pembe pamuk şekerinden verdi ve arkama geçip kemerini gevşetti. “Öyle midir?”

“Hayır. Büyük olasılıkla sadece benim hayalim.”

“Ben de pamuk şeker yiyen bir kadını hiç arkadan becermemiştim,” dedi. Kayganlaştırıcının kapağını açtı ve soğuk, kaygan sıvıyı popo çatalıma döktü. “Bu yüzden berabereyiz.”

Başımı çevirip ona göz kırptım ve şeker kaplı oyuncağı dilimde gezdirip tekrar önüme döndüm. Damarlarıma akın eden heyecan dalgası elektrik uğultusu gibiydi. Ağızımdaki şekerli tat da ucunu kayganlaştırıcıya sürüp her yanını kapladığı aletine kusursuz bir arkadaştı. Fionn bunun her saniyesinden büyük keyif alıyordu. Aletini büzük deliğimin etrafında gezdirdi, popo çatalıma doğru itti, tekrar aşağı kaydırıp ve aynı hareketi tekrarlayarak ağırdan aldı. Kolumu okşadığında, oyuncağa ekstra şekerden biraz daha koymamı istediğini anladım ve bunu yaptım. Aletinin ucunu hafif bir baskı uygulayarak deliğime bastırırken bir parça pamuk şeker koparıp oyuncağın etrafına doladım. Oyuncağı tekrar ağızıma sokarken Fionn içime girdi, aletinin ucu sıkı kas halkasını aştı.

“Yüce Tanrım,” diye inledi ve aletinin sadece uç kısmı içimde kalmış bir hâlde duraksadı. Çoktan daha fazlası için sabırsızlanarak kesik kesik nefes alıp vermeye başlamıştım bile. “Bu daracık kıçın resmen cennet, Rose.” Biraz daha içime girince inledim. “Bana ne istediğini söyle.”

İçimden tamamıyla çıkınca sızlandım. Seksi bir sesle güldü. O an bedenimdeki kanın lava dönüştüğüne yemin edebildim. Aletini yine deliğime dayadı ve daha derine girince titrediğimi hissettim. Oyuncağı ağızımdan çıkardım. “Sonra ne olacağını düşünmeden, beni becermek için can attığın gibi becermeni istiyorum.”

Fionn duraksadı. Başımı çevirip gözlerinin içine baktım. Sanki kabuğu çatlamıştı. O çatlak parçaların ve kırıkların arkasındaki şey kurt gibi açtı. “Durmamı istersen, bana söyle ya da koluma vur,” dedi güçlkle. Ona sessiz kalarak yanıt verdim. Bir parça daha pamuk şeker alıp oyuncağın etrafına sardım ve dilimi çıkarıp oyuncağı üstüne koydum. Sonra vibratörü çalıştırdım ve önüme döndüm.

Gölgelerimizi boğuk bir ses sardı ve Fionn tamamıyla içime girdi.

Buydu. İstedğim şey buydu. Derin, beni sarsan hareketleri. Kalçalarımı sıkıca kavramış olan elleri. Tenimde iz bırakan parmakları. Tekrar içime girdi. Tekrar ve tekrar. Aletini ucuna kadar çıkardı. Sonra yine dibine kadar içime soktu. Beni sonuçlar için endişelenmeden becermeye başladı. Yarın ne olacağını umursamadı. Hangi kuralları çiğnediğimizi de. Hızlanmaya başladı. Biraz daha hızlandı. İçime daha sert girip çıkmaya başladı. Oyuncağı ağızımdan çıkardım ve Fionn acımasız, vahşi bir şekilde içime girip çıkarken inledim. Oyuncak hâlâ titreşiyordu. Elimi bedenimle tezgâhın arasından aşağı indirip kolumu paslanmaz çelik kenarına dayadım ve oyuncağı klitorisimin üstüne koydum. Kaslarımdan damarlarımla zihnime kadar tüm benliğim daha da gerildi. Orgazm olmak üzere olduğumu hissettim ve nerede olduğumuzu ya da birilerinin sesimizi duyabileceğinden korkmadan bağırdım. Fionn sesimi kesmek için eliyle ağızımı kapattı. Sonra boynumun ve omzumun birleştiği noktayı ısırdı ve müthiş bir tutkuyla çaresiz bir şekilde içime girdi. Gözlerimin önünde benekler uçtu. Ciğerlerimin yandığını, bütün kaslarımdan kasıldığını hissederken şiddetli bir şekilde boşaldım. Popo kaslarım aletinin etrafında kasılınca Fionn ismimi haykırdı. Bedenimin alabileceği kadar içime girdi ve tıpkı bana söz verdiği gibi nabız gibi atan penisi içimi menisiyle doldurdu.

Ellerini başımın iki yanında tezgâha dayarken hareketleri yavaşladı. Kolları titriyordu. Bedenim tüy gibi kalmış, kemiklerim sıvılaşmış gibi hissettim. Düşüncelerim, zihnimde bir radyo paraziti gibi uğuldayan pusun arasında kıpırtısız ve sessizdi.

“İnanılmazdı, Rose,” dedi Fionn doğrulurken. Hâlâ hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Kendini toplamaya çalışıyordu. İçimden çıkmaya başladı ama acele etmiyordu. Başımı çevirip baktığımda, yavaş yavaş geri çekilirken aletinin her santiminin dışarı çıkışını izliyordu. Aletinin ucu içimden çıktığı anda, oyuncağı elimden aldı. Titreşimi kapattı. Sonra ben boğuk bir sesle ismini söylerken bunu popoma dayadı. “İçine boşaldıktan sonra bunun tekrar oraya gireceğini söylemiştim,” diye fısıldadı ve oyuncağı içime itti. Çoktan tekrar boşalma ihtiyacıyla dolmaya başladığım için inledim. “O meni ait olduğu yerde kalacak ve karavanına döndüğümüzde seni yine becereceğim. Ama bu arada...” Beni diğer tarafa çevirdi, sırtımı tezgâha yasladı ve bacaklarımı iki yana açtı. “... vajinanı biraz daha tatlandıracağım.”

Heyecan içinde bir parça pamuk şeker koparıp diline koydu. Klitorisimin önüne çömeldi. Dilini ağır ağır şişmiş sinir yumağımın üstünde gezdirirken gözlerini benden hiç ayırmadı.

Elimi bacağımın üst kısmında duran elinin üstüne koydum. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim ve Fionn elimi sıkı sıkı tuttu. İşte, gözlerini benden ayırmadığı, damarlarımda yeni bir haz dalgasının birikmeye başladı anda, söz konusu Fionn Kane olduğunda her kuralı çiğneyeceğimi biliyordum.

Kendimi ilk kez o da günün birinde benim gibi hissedecek mi diye düşünürken buldum.

PENÇELER

Fionn

BİR SENE SONRA

Bu akşam için bol şans doktor! Yüzüne bir şey olmasın. Güzel bir yüz ve üstüne oturmayı seviyorum ;)

HAHA teşekkürler! Elimden geleni yapacağım. Yüzüme bir şey olsa bile üstüne oturabilirsin. Söz.

Yarını dört gözle bekliyorum.

Ben de! Akşam yedide çalışmam gerek. Uçağın rötar yaparsa, kendin içeri girersin.

Telefonumu çantama attım ve gömleğimi çekip çıkardıktan sonra ikisini de bir dolaba koydum. Kalabalığın arasından geçip ringe doğru giderken yapmak üzere olduğum şeyi düşünmem gerekiyordu. İplerin arasından ringe adım atarken tanıtımları ve kuralları dinlemem gerekiyordu. Rakibime odaklanmam gerekiyordu. Ama bunları yapmıyordum. Rod düşünüyordum.

Aramıza mesafe koymaya çalışmıştım. Ama asla işe yaramıyordu. Bizi her zaman bir araya getiren bir neden vardı. Rowan ve Sloane'un nikahı gibi... Kendime biraz geri çekilmem gerektiğini ve nefes alacak alanı vermem gerektiğini söylemeye çalıştım. Sonra ne oldu? Leytonstone Hanı'nın tuvaletinde seks yaptık. Sadece Rowan ve Sloane'un sürpriz nikahı için mekâna bir şeyler götürmüştük ve oraya varalı daha on dakika ancak olmuştu ki onun meme ucunu emiyordum ve aletim içindeydi. Nikah ânından hiç söz etmiyorum. Rose nedime elbisesiyle o kadar güzeldi, gülümsemesi arkadaşları için mutlulukla öylesine ıslıl ısıldı ki o gece barın personel odasında son yemeğimmiş gibi onu bir güzel emdim. Birkaç hafta önce Lachlan ve Lark'ın plansız nikahı için şahsen mahkemede olsaydık, orada da bunu yapmanın bir yolunu bulurdum. Ama mesele sadece seks değildi. Açıkçası bu, sadece bir bonustu. Her boş dakikamı Rose'la geçirmek istiyordum. Komikti. Çok zekiydi. Sağı solu belli olmuyordu. Her parçasını çok seviyormuş ve bunu göstermekten korkmuyormuş gibi hayatını kocaman, açık bir kalple yaşıyordu. Korkunun kaosundan o müthiş, göz kamaştırıcı ışığına kadar her şeyini kabulleniyordu. Ona kimseye olmadığım kadar hayrandım çünkü o şekilde yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Bana da kendimi ve hayatı onun gibi kabullenebileceğimi düşündürüyordu. Kendimle ilgili olarak gizlediğim şeyleri, sırlarımı ve karanlık dürtülerimi hissediyormuş gibiydi. Dahası, korkusuzdu.

Kendi korkularım da hafiflemeye, bunların yerini istesem bile üstümden atamadığım bir ihtiyaç almaya başlamıştı. Rose'la birlikte olma ihtiyacı. O anda yaşadığımızdan daha fazlasını yaşamaya dair bir ihtiyaç. Hücrelerimi teker teker, saniye saniye ele geçiriyordu.

Onu yeteri kadar göremiyordum. Yanında olmadığım zamanlar işkenceden farksızdı. Evimde olmasını, orayı bir yuvaya çevirmesini özliyordum. O kadar çok özliyordum ki nadiren ziyarete gelebileceği zamanlar için bitkileriyle ilgilieniyordum ama sirk sezonunun sonuna yaklaştığı için son birkaç ayı Boston'da geçirmeye karar vermişti. Bu konu açıldığında, kesin bir şey söylemiyordu. "Bir süre Boston'da kalmayı düşünüyorum; bakalım dedikleri kadar var mıymış. Lark ve Lachlan'ın nikahına gidemediğim için kendimi kötü hissediyorum ve biraz dinlenebilirim," demişti bu konuyu ilk kez bir FaceTime konuşmasında dile getirdiğinde. "Barbara, Cheryl ve kanişlerle çok mutlu. Ben kendime bir yer bulana kadar ikizler motosikletlerimi ödünç alabilirler. Baz'ın da biraz özgürlüğe ihtiyacı var. Artık ehliyeti olduğu için Dorothy'yi ona emanet edebilirim. Anlarsın ya, annesi biraz kafasını dinlesin diye ona iyilik yapmış olacağım," demişti bir sonraki hafta. "Hem Lachlan evinin boş olduğunu söyledi. Birisi evle ilgilense iyi olabilir, değil mi?"

"Evet, tabii," dedim onun gibi kayıtsızca konuşmaya çalışarak. "Mantıklı doğrusu."

"Şimdilik Saugus'daki bir organizasyon şirketinde bir iş buldum. Sadece José'nin bulduğu geçici bir iş. Ama Rowan, Saugus Frightfair işi sona erdikten sonra 3 in Coach'ta çalışabileceğimi söyledi. Restoran çok iyi iş yapıyor. Bu işi öğrenmek istersem, ona çok yardımcı olabileceğimi söyledi. Bir sirk kumpanyasını idare edebiliyorsam, onun restoranı idare etmesine de yardımcı olabilirim, değil mi? Yeni bir şey denemek eğlenceli olabilir..."

Fazla heyecanlandığımı sanmasın diye ona cesaret veren ama basmakalıp bir yanıt verdim. İstedğim son şey onu korkutmaktı. Ama gerçekte mi? *Sevinçten havalara uçtum.* O günden beri de bu konu aklımdan çıkmadı. İşteyken de

çıkılmıyordu. Evde karanlıkta uzanırken, farklı bir geleceğin nasıl olabileceğini hayal etmeye cesaret ederken de çıkılmıyordu.

O anda bile aklımda bu vardı.

Yumruğum Nate'in yanağına isabet etti. Başı yana savruldu. Ağzından tükürükler saçıldı ama ayakta kalmayı başardı. En azından kaburgalarına bir yumruk atabileceğim kadar.

Kalabalık çılgına döndü. Damarlarım alev alevdi, terle kaplı derimin altında bir alev topu ilerliyormuş gibi hissettim.

Bir sağ kroşeyle devam ettim. Tanrım, inanılmaz tatmin edici bir şeydi bu. Rose izlerken ona dikiş attığım zamanı hatırladım. Nate ona *dükkâna gel* zırvalıklarını ederken, kasti olarak beni sinirlendirmeye çalışmıştı. Bir yumruk daha attım. Bir tane daha. Beni tahtımdan etme şansı için Katil Kane'le dövüşmek isteyenler listesine ismini yazdığında, rekorumu korumak için kabul etmiştim.

Yorulmaya başlamıştı. Yumrukları güç kaybetmişti. Adımları ağırlaşmıştı. Bir sol yumruk atacakmışım gibi yapıp onu yanılttım. Arkasından bütün gücümü sert bir sağ kroşeye verdim.

Yumruğum çenesinin üstüne indi. Başı geriye gitti. Sonra baygın hâlde mindere yığıldı.

Müthiş bir histi.

Kalabalık iyiden iyiye çıldırdı.

Tom geri sayıma başladı. Nate başını iki yana salladı. Bacakları lekeli, yumuşak zeminde kaydı. Ama ayağa kalamadı.

Ellerimi bir zafer hareketiyle havaya kaldırdım, büyük olasılıkla ağızlığımın kenarında beliren biraz fazla vahşi bir gülümsemeyle ringde bir tur attım. Sonra her dövüşte giderek daha da canlanan o karanlıktan sıyrılmayı başardım ve ayaklarımın dibinde yatan adamla ilgilendim.

Kendisine geldiğinde özür diledim ama bunu pek de içten bir tavırla yapmadım.

“Bir başka kusursuz dövüş oldu,” dedi Tom sırtıma bir şaplak atarak. Bu arada Nate’in arkadaşları onun ringden taşınmasına yardımcı oldular.

Ellerimdeki sargıları çözdüm ve adrenalin yavaş yavaş azalmaya başladığı için parmak eklemlerimde biriktiğini hissettiğim acıyı test ettim. “Teşekkürler.”

“Önümüzdeki ay devam mı?” Başımı salladığımda, Tom sırtıttı ve kaşımın üstünde açıldığını fark etmediğim yara için bana temiz bir havlu uzattı. “O yarığa baktırsan iyi olur, Dr. Kane. Birkaç dikiş gerekebilir. Paranı yarın iş yerimden alabilirsin.”

Havluyu kanayan yüzüme tutarak iplerin arasından ringden indim. Dolaptan çantamı aldım ve ara ara beni kutlamak için sırtıma vuran ve ismimi söyleyen insanlara başımı sallayarak kalabalığın arasından geçtim. Ama ilgi odağı olmak için orada değildim. Para için de değildim.

Canavarımı serbest bırakmak için oradaydım. O canavarın istediği tek bir şey vardı.

Pençeleriyle kazıya kazıya Rose’a daha yakın olmak.

Onu yakında göreceğimi düşününce bile nabzım hızlandı. Ama tuvalete gidip sidik ve bira gibi kokan ufak, pespaye alandaki iki musluk haznesinden birinin başına geçtiğimimde, bu hissi üstümden atmaya çalıştım. Bu adımlar benim için mekanikti. Ellerini yıka. Eldivenlerini tak. Yarayı temizle. İpliği iğneye geçir ve aynaya dön. İlk dikişi atmaya başladım, kıvrık iğneyi derime batırırken aynaya biraz yaklaştım.

“Muhteşem bir dövüştü, Dr. Kane,” dedi birisi arkamdan.

İçimdeki canavar kaburgalarımı tırmıkladı.

“Bay Cranwell.” Geriye çekilip ipliği gerdim. Aynada göz göze geldik. Cranwell’in artık Omaha’da yapıldığını bildiğim

bir oküler implantın üstünde protez bir gözü vardı. Sağlam gözünden hemen hemen hiç farklı değildi. “İyi gözüküyorsunuz. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Sizden daha iyi,” dedi. Bakışları kaşımın üstündeki yarığa kaydı.

Hımm diye mırıldanıp iğneyi tekrar batırdım. Ani acı içimdeki karanlığa hoş gelen bir zevk verdi. Dikkatimi olması gereken yerde tuttum, Matt Cranwell’in boynunu kırmamak için kendime odaklandım.

Cranwell yanımdaki musluk haznesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni izlemeye başladı. “Evet. Bizim şık kasaba doktorunun sadece yaraları iyileştirmedini, yara açtığını da duydum. Gelip kendi gözlerimle göreyim dedim. Güzel bir şovdu.”

Teşekkür amacıyla başımı salladım.

“Sizce küçük kız arkadaşınız onu öldürürken Eric Donovan direnmeye çalışmış mıdır?”

Gözlerim aynada ona çevrildi. Nabzımın kulaklarımda atıldığını duyumsadım. Boğazından omurgasını söküp çıkarmaya dair şiddetli bir istek hissettim. Beni durduran tek şey şans oldu. İçeri bir başka adam girdi ama benim, öfkemi güçlkle zapt eder hâlde, Cranwell’in bir yumrukla o çirkin yüzünden silmek istediğim salak bir gülümsemeyle aynaya baktığımı fark etmedi.

“Neden söz ettiğinize dair en ufak bir fikrim yok,” dedim adam bölmelerden birine girdiğinde.

Cranwell’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Ha, doğru. Kız arkadaşınız değildi, değil mi? En azından olmadığını duydum. Sizin için daha iyi olabilir. Kusursuz imajınızın Rose Evans gibi birisi tarafından yerle bir edilmesini istemezsiniz.”

Her yanıma buz gibi bir his yayıldı. “Diğer konuda en ufak bir fikrim yok demek istemiştım. Kasabadaki herkes gibi, siz

de Donovan'ın bulunmadığını biliyorsunuz. Sadece kamyoneti ni buldular. Bana bundan söz etmek için hiçbir nedeniniz yok.”

“Tabii, tabii. Benim hatam.” Başını yana eğdi. Gözlerini kıstı. “Ama bundan emin misiniz? Ne de olsa, birkaç ay evinizde kaldı. Bu arada hiç... garip bir şeye şahit olmadınız mı?”

“Beni sorgulamaya çalışıyorsanız...” Dikkatimi tekrar aynaya verdim, bir sonraki dikişe başladım ve elimin titremesine ramak kalmasına neden olan öfkeyi dizginlemeye çalıştım. “... çok amatörce olduğunu söylemem gerek. Hiç profesyonelce değil. Ama şerif ofisinden nasıl ayrıldığınızı düşünecek olursak, gayet mantıklı.”

Cranwell hafifçe güldü, çenesindeki grileşmeye başlamış olan kirli sakalını kaşdı. “Sizi sorguya çekmiyorum, Dr. Kane. Sadece basit bir soru soruyorum. Çünkü benim bakış açımdan Donovan'ın son görülmesinden birkaç dakika önce Shiretown'da olması garip. Rose Evans gibi ufak tefek bir kadın kocaman bir bıçak mı satın almış? Ama... Ben bu işlerden ne anlarım ki?”

Ona buz gibi bir bakış fırlatıp iğneyi kaşıma batırdım ve sıkı bir dikiş daha attım. “Bay Cranwell, neden söz ettiğinizi *bilmediğimi* tekrarlayayım. Sizin de bildiğinizi sanmıyorum. Eric Donovan *kayıp*. Herhangi bir yerde olabilir. Basıp Meksika'ya bile gitmiş olabilir. İma ettiğiniz bu suçlamalar çok tehlikeli.”

Cranwell kendi bölgesindeki rakibini alt etmeye hazır, avcı bir hayvan gibi sııttı. Yıpranmış yüzündeki her kırıışıklığın, kaslarıyla kemiklerinin her kıpırtısının arkasında bir tehdit vardı.

“Bunu bana onun boyutlarında birisinin yaptığını biliyor muydunuz?” dedi gözünü işaret ederek. “Bir kadın. Bana vurdu ve gözümü yaraladı. Durup dururken. Kesinlikle hiçbir neden olmadan evime geldi.”

“Bana öyle geliyor ki bunu kimin yaptığını bilmiyorsunuz. Birisi neden durup dururken sizi yaralasın ki? Ne de olsa, birisine bu tür bir şey yapmadınız... değil mi?” Dikişe bir düğüm daha attım, diğerine başlamadan kaşıma bulaşan kanları sildim. “Bu arada, Lucy’nin Minnesota’ya, ailesinin yanına gittiğini, çocukları da götürdüğünü duydum. Evliliğiniz sona erdiği için çok üzüldüm. Buna neyin neden olduğunu merak ediyorum.”

Cranwell’in yüzünde anlık bir öfke ifadesi belirdi. Ama spor salonundan birkaç kişi tuvalete girip bana selam verince bir şey yapamadı. “En ufak bir fikrim yok,” dedi en sonunda.

“Eminim. Şimdi, müsaade ederseniz bir işim var. Ha, Bay Cranwell...” Onu tepeden tırnağa süzdüm. “Ne yazık ki artık doktorunuz olamayacağım. Umarım anlayışla karşılırsınız.” Son bir dik bakış fırlatıp aynadaki aksime odaklanarak yanımdaki adamı boğazlamamak için irademi son kırıntısına kadar zorladım.

“İkimiz için de en iyisi bu olabilir,” dedi. Tam iğneyi derime batırdığımda, omzumu sıktı. İğne derimin altında kaydı. “İyi akşamlar dilerim, Dr. Kane.”

Matt tuvaletten çıkarken ona bakmadım. Dikiş atmaya bittirdiğimde, alnımdan üst göz kapağımın şiş derisine kadar inen, on dikişten oluşan bir çizgi vardı. İşimi bitirip malzemeleri topladım, eldivenleri, sargı bezini ve kan bulaşmış olan havluyu çöpe attım. Üstüme bir gömlek ve kapüşonlu bir sweatshirt geçirdim. Yüzüme biraz su çarptım. Sonra musluk haznesinin kenarlarını sıkıca tutum. Üstü çizik ve lekelerle kaplı olan eski aynaya yaklaştım. Artık aynadan bana bakan adamı tanımıyordum. Belki bu durum biraz hoşuma gitmişti.

Kimseyle vedalaşmadan oradan ayrıldım, eve gittim ve doğruca duşa girdim. İçimde bir acı, öfke ve kaygı girdabı dönüp durduğu hâlde, hâlâ Rose’u düşünüyordum.

Gözlerimi yumduğumda yüzünü, aralık duran dudaklarını, yüzüme kilitlenmiş olan yarı açık gözlerini görebiliyordum. İnlemelerini duyabiliyordum. Sırtıma dokunduğunu, omuzlarımı okşadığını hissedebiliyordum. Sertleşen aletimi sıkıca tuttum ve daracık kutusuna girdiğimi hayal ettim. Haz dolu inlemeleri zihnime akın etti, aletimi okşarken aynı yerde yükselip alçaldı. Her ayrıntı çok netti. Avuçlarımın altındaki bedeni. Diri meme uçları. Teninin kızarıklığı. Elimde değildi. Fantezimde ona yaklaştım. Dudaklarımı dudaklarına dayayana ve artık kaç kere hayalini kurduğumu bilemediğim bir şekilde onu öpene kadar yaklaşmaya devam ettim. Beni çileden çıkaran şey o an oldu. Çiğnenmemesi gereken o kuralı çiğnediğimi hayal edince hayalarım gerildi, aletim harekete geçti ve karoların üstüne boşaldım. Beni yerle bir eden şey öpüşme hayaliydi. Kavurucu suyun altında güçlkle ayakta durabildiğim için duşakabinin duvarına yaslandım. Rose'un bir kısmını istemiyordum. *Tamamını* istiyordum. Kendimi nihayet eksiksiz hissedene dek, aramızdaki bu sınırları yok etmek istiyordum.

Zonklayan alnımı duvarın soğuk karolarına yasladım ve su soğuyana kadar orada kaldım.

Huzursuz bir uykuya daldım. Cranwell yüzünden fazla öfkeliydim ve derin bir uykuya dalamayacak kadar yolculuk heyecanına kapılmışım. Uyandığımda zaman geçmek bilmedi. Uçak havada fazla ağır uçtu. Kiralık araba şirketindeki kuyruk fazla uzundu. Şehrin sokaklarında gerektiği kadar hızlı yürüyemiyordum. Lachlan'ın artık Lark'ın evinde kaldığı için Rose'a kalabileceğini söylediği dairesinin bulunduğu South End'e giderken arka sokaklarla ara yollardan dolanıp alternatif bir rota izledim. Ama elbette yine de trafiğe takıldım çünkü Boston'da iş çıkış saati yoğunlu. Rose işe gitmeden onu kaçıracağımdan o kadar korkuyordum ki arabayı üç

blok öteye park ettim. Neyse ki yanımda sadece bir sırt çantası olduğu için onu omzuma attığım gibi kalan yolu koşarak aştım.

Beşinci kata çıktığımda, alnım ter içinde kalmıştı ve kaşımın üstündeki yara kalbimin her atışıyla birlikte sızlıyordu.

“Rose,” dedim kapıyı tıklatarak. “Hey, Rose.”

“*Geliyorum,*” diye seslendi kapının diğer tarafından. Sesindeki heyecanı, parke zeminde neşeyle adım attığını duyabiliyordum. Kilitler döndü ve bir klik sesiyle açıldı. Rose kapıyı ardına kadar açtı.

“*Yüce Tanrım,*” dedik bir ağızdan.

Gözleri alnımdaki dikişlerle elmacık kemiğimin ve kaşımın üstündeki çürüğe kilitlendi.

Benimkilerse dehşet içindeki yüzüne ve inanılmaz derecede seksi vücuduna kilitlendi. Bir insanda gördüğüm en garip tezat bu olmalıydı.

Üstünde siyah renkli dantelli bir sutyen külot takım vardı ve bedeni bir yumuşaklık ve güç senfonisini gibiydi. Dantel çamaşırlar kalçalarının kıvrımlarını ve memelerinin kavislerini izliyordu, siyah saten askıları aldığı her nefeste inip kalkan göğsünün üstünde parılıyordu. Bakışlarım iç çamaşırı takımının tek bir ayrıntısını bile kaçırmadı, teninin her santimi sonsuza dek hafızama kazındı.

Sonra yüzüne baktım.

Rose bana sivri, sararmış, dehşet verici dişlerini göstererek sırıttı. Ağzında birbirinin üstüne binmiş bir sürü diş vardı. Dudakları, gözleri ve burnunun ucu siyaha boyanmıştı ama yüzünün geri kalanı bembeyazdı. Doğal kaşlarını kalın bir makyaj tabakasıyla örtmüş, alnının ortasına iki siyah kavisli çizgi çekerek yeni kaşlar yapmıştı. Başını iki yana sallayınca siyah-beyaz soyтары şapkasının iki tarafına dikilmiş olan üç ufak zil çınladı.

“*Terrifier* filmindeki Palyaço Art’a benzemeye çalıştım ama *Renfield*’deki Dracula gibi, biraz daha şirin bir görünüm vermeye çalıştım. Beğendin mi?” dedi. Konuşması o sahte dişler yüzünden biraz garip çıkıyordu. Ağır ağır kendi etrafında dönüp arka tarafı poposunun ortasında gözden kaybolan, ön tarafında üçgen biçimli ufak bir kumaş parçası olan tanga-sını gösterdi. En azından Rose tekrar bana dönünceye kadar aletimin fermuarımı zorladığını hissettim.

“Büyük bir ikilem yaşıyorum. Seni becermeyi çok istiyorum ama canımdan da endişe ediyorum. Bir kâbusla karışık ıslak bir rüya gibi.”

“Açıkçası, hayatımda duyduğum en romantik şey bu. Ama bunu söylememen gerekirdi. Kurallar falan, değil mi?”

“Doğru,” dedim ama o anki durumumuzu bu kadar kayıtsızca hatırlatmasına hissettiğim hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım. Rose bana hızlıca sarıldı ve içeri girebilmem için geriye gitti. “Kurallar falan. Evet.”

“Gelsene. Bana dövüşü ve yeni seksi yaranı anlat. Bu arada, yaranı temizlemen gerekirse diye misafir odana ispirto ve gazlı bez koydum.”

Lanet olsun. Arka arkaya iki darbe almıştım. Ringe geri dönmüş ve bu sefer Nate yerine Rose tarafından yumruk yağmuruna tutulmuşum gibi hissettim.

Dürüst olmam gerekirse, Rose beni yenebilirdi. Azılı bir rakipti. “Teşekkürler,” dedim sırt çantamı omzumdan indirirken. Çantayı koltuğun yanına bıraktım ve mutfığa doğru giderken takma dişlerini çıkararak Rose’un peşine takıldım. Bir sandalyenin arkasında asılı duran bir sabahlığı alıp giydiğinde, içime hafif bir hayal kırıklığı çöktü. “Çok düşüncelisin.”

“Rica ederim. Eee, dikişleri anlat,” dedi. Dolaptan bir bira alıp bana uzattı. Başımı salladığımda, birayı oturduğum adacığın karşısında bana itti ve kendisine bir şişe su açtı.

“Dikişler, evet. Nate’le dövüştüm. Birkaç iyi yumruk attı sanırım ama ikinci rauntta onu nakavt ettim.”

Rose dudaklarını sarkıtınca garip makyajı yüzünden daha da üzgün gözüktü. “Zavallı Nate.”

“Nate gayet iyi,” dedim gözlerimi devirerek. Rose’a baktığımda, Nate’i kışkandığımı anlamış gibi sıırttı. “Ama Matt Cranwell’e rastladım.”

Kalm makyaj tabakasına rağmen yüzünde beliren korku ifadesini görebiliyordum. “Cranwell mi? Ne yaptı?”

“Tabii ki salak gibi davrandı. O konuda endişelenmeye gerek yok. Elinde bir kanıt yok.”

“Son zamanlarda Eric’le ilgili bir gelişme olmadı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Zaman zaman Humboldt Gölü’nden konu açıldığında ismi geçiyor. Nedense insanlar buna kafayı takmışlar. Aramanın fazla erken sonlandırıldığını düşünüyorlar.”

Rose nefesini uzun uzun dışarı verip başını salladı. Yarım yamalak gülümsüyordu ama yine de bunu görünce rahatladım. “Ya Naomi?”

“Aslında Naomi gayet iyi. Yeni bir erkek arkadaşı var. Birlikte çalıştığı erkek hemşirelerden biri. Çok mutlu gözüküyor.” Bu sefer Rose’un gülümsemesi içtendi. Mutlulukla bana bakıyordu. Gerçek dişleri gözükse bile, çok huzursuz ediciydi. “Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedim parmağımla yüzüne doğru bir daire çizerek.

“Eh, sana düşünmen için biraz zaman vereyim. Frightfair’e gitmem gerek. Geç kalıyorum.” Rose adacığın yanından do-landı ve elini göğsüme dayayıp bana arkadan sarıldı. Bileğini tuttum. Nabızı parmak uçlarımin altında düzenli bir ritimde atıyordu. Elini dudaklarıma götürmemek için kendimi zor tuttum. “O gerzek Cranwell’e ağzının payını verdiği için teşekkürler. Zaman zaman karşına çıkması berbat bir şey olmalı.”

İşin aslı, ben de giderek Boston'a geri dönme fikrine sıcak bakmaya başlamıştım. Cranwell'den uzaklaşmak hiç de fena olmazdı. Ama kendi şehrim geri dönme konusunun onunla çok ilgisi vardı çünkü tamamıyla Rose'la ilgiliydi. Rose gerçekten de orada kalacaksa, benim dönmeyi düşünmem için de doğru zamandı. Açıkçası, orada olmamın giderek başa çıkmaya kendimi daha hazır hissettiğim esas nedeni oydu. Onun da kurallarımızı bir kenara atmaya hazır olup olmadığını görmeliydim. Aramızdaki şeye ciddi bir şans verdiğimiz takdirde neler olacağını görmeliydim. Orada olmam, Rose'un elini her zaman orada olması gerekiyormuş gibi göğsüme koyması... Bunlar benim için her şeyi açıklığa kavuşturuyordu.

"Sorun değil," dedim en sonunda. Hâlâ bana hafifçe sarılmasının etkisi altındaydım.

"İstersen seni arabayla oraya bırakabilirim."

"Yok, ben giderim. Daha yeni uçaktan indin." Hafifçe göğsüme vurdu, elini çekmeden önce son bir kere bana dokundu ve yatak odalarına uzanan koridora doğru yürümeye başladı. Avucunun altında kalbimin nasıl çılgın gibi attığım fark etmiş midir, diye merak ettim. Doğru zaman olmadığını biliyordum ama sorularımı az önce durduğu boşluğa sıralamak için can atıyordum. Sözcükler *hemen oradaydı*, dilimin ucunda hazır duruyordu.

Rose kostümünün geri kalanını da giydi ve birkaç dakika sonra ikisi de üstüne bol gelen ve ona daha da garip bir görünüm veren siyah-beyaz bir pantolon ve gömlekle geri geldi. Tarot destesini ve selenit taşını bir cebine, ürkünç takma dişleri diğer cebine koydu ve bana sırtıttı. "Uber gelmek üzere," dedi telefonunu kaldırıp. "Sonra görüşürüz."

"Tamam, belki çıkışta seni alabilirim. Bir şey konuşmak istiyorum. Belki eve dönerken arabada konuşabiliriz."

Rose'un beyaza boyadığı kaşları kalktı. "Tabii... her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda." Ona bir adım yaklaşıp yanağına minik bir öpücük kondurdum. "İşin bitmeden yarım saat önce bana haber ver. Gelip seni alırım. Ayrıca çok fazla insanın altına yapmasına neden olma. Temizlik işi zorlaşır."

Rose bana göz kırptı. "Eğlenmemi istediğini sanıyordum."

"Ortalığı kararında karıştır."

"Çok sıkıcı."

Rose son bir kez gülümsedikten sonra, Uber'ı yakalamak üzere çıktı ve beni sessiz dairede tek başıma bıraktı. Odanın ortasında durdum, Rose fikrini değiştirip geri dönebilirmiş, her an kapıdan içeri girebilirmiş gibi kapıyı izledim.

Orada ne kadar süre durduğumdan emin değildim. Her şeyi net bir şekilde görmem için aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Ama nihayet artık ışık illüzyonunu umursamadığımı fark ettim. Benim Rose'um karanlıkta açan bir çiçektir. Yapmak istediğim tek şey, onun yanında büyüme.

PERİLİ EV

Rose

Senenin en sevdiğim zamanıydı. Silveria Sirki olmayabilirdi ama bir bakıma daha iyiydi.

Yepyeni bir gece eğlence parkı. Efsanevi bir perili ev. Tarot okumalarım için şahane bir çadır.

Saugus Frightfair.

Kusursuz bir ekim gecesi.

Çadırım gerçekten de çok havalıydı. Eğlence parkına gelenler korkunç bir palyaçonun tarot falına bakması için içeri girdiğinde, elimin altında onları korkutmak için kullanabileceğim bir sürü şey vardı. Kucağımda gizli bir uzaktan kumanda ve yerde ayaklarımla basabileceğim düğmeler bulunuyordu. Işıkları kapatabiliyor, bir duman makinesini çalıştırabiliyor, tavandan oyuncak bebek kafalarının düşmesini, gizli hoparlörlerden çığlık sesleri gelmesini ya da odanın yan tarafındaki bir dolaptan bir hayalet mankeninin fırlamasını sağlayabiliyordum. Bazen diğer çalışanlar da masum müşterileri korkutmak için gizlice içeri giriyordu. İnsanlar bunlara bayılıyordu. Özellikle de fala daldıklarında ve onları korkutacak olan bir sonraki şeyi unuttuklarında. O gece kartlarım mükemmeldi. Eski sevgililerle, aşkla, sırlarla, hırsla, umutla, sevgiyle ve kayıpla ilgili okumalar yapıyordum.

Gecenin sonlarına doğru işler azaldı. Etrafta hâlâ bir sürü insan dolanıyordu ama artık çadırıma gelen ziyaretçilerin arasında uzun uzun bekliyordum. İki genç kız için yaptığım okumayı bitirdim ve onlar çadırdan çıktıktan sonra, ürkünç dişleri çıkarıp girişteki neon tabelayı kapatma vakti geldi diye düşündüm. Tabelayı kapattım, girişteki perdeyi çektim. El telsizimle eğlence parkı müdürü Wendy'ye işimin bittiğini söyledim, telsizi cebime koyup telefonumu çıkardım ve Fionn'a bir mesaj yolladım.

Selam :) Bu geceki işim bitti. Hâlâ beni almak istiyor musun? Yattıysan sorun değil!

Tabii ki alırım. Eğlence parkını gezmek için erken gelmeyi düşündüm. Umarım bir sakıncası yoktur! Şu anda arabayı park ediyorum.

Harika.

Gülümseyerek ve mutlu mutlu iç çekerek yerime oturdum ve destemi arındırıp karıştırdım. Son zamanlarda o kadar koşturmuştum ki kendim için kart açamamıştım. Belki de nedeni bu değildi. Etrafımdaki ve içimdeki karmaşayı yorumlamak için çok çaba sarf etmemek hoşuma gitmişti.

Ama o akşamki okumalarım öylesine tutarlı olmuş, karşımda oturan neredeyse her kişiyle o kadar güzel bir bağ kurmuştun ki kartlarımı elime alıp geleceği düşünmemem imkânsızdı. Özellikle de Fionn geldiği için imkânsızdı ama kartlar bana bilmek istemediğim bir şey söylerse diye ilişkimiz için sık sık kart açmamaya çalışıyordum. Yaşadığımız şeyden mutluydum ama daha fazlasını istiyordum. Umdu-

ğumdan farklı bir yere doğru yön almaya mahkûmsak da nasıl sonlanacağından endişelenmek yerine elimizdeki keyfini çıkarmayı yeğlerdim. Dolayısıyla doğrudan aşk hayatımla ilgili sorular sormak yerine, desteyi karıştırırken daha basit bir okuma için en sevdiğim sorulardan birini sordum.

“Kendimi hayatımda gerçekleşecek olaylara nasıl hazırlayabilirim?”

İlk kartı çektim.

Kılıç Şövalyesi.

Biraz daha dik oturdum. Kendim için nadiren çektiğim bir karttı ve çektiğimde genellikle hızlı hareket etmem gerektiği anlamına gelirdi. Ama bir yandan da yıkıcı bir kişi ya da bir şey anlamına gelirdi. Ezip geçen birisi.

İkinci kartı çektim.

Ölüm.

Birden kanım donmuş, uzuvlarımdan çekilmiş, tenimi buz gibi, saçlarımı diken diken bir hâlde bırakmış gibi hissettim. Diğer kartlar gibi, Ölüm de farklı anlamlara gelirdi. Dönüşüm. Sonlar. Gelişme ihtiyacı. Ama Kılıç Şövalyesi’nden sonra?

Son kartı çektim.

Kılıç Dörtlüsü.

Durgunluk. Duraksama. *Yas*. Toparlanma süresi.

“Ne yüzünden toparlanma?” diye sordum. Ama artık yanıtları duymak istediğimden emin değildim.

Karşımdaki üç karta baktım. Sırtımın ürperdiğini hissettim. Kartlara baktıkça keşke değişseler ya da karmaşa ve yıkımdan başka bir anlam görebilseydim diye düşündüm. Ama ne kadar farklı yorum yapmaya çalışsam da etrafıma bir dehşet hissinin çöktüğünü hissettim.

Kartları telaşla desteye koydum, selenit taşımla birlikte deri keseye yerleştirdim ve cebime soktum. Beni

yatıştırmayan uzun bir iç çektikten sonra, sandalyemde geriye yaslanıp gözlerimi kapattım. Çadırın dışından gelen gülüşme ve müzik sesleriyle, çörek ve patlamış mısır kokularıyla rahatlamaya çalıştım. Kollarımı etrafıma dolayıp Fionn'un bana sarıldığını hayal ettim, beni nasıl ısıttığını ve bu çılgın dünyada gerçek beni gördüğü hâlde sırtını dönüp gitmeyen birinin olduğunu bilmenin sükûnetini hissettim. Artık istediğim tek şey buydu. Gönül rahatlığı ve huzur.

"Eve gitme vakti geldi," diye fısıldadım kendi kendime.

"Çok yazık. Bana geleceğimde beni bekleyen o güzel şeyleri anlatabileceğini umuyordum."

Gözlerim aniden açıldı ve çadırımın girişinde dikilmiş olan adama odaklandı.

Beyaza boyanmış olan yüzü sarı dişleriyle tezat oluştuyordu ve dudakları meşum bir gülümsemeyle gerilmişti. Siyah yüz boyasıyla etrafını birer elmas biçiminde boyadığı gözlerini bana dikmişti. Burnunun ucunda kırmızı bir top, dazlak başındaysa kıvrıkcık bir peruk vardı.

Oturduğum yerde kaskatı kesildim.

"Ne de olsa, sırf seni *görmek* için bütün gece araba yolculuğu yaptım. Anladın mı?" Matthew Cranwell gözünde olduğunu tahmin ettiğim protezi kaplayan cam gözü işaret etti. Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Yeni görünümüm hoşuna gitti mi? Burun süper oldu bence."

"Haklısın. Seninle ilk kez karşılaştığımda olduğu kadar bir palyaço gibi gözüküyorsun," dedim. Ayağımı çaktırmadan masa örtüsünün gizlediği yerdeki düğmeye doğru götürdüm. "Karının nihayet o çirkin yüzünü geride bıraktığını duydum. Çocukları da almış. İyi yapmış."

Yüzünde bir öfke ifadesi belirip kayboldu ama bunu nahoş bir gülümsemeyle gizlemeye çalıştı. "Benim için de iyi oldu. Birkaç kilo verdim. İçkiyi de bıraktım sayılır. Kendime yeni

bir amaç edindim. Avlanma hevesim geri geldi.” Elini arkasına götürdü, dairemde komodinde kınının içinde bıraktığım bıçak kadar uzun bir bıçak çıkardı. “Seninle ilgili çok ilginç ayrıntılar öğrendim.”

Masama doğru bir adım attı.

“Serçe,” diye fısıldadı öfkeyle.

Aklımdan bin bir türlü düşünce geçmeye başladı. Bunun nereden biliyordu? *Ne kadarını* biliyordu? Birisi mi söylemişti? O kime söylemişti? Okun hedefi vurduğunu bilerek sırttı. Korku ifadesini yüzümden ne kadar atmaya çalışsam da beceremedim. Bunu fark etti. Çok da *hoşuna* gitti.

“Evet,” dedi masaya doğru bir adım daha atarak. “Eskiden Lincoln İlçesi Şerif Ofisi’nde bir polis olduğumu biliyor muydun? Orada on sene çalıştım.”

Sesimi çıkarmadım.

“Artık bir çiftçi olabilirim. Ama orada edindiğim beceriler... O eğitim... Bunlar kaybedilen beceriler değil. Ufak sirkinin konakladığı her yeri izlemeye başladım. Vicki Robbins ismi sana bir şey hatırlatıyor mu?” Ben yanıt vermeyince bıçağının ucunu bana çevirdi. “Hatırlatmalı. Kocasını öldürmek için kullandığı ama başaramadığı o zehri nereden bulduğunu asla öğrenemediler. Ne yazık ki kocası onu hemen öldürdü. Onu boğarak öldürmeden önce, belki de bir itiraf almaya çalışmalıydı. Ama sen de ben de zehri ona Serçe’nin verdiğini biliyoruz.”

“Bir kadın neden kocasını öldürmeye çalışır?” diye parladım. Parmaklarım hissizleşene dek sandalyemin kenarını sıktım. “Bir fikrin var mı?”

Matt kıkırdadı, çadırımı kötücül bir hisle dolduran pis, meşum bir ses çıkardı. “Araştırma yaptıkça, geçtiğin ufak kasabalarda bir dizi beklenmedik ölüm olayı gerçekleştiğini öğrenmeye başladım. Her sezon en azından bir, iki erkek. Kaç

cinayetten sorumlusun, on mu? Yirmi mi? Bir dakika, Eric Donovan'ı da sayarsak, yirmi bir eder, değil mi?"

"Duyduğum kadarıyla onun cesedi bulunamadı. Hâlâ ülkeyi dolaşıyor, gerzeklerin yaptığı şeyleri yapıyor olabilir."

"Bir cinayetin söz konusu olması için illa ki bir ceset bulunması gerekmez," dedi tehditkâr ve küstah bir ifadeyle gülümseyerek. İkimiz de Eric ile benim aramda bir bağlantı kuracak kadar çok şey bildiğini biliyorduk. Ama esas kanımı donduran şey sonraki sözleri oldu. "Dr. Kane. O da biliyor olmalı, değil mi? Ameliyatını o yaptı. Seni evine aldı. Eric'in kız arkadaşıyla aynı yerde çalışıyor. Duyduğuma göre, sana çarpıp yere düşürdü diye dövüş kulübündeki bir boksörü fena benzetmiş. Kliniğe geldiğimde seni gizlediğini biliyorum. Orada olduğunu, ağzımızdan çıkan her sözcüğü duyduğunu biliyorum."

"Dr. Kane'i bu işe karıştırma..."

"İşin aslı, karıştırmaya çalıştım. Dün akşam onunla konuştum. Ama seni korumakta ısrarcı davrandı. Bugün buraya geleceğini biliyorum. Seni görmeye geliyor, değil mi?" Matt kaşlarını oynatıp kırmızı burnunu sıktı. "Tam olarak ne kadarını biliyor? Yoksa durum daha da mı kötü? Sana yardım..."

"Ne istiyorsun? Buraya beni tutuklamak için mi geldiğini sanıyorsun? Beceriksiz sersemin teki olduğun için polis teşkilatından atıldığını biliyorum. Bu yüzden kendini affettirmeye dair salak bir girişimde bulunmaya çalışıyorsan, bir daha düşün. Asla işe yaramayacak."

Başını iki yana salladı. Gülümsemesi yüzüne yayılırken beyaz boyalar çatladı, kıpırdadı ve pul pul oldu. "Bu işi kendim halledebilecekken, seni üniformalı bir gerzeğe teslim edecek bir adama mı benziyorum?"

Deri eldivenleri gıcırdadı. Yumruklarını sıktı. Bıçağı loş ışıktaki parladı. Ben de onun gülümsediği gibi ona karşılık

verirken yüzümdeki makyaj maskesi gerildi. “Direnmeden pes edecek bir kıza mı benziyorum?”

Işık düğmesine bastım ve içerisinin karanlığa gömülmesini sağladım. Matt masama atıldı. Sandalyemi tuttuğum gibi üstüne indirdim. Sandalye ona çarptığında, kol ve ayak bileklerine bir acı yayıldı. Şok ve öfke çığlıklarımız karanlıkta bir armoni gibi yankılandı.

İkinci hamlemi yapıp ona karşılık verdim. Sandalye Matt’in üstünde kırıldı ve elinden bıçağı olduğunu umduğum bir şey fırlayıp dolabın camını kırdı. Elimde sadece sandalyenin oturak kısmı kalmıştı. Matt acı içinde inlediği ve öfkeyle küfürler savurduğu hâlde, pes etmediğini biliyordum.

Elimdeki tek avantajı kullandım; o dar alanı avucumun içi gibi biliyordum. Yere yatıp çadırın arka tarafına doğru sürünürken Matt karanlıkta debelendi, beni ararken çarptığı her şeyi döküp kırdı. Doğrulmadan, sessizce çadırın kanvas duvarını çekiştirdim ve çimlere saplanmış olan kazıklarını gevşettim. Tahta sandalye oturağım bırakmadan çadırdan çıktım, *koşmaya* başladım.

Kontrolsüzce, üstü başı toz toprak ve ot lekesi kaplı bir palyaçonun eğlence parkında koşması ziyaretçilerin sadece şaşkınlık ve neşeyle bağırışmasına neden oldu. Kimse gözlerindeki panik ifadesini fark etmedi. Durup kendi etrafımda dönerek beni öldürmek isteyen adamın nerede olduğunu görmeye çalıştığımı anlamadılar. Kimse kulaklarımda yankılanan kalp atışlarımı duymadı. Zihnimde bir alev gibi yanan, diğer düşünceleri yok eden farkındalığı kimse bilmiyordu.

Matt Cranwell’i öldürmezsem, o beni öldürecek. Fionn’u da haklayacak.

Buna izin veremezdim.

Sağa sola bakındım ama Matt Cranwell’i göremedim. “Neden bu iş hiç yolunda gitmiyor?” dedim yüksek sesle.

Hızla arkama dönüp kalabalığı taradım. Çörek, hamur tatlısı ve burger kokusu serin rüzgârda etrafımda dönüyordu. Ara ara tanıdık gelen bir personel kostümü dışında, maskelerin ve makyajın altında tanıdık bir yüz bulabilmek imkânsızdı. Kalbime ufak bir panik dalgası yayıldı. Belki de Matt her sağduyulu insanın yapacağı gibi kaçmıştı. Belki de polisi çağırmaya gitmişti. Narsizminin, kadın düşmanlığının ve fiziksel şiddet eğiliminin onu baştan çıkaracağından emin olamazdım. Tanrım, ya mantıklı düşünür, bunları polise anlatırsa ne olacaktı? Fionn kesinlikle benimle birlikte bu karmaşanın ortasında kalacaktı. Hayal gücüm kırmızı-mavi ışıklarla, mahkeme salonlarıyla, avukatlarla ve yana kayıp kapanan ve bir daha açılmayan demir parmaklık imgeleriyle kontrolden çıktı.

Ama o anda bunları düşünemezdim. Yapmam gereken bir iş vardı.

“Toparlan, Rose Evans.”

Tam tekrar arkama dönerken gözüme hızla hareket eden bir şey çarptı. Matt’i sosisli büfesinin yanında gördüm. Cam yiyecek dolabının köşesinden etrafa bakıyordu. Derken beni gördü ve ne yazık ki ikinci bir silah buldu. Bir elinde kendi bıçağı, diğer elinde bir sosisli şişi vardı. Doğrulup sosisli büfesinin yanından öne çıktı, bana doğru ürkütücü bir adım daha attı. “Av başladı, seni lanet palyaço,” diye hırladı vahşi bir gülümsemeyle.

Koşmaya başladım.

Matt arkamdan tehditkâr bir şekilde intikam yemini ediyordu. Ellerinde patlamış mısır ve pamuk şeker olan bir grup gencin ve zombi, cadı ve çılgın palyaço gibi giyinmiş personelin arasından geçtim. Kalbim deli gibi atıyordu. Midem altüst olmuş durumdaydı. Ama yine de Matt’i beni bulabileceği ama yine de beni yakalayamayacağı kadar uzak bir mesafede

tutmayı başardım. Bakışlarımı kalabalığın arasında gördüğüm hedefimden ayırmadım.

Perili ev.

Yandaki personel kapısına koştum, cebimden anahtarları çıkarıp kapıyı açmaya çalışırken arkama baktım. Matt uzaktaydı ama bakışları bana kilitlenmişti. Topallayarak yürüdüğü için yavaşlamıştı ama yine de yaklaşıyordu. En manyak palyaço gülümsememi fırlattığımda, öfkeyle yüzünü buruşturdu. Kapıyı açıp aralık bıraktım. Sonra karanlığa daldım.

Birkaç saniye sonra Matt içeri daldı.

“Lanet kaltak.” Topallayarak performansçıların ziyaretçileri korkutmak amacıyla gizli panellerin arkasından ve yerdeki bölmelerden fırladığı duvarların arkasındaki koridora girdi. Çığlıklar, kahkahalar ve gliserin pusunun tozlu kokusu arasında ilerledi. Başını iki yana çevirip beni ararken iki elindeki silahı sıkı sıkı tutuyordu. Gölgelemin arasından çıktım ve kapıyı hafifçe kapattım.

Elimdeki tahta oturakla sessizce Matt’in arkasına geçtim.

“Neredesin kaltak?” diye fısıldadı.

Gülümsedim.

Buradayım, hergele.

Tahta oturağı var gücümle savurdum ve Matt’in arkasından başına indirdim. Tökezleyip bağırdı. Silahları tangır tungur gölgelerin arasına savruldu. Büyük bir öfke ve kafa karışıklığıyla dizlerinin üstüne çöküp başını ellerinin arasına aldı. Oturağı yere bıraktım ve Matt karanlıkta kıvranırken sessizce yanından geçtim. Bu işi artık sonsuza dek bitirebilmek için yeri yoklayarak bıçağı bulmaya çalıştım. Tam elimin sivri metal bir şeye değdiğini hissettiğimde, ayak bileğimi sıkıca kavradı ve beni yerde geriye doğru çekti.

Ona karşı koymak için üstünden yuvarlandığımda, cam gözü gitmişti ve göz kapağı yarı kapalı kalmıştı. Ama

odaklandığım şey bu değildi. Şok içinde göz çukurunda biraz fazla dışarıda duran diğer gözüne bakıyordum.

“İnanamıyorum, doğruymuş. Sana o kadar sert bir darbe indirdim ki gözün yuvasından fırlamış.” Ani mide bulantımı yutkunarak güçlkle bastırıp öğürdüm. Göz kapakları kan çanağına dönmüş göz küresinin gerisine kaymıştı ve o hâliyle hem şaşkın hem de bir çizgi film karakteri gibi öfkeli gözüküyordu. Tekrar öğürdüm. “Tanrı aşkına, gözünü yerine sok.”

“Seni öldüreceğim,” diye hırladı. Öne atıldı, boynumun etrafına dolamak için can attığından emin olduğum ellerini birer pençe gibi kıvırdı. Göğsüne sert bir tekme attım, onu ayağa fırlayabileceğim kadar uzak tutmayı başardım ve koridorda koşmaya başladım. Arkama şöyle bir baktığımda, Matt’in elinde bıçakla ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Bana doğru gelmeye başladığında, koridorun sonundaki perdenin arasına daldım ve perili evin ziyaretçi bölümünün giriş katına adım attım.

Ürkütücü mutfak bölümünün bir köşesine sinmiş bir grup ergenle plastik bir bıçakla onları korkutmakta olan kanlı bir kasap kılığındaki bir çalışanın yanından dikkatle geçtim.

Bir başka çalışan tavana yakın gizli bir platformdan aşağı atladığında, birbirine sokulan bir çiftin yanından geçtim. Beyaz bir pusun arasında yere çömelmiş olan bir palyaço-yu gizleyen duman makinesinin ve lazerlerin yanından geçip koşmaya devam ettim. Matt hâlâ arkamdaydı. Dekorların, aniden fırlayan korkutucu düzeneklerin ve korku içindeki ziyaretçilerin arasından geçerken hızlandım. Sonra ikinci katın merdivenlerinden çıktım.

Bir labirenti andıran ikinci kat dar odalarla doluydu ve her yerde birinci kattan gelen çığlıklar yankılanıyordu. Karanlık bir alana sığındım ve kesik oyuncak bebek kafalarıyla dolu camlı bir vitrinin ve kan lekeli bir çarşafın arasında yere

çömeldim. Daha sakın nefes almaya çalışarak Matt'in iş postallarının yerde çıkardığı tok sesleri dinledim. Ama o gelmedi. Önümden bir çift geçti. Sonra dört gençten oluşan bir grup geçti. Matt hâlâ ortada yoktu.

Bekledim. Karanlıkta korku dolu çığlıkların ve gizli hoparlörlerden yayılan ürkünç müziğin arasında etrafta kimlerin olduğunu görmeye çalıştım. Belki de gitmişti. Aklı başına gelmişti. Korkunç durumdaki gözü için yardım istemeye gitmişti. Ya da belki de ilk baştan yapması gerektiği gibi, polisi aramaya gitmişti.

Matt bunu yapmadan onu bulmalıydım.

Tahta zeminde hafif ayak sesleri duydum. Onunla yüzleşmek için en iyi şansım bu olabilirdi. Kalkıp dolabın kenarından etrafa baktım. Ama gördüğüm kişi Matt değildi.

Dr. Fionn Kane'di.

Karanlığa, lanet olasıca eğlence parkının dört bir yanında palyaçolar olmasına rağmen üstümdeki dehşet verici palyaço kostümüyle beni nasıl tanıdığını bilmiyordum. Ama tanıdı.

"Kahretsin," diye fısıldadım bana yaklaştığını görünce.

"Rose." Fionn'un gözleri elimdeki kırık sandalye oturağına ve tekrar yüzüme çevrildi. "Ne yapıyorsun?"

"Ben, şey... çalışıyorum?"

"Çalışmak derken, 'Gel de beni bul, seni pislik,' diye bağırmanı ve manyak gibi gülmeyi mi kast ediyorsun?" Gözlerini kıstı. "Kostümlü birisinin seni takip ettiğini gördüğümü sandım. İyi olduğundan emin olmak için buraya girdim."

"Bu... harika. Gayet iyiyim... Sadece ürkütücü atmosferi temsil ediyorum," dedim omzumu silkerek. Fionn elini uzatıp soytarı şapkamın içi doldurulmuş kollarından birine bir fiske atınca üstündeki ufak zil çınladı. Kaşlarını çatı.

"İyi olduğundan emin misin?"

“Evet. Teşekkürler.” Ağırılığımı diğer ayağıma vermemeye çalıştım ama Fionn’un dikkatli bakışları altında kıpırdamak imkânsızdı. “Neden gidip ikimize birer sosisli sandviç almıyorsun? Açlıktan ölüyorum. Buradaki... işim bitince hemen yanına gelirim.”

“İşin mi?”

“Performansım.”

“Mesajında bugünlük işinin bittiğini söylemiştin.”

“Şey... Evet. Neredeyse. Ufak bir şey daha kaldı.”

Kumaşı büyük ihtimalle sahte kan lekeleriyle kaplı siyah-beyaz bol pantolonumun ceplerini karıştırdım. Kan gerçek de olabilirdi. Bir rulo yiyecek ve içecek bileti çıkardım ve alması için ona uzattım ama şüpheyle elime baktı. “İşin *tam* olarak ne zaman bitecek?” dedi.

“Sanırım... yirmi dakikaya kadar?” dedim cılız bir sesle soru sorarmış gibi. Boğazım âdeta sözcüklerin etrafına kapanmıştı.

Fionn sanki herkese günahlarımı itiraf etmişim gibi gözlemin içine baktı. Çenesini eğdi ve beni hem şüpheli hem de sert bir ifadeyle süzdü.

“Rose...”

Fionn’un arkasında zemin gıcırdadı. Bir bıçağın turuncu parıltısını gördüm. Biletleri yere atıp Fionn’un bileğini kavradığım gibi var gücümle çektim. Böylece dengesini kaybedip sendeleyerek yanıma savruldu.

Matt’in baldırına sert bir tekme atarken Fionn’un arkamda şok içinde soru sorar gibi Matt’in ismini söylediğini duydum. “Hiç gelmeyeceksin sandım,” dedim. İkinci tekmemde bıçağı elinden fırlayıp duvara çarptı. Öfkeyle bağırıp yerde bıçağı aramaya koyuldu. Hemen Fionn’un arkasına eğildim ve onu yandaki odaya ittim. “Gitme vakti geldi, doktor.”

Hoparlörlerden yayılan çığlıklar, cıyaklamalar ve kıkırdamalar arasında, peşimizde öfkeyle küfürler sıralayan Matt'le birlikte bir yatak odası gibi hazırlanmış olan alana daldık. Her yer sahte kanla kaplıydı. Duvarlar. Tavan. Gerçek insan boyutlarında bir vitrin mankeninin bir anda doğrulduğu yatak. Oda-
nın köşesinde parazit sesi çıkaran eski bir televizyon. Fionn öne atılınca hareketi bir projeksiyon ışığının sensörünü tetikledi. Işık baş döndürücü bir ritimde yanıp sönmeye başladı.

Fionn yana dönüp bileğimi sıkıca tuttu, sendeleyerek odanın karşı tarafındaki bir kapıya doğru gitti ve beni öne çekti. Ama Matt beni omzumdan yakaladı. Beni hızla kendisine çevirdi. Birisi beni bir anda onun elinden kurtardı ve odada bir şok çığlığı yankılandı. Gözlerimizi kamaştıran bir flaş patladı. Korkan ziyaretçilerin fotoğraflarını çekmek üzere bir yere gizlenmiş olan otomatik fotoğraf makinesinin flaşıydı. Aydın-
lıkta Matt'in dehşet dolu ifadesini, makyaj, kan ve gölgelerle daha da korkunç hâle gelmiş olan yüzünü gördüm.

Projektör ışığı kapandı, geriye sadece odanın köşelerinde asılı olan yeşil-mavi loş ışıklar kaldı. Fionn acımasız bir ifadeyle gözlerini Matt'e dikti. Bıçağı Matt'in dehşet dolu bakışları arasında karnına sokarken bile gözlerini ondan ayırmadı. Boşta olan eliyle Matt'in ensesini tuttu ve parmakları kan içinde kalan derisine gömüldü.

“Keyifle intikam alacağımı sanıyordum,” dedi Fionn. Ani bir hareketle bıçağı yukarı çekti. Yaradan akan koyu renkli kan Matt'in yırtılan gömleğine yayılmaya başladı. Ağzı açıktı ama bedeni, sanki konuşamayacak kadar büyük bir şok geçiriyormuş gibi, sadece güçlkle acı dolu bir ses çıkardı. “Şimdi ne hissediyorsun?” Bıçağı tekrar karnına sapladı. “Hâlâ keyifli misin?” Matt'in yarılan karnından çıkan hafif bir sesin arkasından fısıltıyla merhamet göstermesi için yalvardığını duydum. “Çünkü ben kendimi *muhteşem* hissediyorum.”

Fionn bıçağı onun karnından çıkarıp arkasına fırlattı. Matt'i gömleğinin omuz kısmından yakaladı ve onu vitrin mankenlerinin et kancalarından sarkan cesetler gibi asıldığı duvara fırlattı. Matt'in sırtını sert bir şekilde duvara vurdu, bir eliyle onu sıkıca tutarken, diğer eliyle mankenlerden birini yere fırlattı.

“Lütfen,” diye yalvardı Matt. Sesi kayıttan yükselen çığlıklar ve sesler arasında güçlkle duyuluyordu.

Ama Fionn onu duymazdan geldi.

Matt'in direnecek gücü kalmamıştı. Fionn onu kaldırıp duvara iterken ve yer çekiminin sivri kancayı Matt'in vücuduna geçirmesini sağlarken ona karşı koyması mümkün değildi. Matt yeni bir acı dalgasıyla nefessiz kaldı. Fionn geriye doğru bir adım atıp yaptığı işi inceledi. Matt'in karnındaki yaraktan oluk oluk kanlar fışkırıyordu. Ağzının kenarlarından da ince birer çizgi halinde akıyordu. Matt'in uzuvları duvara sürtündü ama yere değmedi. Ellerinden birini kendisini metal kancadan kurtarmaya çalışarak başının üstüne kaldırdı ama paslı demire ancak parmaklarının ucu erişti. Kancayı kavrayacak gücü yoktu. Kehribara düşmüş, zamanın yapış yapış kollarına yapışmış bir sinek gibi normalden ağır hareket ediyordu.

Dudakları kıpırdadı ama sözcükler ağzından çıkmadı, bir süre sadece sessizce kıpırdadı.

Ama gözleri hâlâ Matt'te olan Fionn onun ne demek istediğini anlamış gibiydi. Acımasız ve buz gibi bir sesle hızla kesilen bir kahkaha attı. “*Yardım* mı? Birisinin sana *yardım* etmesini mi istiyorsun?” Fionn başını iki yana salladı. “Ciddi ciddi onu tehdit etmene ve elini kolunu sallaya sallaya gitmene izin vereceğimi mi sandın? Gerçekten de onu incitebileceğini ve yaşamana izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Merhameti hak etmiyorsun. Sen ne zaman bir başkasına merhamet gösterdin? Bu yüzden sana vereceğim tek şey *acı* olacak.”

Bu son sözlerle birlikte, Fionn, Matt'in yüzüne onu bayıltan bir yumruk attı. Matt'in başı önüne düştü. Hırıltılı sesler çıkararak güçlükle nefes alıp verdi. Sonra sesi kesildi.

İkimiz de duvarda asılı olan adama bakakalmıştık ki birkaç oda öteden heyecan dolu sesler geldi. Fionn bana döndüğünde, yüzümde onunki gibi bir panik ifadesi olduğundan emindim. "Hemen örtünün altına gir," diye fısıldadım yatağı işaret ederek. Yerde duran vitrin mankeninin yanma koştum. Kafasma geçirilmiş olan çuvalı çıkarıp Matt'in başına geçirdim ama bu arada pörtlek gözünü görünce içim fena oldu. Toparlanabilmek için birkaç derin nefes aldıktan sonra, Fionn'un ne yaptığına baktım. Ama hâlâ orada duruyordu.

"Hadi, doktor. Örtünün altına. Ürkünç sesler çıkar." Onu elinden tutup yatağa götürdüm, zorla lekeli beyaz örtünün altına yatırdım. Ben üstünü örterken yüzünde donuk bir ifade vardı. Tam o sırada içeri giren birkaç çift korktu ve birbirlerini tutup gülmeye başladı. Onları çıkışa yönlendirdim ve gittikleri anda cebimdeki el telsizini çıkarıp açtım.

"Wendy, ben Rose, tamam."

Hattan parazit sesi geldi. "Buradayım, tamam."

"Perili evin ikinci katındaydım. Birisi her yere kusmuş," dedim duvardaki kancada asılı olan adama bakarak. Fionn battaniyeyi kenara atıp yataktan kalktı. "Ben temizlik yaparım ama sen artık burayı kapatır mısın? Tamam."

"Evet, son grup da az önce çıktı. Yardıma ihtiyacın var mı? Tamam."

"Hayır, kendim hallederim, teşekkürler. Biraz zaman alacak ama buradaki işi bitirebilirim. Anahtarlar bende, bu yüzden kapıyı ben kilitleyebilirim. Yarın görüşürüz. Tamam."

El telsizini kapatıp cebime koydum ve derin bir oh çektim. Kollarım titriyordu. Kalbim göğüs kafesimin içinde o kadar sert atıyordu ki kemiklerimi kırabilirmiş gibi hissediyordum.

Fionn odanın ortasında hiç kıpırdamadan, insanın tüylerini diken diken edecek bir şekilde duruyordu. Soyтары şapkasını çıkarıp yere atışımı izledi. İki yandan ördüğüm dağınık saçlarımla, terden aktığını tahmin ettiğim siyah-beyaz makyajımla ve kirlenip lekelenmiş olan palyaço kostümümle manyak gibi gözüküyor olmalıydım. Belki de görüldüğüm kadar kontrolsüzdüm. Belki de ne düşündüğünü anlayamadığımı Fionn bana bakarken bunları düşünüyordu. Müzik ve çığlıklar kesildi ve o kadar ani ve her yeri saran bir sessizlikte kaldık ki canım acıyormuş gibi hissettim.

Bu durum fazla uzamıştı. Bu sefer bunun geri dönüşü yoktu. Ama olduğumdan başka bir şekilde var olmayı bilmiyordum. Resmen kargaşaydım.

“Ben başlattım,” diye fısıldadım. Ama bence ikimiz de Matt Cranwell’den söz etmediğimi biliyorduk. Hayatımda ilk kez yaptığım şeyden dolayı pişmanlık hissediyordum. Yaptığım seçimler bana uygun olabilirdi ama belki de bu hayatı yalnız yaşamam gerekiyordu.

Bir damla gözyaşı kirpiklerimi aştı. Fionn hızla yanıma geldi.

Dudakları dudaklarıma değdiği an, bir daha asla aynı olmayacağını biliyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

KARANLIK KÖŞELER

Fionn

Bu, sadece bir öpücük değildi.

İnsanın tüm çıplaklığıyla kendisini sergilemesi gibi bir şeydi.

Kanlı ellerimle Rose'un yüzünü tuttum. Onu tutkuyla öptüm. Ensemi tuttu ve bana aynı tutkuyla karşılık verdi. Âdeta birbirimizi ısıırıyorduk. Dişlerimiz birbirine çarpıyordu. İnlemeler, iç çekişler ve birbirini okşayan dillerimiz. Kaçınılmaz ve talepkârdı. Çok uzun bir süre bir düğüm gibi çözölen kuralların ve şartların altına ittiğimiz şiddetli bir arzunun serbest kalışıydı.

Rose'da boğulduğumu, istesem bile kaçamayacağım bir akıntıya kapılıp süröklendiğimi hissettim. Kokusu. Tadı. Aldıkça daha fazlasını istiyordum. Rose verdikçe daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. O âna kadar dudaklarını ya da inlemesinin titreşimini dudaklarımda hissetmeden nasıl yaşadığımı bilemiyordum. Bir şok etkisi yaratan dokunuşu titrememe neden oldu. Kendimi hiç o kadar canlı hissetmemiştim.

Elimi yüzünde aşağı doğru kaydırduğımda, makyajı parmaklarımin altında dağıldı ve onu yatağa iterken kendimizi iyice öpüşmeye kaptırdık. Telaşla birbirimizi soymaya başladık; ben kostümünün düğmelerini, Rose benim kemerimi

açtı. Yatağa vardığımızda, üstteki örtüyü ve mankeni yere atacak kadar duraksadım.

Ben onu yatağa iterken, “Her an içeri birisi girebilir,” dedi Rose nefes nefese.

“Umurumda değil.” Hafifçe gülümsediğini gördüm ve onu öpmeye geri döndüm. Bol pantolonunu, çoraplarını ve tanga-sını çıkardım. Boynunu nefesini kesecek kadar sert ısırdım. Isırığı telafi etmek için bir öpücük kondurdum ve parmağı-mı bacaklarının arasına götürüp klitorisini kaplayan ıslaklı-ğını okşadım. İnlemesini yuttum, dilimle dilini kamçılardım ve uyarılmış klitorisini okşarken çıkardığı her haz dolu sesi içime aldım. Altımda kıvranıyordu. Ona dokunduğumda in-liyordu. Elleriyle yüzümü tutmak için öpüşmeyi bıraktı ve gözlerime baktı.

“Seni istiyorum, Fionn.” Bakışları dudaklarıma kayarken dudağını yaladı. “Sana *ihtiyacım* var.”

Etrafımızdaki dünya durur gibi oldu. Zaman ağır akmaya başladı. Daha önce de buna benzer şeyler söylemişti. Ben de söylemiştim. Ama bu sefer farklıydı. Üstünden ona bakarken, elimi yüzüne götürdüm ve perçemini yana attım. Üstünde çılgın bir kostüm olabilirdi, yüzünde dağılmış siyah-beyaz bir makyaj olabilirdi ama gördüğüm tek şey Rose’du. Güzel ve ıslıl ıslıl Rose. Maskesinin altında asla bir maske takarak yaşamamış olması gerekirmiş gibi ışıldıyordu. O güne dek öyle yaşadığını sanmıyordum. Belki de ilk kez bu özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu tadıyordum.

“Benim de sana ihtiyacım var,” dedim. Gözlerini kırpıştı-rarak kapatırken ve elimi yanağından aşağı götürürken kal-bim göğsümde âdeta erimişti. “Her zaman vardı. Ama sen gelip her şeyi değiştirene dek ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.”

Rose loş ışıkta kapkara birer havuz gibi gözükken gözlerini açtı. Gözlerime dikti. Elini aşağı indirip kotumu ve boxer'ımı indirdi ve aletimi sıkıca tuttu. Ben ceketimi ve gömleğimi çıkardıktan sonra, aletimi bacaklarının arasına götürdü. Daracık sıcaklığına girerken yüzündeki her ufak değişimi izledim. Çaresizlik ve rahatlama, haz ve ihtiyaç, umut ve sırlar. İkimizin de söylemek istediği ama karanlıkta yaşayamayacak kadar kırılgan olabilirler diye dünyaya açıklamaktan korktuğumuz şeylerdi bunlar. Ama hâlâ oradaldı, gecenin bir vakti ortaya çıkmışlardı.

Tamamıyla içine girdikten sonra duraksadım, biraz daha eğildim ve mis gibi kokusunun ve gözlerindeki tutkunun tadını çıkardım. Bana kimse onun gibi bakmamıştı. Ben de kimseyi Rose gibi istememiştim. Kimseye hayran olmamış, kimseden o kadar etkilenmemiş ya da büyülenmemiştim. Kimse beni hayatını öylesine değil, uzayda yanarak ilerleyen, gökyüzünü aydınlatan bir kuyruklu yıldızmış gibi yaşayan bu kadın kadar çarpmamıştı. Ruhumun en karanlık yerlerini Rose'a açtığım ve sergilediğim gibi kimseye açmak ve sergilemek istememiştim.

Kimseyi Rose kadar sevmemiştim.

Başımı eğdim ve dudaklarımı dudaklarına dayadım. İçinden yavaşça çıktım. Tekrar girdim. İlk başlarda eski bir anı gibi arka plana karışmış olan o dehşetin ve şiddetin arasınd ağır, nazik bir ritim tutturduk. Rose'un parmakları omurgamın boğumlarını izleyerek sırtımda daireler çizdi. İçine kayarak girdiğim her an cennetti, sıcaklığı asla uzaklaşmak istemediğim bir kucaklaşma gibiydi. Boynundan aşağı doğru öpücükler kondurmak için öpüşmeyi bıraktım. Köprücük kemiğine. Göğsünden aşağı ilerledim. Dantelli sutyenini aşağı çekip memelerini açtı. Meme uçlarından birini ağzıma alıp dilimle okşadığımda nefesi kesildi. Meme ucunu aletimi

saran kasları kasılacak kadar hafifçe ısırđım. Sonra o tatlı acıyı dilimle yatıştırdım.

“Fazla dayanamayacağım,” diye fısıldadı Rose ben içine daha da hızlı bir şekilde girip çıkarken. “Seninle birlikte boşalmak istiyorum.”

Narin bileğini tutup aramıza çektim. Parmaklarını göğüs kaslarımla kol kaslarımla kenarından geçirip klitorisine yönlendirdim. “O zaman kendine dokunsan iyi olur. Çünkü kursuz kutunu doldurmak üzereyim.”

Dudaklarımı dudaklarına dayadım, serbest kalan inlemesini yuttum. Rose aramızda klitorisinin üstünde daireler çizmeye başladı. Omurgamın dip kısmında akıntının giderek sertleştiğini hissettim. Kaslarının aletimin etrafında daraldığını hissettim. Kasları biri boynunun etrafında olan ve nabzının çılgınlar gibi attığını hisseden ellerimin altında gerildi. Öpüşmeye ara vermeden başını geriye attı. Tutku dolu bir çığlık atmasına ramak kaldığında da ara vermedi. Hayalarım gerildiğinde ve bedenlerimizin izin verdiği kadar içine girip boşaldığımda da. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atana, çılgın atışları kulaklarımı sağır edene dek orgazm dalga dalga her yanıma yayılırken de. Rose’un kasları gevşemeye başladığında, bedeni azalan ve sonra kesilen dokunuşlarımla altında pelte gibi olduğunda da. O zaman bile öpüşmeye devam ettik. Tutku yerini tatlı bir hisse bıraktı. Karanlıkta yapılan yumuşak, şefkatli ve sözsüz bir konuşma gibiydi.

Dudaklarımız nihayet birbirinden ayrıldığında, Rose’un gözlerine baktım. Gerçeklik yavaş yavaş üzerimize çökmeye başladı. Televizyondan gelen alçak parazit sesi. Sis makinesinin kokusu. Yeşil ve mavi ışıklar.

Duvarda asılı olan ceset.

Yaptığım her şey.

Rose. Onu buradan çıkarmam gerek.

Hayatım boyunca aradığım netliğin ilk anlarını daha yeni hissetmişken, ondan ayrılmaya hazır hissetmediğim hâlde, yavaşça içinden çıktım.

“Gitmen gerek,” diye fısıldadım.

Rose dirseklerine yaslanıp doğruldu, dikkatle yüzüme baktı. İçine çektiği her nefesle teni loş ışıktaki parlıyordu ve yine sıcaklığını hissetmekten başka bir şey istemiyordum. “Ne demek istiyorsun?”

“Burayı temizlememe yardım etmesi için birisini aramam gerek,” dedim başımla arkamdaki duvarı işaret ederek. Kotumla boxer’ımı yukarı çektim.

“Birlikte yapabiliriz...”

“Yapamayız, Rose. Ama yardım edebilecek birisini tanıyorum.”

“Kalabilirim, kalmak istiyorum.” Konuşmaya devam ederken sesindeki paniği hissedebiliyordum. “Seni bununla tek başına bırakmak istemiyorum.”

“Rose,” dedim. Rose başını iki yana sallarken omuzlarımı sarkıttım. “Olmaz. Bunu ben yaptım ve sonrasında yakalanma riskini göze alamam.”

Rose yatakta otururken yaşlarla dolan gözleri parıldadı. “Ama...”

“*Lütfen,*” dedim önüne çömelip. Yüzünü tuttum. Giderek artan bir endişeyle ve gözyaşlarını kontrol etme çabasıyla dudığı titredi. Başını iki yana sallamaya çalıştı ama ciddi ve kararlı bir ifadeyle ona baktığımı görünce direnci kırıldı. “Yapamam. Seni. Riske. Atamam. Atmayacağım. Lütfen, Rose. Sana yalvarıyorum. Daireye geri dön. Ben de en kısa zamanda yanına geleceğim.”

Aramızda yaşanan an sonsuzluğa kadar uzayabilirdi. Islak gözlerinin gözlerimin arasında gidip gelişi, içine çektiği her nefes, başparmağımla yanağını okşarken yaptığım her

hareket. Her şey hafızama kazındı. “Peki,” diye fısıldadı nihayet. Ona cesaret veren bir gülümsemeyle bakmak için elimden geleni yaptım. Başımı biraz ona yaklaştırdım. Dudaklarımı dudaklarına dayadım. Sonra geri çekildim.

Üstümüze başımıza çeki düzen verdik. Yatağı düzelttik. İşimiz bittikten sonra, Rose kapıya doğru gitti ama duraksadı. “İyi misin?” diye sordum.

“Evet. Ya sen?”

Gülümsedim ama büyük olasılıkla cılız bir gülümsemeydi ve pek ikna edici değildi. “Olacağım.”

Rose başını salladı, bakışlarını Cranwell’in cesedine çevirdi ve tekrar bana döndü. “Teşekkür ederim, Fionn. O zaman... yakında görüşürüz.”

“Evet. Her şey yoluna girecek. İnan bana.”

Rose hissettiğim korkunun ve endişenin ağırlığını yansıtan son bir bakıştan sonra arkasına döndü ve gitti.

Ancak onun gittiğinden emin olduktan sonra asla açmayacağımı düşündüğüm o telefonu açtım.

Sonra o vitrin mankenlerinden biriymişim, o kargaşa ve çılgınlık arasında kıpırtısız duran bir heykelmişim gibi orada beklemeye başladım. Aradan beş dakika da geçmiş olabilirdi, bir saat de. Yaklaşan ayak sesleri beni düşüncelerimden sıyrana dek, o gece olanların her ânını tekrar tekrar zihnimde yeniden yaşadım.

“Vay vay vay,” dedi bir ses karanlıkta. Sesini sadece birkaç kere duymuştum ama o şeytanın sesini her yerde tanırdım. “Onca kişi arasından beni arayacağı hiç aklıma gelmeyen ama aramasını en çok umut ettiğim kişisin.”

Leander Mayes aydınlığa adım attı.

Sırtımı dikleştirdim. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Siz Kane gençleri birbirinizden hem çok farklısınız hem de çok benziyorsunuz,” dedi Leander sakın adımlarla bana

yaklaşırken. Tıpkı ilk tanıştığımız günkü gibi, kaosun orta yerinde bile gayet rahattı. Rowan'ın yarılmış olan dudağına dikiş atarken başımı kaldırmış ve içeri girdiğini görmüştüm. Lachlan babam son nefesini vereli aradan dakikalar geçmiş olmasına rağmen, boynuna doladığı kemerini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Leander o zaman da o anda sırttığı gibi sırtmıştı. “Birbirinizi her zaman kolladınız. Destek oldunuz. Zaten bu yüzden Lachlan ya da Rowan yerine ben buradayım, öyle değil mi?”

“Senin daha... faydalı olabileceğini düşündüm,” dedim ama bu tam olarak doğru değildi.

Leander şöyle bir etrafına bakındı ve gülümsemesi yüzüne yayıldı. Gözleri duvardaki mankenlere ve Matt Cranwell'in odanın en köşesinde asılı duran cesedine takılınca güldü. “Tanrım. Burada bayağı eğlenmişsin.”

“Pek değil.” Yalan söylüyormuşum gibi hissettim.

Leander cesede doğru gitti, yanından geçerken adımları yavaşladı. Elini kaldırdı ve parmaklarının arasında bir fotoğraf olduğunu gördüm. Fotoğrafta Matt ve ben göz gözeydik. Benim gözlerimde ölümcül bir öfke ifadesi vardı. Matt'in yüzünde ise şok ve korku ifadesi. Fotoğrafın alt kısmında ise elimde Cranwell'in midesine sapına kadar sapladığım bıçak vardı. “Bir hatıra,” dedi Leander. Fotoğrafı ceketinin iç cebine soktu ve bana dönüp göz kırptı.

Onun ağır adımlarla Cranwell'e yaklaşmasını izledim. Ona dokunabileceği mesafede durdu ve bir sanat eserine bakıyormuş gibi başını yana eğdi. Birden serbest bırakmak için can attığım canavar yepyeni bir kafes bulmuş gibi hissettim.

“Çok özenli,” dedi başıyla Cranwell'i işaret ederek. “Hatta bir ameliyat gibi. Gerçi ortalığı biraz dağıtmışsın.” Cesede biraz daha yaklaştı, kanla kaplı gömleği ve karnındaki yarığı inceledi. Eldivenli eliyle yarayı biraz kurcalayınca Matt'in

bağırsakları loş ışıktaki parıldayan pembe halatlar gibi yarıktan dışarı fırladı ve Leander'ın su geçirmez botlarının üstüne düştü. "Kokuya rağmen bağırsaklar hep iştahımı kabartır. Bana sosisleri hatırlatıyorlar. Burada sosisli büfesi var mıydı?"

Hemen yanıt vermeyince başını şöyle bir çevirip bana baktı.

"Evet. Ama yiyecek büfeleri kapalı."

"Çok yazık. Canım çok sosisli sandviç çekti." Uzunca bir süre göz göze kaldık. Leander dikkatini tekrar duvarda asılı olan cesede verdi. Matt'in başındaki çuvalı çıkardığında, neşeli bir kahkaha patlattı ve başını eğip ölü adamın yüzünü daha yakından inceledi. "Vay canına. Etkileyici. Sert bir darbe olmalı," dedi pörtlek göze bir fiske atarak. Parmağını cam gözden geriye kalan boşluğa soktu. "Bir de protez vardı sanırım, değil mi? Nerede?"

Yüzüm alev alev yanmaya başladı. Leander dönüp soru sorarmış gibi kaşlarını kaldırdığında, verecek bir yanıtım yoktu.

"Gözünün dışarı fırlamasına neden olacak kadar sert darbeyi nerede indirdiğini hatırlamıyor musun?" Başımı iki yana sallayınca hafifçe gülümsedi. "Yazık. Önemli değil. Koku izi süren köpeklerden getirtirim. Onu buluruz." Bir ıslık çaldı ve üstünde kapüşonlu tulum, ellerinde alet kutularıyla malzeme çantaları olan iki yabancı adam içeri girdi. "Eee, bu fantastik ve adilane sonu hak etmek için ne yaptı?"

Rose'u düşündüm. Yüzünü. Ne kadar *korktuğunu*. Bedenimdeki bütün hücreleri ele geçiren o korkunç öfkeyi. Bıçak Cranwell'in midesine girdiğinde hissettiğim rahatlamayı ve heyecanı. Etinin yarılışını hissettiğim ve çılgınlığındaki dehşeti duyduğum ânı. "O başlattı," dedim.

Leander yanıtımı beğenmiş gibi bir ses çıkardı. "Sen de bittirdin." Cranwell'in ceplerini yoklayıp cep telefonunu buldu. "Her şeyi halledeceğim."

“Yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedim. Yanıt olarak bir kere başını salladı. “Sana ne kadar borçlandım?”

Leander sinir bozucu bakışlarını yüzüme dikti ve gözlerini kırpmadan bana baktı. Yüzünde boş, duygusuz bir ifade vardı. Sonra bir kahkaha patlattı. Yanaklarının pembeleşmesine ve gözlerinin kenarında ince çizgiler belirmesine neden olan ani bir dönüşümdü. Vahşi avcı bir hayvan gibi beni izlemiyor olsaydı, normal bir durum olurdu.

“Paranı istemiyorum,” dedi. Kalbim yere düşmüş, ayaklarımın altındaki parke zemine saçılmış kan ve pislikle süpürülmeye hazırmış gibi hissettim. Leander Mayes bunu fark etti. Buna *bayıldı*. “Sadece bana biraz vakit ayırman yeterli... Uzmanlığından faydalanmak istiyorum.”

Adamlardan birinin gümüş rengi bir kutudan spreyci başlıklı bir şişeye bir solüsyon koyduğunu gördüm. Şöyle bir bana baktı, Leander’a döndü ve yere eğildi. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum hâlâ gülümsemekte olan Leander’a bakarak.

“Yani *becerilerine* ihtiyacım var.” Leander ceketinin iç cebinden bir naylon torba çıkardı ve telefonu içine koydu. İki adamın çalışmaya başladığı noktaya gidip bir başka spreyci başlıklı şişe aldı. Şişedeki solüsyonu yere sıktığında, zeminde garip mavi alanlar parıldamaya başladı. Lekeler ve izler belirdi. Kanlı postal izleri. Bunlardan biri bana aitti. Diğer Cranwell’e ait olmalıydı. Ama lanet olasıca luminolun ortaya çıkardığı çok daha ufak ayak izleri de vardı.

Rose.

Leander kıs kıs güldü. “Demek küçük bir suç ortağın vardı.” Yumruklarımı sıktığımda, Leander bunu ânında fark etti. Sırıttı. Duvardan sarkan cesedi ve hunharca bir adamı öldürmüş olduğumu bildiği hâlde, benden korkmuyordu. Sırtını bana döndü ve şişeyi diğer malzemelerin yanına koydu. “Bugüne kadar abilerine ne yaptığını söyledin mi?”

Yanıt vermek istemedim ama Leander bana döndüğünde bir şey söylememek imkânsızdı. “Kuzenlerine babamın onlara borçlu olduğu parayla ilgili ipucu vermemden mi söz ediyorsun?”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “O da var. Ama babanı sırtından nasıl bıçakladığını ve omuriliğini kopardığını kast etmiştim. Lachlan, Callum Kane’i boğarak cinayeti üstlenmiş olabilir ama o hergeleyi senin yaraladığından onun bile haberi yok, değil mi?” Gözlerinde vahşi bir parıltıyla bana baktı. “Çok şık bir hamle doğrusu. Çok iyi nişan alırsan,” dedi aniden Cranwell’in cesedine elinde sıkı sıkı tuttuğu bir bıçağı saplıyormuş gibi yaparak, “hiç kan akmaz. Belinden aşağısında hiçbir şey hissetmemiştir. Sadece omuriliği *çat* diye koptuğunda ve yere yığıldığında, abin geri kalanını halletmiştir. Bunu ben bile ilk bakışta anlamamıştım. Ortalığı temizleyene ve Callum’un giysilerini çıkarana kadar anlamadım.”

Lachlan kim bilir kaç kere bu adamdan şeytan diye söz etmiş ve ben de buna anlam verememiştim. Ama o anda anlamıştım. Birkaç dakika içinde beni kaçamayacağım bir şekilde sırlarımla, yaptıklarımla ve isteklerimle bir köşeye sıkıştırmıştı.

“Ne istiyorsun, Leander?”

“Sorduğuna çok sevindim.” Soğumaya başlamış olan cesede geri döndü ve eğilip Cranwell’in donuk ifadesini inceledi. “Yaklaşan bir iş var. Açıkçası benim için önemli bir iş. En iyileri işe aldım. En iyilerin de en iyileri. Ama buna rağmen,” dedi başını çevirip bana bakarak, “birkaç kayıp verileceğini tahmin ediyorum. Savaş alanında tedavi edilmesi gereken birileri olacaktır, anlarsın ya? Adamlarımın iş sona erene kadar formda olmasını istiyorum.”

Yanıt vermedim.

Leander tekrar Cranwell’e döndü ama bunu yaparken sırtıttığını fark ettim. “İş tamamlandığında... ekibimden

bazılarının biraz... canlandırılmaya ihtiyacı olabilir. Bazı çevrelerde anonim kalmak çok önemlidir. Ne demek istediğimi anlamışsındır herhâlde.”

Sakinleşmesi için ellerimi kaldırdım ama ikimiz de ellerimde kan lekeleri olduğunu biliyorduk. “Ben bir estetik cerrahı değilim.”

“Sen zeki ve motivasyon sahibi bir adamsın,” dedi. “Öğreneceğinden eminim.”

Geride bıraktığım pisliği temizleyen adamlara baktım. İki- si de bana bakmadı. Bana tepki vermediler. Sadece etrafa solüsyon sıkarak, silerek, tekrar solüsyon sıkarak gayet normal bir şey yapıyorlarmış gibi işlerine devam ettiler. Bunu itiraf etmek hoşuma gitmiyordu ama her türlü suçun temizlenebileceği bu gizli kapaklı dünyanın beni rahatlatmışım inkâr edemezdim. Tabii, bir bedel karşılığında.

“Demek doktor rolü oynamamı istiyorsun. Ne kadar sürecektir?”

Leander omzunu silkti. “İdeal olarak mı? Sonsuza dek.”

“Hayır.”

Leander meşum bir gülümsemeyle bana döndü. “Bana göre, ‘hayır’ yanıtı seçeneklerden biri değil, Dr. Kane.”

Elbette, haklıydı. Bunu biliyordum. Leander Mayes gibi bir adamla tartışmanın bir anlamı yoktu. Sadece pazarlık şansım olduğunu umut ettim. “Söz ettiğin iş ne kadar sürecektir?”

“Yedi ay. Aşağı yukarı...”

“Bu işi yapacağım,” dedim. Leander’ın yüzüne yerleşen korkutucu karanlığa rağmen, sözcükleri tane tane, dikkatle ve kararlılıkla söyledim. “Ondan sonra ikimiz için de uygun olan bir şeye karar veririz.”

“İkimiz için de mi?” dedi.

Kayıtsızca omzumu silktim ama kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor, boğazımın kapanmak üzere olduğunu

hissediordum. “Vereceğim hizmetten büyük bir memnuniyet bekliyorsun... öyle değil mi?”

İkimiz de ekibini, *onu* öldürebileceğimi, ruhlarının bile duymayacağını biliyorduk. Ona üstü kapalı bir tehdit savurduğum hâlde, Leander’ın gözlerindeki parıltı bana bundan hoşlandığını anlatıyordu.

“Harika,” dedi aniden ellerini çırparak. “Yarın Hırvatistan’a gidiyoruz.”

“*Hırvatistan* mı? Ama...”

“Ah, seyahat etmen gerekeceğini söylemeyi unuttum mu?” Leander sırtıp parlak diş kaplamalarını sergiledi. “Tüh. Ama endişelenme, Dr. Kane. İhtiyacın olabilecek her şey tedarik edilecek. Yüklü miktarda para da alacaksın. Şu anki işinden kazandığının iki mislini vereceğim.”

Hayretle duraksadım. “Ama kliniğim... hastane...”

“Ekibim bunları halleder, merak etme.”

“Evim...”

“Onu da hallederler. Sen satmaya hazır olana dek evinle ilgilenirler.”

“Elimi kolumu sallaya sallaya... gitmemi mi bekliyorsun? Burada bir hayatım var.”

“Gerçekten de var mı? Evet, Hartford’da insanlar soru soracaktır. Yanıtların hazır olmasını sağlamak benim işim. Ama sence münzevi Dr. Kane’in aralarında senelerce bir hayalet gibi yaşadıktan sonra bir anda çekip gitmesi onları şaşırtır mı?”

Kalbim, odacıkları bir ok yemiş gibi düzensiz atmaya başladı. Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Nefesimi bile dışarı veremedim.

“Ha, bir şey daha var.” Leander sırtını dikleştirdi. Bana döndü. Sessizlik odadaki kan ve ölüm kokusu kadar yoğun. “Birilerinin seni eve kadar takip etmesine izin verebileceğin

bir iş değil bu. Buradan birilerinin seni bulmaya çalışmasına da izin veremezsin. Güvenlik önlemi olarak, anlıyor musun? Bu yüzden Rowan’a, özellikle de Lachlan’a söyleyemezsin. İhtiyacım olan son şey, bana öfkelenmesi için ona bir başka neden vermek. Ona yeteri kadar neden verdim zaten.”

Ben abilerimi tanıyordum ama o da tanıyordu. Tehlikede olduğumu hissettikleri an, beni bulabilmek için dünyanın öteki ucuna giderlerdi. “Tamam,” diyebildim sadece.

Leander zafer kazanmış gibi gülümsedi. Bana doğru ufak bir adım attı. Bir adım daha attı. Bir adım daha. Omzumu sıktı ve dokunuşu bana güven verebilirmiş gibi elini geri çekmedi. Yere baktıktan sonra tekrar bana döndü. Bana acırmış gibi gülümsedi. “Bayan Evans’a da söyleyemezsin. En başta Rose’u tehlikeye atmak istemezsin, değil mi? Özellikle de ben ona göz kulak olmaya çalışırken. Ne de olsa, Serçe’yi beladan uzak tutmak zor.”

Omzuma son bir kez vurduktan sonra, Leander uzaklaştı ve beni kalbim göğsümden sökülmiş, gözlerimin önünde yakılmış gibi hissettirdi. Hâlâ yere bakıyor, gözlerimdeki dinmeyen yanma hissini gidermeye çalışıyordum ki Leander kapının tahta çerçevesine vurdu.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi eşikten. “Bir sosisli sandviç harika olur. Sen aç mısın?”

Gözlerimi defalarca kırıştırdığım hâlde, acı hissi geçmedi. Leander da gitmedi. Peşinden merdivenlerden indim. Leander bir telefon açıp Matthew Cranwell’in protez gözünün bulunması için bir köpek getirmelerini isterken de geçmedi. Kapıyı açıp serin ekim gecesine adım attığımızda da. Sessiz eğlence parkında kapanmış olan yiyecek büfelerinden birini bulduğumuzda ve Leander bir maymuncuk tabancasıyla kapıyı açıp içeri girdiğinde de geçmedi.

Leander Mayes’e bir sosisli sandviç yaptım.

Karnını nihayet doyurduktan ve artık hayatımı nasıl kontrol ettiğini bana kanıtladıktan sonra, bana özel bir araba çağırıp Rose'un dairesine yolladı.

Pencereden tanıdık Boston sokaklarını izledim. O şehirde kendimi bir hayalet gibi hissettim çünkü artık hayatım şeytanın ellerindeydi.

Kalbimse yanıp kül olmuştu.

KONTROLSÜZ

Rose

Duša girdim, makyajımı derim kızarana dek ovuşturarak temizledim.

Üstüme bir bornoz geçirip aynada kendime baktım.

Dairede koridorun sonuna kadar gidip gelerek volta attım. Duvardaki saat benimle alay ediyormuş gibiydi. Zaman ilerliyordu ama sanki olduğu yerde duruyordu.

Fionn nihayet içeri girdiğinde sabahın biriydi ve onu gördüğüm anda kalbim göğsümden çıkacaktı.

“Selam,” dedim.

Dalgın dalgın bana baktı.

Ona doğru bir adım attım ama gerildi. Aramızdaki mesafe belki on adım kadardı ama birden bana kilometrelerce uzunluktaymış gibi geldi. “İyi misin?”

Yanıt verdiğinde, sesi alçak ve keyifsizdi. “Her şey haloldu.”

Onu hiç öyle görmemiştim. İçine kapanmıştı. Tamirinin mümkün olmadığını bildiğim bir şeyin etkisi altındaydı. Etrafına ördüğü duvarı neredeyse görebiliyordum. Aşılması imkânsız olan bir bariyer. Dahası, bunun tek bir amacı vardı; beni dışarıda tutmak.

Yutkundum. “Teşekkür ederim. Ama sana bunu sormamıştım.” Damarlarımdaki kan o kadar yüksek sesle akıyordu ki zihnimde bir nabız gibi atan bir uğultuya dönüşmüştü. Bedenimdeki her hücreye dehşet hissi sızmıştı. “İyi misin?”

“Gitmem gerek. Yarın.”

“Neden?”

“Söyleyemem.”

“Neden?”

Fionn bu sefer yanıt vermedi. İşıltısını tamamıyla kaybetmiş olan gözlerini benden ayırmadan başını iki yana salladı. Boğazıma canımı acıtacak kadar büyük bir yumru oturdu. Burnum yanmaya başladı. Ama gözyaşlarımı tuttum. Yüzümden ne kadar zorlandığımı anlamış olacak ki en sonunda bakışlarını benden ayırdı ve mutfığa gitti. Peşinden gittim.

“Neler oldu?” diye sordum adacığın diğer tarafından. Fionn raflardan birinden bir bardak ve en sevdiği içki olduğunu bildiğim için özellikle bu ziyareti için aldığım Weller’s Special Reserve burbon şişesini aldı. Şişenin kapağını açtı, bardağı yarısına kadar doldurdu ve bir dikişte içti. “Fionn? Ne oldu?”

“Hallettim. Halledeceğimi söylemiştim.”

“Sana yardım edebilirdim. Bana izin verirsen, hâlâ yardım edebilirim.”

“Yardım etmek mi?” dedi. Gözlerini beni huzursuz edecek kadar üstüme dikti. Bakışları etlerimi ve kemiklerimi deldi, kalbime ulaşana dek durmadı. “Zaten ‘yardım’ istediğimiz için bu noktadayız.”

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?”

Fionn iç çekti, kendisine bir bardak daha burbon koydu ve koyduğu hızda içti. “Çok ileri gittim.”

Gözleri bacağıma, baldırımın yan tarafındaki tırtıklı yara izine kaydı. Bir anı yüzüme bir tokat gibi indi. Arkasında bir

ışık halesi olan Fionn'u hatırladım. Muayenesinde yerde yatıyordum. Güzel gözlerinden endişe okunuyordu. Beni karanlıktan çeken, uyanmam için yalvaran yumuşak sesini hatırladım. Her şeyi hatırlıyordum. *Yardım et*, demiştim rüyasız bir uykuya dalmadan önce.

Ben başlatmıştım. Her şeyi ben başlatmıştım.

Elimi küle dönmekten kurtarabilirmişim gibi kalbime götürdüm. Kemiklerimin altında sızladı. "Neler oldu?" diye fısıldadım.

"Söyleyemem, Rose. Lütfen, artık sorma."

Sert ses tonu beni şaşırttı. Omuzlarımı geriye attım. Sırtımı dikleştirdim. *Birkaç* yanıt almaya hakkım vardı. "Polis işin içine karıştı mı?"

"Hayır. Karışmadı."

Geçici, düzensiz bir kalp atışından daha uzun süre devam edemeyecek kadar kısa bir rahatlama hissettim. "O zaman neden gitmen gerekiyor?"

"Öyle işte. Birlikte yaptığımız şeyi düşün." Fionn arkamdaki pencereleri ve camların arkasındaki şehri işaret etti. "Birisini öldürdüm. Bunun bazı sonuçları olacak. Bu sefer bunlardan kaçamayız. Ben kaçamam. Buna bir son vermemiz gerek."

Söylemediği her şey havada asılı kaldı.

Gözlerime dolan yaşlar yüzünden her şeyi bulanık görmeye başladım. Ağlamamak için elimden geleni yaptım. Fionn'un soğuk, mesafeli bakışları altında çok zordu. "Daha önce benimle bunu mu konuşmak istiyordun?"

"Hayır. Ama bu konuşmayı yapmış olmamız gerekirdi."

Kıpırdamadan birbirimize baktık. Fionn acı ya da pişmanlık hissediyorsa da bunu yüzünde göremiyordum. Gayet profesyonel bir tavırla bir karar vermişti ve bir neşter kesiğinin hassasiyetiyle bunu uygulamaya hazırdı.

Sakin ağlayayım deme, Rose Evans. Bu sefer olmaz.

Kendimi zorlayarak gülümsemeye çalıştım ama gülümsemem yüzümden hızla silindi. “Evet. Haklı olabilirsin. Ben, şey...” Sesim çatallaşınca hafifçe öksürdüm. Her an yıkılacak durumda olmam bile Fionn’u etkilemedi. Sadece hâlâ yüzündeki o sert, acımasız ifadeyle beni izliyordu. “Bu durumda ben de şehirden ayrılısam iyi olur,” dedim. “Sirkteki kargaşaya geri dönmeliyim. Silveria’ya yetişirim. Yola düşme vakti geldi.”

Geriye doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha attım. “Senin için bir önemi var mı bilmiyorum, Fionn,” dedim. İfadesinin belli belirsiz değiştiğini görür gibi oldum ama hemen toparlandı. “Çok üzgünüm. Seni özleyeceğim. Hem de çok. Ama anlıyorum.”

Ne tepki vereceğini görmek için beklemedim. Zaten görmek istediğim bir şey olduğunu sanmıyordum.

Başımı önüme eğip hızla yürümeye başladığımda, yüzümü göremeyeceği için gözyaşlarım özgürce akmaya başladı. Yatak odama gidip sırtımı kapıya yasladım ve yere çöktüm. Göğsüm ikiye ayrılmış gibiydi. Paramparçaydım. Rüzgârda savrulan küller gibiydim.

Çöktüğüm yerde ağladım.

Fionn kendi odasına girdikten sonra da uzunca bir süre durmadım. Kapımın önünden geçerken ayak seslerinin yavaşladığını duydum. Ama durmadı. Ne kapıyı tıklattı ne de aramızdaki kapının diğer tarafından bir şey söyledi. Sadece yürümeye devam etti ve hafif bir *klik* sesiyle kapısını kapattı. İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Daire birden bana bir yeraltı mezarı gibi geldi.

“Buradan gitmem gerek,” diye fısıldadım kendi kendime. Bunu sırf etrafımı sarmış olan boğucu sessizlikten başka bir şey duymak için söylemişim.

Yerden kalkıp bornozumun cebinden telefonumu çıkardım ve José'ye bir mesaj yazdım.

Selam, José. Seni geç bir saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Fikrimi değiştirdim, Boston'da kalmamaya karar verdim. Evime dönmek istiyorum. Yarın buluşup Dorothy'yi geri alabilir miyiz?

Üç noktanın dalgalanmaya başladığını ve bana yanıt yazdığını görünce hem şaşırdım hem de rahatladım.

Elbette. Öğlen saat 1 gibi Fan Pier'de olacağız. Yarın görüşürüz.

Birkaç saniye sonra ikinci mesajı geldi.

Seni seviyorum, pequeño gorrión.

Gözlerim yeniden dolmaya başladı. Bir yandan sevildiğim için minnettardım. Beni rahatlatan tanıdık şeyleri görmek ve duymak için sabırsızlanıyordum. José'ye sıkı sıkı sarılmak istiyordum. Baz'ın gülüşünü özlemiştim. İkizlerle birlikte kafesin içinden motosikletimle geçmeliydim. Öte yandan istediğim ama asla sahip olmadığım bir şey için çoktan yas tutmaya başlamıştım. Tam yeni bir yönde adımlar atmaya başlamıştım. Geri adım atmak istemiyordum. Ama başka bir seçenek yoktu.

Yatmaya hazırlandıktan sonra, tükenmiş bir hâlde statik gri bir pusu andıran bir uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda, saat yediye birkaç dakika geçiyordu. Aklımdan ilk olarak önceki gece yaşadığım acı geçti.

Fionn'un bakışlarındaki sert ifadeyi hatırladım. Dudaklarını dudaklarıma dayadığında mutlulukla nasıl havalara uçtuğumu ama birkaç saat gibi kısa bir süre sonra nasıl yere çakıldığımı hatırladım.

Zonklayan alnımı tutarak odadaki banyoya girip duş aldım. Tenimi yakan sıcak suyun altında durdum, boş boş beyaz karolara baktım. Oradan güçlkle çıktığımda, ne kadar süre suyun altında kaldığımdan emin değildim. Banyoda musluk haznesinin yanında duran telefonuma baktığımda, havluya sarınmışım ve üstümden hâlâ sular damlıyordu. Lark bir mesaj atmış, o sabah ilerleyen saatlerde kahve içmek için yaptığımız planı hatırlatıyordu. İnleyip telefonumu alnıma dayadım. Kimseyle görüşecek ruh hâlinde değildim ama kızlardan biriyle ilişkiyi kesip kaçamazdım. Bu yeni arkadaşlıklar için sağlam bir temel inşa edecek kadar zamanım olacağını düşünmüştüm. Kalıcı ve köklü arkadaşlıklar kuracağımı hayal etmişim. Bence Sloane ve Lark da bunu bekliyorlardı. En azından birine neden fikir değiştirdiğimi söylemeden gitmem doğru olmazdı.

Onayladığımı belirten bir mesaj yazıp banyodaki malzemelerimi topladım ve şifonyerin başına geçtim. Tam av bıçağımı ve giysilerimi çekmecedan çıkarmak üzereyken, Fionn'un koridorun diğer ucundaki odasında telefonda birisiyle konuştuğunu duydum. Alçak sesle konuştuğu için ne dediğini anlayamadım. Sırtım buz kesti. O sabah onunla yüz yüze gelmenin nasıl olacağını düşünmemişim. Hâlâ çok yeni olan bir yarayı kaşımakla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Fionn'un telefondaki kişiye kısaca veda ettiğini duydum. Birkaç saniye sonra da duşa girdiğini duydum.

Beş dakika. En fazla on.

Fionn gittiğimi fark etmeden dışarı çıkabilirdim.

Odada bir kasırğa gibi çekmeceleri açıp giysilerimi ku-

cakladım ve yeni sırt çantama attım. Sonra komodininde duran birkaç çerçeveli fotoğrafı aldım. Çamaşır torbamı aldım. Şampuanım, saç kremim ve eski jiletim kalabilirdi. Yenilerini alabilirdim. Lanet olsun, buzdolabındaki bira da kalabilirdi. Dolaptaki kirli sepetindeki çamaşırları en üste koydum. Bunu daha önce yapmalıydım ama vaktim daralıyordu. Beş dakikadan kısa sürede sessizce odamdan çıktım, Fionn tam duşun musluğunu kapattığında kapıyı arkamdan kapattım. Ceketimi ve çizmelerimi giydim, çantamı aldım, dairenin anahtarlarını adacığın üstüne koydum ve son bir aydır evim dediğim yere son kez baktıktan sonra çıktım.

Dışarıya adım attığımda, sırt çantamın kayışlarını sıkılaştırdım ve güney yönünde yürümeye başladım. Telefonumda haritayı açıp Lark'ın en sevdiği kafe olan Trident'in yerini buldum ve yürüyerek yarım saatte oraya varabileceğimi gördüm. Ama güzel bir ritim tutturdum. Ekim ayının soğuğunun ıslak saçlarımı savurmasını engellemeye çalıştım. Yolda Lark'a söylemek istediğim her şeyi ve söylemek istemediklerimi düşündüm.

Lark'ın geleceği saate yakın bir zamanda kafeye vardım. Bir kahve sipariş edip Lark'ın içeri girer girmez beni görebileceği yuvarlak bir masaya oturdum. Tam o müthiş siyah içecekten ilk yudumu almıştım ki telefonum gelen bir mesajla titreşti. Ekranımda Fionn'un rehberimdeki fotoğrafı belirdi.

! Gittin mi?

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. İçime çektiğim derin nefes de hızlanan nabzımı yatıştırmadı. Normalde eğitimiyle ilgili bir espri yapar, komik bir yanıt yapıştırır ya da dalga geçerdim. Ama o gün tek bir sözcükle yanıt verdim.

| Evet.

Üç nokta hemen dalgalanmaya başladı.

| Kalıcı olarak mı?

Gözlerimi devirdim.

| Evet. Anahtarları adacığa bıraktım.

| Lachlan'a anahtarların orada olduğunu mutlaka söylerim.

| Tarot desteni de bırakmışsın.

“*Kahretsin,*” dedim yüksek sesle. Ayağa kalkarken sandalyenin ayakları karo zemine sürtündü. Ceketimin ceplerini yokladım. Çantama baktım. Tam sırt çantamı telaşla karıştırırken, aklıma geldi. Komodinimdeki deri kesedeydi. Net bir şekilde gözlerimin önüne geldi. “Lanet olsun. *Siktir.*”

Çaresizlik içinde elimi saçlarımın arasından geçirirken telefonuma bir mesaj daha geldi.

|
Desteni sana getirebilirim.

| Lark'la kahve içeceğim. Sonra da saat 1'de Fan Pier'da Silveria'yla buluşacağım.

| O saate kadar havaalanında olmam gerek. Ama yolumun üstünde olacaksın. Desteni getirebilirim ve biraz erken gitmende bir sakınca yoksa, seni Fan Pier'a bırakabilirim.

İçimden kendime lanetler okuyarak iç çektim. Daireden bir an önce çıkabilmek için telaş ettikten sonra Fionn'u görme fikri hoşuma gitmemişti. Ama büyükannemin destesini orada bırakmazdım ve *bırakmayacaktım*.

Tam seçeneklerimi düşünürken gözüme pencerenin dışındaki parlak sarı saçlar çarptı. Lark kafenin girişine doğru yürürken pencerenin diğer tarafından beni gördü. Hemen gülümseyip el salladı.

! Tamam. Trident Kafe.

! Seni 11.30'da alırım.

Mesajına yanıt yazmadan sadece bir başparmak emojiyi koydum ve Lark bir günışığı ve sim fırtınası gibi, paramparça olan ruhuma bir merhem gibi gelen tatlı gülümsemesiyle içeri girerken telefonumu masaya bıraktım. Etrafımı onun sıcaklığı sarsa da göğsümde buz gibi bir boşluk hissettim. Kasıtlı olarak asla arkadaşlığımızı bir kenara atmayacağını biliyordum. Ama o günden sonra birbirimizi görmenin ne kadar zorlaşacağını da biliyordum. Lachlan, Fionn'un *abisiydi*. Lark'ı ve Sloane'u çok sevmiştim ama onlarla yakın olmak beni ele geçiren acıyı sadece körükleyeceği için arkadaşlığımızı sürdürmek zor olacaktı. Kalbim her atışıyla bana çürüklerini anlatıyordu. Bir darbe daha indirmemem için yalvarıyordu.

"Her zamanki gibi göz kamaştırıcısın," dedim sarıldıktan sonra masada karşılıklı yerlerimize otururken.

"Sen de öyle," dedi ama kaşlarını çatarken yüzünde endişeli bir ifade belirir gibi oldu. Bir garson masaya gelip onu düşüncelerinden sıyırdı. Lark bir latte sipariş ederken o kısacık süreyi yüzüme daha inandırıcı bir maske yerleştirmek için kullandım. Elbette, işe yaramadı. Çünkü Lark yalanları

ortadan bölen bir lazer ışını gibiydi. “Her şey yolunda mı? Biraz düşünceli gibisin.”

Onu geçiştirdim ama gözlerindeki endişe ifadesi daha da derinleşti. “Ben sadece...”

Lark başını yana eğdi.

“Yani ben... işler pek...”

Lark birden elini öne uzatıp bileğimi kavradı. Bu ani şefkat dolu hareketi gözlerimin yine dolmasına neden oldu. “Rose?”

“Silveria Sirki’ne geri dönüyorum.” Gülümsemeye, neşeli görünmek için elimden geleni yapmaya çalıştım. “Sanırım tekrar yollara düşmem gerekiyor.”

Tıpkı domuz pastırması ister mi diye sorduğunda köpeği Bentley’nin yaptığı gibi, başını diğer yöne eğdi. “Ama burayı sevdiğini sanıyordum... Rowan 3 in Coach’ta çalışman için seninle konuşmadı mı? Konuşmayı planladığını biliyorum. İşle ilgili bir sorun varsa, ben...”

“İşle ilgili değil,” dedim. “Anahtarları dairede adacığa bıraktım. Orayı kullanmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Giderken temizlik yapamadığım için de özür dilerim.”

“Fionn’la mı ilgili?” diye sordu. Dudağımı ısırıp titremesini engellemeye çalıştım. Lark bileğimi sıkınca omzumu silk-tim, bakışlarımı kafenin ta diğer köşesine diktim. Lark anlayışlı bir tavırla uzun uzun ofladı. “Çok üzüldüm. Bu konuda konuşmak ister misin?”

“Hayır,” diye başımı iki yana salladım. “Ama teşekkür ederim. Belki başka bir zaman.” Elimi elinin üstüne koydum ve bu sefer gözlerine baktığımda, gülümsemem daha içtendi. “*Senin* neler yaptığını dinlemek istiyorum. O şirin gerzek Lachlan’la evlilik hayatının nasıl gittiğini duymak istiyorum.” Lark uzunca bir süre bir şey demedi. Ne düşündüğünü biliyordum. Bana destek olmak için can atıyordu ama beni

zorlamak da istemiyordu. Bu yüzden onu daha da çok sevdiğimi hissettim.

Lark bileğimi bir kere daha sıkıp bıraktı ve garson lattesini getirirken geriye yaslanıp bana baktı. Garson gittikten sonra dikkatini tekrar bana verdi.

“Lachlan iyi. Gayet iyi. Her şey...”

“Güzel mi gidiyor?”

Lark sırtıttı. “Aslında *harika* gidiyor. Lachlan muhteşem bir adam. Annemin, babamın ve ablamın ona ısınmaları biraz zaman alabilir. Ethel halam ona bayılıyor. Bentley bile onu sevdi.”

“Aksilikte birbirlerini aratmıyorlar.”

Lark bunu duyunca güldü. “Haklısın. İkisi de göt kafalı.”

“El işlerinde çok beceriklisin,” dedim. “Bir Etsy mağazası açmalısın. El yapımı şık şapkalar satarsın. Markanın ismini de Göt Kafalar koyarsın.”

“*Aman Tanrım*. Harika bir fikir bu.” Lark’ın gözleri o kadar çok parladı ki kıvılcımlar çıksa şaşırmazdım. Resmen ışıldıyordu. “Lachlan bu fikirden pek hoşlanmayabilir,” dedi birden kaşlarını çatarak ama bu ifadesi hızla kayboldu, “ama yaratıcı yanımı uyandırdın.”

Güldüm. “İçeceklerle ilgili yaratıcı projeni biliyorum.” Kahve fincanımı kadeh kaldırır gibi kaldırdım, kaşlarımı oynatırken, “*Cinayet* biralarını diyorum,” diye fısıldadım.

“Ne?” dedi telaşla. Masanın kenarlarını tutarak öne eğildi, etrafa göz attıktan sonra gözlerini kısarak bana baktı. “Sen bunu nereden biliyorsun? Lachlan mı söyledi? O Çakma Batman’i kauçuk hayalarından bıçaklayacağım.”

“Şey... kauçuk hayalar kısmım bilmiyorum,” dedim yüzümü buruşturarak ama hemen toparlandım. “Şanslı bir tahminde bulundum sanırım. Karanlıkta birisini bıçaklamak gibi.”

Lark'ın ağzı açık kaldı ve yanakları kızardı. "Nasıl? Bunu nereden biliyorsun?"

Elimi kaldırıp parmaklarımla saymaya başladım. "Suratına tekme atan bir gerzeği öldüren Sloane'un en yakın arkadaşısın. Bir o kadar tehlikeli kocası Rowan'la arkadaşsın. Lachlan bana dövmeli suikastçı izlemine veriyor. Sen el işlerinden hoşlanıyorsun. Büyük ihtimalle, bunlar bana bir fikir verdi. Basit bir çıkarım." Masanın üstünden uzanıp koluna hafifçe vurduğumda, Lark'ın ağzı hâlâ açıktı. "Merak etme. Fark etmediysen söyleyeyim, bunları hiç sorun etmiyorum. Ama... şu anda yaşadığım sorunun bir nedeni de bu olabilir."

Bakışlarımı yarısı dolu olan fincanıma çevirdim ama Lark'ın hâlâ dikkatle yüzüme baktığını hissedebiliyordum. "Ha. Haaa." Lark sandalyesinde geriye yaslandı, bedeni gevşedi. "Ama Fionn sorun ediyor."

"Evet," dedim. Fincanımın tabağının üstünde kaşığımı çevirip gümüş yüzeyindeki çarpık aksime baktım. "Sürekli yollarda olmam... böyle olmam... bu şekilde birisini bulmak zor. Karanlıktan korkmayınca daha da zor. Ama bu sefer birisini bulduğumu sanmıştım."

Gözlerine baktığımda, ikimiz de buruk bir ifadeyle gülümsüyorduk. "Buldun. Ben her zaman yanıdayım. Sloane da öyle. Biz de karanlıktan korkmuyoruz. Ayrıca hiçbir yere gitmiyoruz."

Önceki gece her şey kontrolden çıktığından beri, ilk kez gerçekten rahatladığımı hissettim. Lark'ın sadece yüzüme bakmasından değil, gözlerinin beni *delip* geçişinden samimi olduğunu biliyordum.

O noktadan sonra sohbet daha rahat akmaya başlamış, göğsümdeki ağırlık hafiflemişti. Sloan ve Rowan'dan, Martha'nın Üzüm Bağı'ndaki mini balayılarından söz ettik. Programlarımız uyduğu takdirde, Silveria'nın şehirde olacağı

birkaç günden birinde görüşmek için plan yaptık. Sloane'a mesaj atıp gösterime gelebileceğini teyit etti. Son bir kez veda etmek için. Birkaç kahve daha ve birer kruvasan sipariş ettik. Onun evlilik hayatından, şanslarının artık nasıl yaver gitmeye başladığından konuştuk. Zaman son âna kadar hızla geçip gitti. Kalbimin her güm güm atışında bunu hissedebiliyordum.

“Seni özleyeceğim,” dedi Lark masanın üstünden uzanıp elimi tutarak.

“Ben de seni özleyeceğim,” dedim. Gülümsedim ama hüznünlü bir gülümseme idi. Her an yok olabilirdi. “Sirklerle ilgili olarak ne dediklerini bilirsin.”

“Ne derler? Şov devam etmeli mi?”

“Hayır. Zıplayana kadar şov başlayamaz.”

Lark'ın yüz ifadesinden ne demek istediğimi anladığımı anladım. Gözlerini gözlerime dikti, hafif bir gülümsemeyle bana baktı. Tam o sırada masadaki telefonum titreşime geçti ve kalbim duracak gibi oldu. Kısa mesajı okurken midem düğümlendi. İki basit sözcük. *Dışarıda bekliyorum.*

“Doktor geldi.” Telefonumu cebime soktum. “O hâlde yakında görüşürüz. Aramayı unutma.” Tekrar vedalaşıp sıkı sıkı sarıldıktan sonra ayrıldım, Lark'ın yanağına bir öpücük kondurdum ve boğazımı tıkamaya hazırlanan gözyaşlarımı dizginleyerek kafeden çıktım.

Fionn kaldırımın kenarında, kiralık arabasında bekliyordu. Ben yaklaşırken bagajı açtı ve sırt çantamı kendi çantasının yanına koydu. Onunla ilk kez arabayla bir yere gittiğim zamanı hatırladım. Kolunu nasıl belime doladığını. Beni kamyonetine bindirmek için kaldırdığında ne kadar güçlü olduğunu.

Bunu yapmadan önce, bilmem gereken bir şey var mı, diye sormuştu arabayı çalıştırmadan önce.

Belki o anda bir şey söylemiş olsaydım, kalbim bu kadar sızlamazdı. Bagajın kapağını kapatırken bu kadar tereddüt

etmez, arabanın ön tarafına giderken adımlarımı yavaşlatmazdım. Fionn için hayatı zorlaştırma fikri hiç hoşuma gitmese de hissettiğim acının buna değdiğini düşündüm. Gerçek olduğu için canım yanıyordu. Gerçeği böyle anlıyordum. Önemli olan tek gerçeği.

Fionn Kane'e âşıktım.

Ama ona söylemek için çok geç kalmıştım.

“Selam,” dedim yolcu koltuğuna oturduğumda.

Emniyet kemerimi takarken beni izlediğini hissedebiliyordum. Kaldırımın kenarından uzaklaşmadığımızda dönüp ona baktım.

“Selam,” dedi nihayet.

Başını çevirip trafiği kontrol etti ama yine de yüzüne dikkatle bakabildim. Kan çanağına dönmüş olan gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. Yüzü süzölmüş gibiydi. Bunu çoğu kişi fark edemezdi ama onu her açıdan, her ışıpta ve çok uzaktan ve yüzü bulanıklaşacak kadar yakından görmüştüm. Uykusuz bir gece geçirdiği belliydi.

Trafiğe karışıp yola çıkmadan önce son bir kez kafeye ve Lark'a baktım.

“Beni Silveria'ya götürdüğün için teşekkürler,” dedim telefon mesajlarımı kontrol ederek. José bir mesaj yollamış, şehre yaklaştıklarını söylemişti. Eve dönmeden önce sezonun son gösterilerinden biri olacaktı.

“Al.” Fionn deri keseyi bana uzattığında, dudaklarımı büzerek nefesimi uzun uzun dışarı verdim. Desteyi, sırf yıpranmış kartların beni rahatlatan yüzeyini parmaklarımın arasında hissetmek için keseden çıkardım.

“Zahmet oldu. Teşekkür ederim.” Odama girip çoktan gittiğimi gördüğünde ne düşündüğünü hayal edebiliyordum. Belki ilk önce biraz rahatlamıştı. Daire ona kalmıştı. Belki komodinimdeki desteyi görünce dehşete kapılmıştı. Ne

düşündüğünü ele vermeyen yüzünden aklından neler geçtiğini anlamak zordu. Başını bir kere sallamakla yetindi.

Trafik sıkıştı. Ağır ağır ilerliyorduk. Sesi kısık olan hoparlörlerden bir şarkı listesinin çaldığını duyabiliyordum. Fionn saatine bakıp parmaklarını sabırsızlıkla direksiyona vururken havaya yeni bir gerilim dalgası yayıldı.

“Rıhtıma Uber’la gidebilirim,” dedim önümüzdeki kırmızı fren ışıklarına bakarak. Kafeden ayrıldığımızdan beri, son kırk dakikada birkaç bloktan fazla ilerleyememiştik. “Belki alternatif bir yol deneyebilirsin.”

“Sorun değil,” dedi dikiz aynasına bakarak.

Tam yanıt vermek için ağzımı açmışım ki arabanın ön panel ekranından bir arama geldiğini gördüm. Lachlan’ın ismi belirince Fionn aramaya yanıt verdi.

“Selam, Lach...”

“Rose nerede?” diye bağırdı Lachlan panik içinde. “Lark’ın yanında mı?”

Fionn ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık. “Ben buradayım,” dedim. “Lark bir süre önce eve döndü.”

“Siktir. *Siktir.*”

“Neler oluyor?”

“Lark kayıp. Bir terslik var. Şu anda anlatamam. Eve gitmem gerek.”

“Yakın sayılırsınız,” dedi Fionn.

“Orada buluşuruz.”

“Lanet olsun,” diye bağırdı Fionn telefonu kapatırken. Etrafımızdaki sıkışık trafiğe baktı. Arabada yeteri kadar hava kalmamış gibi hissettim. Sanki hiç kıpırdamadığımız hâlde, uzayda dönerek ilerliyorduk. Panik hissi etrafımızı kuşattı. Lark’ı *hemen* bulmazsak, onu sağ bulmamız mümkün olmazdı. Bunu nereden bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum.

Yolcu penceresine biraz yaklaştım. “Şurası,” dedim ilerde sağdaki bir yan sokağı işaret ederek. Yolun başı öndeki arabalar tarafından tıkanmıştı, hiçbirimiz ilerleyemiyorduk. “Kaldırım,” dedim ama Fionn çoktan harekete geçmiş, direksiyonu en sağa kırmıştı. Önümüzdeki arabanın tamponuna sürtünmekten kıl payı kurtuldu ve korna sesleri arasında yandaki yola sapabilmek için kaldırıma çıktı.

“Herhangi bir gariplik hissettin mi? Normalde söylemediği bir şey söyledi mi?”

“Hayır,” dedim. Kirpiklerimin altındaki bir damla gözyaşını akmadan sildim. “Mutlu gözüküyordu.”

Geriye dönebilmek için blokta hızla ilerlerken Fionn’un yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Kafede sıra dışı bir şey gördün mü?”

“Hayır. Sıra dışı hiçbir şey yoktu.” Sapacağımız yere yaklaşırken Fionn bana baktı. “Ya onu zamanında bulamazsak, Fionn? Ya...”

“Onu bulacağız,” dedi. Bir sonraki köşeden fazla hızlı dönünce dar bir sokakta fazla yer kaplayan bir arabayla karşılaştık. Fionn o kadar sert bir şekilde frene bastı ki ikimiz de öne savrulduk.

Tarot kartları kucağımdan ayak boşluğuna saçıldı. Arabaya çarpacaktık. Fionn içgüdüsel bir hareketle kolunu önüme atıp göğsümü korudu.

Diğer arabanın tamponundan birkaç santim geride tiz bir fren sesiyle durduk. Arabanın sürücüsü kornasını çaldı ama Fionn bunu duymamış gibiydi. Dikkatle bana bakıyordu.

“İyi misin?” dedi kolunu geri çekmeden.

Sarsılmış bir hâlde başımı salladım.

“Emin misin?”

“Evet.”

Endişeli bakışlarını yola çevirdi, kolunu koltuğumun ar-

kasına attı, arka pencereden dışarıya bakarak geri geri gitti ve diğer arabaya geçecek kadar yer bıraktı. Sonra önüne döndü, vites değiştirdi ve hızla sokağa daldı. Bir elimle kapı kolunu tutarken, diğer elimle cebimden telefonumu çıkarıp Sloane’u aradım. Telefonu ikinci çalışında yanıt verdi ve tatlı sesi ben ona Lark’ın nerede olduğunu sorduğum anda değişti. Telefonun diğer ucunda bir çığlık attı. Kalbinin ikiye ayrıldığı âni resmen hissetmiştim. Rowan telefonu ondan aldı.

“Geri dönüş yolundayız. En kısa zamanda orada olacağız,” dedi ciddi bir sesle. Sonra hat kesildi.

Lark ile Lachlan’ın sessiz bir mahalledeki eski bir tekstil fabrikasından dönüştürülmüş olan evlerine varmamız on dakika bile sürmedi. Tam arabadan inerken bir başka araç hızla sokağa girdi. Lachlan’ın vintage Charger’ı hızla bize yaklaştı ve hemen arkamızda durdu. Koşarak arabanın yanma gittiğimizde, yüzünde derin bir panik ifadesiyle telefonunu çıkardı. Arama yanıtlanmadı ve bir saniye sonra Lark’ın sesli mesaj sistemi devreye girdi.

“Rowan’ı aradık ama Sloane’la birlikte hafta sonu için Martha’nın Üzüm Bağı’na gitmişlerdi. Geri dönüş yolundalar ama varmaları biraz zaman alacak,” dedim Lachlan torpido gözünden bir tabanca çıkarırken. “Neler oluyor? Lark nerede?”

“Bilmiyorum,” dedi binanın girişine doğru giderken. “Beni arayıp halasının öldüğünü haber verdi. Onunla bakımevinde buluşmamız gerekiyordu ama oraya gelmedi. Conor onun ailesini hedef alan adamla ilgili bilgilere ulaştı. Ama şimdi Lark aramalarımaya yanıt vermiyor.”

Fionn ve ben endişeyle bakışıp Lachlan’ın peşinden binaya girdik ve metal merdivenlerden yukarı fırladık. Lachlan bağıra bağıra dükkânına gelen bir adamla ilgili bir şeyler anlatırken, basamakları ikişer ikişer çıktık. Tekstil fabrikası-

nın üstündeki dairelerinin kapısına vardığımızda, Lachlan bir eliyle kapı kolunu, diğer eliyle silahını tutar hâlde duraksadı. Başıyla bize geride durmamızı işaret ederken gözlerinde çaresizliğin her tonunu görmek mümkündü. Sonra kolu çevirdi ve kapıyı açtı.

Dizleri boşa gidince Fionn hemen yardımına koştu. Titreyen elimle ağzımı kapattım.

Yerler kanla kaplıydı.

Lachlan sendeleyerek içeri girdi. Yürek parçalayan bir sesle yalvarır gibi Lark'a seslendi. Ama Lark'ın sesi yerine, acı dolu bir köpek sesi geldi. Lachlan'ın peşinden içeri daldığımızda, Bentley'yi yerde kesik kesik nefes alırken, yan tarafındaki beyaz tüylerine kan bulaşmış hâlde bulduk. Koyu renkli gözleri bize yalvarıyormuş gibiydi.

"Köpeğe yardım et," dedi Lachlan kardeşine. Hızla mutfığa gidip bir çekmecedен el havluları çıkardı.

"Ben veteriner değil..."

"Hiç umurumda değil, köpeği kurtar."

Lachlan koridora fırladı, Lark'a seslenmeye devam etti ama yanıt gelmedi. "Sana yardım edeyim," dedim. Lark'ın dikiş malzemelerini koyduğu sehpa'ya gittim. Bir iğne, biraz iplik ve makas alıp bunları Fionn'a verdim. Fionn dikiş atabilsin diye el havlularını Bentley'nin yan tarafındaki derin yaraya bastırırken ellerim titriyordu. "Uslu çocuk," diye fısıldarken iri başını okşadım ve Bentley acıklı bir sesle inledi. O gün kim bilir kaçınıcı kez gözlerim doluyordu. "Lark'ın 'ailesini hedefleyen' birisi olduğunu söylerken neden söz ediyordu?" diye sordum Fionn'a dönerek.

"Bilmiyorum. Bunu ilk kez duydum. Lark sana hiçbir şey anlatmadı mı?"

"Anlatmadı." Gözlerinin içine baktım ama Fionn'un yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Yerler kan içindeydi. Kan izleri

birisi yerde sürüklenmiş gibi yatak odasına gidiyordu. Kendime tekrar tekrar aynı soruyu sordum. *Ya onu vaktinde bulamazsak?*

Lachlan odaya girince Fionn ve ben göz temasını kestik. “Kanamayı durdurmak ve onu bir veterinere yetiştirebilmek için elimden geleni yapacağım,” dedi Fionn, Lachlan ona bir makas uzatırken. Fionn hiç vakit kaybetmeden Bentley’nin kalın tüylerini kesti ve yarayı daha yakından inceledi. “Lark’ın nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?” dedi Lachlan odaya göz atarken. Gözleri yerdeki kırık lambanın yanındaki bir şeye takıldı. Oraya gidip yerden bir telefon aldığını gördüm. Ekрана baktı. Bir saniye sonra odada acı dolu bir çığlık yankılandı. Lachlan gözlerimin önünde paramparça oldu. Telefonu koltuğa fırlattı ve hissettiği acıyı kalbinden söküp atabilirmiş gibi başını ellerinin arasına aldı.

Vakit kaybediyoruz.

Bentley arkamda inlerken Lachlan’ın kolunu tutup sıktım. Gözleri dolu dolu olmuş bir hâlde bana baktı. “Düşün. *Bir şey* olmalı. Bir gariplik fark etmiş olmalısın. Normal olmayan bir şey.”

Lachlan derin bir nefes aldı. Gözlerini sıkı sıkı yumdu. Kaşlarının arasındaki çizgi önce derinleşti ama sonra birden düzleşti. Gözlerini açıp bana baktı. “Sokağın karşısında. Adam *tam karşıdaki binadaydı.*”

Lachlan arkasına döndüğü gibi kapıya doğru gitti. Hiç tereddüt etmedim. Henüz Lachlan’ın ne gibi bir sonuca vardığını ya da kimin peşinde olduğumuzu bilmiyordum. Ya da ne kadar tehlikeli birisi olduğunu. Ama Lark’ı bir yere götürmüşlerdi. Lachlan’ın aklına sokağın karşısında başlayan bir ipucu gelmişti. Bu yüzden hemen peşine takıldım. Ne yapacağımı yüksek sesle söyledim. Ben de onunla gidecektim.

“Rose, hayır,” dedi Fionn. Bu iki sözcüğü söylerken sesinin çatallaştığını duyunca bir duvara çarpmışım gibi durdum. “*Lütfen.*”

Zaman durur gibi oldu. Arkama döndüm. Gördüğüm manzara kalbimden geriye kalan kırıntıları ele geçirdi. O kadar tatlıydı ki! Yıkılmış bir hâlde, yerde dizlerinin üstüne çökmüş, kanla kaplanmış olan elini Bentley’nin yarasına bastırıyordu. Nabzım hızlandı. İçimde zerre kadar şüphe kaldıysa bile damarlarımda hızla akan kanın uğultusu bunu yok etti. “Lark benim arkadaşım,” dedim. “Onu bulacağım.”

“Ama...”

“Seni seviyorum, Fionn Kane.”

Yüzündeki panik ifadesi bir anda yok oldu, yerini şok ifadesi aldı. Sözlerimi karşıımızdaki hiçbir gerçekliğe uyduramıyormuş gibiydi. Dudakları aralandı ama bir şey diyemedi. İşte, o anda bir şey söylemesine gerek olmadığını anladım. Ben ne hissettiğimi biliyordum. Dahası, bu bile başlı başına gerçek olabilecek kadar büyülydü.

Geriye doğru bir adım attım ve belirlediği hızda silinen bir gülümseme fırlattım. “Köpeği kurtar, yoksa bu gerzek seni öldürür.”

Sonra da arkamı döndüm.

Yanından geçerken Lachlan’a bakmadım, arkamdaki av bıçağını kınından çıkardım.

Ne gibi bir tehlikeyle karşılaşacağımı bilemiyordum. Ama bu son sırrın ağırlığının ruhumdan süzöldüğünü hissederken bir şeyi biliyordum.

Zıplayana kadar şov başlayamazdı.

SAVAŞ ALANLARI

Fionn

Abim acı bir ifadeyle bana baktı.

Kendimi yüzeye çıkmaya ve nefes almaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Hâlâ Rose'un sözlerinin arasında boğuluyordum. Sesi zihnimde yankılanıyordu: *Seni seviyorum, Fionn Kane*. Sözleri sadece dünyaya yayılmamıştı. İçime işlemişti. Tanıştığımız ilk andan beri elimde parçalanan diğer hayatın kalıntılarını silip süpürmüştü. İki gerçeklik arasında bir yarık oluşmuş gibiydi. Olmaya çalıştığım adam. Olduğum adam. Rose Evans'a sınılsıklam âşık olan adam. Onun için her şeyi yapabilecek, kalbini bile yerinden sökebilecek olan adam.

Lachlan bir şey bekliyormuş gibi bana bakıyordu. Büyük bir acı hissettiği hâlde, kalbinde acıma hissi için hâlâ yer vardı. Belki hayal kırıklığı için de.

Yutkundum. "Ona göz kulak ol," dedim çatallaşmış bir sesle.

"Olacağım. Söz veriyorum." Lachlan kararlılıkla başını salladı ve Rose'un arkasından koşmaya başladı.

Tekrar Bentley'ye döndüm, gözlerimi kan içinde kalmış olan gömleğimin koluna sildim. "Tamam, dostum. Lütfen elimi ısırma," dedim. Debelenmeye kalkabilir diye dizimi boynuna dayadım. "Yapacağım şey hoşuna gitmeyecek."

Kanamamanın kaynağını buldum ve damarlarını sekiz biçiminde bağlamaya koyuldum. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Bir dikiş iğnesi, bir makas ve çok mutsuz, uyuşturulmamış bir köpek. İşim hiç kolay değildi. Ama kopan damarı bana saatler gibi gelen birkaç dakika içinde kapatmayı başardım. Dikişi sıkı sıkı çektikten sonra, iğneyi yere fırlattım ve köpeği kucağıma alıp açık kapıya doğru gittim.

“Bu kadar domuz pastırması yemekten vazgeçmelisin. Yetmiş kilo varsın herhâlde.” Merdivenlerden inerken onu istemedenden sarstığımda, Bentley’nin bir homurtuyu andıran sesi bir sızlanmaya dönüştü. O sesi her duyduğumda kalbime bir bıçak saplanıyordu. “İşte, *bu* yüzden veterinerlik okuluna gitmedim. Üzgünüm, dostum.”

Basamakların dibine yaklaşırken dışarıdan Lachlan’ın bir şey dediğini ve Rose’un ona kısa bir yanıt verdiğini duydum. Bentley’nin yan tarafındaki kanamayı durdurmaya o kadar dalmıştım ki Rose’un hâlâ yakınlarda olabileceğini düşünmemiştim. Artık önemli olan tek şey buydu. Ona zamanında ulaşmak.

Adımlarımı hızlandırdım. Yüzünü görmem gerekiyordu. Bana beni sevdiğini söylemişti. Sırf sözlerinden dolayı değil, içimde bir farkındalık yaşamamı, hayatımın en korkunç hatasını yaptığım gerçeğini anlamamı sağladığı için de büyük bir şok geçirmiştım.

Onu sevdiğimi söylememiştim.

“Rose,” diye seslendim. Tam o sırada peş peşe kapanan iki araba kapısının sesini duydum. “*Rose.*”

Charger’ın motoru aniden canlandı.

“*Bekleyin,*” diye yalvardım ama beni duyamayacaklarını biliyordum. Araba siyah metal bir kütle gibi son sürat bina-
dan uzaklaşırken kollarımda köpekle birlikte dışarı fırladım. Arabanın fişek gibi sokağın sonuna gidip tiz lastik sesleri

arasında köşeyi döndüğünü gördüm. Parlak kroma vuran ışığın arasında gözden kaybolmuşlardı.

“Lanet olsun,” diye bağırdım. Köpek de bana hak veriyormuş gibi inledi.

Kiralık arabanın kapısını açıp köpeği arka koltuğa yatırmayı başardım. Sonra sürücü tarafına koştum. En yakındaki veterinerin nerede olduğunu bilmiyordum. Telefonumda en yakındaki veterineri bulmaya çalışırken Rose’dan bir mesaj geldi.

Montague Çörekleri, A.Ş., 2008 Woodland Yolu, Portsmouth.

En kısa zamanda geleceğim.

Yanıt vermedi.

Birkaç blok ötede bir veteriner buldum ve hızla oraya gittim. Bentley hâlâ kesik kesik nefes alıyor, birkaç dakikada bir inliyordu. Kliniği bulup kaldırımın kenarına park ettiğimde, köpek onu kucağımda taşıdığım için homurdanarak bana itiraz etti ama artık tartışacak gücü kalmamıştı. Kapılardan içeri daldım ve şans eseri, Lark’ın onu her zaman götürdüğü veteriner kliniği olduğu anlaşıldı. Onlara bir yayılım ateşi gibi anlattığım bölük pörçük bilgilerle onu kucağımdan aldılar. Onlara kredi kartı ve telefon numaramı verdikten sonra, on dakika içinde yine kiralık arabaya binmiştim.

Direksiyonun başına geçtiğim an, alnımı direksiyona dayayıp gözlerimi yumdum. *Ne halt ediyorum?* Rose oradaydı, ona söylemek istediğim şeyi o bana söylemiş, kalbinin her kırık parçasını özenle koruması gerekirken kalbi ona fazla geliyormuş gibi bana vermişti. Önceki gün olanlar ve arkasından gelen uykusuz geceden sonra tereddüt etmiş, neler olduğunu

ya da ne kadar önemli olduğunu anlayamayacak kadar büyük bir şok yaşamıştım. Sanki senelerimi eksik bir yapboza bakarak geçirmiştım ve son parça da yerine oturunca her şey bir anda netleşmişti.

Rose sayesinde her şey mantıklı hâle gelmişti.

Gözlerimi açıp sağıma baktım. Rose'un tarot kartları yolcu koltuğuna ve ayak boşluğuna saçılmıştı. Telaşla kartları aldım. Üçü dışında hepsi ters duruyordu. Yüzleri yukarı dönük olanlardan biri kılıcını havaya kaldırmış, savaşmaya giden bir şövalyeydi. Diğerleri aşağı dönük üç uzun kılıçtan ve bir şövalyenin mezarının altında yanlamasına duran dördüncü bir kılıçtan ibaretti. Sol üst köşede IV Romen rakamı yazıyordu. Sonuncusu iskelet elinde bir tırpan tutan Azrail'di. Bunları desteye katmadan önce doğru tarafa çevirdim ve desteyi yolcu koltuğuna koydum. Tam deri keseyi aramak üzereyken diğer elimdeki telefonuma bir mesaj geldi. Ama mesaj umut ettiğim gibi Rose'dan değil, Leander'dandı.

! Havaalanında değilsin, Dr. Kane.

Yanıt vermedim, trafiğe çıkmadan önce adresi haritama kopyalayabilmek için Rose'un mesajına tıkladım.

Leander Mayes'den kurtulamayacağımı biliyordum. Son-
suza dek kurtulamazdım. Ama Rose'un yanına gitmeliydim.
Bu yüzden trafiğe daldım. İnsanların yolunu kestim.

Bir şeritten diğerine geçtim. Kaldırıma çıktım. Karşı şeride girdim. Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Kalp atışlarım bana küfürler savuran diğer sürücülerin korna seslerini hafifletti. Ama kimi kızdırdığım ya da nereye çarptığımı umurumda değildi. Ne pahasına olursa olsun, o lanet olasıca şehri yarıp geçecektim. Bu durumu düzeltmem gerekiyordu. Rose'a parmaklarımın arasından kayıp giden, bir anda söylemiş

olmam gereken her şeyi söylemeliydim. Cehennemin biraz beklemesi gerekiyordu.

Tiz lastik seslerinden ve adrenalinden oluşan bir kaosun ortasında, nihayet şehirden çıktım ve I-95 Otoyolu'nda kuzeydeki Portsmouth yönünde ilerlemeye başladım. Danvers'ı geçtiğim anda telefonum çaldı.

Ön panelin ekranında Leander'ın ismi belirdi.

Siktir.

Onu duymazdan gelmeye çalıştım. Ama Leander'ı atlatmaya çalışmak anlamsızdı. Telefonum sesli mesaja düştüğü anda, telefonunu kapatıp beni tekrar arıyordu. Tekrar. *Ve tekrar.*

Altıncı denemesinde nihayet yanıt verdim.

“Atlatılmaktan hoşlanmam,” dedi.

“Tahmin etmiştim,” dedim çenemi sıkarak.

“Neredesin be? On beş dakikaya uçağa yolcuları alacaklar. Umarım yoldasındır.”

“Uçağa binemeyeceğim.”

“Dr. Kane...”

“Sorun Lark. Dairesinde birinin saldırısına uğradı ve şu anda kayıp. Lachlan onu bulmaya gitti, ben de peşinden gidiyorum.”

Sessizlik oldu. Bir an için hat o kadar sessizleşti ki telefon kapandı mı diye düşündüm. “Nereye,” dedi. Bunu bir soru gibi değil, bir talep gibi söylemişti.

“Portsmouth. Az önce 78A çıkışını geçtim.”

“Seni geri arayacağım. *Bu* sefer hemen yanıt vereceksin.”

Hat kesildi.

On dakika sonra telefonum tekrar çaldığında hemen yanıt verdim. “Seni başka bir uçağa aldıldım. Bu akşam saat dokuzda kalkıyor. Nerede olduğunu bana *haber* vereceksin, şoförüm gelip seni alacak ve havaalanına götürecektir. Rose'un

boş vakit aktivitelerinin gümüş bir tepside FBI'a yollanmasını istemiyorsan, geç *kalmazsın*. Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel." Bir sessizlik daha oldu ve Leander'ın telefonu kapatmasını bekledim ama kapatmadı. Daha yumuşak bir sesle, "Lark'ın durumunu öğrenir öğrenmez beni haberdar et," dedi.

"Leander."

"Ne?"

"Conor bu olayla ilgili bir şeyler öğrenmiş. İşe koyulsan iyi olur." Leander telefonu son kez kapattı.

Nihayet eyaletler arası otoyoldan çıkmam ve hızla Portsmouth'taki Woodland Yolu'nda ilerlemeye başlamam bir yirmi dakika daha aldı. Bir Montague Çörekleri tabelasının yanındaki uzun bir yolun köşesinden dolandım ve Lachlan'ın arabasının boş bir otoparkın kenarına bırakılmış olduğu endüstriyel bir çörek tesisinin önünde durdum. Etrafta sadece bir yükleme alanının yakınlarına park edilmiş birkaç nakliye kamyoneti vardı. Tam arabadan inecekken yolcu koltuğuna baktım.

Tarot destesini topladığım hâlde kartlar yine dağılmıştı. Nasıl mümkün olabilirdi bilmiyordum ama üç tanesinin renkli kısmı yukarı dönüktü. İlki, kılıcı çekmiş, savaşa girmek üzere olan şövalyeydi. Sonuncusu da Kılıç Dörtlüsü'ydü. Ortadaki kartı aldım. Ölüm. Azrail, parlak tırpanını iskelet kafasının üstüne kaldırmıştı.

Kollarımın arka tarafının buz kestiğini hissettim. Soğukluk sırtıma yayıldı. Mantıklı bir neden düşünmeye çalıştım. Tesadüf. Fizik. Hafızamın bir oyunu. Ama bir terslik olduğunu *biliyordum*.

Kartı kenara attığım gibi binaya doğru koşmaya başladım.

Ana kapı kilitli değildi ve karanlık bir antreye açılıyordu. Işıkları sönük ofislerin yanından koşarak geçtim, açık kapılardan içeri bakıp Rose'u bulmaya çalıştım, koşarken ona seslendim. Koridorun sonuna vardığımda, fabrikanın üretim kısmına açılan ağır çelik kapıyı o kadar sert bir şekilde açtım ki güm diye kapı tampona çarptı ve ses yüksek tavanlarla metal desteklerden sekip yankılandı.

"Rose," diye bağırdım etrafıma bakınırken. Makinelerin, parlak gümüş rengi masaların yanından geçtim. Fırından çıkmış taze çöreğin kokusu beton duvarlara sızmış gibi, her yer çörek kokuyordu. "*Rose.*"

"Burada," dedi Lark bir köşeden. Sesi bir kenarında endüstriyel büyük fırınların dizili olduğu geniş bir odanın diğer tarafından geliyordu. Derin bir oh çektim. Lark'ı bulmuşlardı. Sesi iyi geliyordu. Ama rahatlama hissi bir anda dindi. "Aman Tanrım..."

"*Yüce Tanrım.* Fionn, yardım et..."

Köşeyi döndüğümde, Lachlan'ın Rose'un yanında dizlerinin üstüne çöktüğünü, sarı saçları kan içinde olan Lark'ın onun yanına çömeldiğini gördüm. Kalbim resmen durdu. Rose soğuk beton zeminde yatıyordu. Lachlan onun başını tutup yerden kaldırdı. Rose'un başı gücü tükenmiş gibi ellerinin arasında sallandı. Bir an için göz göze geldik. Gözlerindeki parıltı donuklaşmaya başladı ve tamamıyla söndü.

Hemen yanına koştum.

"Ne oldu?" dedim Rose'un yanına çömelirken. Biraz ötede gözlerinin ferisi sönmüş, alnının ortasındaki kurşun deliğinden etrafa beyin parçaları ve kan akan bir erkek cesedi gördüm. Tekrar Rose'a dönüp parmaklarımı şahdamarına bastırdım. Nabızı hızlı atıyordu. Teni ince bir ter katmanıyla kaplı ve soğuktu. Onu hiç böyle görmemiştim. "Neresinden yara aldı?"

Lachlan başını salladı. "Bilmiyorum..."

“Mermi yarası mı?”

“Hayır, ben...”

“*Bana söz vermiştin,*” diye hırladım. Sistemantik bir şekilde Rose’un vücudunu kontrol ederek yarasının nerede olduğunu bulmaya çalıştım. Başında ya da boynunda kan yoktu. “Bana ona göz kulak olacağına söz vermiştin.”

“Çok üzgünüm...”

“Rose, uyan. Hadi.”

“Fionn,” dedi Lark. Ona baktığımda, gözlerinin dolduğunu fark ettim. Elinde keskin, düz bir kenarı olan uzun, gümüş rengi bir şey vardı. Metal kısmı taze kanla kaplıydı.

“*Lanet olsun.*” Rose’un kareli gömleğinin düğmelerini yırtarak açtım ve askılı bluzunun yan tarafında kenarları tırtıklı kanlı deliği gördüm. Gömleğini yukarı çektim. Yaranın dışında çok kan yoktu ama açısı karnına uzanan, son kaburgasının hemen altında sona eren derin bir yarıktı. Adam karaciğerini delmişti. Karın boşluğuna kan doluyordu. “Lanet olasıca ambulansı arayın.”

Lark 911’i aradı. Gömleğimi başımın üstünden çekip çıkardım ve tüm gücümle yaraya bastırırken etrafa bakındım. “Şurada,” dedim duvara asılmış olan bir Ulien ilk yardım kutusunu işaret ederek. “İlk yardım kutusu. Bana verin.” Lachlan kutuyu getirmek için giderken Lark ambulans görevlisiyle konuşuyor, kadına önemli ayrıntıları, adresi ve telefon numarasını veriyor, acil durumun neyle ilgili olduğunu anlatıyordu. Ben yanıma gelmesini işaret ederken telefonunu konferans moduna aldı. “Ben Dr. Fionn Kane,” dedim. Lark’a yere çömelmesini, Rose’un bacaklarını kucağına çekmesini işaret ettim.

“Yaralı bir kadın, yirmi yedi yaşında, baygın, hızlı ve kesik kesik nefes alıp veriyor, nabızı hızlı atıyor. Sağ üst karın bölgesinde bir bıçak yarası var, karaciğeri hasar görmüş olabilir. İç kanaması var.”

“Onu bıçaklayan kişi ya da kişiler...”

“Ölü,” dedim. “Başka yaralı yok.”

Ben olanlar ve ortamla ilgili daha çok ayrıntı verirken Lachlan ilk yardım kutusunu getirdi, içinden Rose’un yarasını sarabilmem için gazlı bezle bir ilk yardım battaniyesi çıkardı. Yarayı sarıp baskı uyguladım. Yapabileceğim tek şey buydu, kendimi çok çaresiz hissediyordum.

Lachlan’la göz göze geldik. Bakışlarında bir pişmanlık ve sıkıntı ifadesi vardı. Dudaklarımı sessizce oynatarak, “*Leander’ı ara*,” dedim. Telefondaki görevli ambulansın ve polisin yolda olduğunu söyledi. Lachlan bir kere başını salladı ve yanımdan ayrılmak istemediğini bildiğim hâlde, bakışları Lark’a çevrildi. Neler olacağından endişe ettiğini biliyordum. Polis soru sormak için geldiğinde, onu nasıl koruyabileceğini düşünüyordu. Birkaç saniye sonra kalkıp birkaç adım öteye gitti ve alçak sesle patronuyla konuştu.

“Ne yapabilirim?” diye sordu Lark.

Dua edebilirsin. İnanmadığım bir tanrıya dua edebilirsin. Zamanı geri alabilirsin. Onu kurtarabileceğimi bilsem, Rose’un yerine geçmek için her şeyi yapardım. “Telefonu al ve ambulansı bekle.”

“Tamam,” diye fısıldadı. Doğrulurken sesi çok gergindi.

“Lark?” Dolu dolu olmuş, berrak mavi gözlerine baktım. Saçlarına bulaşan kanlar kurumuş, yüzüyle boynuna yayılmıştı. “Onlara acele etmelerini söyle. Fazla vaktimiz yok.” Yutkunup başını salladı ve köşeyi dönüp gözden kaybolurken ambulans görevlisini aradı.

Lark gittikten sonra, Lachlan yanıma gelip Rose’un yanına çömeldi ve bacaklarını kucağına kaldırdı. “Çok üzgünüm, Fionn.”

“Umurumda değil,” diye bağırdım ilk yardım kutusunu tekmeleyip. Metal kutu yere sürtündü. Bütün gazlı bezleri

kullanmıştık. Battaniyeyi de. Lanet olasıca bir köpeği kurtarmıştım ama sevdiğim kadına hiçbir şekilde yardım edemiyordum. Yapabileceğim tek şey dayanmak ve umudumu yitirmemektir. Rose'un dünyalar güzeli, huzurlu soluk yüzüne ve kıpırtısız gür kirpiklerine baktım. Bayıldığı âna kadar ona büyük bir acı verdiğini tahmin ettiğim bir yaraya biraz daha baskı uyguladım. Gözyaşlarım boşalmak üzereydi. "Ona bununla yardım edemem," diye fısıldadım.

Abimin dikkatle yüzüme baktığını hissedebiliyordum ama omzumu tuttuğunda başımı kaldırıp ona bakmadım. İlk gözyaşlarım Rose'un tenine düştü, göğsünün hafif nefeslerle hızlı hızlı inip kalktığı noktaya aktı.

"Neden ona söylemedim?" dedim. "Onu seviyorum. Bunu ona neden söylemedim?" Lachlan omzumu sıktı. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, başımı önüme eğdim.

"Benim hatam olduğunda haklısın, kardeşim. Sadece Rose'a olanları demiyorum. Her zaman benim suçumdu. Babamla yaşadığımız o geceye kadar. Belki ondan da öncesine kadar."

"Yanılıyorsun." Yutkundum. Çok uzun süredir karanlıkta bekleyen itiraflar nihayet dünyada gün yüzüne çıkmak üzere dudaklarıma hücum etti. "Bendim. Onu ben öldürdüm."

Başımı azıcık çevirdiğimde, gözümün ucuyla kafasının karıştığını gördüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu Mayes ailesine gammazladım. Geri geldiği gece, kavga etmeye başladığımızda kazanmasına izin veremezdim. Sen ve Rowan yerdeydiniz, neler olduğunu fark edemeyecek kadar şok içindeydiniz. Görmediniz. Ama bendim. Onu sırtından ben bıçakladım." Başımı önüme eğip Rose'a baktım. Belki en başından beri dürüst davranmış olsaydım, her şey farklı olurdu. Abilerime ne yaptığımı söyleseydim. Kendime karşı dürüst olsaydım. "Onu ben öldürdüm."

“Hayır, sen öldürmedin.” Lachlan bana biraz yaklaştı. Nefesini yüzümde hissettim. “Onu yaralamış olabilirsin ama bana inan, kardeşim. Onu ben öldürdüm. Son nefesini ellerimde hissettim. Kesinlikle pişmanlık hissetmiyorum. *Zerre* kadar pişmanlık hissetmiyorum.” Pürdikkat yüzüme bakıyordu ama hâlâ gözlerine bakamıyordum. “Bunu bana neden daha önce söylemedin?”

“Çünkü sen abimsin. Seni hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdım.” Nihayet ona baktığımda, onun da gözleri dolmuştu.

Gözlerini yüzüme dikmiş, bana bakarken bakışlarından yoğun bir pişmanlık okunuyordu. “Sana çok beklenti yükledim ama istediğimizi düşündüğün hayat kendin için hazırladığın o düzgün, ufak kutucuklara uymayınca herkesi kendinden uzaklaştırdın. Bunca zamandır kaçırıyorsun. Benden. Rowan’dan. Şimdi de Rose’dan. O kadar uzun zamandır sev-giden kaçırıyorsun ki ne zaman durman gerektiğini bilemedin. Bu, benim suçum.”

“Ya çok geç kaldıysam?”

Lachlan bunun ne anlama gelebileceğine dair bin tane şey sormadı. Biraz daha yaklaştı. “Seni herkesten iyi tanıyorum. Onu o ambulansa yetiştireceksin. Ne pahasına olursa olsun, onu kurtaracaksın.” Elini enseme attı ve alnını alnıma dayadı. “Halâ mücadele ediyor. Bu yüzden sen de edeceksin.”

Lachlan geri çekildiğinde, Rose’a daha güçlü bir kararlılıkla baktım.

Lachlan haklıydı. Ne pahasına olursa olsun, onu kurtaracaktım.

Aradan dakikalar geçmek bilmedi. Rose’la konuştum. Ona dayanmasını söyledim. *Mücadeleden vazgeçme. Uyan ve sadece bana bak.* Kaybetmeye başladığı bir savaş veriyordu. Karnı şişmişti. Yüzündeki son renkler de yavaş yavaş

silinmeye başlamıştı. Dudaklarının pembeliği soluklaştı. Eğilip soğuk ve renksiz yanağını öperken gazlı bezi tüm gücümle yaraya bastırdım.

Lark birden iki ilk yardım görevlisi ve üç polis memuruyla içeri daldı. Görevlilerin ittiği sedyenin tekerlekleri beton zeminde gıcırdıyordu. Onu sedyeye bağladılar, parmaklıkları kaldırıp kilitlediler ve koşmaya başladık. Elini tuttum. Bir an olsun bırakmadım. Sedyeyi ambulansa koyarken. Ambulansa atlayıp onun yanına otururken. Arka kapıdan dışarıya baktığımda, abim ve Lark polis memurlarının arasında duruyordu.

Lachlan dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak bana başını salladı. Lark'ın onun elini nasıl sıktığını gözden kaçırmadım. "Savaş, kardeşim," dedi Lachlan. Sonra ambulansın kapıları kapandı.

Dikkatimi arka taraftaki ilk yardım görevlisine verirken, diğeri şoförün yanına geçti. Sirenleri açtılar. "Ben Dr. Kane," dedim. Kahverengi saçlı, genç bir kadın olan arkadaki sağlık görevlisi kararlı bir ifadeyle bana baktı. "İsmin nedir?"

"Jessica," dedi.

"Bu, Rose. Onu çok seviyorum. Onu kaybetmeyeceğim. Bu yüzden şöyle yapacağız." Oksijen. Kalp atışları. Tansiyon. Jessica Rose'un koluna traneksamik asit serumu bağlarken ben de gazlı bezleri çıkardım. Yaraya yeni hemostatik bir merhem sürdüm. İkimiz zamana karşı yarışırken ambulans kır yollarında hızla ilerliyordu. Rose güçlükle dayanıyordu. Vücut ısısı düştü. Jessica portatif ısıtıcıdan battaniyeler çıkarıp Rose'un üstüne serdi, ben de elini tuttum. "Dayan, Rose. Savaş."

Savaştı. Kendi içinde her nereye gittiyse, mücadele etmeye devam etti. Her nefes için. Her kalp atışı için. Hastaneye vardığımızda ambulans yavaşlayıp durunca o noktaya kadar gelmiş olmanın savaşlardan sadece biri olduğunu biliyordum.

Büyük savaş yeni başlıyordu. Ameliyat odasında. Ama Rose'un buna dayanacak gücü kalıp kalmadığını bilmiyordum.

Ambulansın kapıları ardına kadar açıldı. Rose sedyeyle acil alanına götürülürken yanında koşmaya başladım. Doktorlara bildiğim her ayrıntıyı anlattım. Göz açıp kapayınca kadar onu ameliyata aldılar. Eli elimden kaydı ve çift kapıların arkasında gözden kaybolup hastanenin derinliklerine götürülürken, onu izlemekten başka bir şey yapamadım.

Acil alanının ortasında durmuş, Rose kalkıp geri gelebilmiş gibi hâlâ kapıları izliyordum. Hastane ünitesinin sesleri ve kokuları duyularımı etkilemeye başladı. Monitörlerin biplemleri. Endüstriyel tarz temizlik deterjanlarının kokusu. Hastaların, hemşirelerin ve doktorların sesleri. Ama gördüğüm tek şey Rose'un yokluğuydu.

Cebimdeki telefonumun titreşime geçtiğini hissettim. Nihayet o paraliz hâlden kurtuldum ve ekranda Leander'ın mesajını gördüm.

Sadece dostane bir hatırlatma. Kız arkadaşın kurtulsa da ölse de geri alınması mümkün olmayan bir anlaşma yaptık. Şoförüm akşam saat tam 6'da hastanenin ana girişinde olacak ve seni uçağa binmen için Boston'a götürecektir.

Uzun uzun ofladım ve yanıtlamı yazmadan önce bir süre kapıya baktım.

| Orada olacağım.

Telefonumu cebime koydum. Bir kez daha o kapılara baktım. Sonra arkamı döndüm.

Rose'un kurtulması için ne gerekiyorsa yapacaktım.

ZAMAN DARALIYOR

Fionn

“Veda etmek zor, değil mi?” dedi birisi. Hızla nefes alarak kapıya döndüm. Elimdeki kâğıt mendili gizlemeye çalıştım ama Sloane Sutherland’in keskin, delip geçen bakışlarından hiçbir şeyi gizlemek mümkün değildi. Daha doğrusu, Sloane Kane’in. Bakışları benden sandalyemin yanındaki sırt çanta-
ma kaydı. “Yakında gidiyorsun, sanırım.”

“Evet,” dedim. Sonra tekrar uykuda olan Rose’un göğsü-
nün ritmik inip kalkışlarını izledim. “Birazdan.”

İçeri giren Sloane’a bakmadım. Her saniyemi Rose’a bak-
mak için harcamak istiyordum. Saçlarının yumuşak dalgala-
rından burnunun güzel açısıyla koyu renkli kirpiklerinin ha-
fif kavisine kadar, hafızama kazımaya çalışmadığım tek bir
ayrıntı bile yoktu. Ben gittikten sonra ne kadar değişeceğini
merak ettim. Ne kadar çok şey kaçıracağımı. Her gün aklım-
da olacaktı. Onun yokluğu, sabahları uyandığımda aklımdaki
ilk bilinçli düşünce olacaktı. Onunla ilgili anılarımsa, uykuya
dalmadan önce düşüneceğim son şey olacaktı. Sesini rüyala-
rımda duyacaktım. Tatlı gülüşünü. Yürek parçalayan ağlama-
sını.

Nereden mi biliyordum?

Çünkü bunların hepsini zaten yaşıyordum.

Bu işkenceye devam etmemi sağlayacak olan tek şey, yokluğumun onun güvende olmasını garanti edeceğiydi.

Sloane karşıma otururken yutkundum. “Rowan nerede?”

“Lark’ı kaçıran adamın, Lachlan onu bulduğunda gerçekten de iddia ettiği gibi patlayıcı koyup koymadığını anlamak için Conor’la birlikte aracımızı kontrol ediyor. Her ihtimale karşın kontrol etmekte fayda var diye düşündü.”

“Lachlan ve Lark?”

“Polis merkezindeki işleri yeni bitti. Birazdan gelirler. Leander’in adamları polisin görmesini istemeyeceğimiz her şeyi Abe’in dairesinden aldı. Bu yüzden teşekkürler, Fionn. Bu pisliği temizlemesi için Leander’ı senin aradığını biliyorum,” dedi. Başımı sallayıp uzun uzun iç çektim. “Abilerin... gideceğini biliyorlar mı?”

“Hayır.”

“Nereye gidiyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Söyleyemem. Üzgünüm.”

“Neden?”

“Sloane, söyleyemem,” dedim kararlılıkla. Kan çanağına döndüğünü, koyu renkli halkalarla çevrili olduğunu bildiğim gözlerimi yüzüne diktim. “Lütfen, soru sorma. Sana söylemeyeceğim.”

Başını bir kere sallarken ne düşündüğünü bilemedim. Yüzüme dikkatle bakarken neyi görmeye çalıştığından emin değildim. Belki bir ipucu. Belki derimin altında gizli olan sırlar. Benim bunları saklamakta başarılı olduğum gibi, onun da insanların içindeki sırları çekip çıkarmakta başarılı olduğunu biliyordum.

Hafifçe iç çekti, Rose’a baktı ve nazikçe gözlerine düşmüş olan perçemini yana attı. Rose kıpırdamadı. “Durumu iyi mi?”

“İyi olduğunu düşünüyorum.” Rose’un iki elimin arasına aldığım elinin üstüne bir öpücük kondurdum. “Enfeksiyon riski var. İyileşmesi zaman alacak. Ama neyse ki beyin iskemisi yok. Sadece zamana ihtiyacı var.”

Gözümün ucuyla Sloane’un başını salladığını gördüm. “İyileştiğini görmek için burada olmayacağına üzüldüm, Fionn,” diye fısıldadı. Genzimin gerisindeki yanma hissi beni boğmak üzereymiş gibi hissettim.

“Ben de,” diyebilirdim sadece.

“En zor aşamayı atlatmasına yardımcı oldun.”

“Öyle mi?” Rose’un hafifçe inip kalkan göğsünün iki tarafından birbirimize baktık. Sloane duygularını gizlemeyi çok iyi başarıyordu. Ya da en azından Rowan ya da Lark yakınlarında olmadığına başarıyordu. Ama gözlerinde ölümcül maskesinin altına gizleyemediği hüznü görebiliyordum.

“Bilemiyorum,” dedi ve ikimiz de bakışımızı Rose’a çevirdik. “Belki olmuşsundur. Belki de olamamışsındır.”

Tanrım, yardımcı olabildiğimi umut ediyordum. Sadece onun mutlu olmasını istiyordum. Güvende olmasını.

Hayat dolu olmasını. Uzaktan bile ne kadar çok sevildiğini bilmesini.

“Bentley’yi kurtardın,” dedi Sloane. Beni önümüzdeki günlerin, haftaların ve ayların nasıl olacağıyla ilgili düşüncelerimden sıyırdı. Göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsedi. “Lark sana minnettar.”

Başımı salladım. “Bentley hiç de minnettar değil, huysuz bok.”

“Evet. Çok huysuzdur. Sanırım Bentley ve kedim Winston bu yüzden iyi anlaşıyorlar. Rose bana Barbara’dan söz etti. Bir üçlü olabilirlerdi.”

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. Sadece Rose’u, şeytani bir gülümsemeye o lanet olasıca rakunu nasıl yaka-

ladığını düşünebiliyordum. Barbara'yı o havluyla yakaladığında, nasıl da içten kahkahalar atmıştı. *Tanrım*, sesini tekrar duyabileyim diye o ânı yaşamak için her şeyimi verebilirdim. Yaşadığımız anlar zihnime akın etti. Rose'un Sandra'nın evindeki alaycı gülümsemesi, kucağındaki siyah çile. Küvetin kenarına oturup yaralı bacağını kucağıma dayadığında, yüzüme diktiği masum gözleri. Perili evin gölgelerinin arasında yüzümü okşadığında, dokunuşunda hissettiğim sevgi. Ya bunları bir daha göremezsem, hissedemezsem ya da duyamazsam?

Sloane ayağa kalktı, beni kafamda biriken sorulardan uzaklaştırdı. “Ona göz kulak olacağız. Uyandığında birimiz burada olacak. Veda etmen için sizi biraz yalnız bırakayım. Ama buralarda olacağım.”

Benim için değil, Rose için sözünü tutacağını biliyordum. Bu yüzden ona daha da çok güvendiğimi hissettim. “Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin.”

Ben Rose'a dönerken Sloane bir şey demedi. Ama orada durdu. Keskin bakışlarla bizi izliyordu ama bunu neden yaptığını bilmiyordum. “Bana nereye gideceğini söylemiş olsaydın, sana bunu veremezdim,” dedi bana katlanmış bir kâğıt parçasını uzatarak. Kaşlarımı çattım ve tereddütle kâğıdı aldım. Onun dikkatli bakışları altında kâğıdı açtım.

Sloane Kane, Veri Bilimi Ünitesi
Klinik Gelişme Operasyonları
Viamax
Radnička cesta 81/18, 10000,
Zagreb, Hırvatistan

“Ona bir şey yollamak istersen, bu adresime yolla. Şirketim Viamax'ın yerel ofisi. Dahili posta sistemi mutlaka bana

ulaştıracaktır. Ben de uygun bir gizlilik seviyesinde Rose'a ulaştırırım. Söz veriyorum."

Yutkundum ve bir Sloane'a, bir elimdeki kâğıda baktım. "Nereden anladın?"

"Lark. Leander'ı aradı. Ne yapacağını söylemesi için onu zorladı." Hâlâ merakla ona baktığımı görünce omzunu silk-ti. "İçinde uyuşturucu olmayan çörek vaadiyle bir anlaşma yaptı. Lachlan ya da Rowan'a söylemeyeceğine dair hayatı üstüne yemin etmek zorunda kaldı."

"Ama..."

Sloane beni susturdu. "Söylemeyecek. Lark da Leander gibi, o ikisinin peşine düşeceğini, işleri berbat edeceğini, büyük olasılıkla her şeyi on misli karıştıracığını çok iyi biliyor. Dediğim gibi, Bentley'yi kurtardığın için sana minnettar."

Kaburgalarımın arasına minnacık bir umut kırıntısı yerleşerek nefesimi kesmiş gibi hissettim. Umut çok güzel bir şey olabilirdi. Ama acımasız da olabilirdi. Sizi bir sonraki dalgada boğacak kadar başınızı suyun üstünde tutabilirdi. Bu umuda tutunursam, neler olabileceğinden korkuyordum. Ama dev dalgalarla karşılaşsam da bundan asla vazgeçmeyecektim.

Kâğıdı katlayıp ceketimin iç cebine koyduktan sonra, Rose'un elini tuttum. "Ya bunu istemediğine karar verirse?"

"Bilemiyorum, Fionn. Bazı kırık kalpleri tamir etmek mümkün değildir." Sloane bakışlarını benden ayırıp Rose'a çevirdi ve gözlerini ondan ayırmadı. "Ama belki de bu yüzden kalbini onun için burada bırakmak zorundasındır." Arkasına dönüp kapıya doğru yürürken bana bakmadı. Arkasından bakakaldım. Rose'un eli hâlâ elimdeydi, kâğıt parçası cebimde bir nabız gibi atıyor, tutunabileceğim bir deniz feneri gibi yol gösteriyordu. Sloane kapıya vardığında, durdu ve elini kapı çerçevesine dayadı.

“Rowan ve Lachlan aralarında senin en iyisi olduğunu söylerler. Bunun abilerin için daha farklı bir anlamı olabilir,” dedi başını çevirip bana bakarak. Ela gözlerinde bana meydan okurmuş gibi bir ifade vardı. “Bu yüzden bunu önemli olan tek kişiye kanıtla.”

Kararlılıkla başımı salladım. Sloane da aynı şekilde karşılık verdi. Sonra koridora çıkıp gözden kayboldu.

Cebimdeki telefonuma bir mesaj geldiğini hissettim. Büyük olasılıkla Leander ne yapacağımı hatırlatıyordu. Ya da şoför gelmişti. Duvardaki saate baktım. Sadece beş dakikamız kalmıştı. Tüm dikkatimi Rose’a verdim. “Rose,” dedim alnına düşmüş olan saçlarını okşayarak. “Uyan.”

Kıpırdamadı. Parmaklarımla kavradığım bileğinde hissettiğim ağır, düzenli ritim aynı kaldı.

İkinci bir mesaj geldiğini duydum. Aradan nasıl iki dakika geçtiğini anlamamıştım.

“Serçe,” diye fısıldadım lakabının bilinçaltında bir şeyleri tetikleyeceğini umarak. Ama nefes alıp verişinde bir değişiklik olmadı, gözleri hâlâ kıpırtısızdı. Elini sıktım. Dudaklarıma götürdüm. Ama ne kadar çok kan kaybettiğini ve damarlarında akan ilaçların ne kadar etkili olduğunu biliyordum. Son bir kez konuşabilmek için uyanmasını çok istiyordum ama belki de baygın olması çok daha iyiydi. Uyandığında ona tekrar veda etmemin ne anlamı vardı?

Kendimi ne kadar kontrol etmeye çalışsam da gözlerim yine duvardaki saate kaydı. İki dakikam kalmıştı. Tıpkı onu sedyeye o hastaneye getirdiğimizde olduğu gibi, her saniye değerliydi.

Diğer elimi göğsüne, kalbinin tam üstüne koydum. Düzenli kalp atışları derimi deldi, ta kemiklerime işledi. “Zamanımız doldu, Rose,” dedim. Bir damla gözyaşı kirpiklerimi aşp

yanağımdan aşağı süzüldü. “Artık bu ‘hiçbir bağlılık sözü verilmeyen, yatak arkadaşlığı’ durumu olamaz. O iş bitti.”

Son umudum, sözlerime çok sinirlenip uyanmasıydı ama kıpırdamayınca bu umudum da söndü. Gemimin pruvasından fırlattığım oklar da durgun suya düşmüştü. Karşılık yoktu. Pusların arasından bana karşı saldırıda bulunmuyordu. Rose göremiyor olabilirdi ama ona gülümsedim çünkü bilinçaltının karanlık ve sessiz ortamında bile içimi okuyabilirdi.

“Bitti çünkü seni seviyorum, Rose. Seni sevmemek için bunca zaman ve çaba harcadığım için özür dilerim. Senin için güvenli olacağımı düşünmüyordum. Senin o engin dünyana nasıl uyacağımı bilemedim. Ama ilk bakıştan, ilk sözcükten itibaren çekimine kapıldım. Seni incitme düşüncesine dayanamadım. Ama son zamanlarda öyle görünüyor ki kartlardaki tek şey bu.”

Bakışlarımı komodinde duran tarot destesine çevirdim. Âşıklar kartını çevirmiş ve uyandığında görmesi için oraya bırakmıştım.

Bir dakika kalmıştı.

Geç kalırsam, şoförün içeri girip beni arayacağını biliyordum. Leander Mayes’in ya da adamlarının Rose’a yaklaşmasını istemiyordum.

Sandalyeden kalkarken kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Elim beline koyarken bir başka bıçak saplandı. Eğilip dudaklarını öperken yarasının asla iyileşmeyeceğinden korktum. Nefesi tenimi ısıttı. Hastane odasının kokusunun bozduğu tatlı tarçın kokusunu içime çektim. Rose’un asla böyle bir yerde olmaması gerekiyordu ama kendisini hep hastanede buluyordu.

Yüzüne düşen saçlarını kenara attım ve görüntüsünü hafızama kazımaya çalıştım. Sonra ceketimin iç cebinden bir kart çıkardım, üstüne yazdığım nota baktım ve sözcükleri kararında seçtiğimi, fazla abartmadığımı umdum.

Sevgili Rose,

Serçe çok sade bir kuş. Hep neden bu ismi seçtiğini ya da senin için seçildiğini merak ettim. Çünkü sen hayatımda tanıdığım en heyecan verici, çılgın, göz korkutucu ve sıra dışı insansın.

Hiç şüphesiz, yaptığım en kötü şey kalbini kırmaktı. Yapacağım en zor şey olsa da en doğrusu buradan gitmem. Sana nereye gittiğimi, ne yapacağımı ya da ne zaman geri döneceğimi söyleyemem. Bunun haksızlık olduğunu biliyorum. Beni asla affetmeyeceğin kadar zarar vermiş de olabilirim ve böyle düşünürsen seni anlayışla karşılarım.

Bu yüzden seni ikimiz için yetecek kadar seveceğim. Karşılığında hiçbir şey beklemiyorum. Şu anda yanında olamayacağım için çok üzgünüm. Yüzüne karşı seni sevdiğimi söylemek için geri döneceğime söz veriyorum. Bunu sana pek çok kere söylemiş olmam gerekirdi. Sandra'nın evinden çıkıp eve doğru yürürken ve sen bana kimsenin merak edip sormadığı şeyleri sorarken. Ya da Boston'daki otel odasına girdiğimde ve senin pencerenin önünde beklediğini gördüğümde. Sana ne kadar muhteşem görüldüğünü anlatacak sözcükleri bile kurmayı unutmuştum. Ya da başını göğsüme yaslayıp uyuyakaldığımda. Sırf nefesini tenimde hissetmek ve korkularımı bir kenara bırakmış olsaydım sahip olabileceğimi bildiğim bir hayatı hayal etmek için saatlerce uyanık kalmıştım. Bunca zamandır seni seviyorum, Rose Evans. Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. Asla.

Kendine çok iyi bak. Mümkünse ortalığı fazla karıştırma.

Sevgilerimle,
Fionn

Saate baktım. Sürem sona ermişti.

Kartı komodine bıraktım. Yanağının pürüzsüz tenini okşadım. Sonra elimi geri çektim.

Rose'a son bir kez baktıktan sonra arkamı döndüm ve gittim.

SENARYO

Rose

Karavanıma oturmuş, yaklaşan gösterinin ayrıntılarını düşünüyordum. Nerelerde dönmem gerektiğini. Motorun kulak tırmalayıcı tiz sesini. Egzoz kokusunu. Hastaneden çıktığımdan ve memleketim Teksas'a döndüğümünden beri ilk performansım olacaktı. Senenin ilk sezon dışı gösterisiydi. Ama son on senedir yuvam olmuş olan metal kafes için ilk kez heyecan hissetmiyordum.

Genellikle gösterilerden önce yerimde duramazdım. En çok birkaç hafta mola verdikten sonra çıktığımız ilk gösterileri severdim çünkü bunlar Ölüm Küresi'nde motosikletle ilk kez gösteri yaptığım, kaderimi değiştirmiş olan güne en çok benzeyen zamanlardı. Sadece on altı yaşındaydım. Metal kafese girene kadar, arazi motosikletimin gidonunu sıkı sıkı tutarken elimin nasıl titrediğini hatırlıyordum. O noktada bir sene sirkte çalışmış, ne kadar berbat olsa da, uzun bir mesai gerektirse de gönüllü olabileceğim her işi yapmıştım. José'ye bana kafeste bir gösteri yapma şansı vermesi için yalvarmıştım. Bunu yapabileceğimi kanıtlayamazdım ve motosiklet sürmeyi biliyor olmam dışında sunabileceğim hiçbir deneyimim yoktu. Sadece iç sesime güvenebilirdim. Kontrolü tamamıyla kaybetmeden, kürenin içinde dönebileceğim ustalıklarla

gaz kelebeğini geriye çekip çekemeyeceğimi ya da korkup yüz üstü yere çakılıp çakılmayacağımı bilemezdim. Sadece kendime *inanıyordum*. Bunu denediğim ve adrenalin akımını hissettiğim anda, geri dönüş olmadığını anlamıştım. Motosikletime atlayıp her küreye çıktığımda, o muhteşem hissin peşine düşüyordum. O kafeste olmak benim için özgürlük gibiydi.

Ama ya şimdi?

Artık kendimi bana uymayan bir hayata zorla uydurmayla çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki beni oluşturan kalıbın iki yarısını almış, bunları birleştirip yapıştırmış gibiydim. Koşabildiğim, zıplayabildiğim, yüzebildiğim ve tekme atabildiğim hâlde, bunların hiçbirini yapmıyordum. Sadece topallıyor, kırık bir kalple bunu tanıdık bir rutinle sarıp sarmalayıp başa çıkmaya çalışıyordum.

Derin bir nefes aldım. Elimi yan tarafımdaki yara izine bastırdım. Bazen derimin altındaki o acıyı hâlâ hissedebiliyordum. Belki bir hayalet sızıydı. Olan biten her şeyin gerçek olduğunu unutmamak için bunu ben hayal ediyordum.

Gerçi sevgili kız arkadaşlarım bunu unutmama asla izin vermezlerdi.

LARK: Bu gece için bol şans, Makinist Patron!
Seni düşünüyorum! Süper olacaksın.

SLOANE: Şeytanın bacağını kır... ama lütfen
kendi bacağına dikkat et.

LARK: Hiçbir şeyin çılgın dans becerilerinin
önüne geçmesini istemiyoruz!

Sonra Sloane'dan bir fotoğraf geldi. Kızlar Sloane'un düğününde çekilmiş olan bir fotoğrafı bir kartona basmışlardı.

Törenden sonra gidilen ufak barda zil zurna sarhoş olmuş, Rowan “The Rocky Road to Dublin” şarkısını söylerken şişme bir dinozorla dans etmişim. Kimin güneş gözlüğünü taktığımı hatırlamıyordum ama hoşuma gittiği için gözlük bende kalmıştı.

O T-Rex gerçekten de oradaki en değerli karakterdi.

Sizi çok özledim şekerler. Ağustosta görüşmek üzere!

Duymak istedikleri şeyin bu ufak hatırlatma olmadığını biliyordum. Ağustos daha sekiz ay vardı ve Noel vakti onları ziyaret edemediğim için çok üzölmüşlerdi. Noel’i iki çiftle, özellikle de sevdiğim adamın abileriyle geçirme fikrine dayanamayacağımı düşünmüştüm. Sırta kadem basmış olan sevdiğim adamın abileriyle... Hele o abiler yanıt veremeyeceğim sorular sorabilecekken. Fionn’un neden ya da nereye gittiğini bilmiyordum. Elbette, Sloane ve Lark bana Portsmouth’taki fırında neler olduğunu anlatmışlardı. Kan. Gözyaşı. Hastane. Bayginken, hayata tutunmaya çalışırken Fionn’un bana söylediği ama benim duymadığım şeyler. Beni nasıl kurtardığı.

Telefonumu ceketimin iç cebine koydum, kaskımı aldım ve gitmek için hazırlandım.

Kapıyı açtığımda, Baz elini kaldırmış, kapıyı tıklatmaya hazırlanıyordu.

“Merhaba, genç adam,” dedim abartılı bir tavırla eğilerek. “Naber?”

Baz omzunu silkti, sonra bana beyaz bir zarf uzattı. “Bu sana gelmiş.”

“Bir mektup mu?” Bakışlarım gizem kendi kendine çözülebilmemiş gibi sirk alanında gezindi. Baz’a döndüm, gözlerimi kısarak zarfı aldım. “Nasıl?”

“Bana sorma, bilmiyorum. Ben sadece burada çalışıyorum.” Bana göz kırptı ve arkasını döndüğü gibi koşarak uzaklaştı. Doğruyu mu söylüyordu, yoksa bir şeyler mi uyduyordu, bilmiyordum, Baz büyüdükçe bunu anlamak zorlaşıyordu. Arkasından seslenmek üzere ağzımı açtım ama ben daha “ama” dediğimde, iki karavanın arasında gözden kaybolmuştu bile.

İç çekip zarfın arkasına baktım. Gözlerim ânında doldu.

Zarfı ufak katlanır masaya götürdüm, yerime oturup el yazısı mektubu defalarca okudum.

ALICI: Kargaşa
Dorothy, Silveria Sirki

Sol üst köşede şöyle yazıyordu:

Gizli hayran
Sensiz hiçbir yerde değilim

Sağ üst köşede bir Hırvatistan damgası vardı ama bir postaneden yollandığına dair bir işaret yoktu. Geriye yaslanıp mektuba bakmam biraz zaman aldı. Parmağımı her satırın üstünde gezdirdim. Onun evinde kaldığımda el yazısını pek görme şansım olmamıştı. Ama bu mektubu yazabilecek tek bir kişi vardı.

Zarfın kapağını bir tarafından biraz gevşettim ve damgayaya ya da el yazısına zarar vermemek için parmağımı altından geçirip zarfı açtım. İçinde bir şey olan katlı bir kâğıt vardı. Kâğıdı açtığımda, masaya bir tarot kartı düştü.

Kupa Beşlisi.

Mektubu açıp dikkatle o kartın yanına koydum.

Sevgili Kargaşa,

Tarot hakkında benden çok daha bilgilisin. Bu yüzden bana aldırış etme. Birkaç hata yapabilirim. Tanrı biliyor ya, şu âna kadar pek çok hata yaptım bile.

Kupa Beşlisi'yle başlamak istiyorum; geleceği görmek için değil, geçmişten ve şimdiki zamandan ve bu kartın temsil ettiği pişmanlıktan ve hüzünden söz etmek için. Seni o şekilde incittiğim için çok üzgünüm. Daha ilk günden beri daha fazlasını hak ediyordun ve ben bunu sana verecek kadar iyi bir insan olduğuma inanmıyordum. Nihayet o adam olabileceğimi anladığımda, seni geride bırakmak zorunda kaldım. Yapmak istediğim son şey buydu. Ama seni güvende tutabilmenin tek yolu buydu.

Bu kartın temsil ettiği hüzün ve yalnızlık bir gün bile yakamı bırakmadı. Seni düşünmediğim bir gün bile yok. Belki bizi unutmuş, yoluna devam etmişsindir. Belki de okuyacağın tek mektup bu olur. Bu olasılığın doğru olabileceğini kabullenmem gerekiyor. Sonuç olarak istediğim tek şey, ne yaparsan yap senin mutlu olman.

Ama senin için verdiğim mücadele sona ermedi.

Seni seviyorum. Seni sevmekten vazgeçmiyorum. Asla vazgeçmeyeceğim.

FK

İçime titrek bir nefes çektim ve yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarını sildim. Bir yanımda, hâlâ bir anda terk edilmiş, asla yanıtlanmayacak sorularla geride bırakılmış olmanın öfkesine ve kayıp hissine tutunuyordu. Ama bir diğer yanımda,

son birkaç aydır kalbimdeki buz gibi karanlığa hiç uğramadığını düşündüğüm o ilk cılız ışıkla ısınmak istiyordu.

Jim kapıyı tıklatıp performansa geç kalacağımı söyleyene dek, mektubu tekrar tekrar okudum. Gösterime çıktım ve karavanıma geri döndükten sonra, ezberleyene dek yine tekrar tekrar okudum. Uykuya dalmadan önce göreceğim son şey olması için yatağımın yanına rafa koydum. Ertesi sabah uyanıldığında, elime aldığım ilk şeydi ve ancak ona dokunarak gerçek olduğundan emin olabildim.

Ertesi hafta bir başka mektup geldi. İçinden bir başka tarot kartı çıktı: Ay. Fionn mektubunda bunun sırları, kandırmacaları ve illüzyonları temsil ettiğinden söz ediyordu. Bana korktuğu şeyleri anlatmıştı; kendi karanlığı, abilerinden gizlediği sırlar. En basit ifadeyle artık kendi içinde tuttuğu sırlardan da söz ediyordu. Abileri ve geride bıraktığı insanlar için endişeleniyordu. Ama uykuya dalana dek, mektubunun son satırlarını tekrar tekrar okudum.

Bugüne dek saklamakta en çok zorlandığım sır, senden sakladığım sır oldu. Sana seni ne kadar çok sevdiğimi söylememekti. Buna izin vermemeye çalıştığım hâlde, o sevginin beni ne kadar çok tükettiği idi. Sen kendimi istediğime ikna ettiğim hayatı tepetaklak ettin. Geride kalan adama güvenebileceğimden emin değildim. Bu hisleri gizleyerek seni kendimden koruduğumu düşünüyordum. Ama yanılıyordum. Geriye dönebilmek ve kuralları koyduğumuz günden önce hepsini çiğneyebilmek için her şeyimi verebilirim çünkü artık seni o zaman bile sevdiğimi biliyorum.

Aradan bir hafta daha geçti. Bir mektup daha geldi. Bu sefer içinden iki tarot kartı çıktı. Sonraki hafta gelen mektupta

tek bir kart vardı. Mektuplar her hafta gelmeye devam etti. İçlerinden en az bir kart, bazen iki ya da üç kart çıkıyordu. Her mektup içindeki kartın anlamıyla ilgiliydi. Hepsi aynı şekilde sona eriyordu.

Seni seviyorum. Seni sevmekten vazgeçmiyorum. Asla vazgeçmeyeceğim.

Nisan ayının ilk gününe yaklaştıkça daha da heyecanlanmaya başladım. Çünkü o tarihte tekrar yola çıkacak ve sezon boyunca turnede olacaktık. Belki de bu sefer gerçekten son sezonum olacaktı. Belki de olmayacaktı, bilemiyordum. Belki de artık istemediğim bu hayata ısrarla devam etmemin nedeni güvenli olmasıydı. Bildiğim bir şeydi. En son bilinmeye balıklama atladığımda, karnıma bir bileme aleti saplanmıştı ve kalbim göğsümden sökülüp alınmıştı. Kesin olarak bildiğim tek şey, Fionn'un mektuplarının kendimi dizginlemeye çalıştığım günlerde bile heyecanla beklediğim bir şeye dönüşmüş olduğuydu. Hatta ona yanıt vermeye, yazdığım mektupları katlayıp bir yere yollayamayacağım zarfların içine koymaya başlamıştım. Öfke, affetme, aşk ve kayıpla ilgili kendi öykülerimi anlatıyordum. Belki umutla ilgili. Tek taraflı bir konuşma olabilirdi ama o hisleri kâğıda dökmek ve hiçbir zaman okunmayacak olsalar bile, zarflara yerleştirmek beni rahatlatıyordu.

Turneye çıkmak üzere toplandığımız gün bir mektup geldi. İçinden Değnek Şövalyesi çıktı. Fionn yakında yola çıkacağımı tahmin ettiğinden söz ediyordu. Kartın seyahati temsil ettiğini biliyordu ve nereye gideceğimi merak ediyordu. Bana en sevdiğim yerleri soruyordu. Konuşabilmemiz için yanında olmamı arzu ediyordu. "Hâlâ perçemin varsa, bunu düşünürken perçemine üflerdin. Sonra bana turnede

gördüğün en güzel yerleri anlatırken gözlerin parıldardı.” Ben de yanımda bunu düşünmeme gerek olmadığını yazdım. En sevdiğim yer, zorunlu olarak zaman geçirdiğim Hartford, Nebraska’ydı. Orada tanıdığım insanları merak ediyordum. Nate hâlâ Kan Kardeşler ahırında dövüşüyor muydu? Sandra ve İlmek Kız Kardeşler benden sonra seks salıncakları örmeye başlamışlar mıydı? Öyle bir isimleri varken, neden cover şarkılar çalan bir grup kurmalarını ve bir Kan Kardeşler dövüşünde çalmalarını sağlamamıştık? Sandra ve İlmek Kız Kardeşler’in kroşe ürünler yapması gerekiyordu. Ben olsam alırdım. “Hartford’ı özlüyorum,” diye yazdım. “En çok da seni özlüyorum.”

O mektubu bir zarfa koyup kapattım ve o gece ağlaya ağlaya uyudum. Ertesi sabah Archer City’ye doğru yola çıktık.

Çok uzakta değildi. İlk gösteri yerimiz asla çok uzakta olmazdı. Böylece yeni personel, esas kasabamızda bir kış sezonundan sonra yeniden kullanılacak eski makineler ve performanslarımızla ilgili sorun tespiti yapabiliyorduk. Rutine alışana dek aradan birkaç hafta sonu geçmesi gerekecekti. Birkaç günümüzü kurulum ve provalar için ayırdık. Fazladan bir gece orada kaldık. Her şeyin söküleceği gün, tam kirli, terli giysilerimi çıkarıp ufak duşa kabinime girmek üzereyken kapı çalındı.

“Posta,” dedi Baz kapıyı açtığımda. Bana bir zarf uzattı. Kalbim duracak gibi oldu. Tereddütle elimi uzattım ama ben daha zarfa dokunamadan, Baz zarfı geri çekti. “Bunlar o gerzek çitlere takılıp kendisini kazığa oturttuğu gün gelen adamın yolladığı aşk mektupları mı?” diye sordu.

“Seni hiç ilgilendirmez,” dedim. Kapıda durup elimi uzattım ama Baz zarfı yine geri çekti. En sonunda zarfı elinden almayı başardım ama sanırım bunun tek nedeni Baz’ın bunu yapmama izin vermiş olmasıydı.

“Daha önceden hiç turnedeyken mektup aldığını görme-miştim.” Bakışlarımı zarftan ona çevirdiğimde, alaycı gülümsemesi yumuşadı. Haklıydı. Kumpanyada çalışanlardan bazıları, üç aboneli hizmetler tarafından yollanan mektuplar alıyordu ya da turnedeyken farklı yerlerde arkadaşlarından ya da ailelerinden alıyorlardı. Ama ben bunu hiç yapmamıştım. Yapmak için bir nedenim olmamıştı. “Güzel bir şey. Bu adam senden gerçekten hoşlanıyor olmalı.”

Baz hafifçe eğilip selam verdi, ellerini ceplerine soktu ve “La Vie en Rose” şarkısını ıslıkla çala çala uzaklaştı. Yüzümde şapşal bir gülümseme olmalıydı ama dönüp bana bakmadı.

Bir başka mektup gelmesine şaşırmışım ama artık ellerimde olduğu için hissettiğim rahatlama ve heyecan göğsümde bir yer kapmak için yarışırken mutluluktan uçuyordum. Masama geçtim ve şubat ayında aldığım zarf açacağıyla zarfı açtım.

Sevgili Kargaşa,

Zamanlamayı tutturabildiysem, ilk kasabada olmalısınız. Umarım gösteriler harika geçmiştir. Sana kazadan sonra seni ilk kez Ely'de izlediğimi hiç söylemedim. Seni gizli gizli izleyen garip birisi olduğum izlenimine kapılmanı istememiştim. Sanırım bir sene sonra gizli bir yerden yazdığım, hayalet posta servisi tarafından yolladığım on dördüncü mektubumda bunu söylüyor olmam aynen bu izlenimi yaratabilir. Geriye dönüp bakınca, beni izleyicilerin arasında göreceksin diye o kadar endişelenmeme gerek olmadığını düşünüyorum.

Savaş Arabası kartı büyük ihtimalle senin için çok anlamlıdır. Oradan oraya gittiğin için sık sık bu kartı çekiyor olmalısın. Seni izlemeye giderken, ben de o

kartı çekebilirdim. Arabama atlamış, o çılgın metal ölüm kafesinde motosikletinle nasıl uçtuğunu görmek için on üç saatlik bir yol kat etmiştim. Senin için çok endişeleniyordum. Ne yaptığını bildiğini biliyorum ama her ihtimale karşın diye orada olmak istemişim. Ama gösteri kusursuzdu. Sen bir harikaydın. Kafesten çıkıp kaskını çıkardın ve kalabalığa kaldırdın. Kendinle çok gurur duyduğun belliydi. Ben de seninle çok gurur duydum.

Kafeste kendine dikkat et, Kargaşa.

Seni seviyorum. Seni sevmekten vazgeçmiyorum. Asla vazgeçmeyeceğim.

FK.

Savaş Arabası kartına gülümsedim ve komodininin çekmecesindeki diğer kartların yanına koydum.

Her hafta. Nerede olursam olayım. İşim başımdan ne kadar aşkın olursa olsun. Gösteri ne kadar güzel ya da berbat olursa olsun, hava ister yağmurlu ya da insanı kavuracak derece sıcak ister bir keresinde olduğu gibi karlı olsun. Baz bana her hafta Fionn'dan bir mektup getirdi.

Derken temmuz ayının son haftasında mektubu kapıma getiren José oldu.

“Selam,” dedim José elinde şapkasıyla akşamüzeri güneşinde karavanımın önünde durduğunda. “İçeri gelmek ister misin?”

“Hayır, *pequeño gorrión*. Ben sadece... sana bunu vermek için geldim.” Bana bir zarf uzattı. Karavanımın en alt basamağından yere atladığımda, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Sessiz bir soru gibi kaşlarımı kaldırdım ve bir an için bir ikilemde kalmış gibi düşünceli bir ifadeyle bana baktı. “Burada ne işin var, Rose?”

“Ne demek istiyorsun?” Sirk alanına göz atarak güldüm, etrafımdaki karavanları ve kampçıları gösterdim. “Burada yaşıyorum.”

“Hayır. Burada yaşamıyorsun. Sadece *buradasın*.”

Bu yanıtı beni karnıma bir tekme yemişim gibi nefessiz bıraktı. “Burası evim.”

“Evet. Ama artık burada kendin gibi değilsin. Performanslar seni heyecanlandırmıyor. Turneye başladığımızdan beri, tarot çadırını bile kurmadın.”

“Tarot falına bakmam gerekiyorsa bakarım,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“*Gerekmiyor*. Sadece eskiden bundan keyif alırdın. Başkaları da öyle. Son gittiğimiz kasabada Lucy isimli bir kadın gelip beni buldu ve hâlâ tarot falı bakıyor musun diye sordu.”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. “Lucy mi?”

“Lucy Cranwell. Yanında üç çocuğu da vardı. Seni Hartford’da gördüğünü söyledi. Hayatını değiştiren bir fal bakmışsın. *Tüm hayatını, pequeño gorrión*. Sana teşekkür etmek istiyordu.”

“Neden beni çağırmadın?”

José omzunu silkti, melankolik bir ifadeyle gülümsedi. “Bulunmak istemediğini düşündüm. En azından, onun dışındaki birisi tarafından,” dedi başıyla elimdeki mektubu işaret ederek.

Ellerimi aşağı indirdim. Haklıydı. Yola çıktığımızdan beri çadırımı açmamıştım. Yasa dışı adalet arayışımın sevdiklerime nelere mâl olacağından korkmuştum. Bana nelere mâl olduğundan. Ama kendi hüznüme boğulmuş bir hâldeyken bunun kolaylıkla istenmeyen türden yardıma ihtiyacı olan kişilere ne kadar faydalı olduğunu unutmuştum. İçinde bir tarot kartı daha olduğunu bilerek elimdeki zarfa baktım. Yine Serçe olma vaktim gelmiş olabilir mi diye düşünmeden edemedim.

“Haklısın,” dedi José. “Burası *her zaman* evin olacak. Ama öyle olması gerekmiyor. Bana da bir mektup geldi.” Başımı yana eğip kaşlarımı çattığımda, José elindeki şapkasını evirip çevirdi. “Dr. Kane hastanede karşılaştığımızda ona rica ettiğim gibi sana iyi göz kulak olamadığı için özür diliyor. Hayatının sonuna kadar her gününü bunu telafi etmeye çalışarak geçireceğini söylüyor. Bu kısmı sana kendisi söylemek istediği için sana söylemememi istemiş.”

Gözlerim dolu dolu olmuş bir hâlde gülümsedim. “Sır saklamayı hiç beceremiyorsun.”

“Bu kadar başarılı bir sirk idare etmemin nedenlerinden biri de bu. Herkesin ne yaptığını biliyorum,” dedi José göz kırparak. Muzip bir ifadeyle gülümsedi ama gülümsemesi yavaş yavaş buruk bir hâl aldı. “Seni görebilmek için sana biraz izin vermemi istiyor. Seni seviyor, Rose. Senin için her zaman burada olacağımızdan emin olabilirsin. Ama bu mu?” dedi elimde sıkı sıkı tuttuğum beyaz zarfı işaret ederek. “İzin verirsen, bu da evin olabilir. Belki de gitme vakti gelmiştir. Bence gitmek istiyorsun. Öyle değil mi?”

İstiyor muydum? Bilemiyordum. O mektupları ellerimde tutmak ve tüm kalbimle inanmak istediğim o güzel sözcükleri okumak ayrıydı. Kalbimi paramparça eden adamın karşısında durmak tamamıyla ayrı bir şeydi. Onu son gördüğümünden beri aradan dokuz ay geçmişti. Büyük bir olasılıkla çok farklıydı. Belki farklı olan bir tek o değildi.

Kirpiklerimi ıslatan gözyaşlarım kararsızlığımı ele vermiş olmalıydı. José bana sıkı sıkı sarılmadan önce, onun da gözlerinin parıldadığını fark ettim. “Git, Rose. Geri gelmeyecek olursan, sana bol şans diliyorum.” Başımı salladım. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Yaz güneşinin altında birbirimize sarılmış sallanırken kalp atışlarını dinledim. “O rakunu da yanında götür. Sürekli olarak tatlı hamuruna giriyor. Kaç kâse

hamurun heba olduğunu biliyor musun?” Hafifçe güldüm. José geri çekildi, yüzümü tuttu ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Seni kızım gibi seviyorum, *pequeño gorrión*. Bu, asla değişmeyecek.”

“Ben de seni seviyorum, José.”

Hüzünle gülümsediğimde, José abartılı bir tavırla eğildi. Sonra şapkasını taktı, ellerini ceplerine soktu ve salına salına uzaklaştı. Gözden kaybolduğunda, karavanıma girdim ve titreyen parmaklarla zarf açacağını alıp zarfı açtım.

Mektubu açtığımda, masaya Yıldız kartı düştü.

Sevgili Kargaşa,

Bu mesajları okuduğundan emin değilim.

Ama en sevdiğim kart bu.

Bu desteyi ilk aldığımda, seni düşünerek kartları karıştırdığımda ve ilk kartı açtığımda, Yıldız olduğunu görmüştüm. O zamanlar, bunun ne anlama geldiğini bilemiyordum ama bana umudu temsil ediyormuş gibi gelmişti. Benim Kuzey Yıldızım olduğunu hissettim. Şimdi, bir okyanus ötede kalmamı gerektiren yolculuğun sonuna yaklaşıyoruz.

Haklıysam ve tüm şartlar gerçekten de elverişli olursa, bunu Ellsworth, Maine'de okuyor olacaksın.

Benimle buluşmak istersen, seni her gün Lookout Kayası'nda bekliyor olacağım. Covecrest Kulübeleri'nde kalacağım ama şafak vaktinden alacakaranlığa kadar seni bekleyeceğim.

Mektuplarımdaki bütün sözlerin doğru olduğunu kanıtlayabilmem için geleceğini umut ediyorum.

Seni seviyorum. Seni sevmekten vazgeçmiyorum. Asla vazgeçmeyeceğim.

FK

Mektubu masaya koyup Yıldız kartını aldım. Fionn bir desteden bu kartı çekmiş, beni düşünmüştü. Bu mektupların aramızda bir bağ kuracağını umut etmişti ama elinde sadece bir his vardı. Aylarca bir tek bundan destek almıştı.

Pencereden sirk alanına baktım, dönme dolabın göğe karşı nasıl döndüğünü gördüm.

Işıklar söndükten sonra bile, manzarayı izlemeye devam ettim.

Düzenleme
Ny.ozlem

KILIÇ ÜÇLÜSÜ

Fionn

Güneş arkamda batıyor, okyanusun dalgalarının üstünde turuncu-pembe parıltılar oluşturunuyordu. Leander'la yaptığım anlaşma en azından o an için bitmiş olabilirdi ama anıları beni dünya üzerine çekilmiş bir film gibi rahatsız ediyordu. Son beş gündür, sabahtan akşama kadar denizi izliyordum ve bazı açılardan bunun ne kadarını *gördüğümden* emin değildim. Son birkaç ayda dikiş attığım yaralar görmüştüm. Beklenmedik arkadaşlıklar kurmuştum ve bu insanların acı ve ıstırap dolu ifadelerini görmüştüm. Kırık kemikler, mermi yaraları ve parçalanmış uzuvlar görmüştüm. Ölümü görmüştüm. Ama Rose'u da görmüştüm. Karanlık beni ne kadar derine sürüklese de Rose'la ilgili anılar gecemi ısıtmak için yanımdaydı. Denizi izlerken gözlerimin önünde onun yüzü vardı. Gülüşünü duymuştum. Dudaklarımda dudaklarını, ellerimin altında yumuşacık tenini hissetmiştim.

Ama bunlar sadece anılardı. Onu tekrar görme umuduyla denizde sürükleniyormuş gibi hissediyordum.

Saatime baktığımda, kalbim âdeta içimdeki kemiklere sürtüne sürtüne çizmelerimin altındaki soğuk taşlara düştü. Mektubumun ona üç gün önce ulaşmış olması gerekirdi. Her ihtimale karşın erken gelmiştim. Ama Lookout Kayası, Ell-

sworth'ten otuz dakika uzaktaydı. Dorothy'yle geldiği takdirde kırk beş dakika. İstese motosikletine atlayıp buraya daha da kısa sürede ulaşabileceği kadar yakındı.

Okyanus havasını içime derin derin çekerken başımı eğdim ve ayaklarımın dibinde duran sırt çantamı aldım. Suyu son bir kez bakıp arkama döndüm. Karşımda ancak bir hayal olabilecek kişiyi gördüğümde, sırt çantamı yere düşürdüm.

Rose.

O kadar güzeldi ki ciğerlerimdeki hava boşaldı. Kahverengi saçları esintide dalgalanıyordu. Tıpkı onu son gördüğümdeki gibiydi; kaşlarına kadar inen bir perçemi vardı ve bukleleri çenesini okşuyordu. Maun renkli gözlerini yüzüme dikti, ruhumun etrafında birikmiş olan her günahı görebiliyormuş gibi katmanlarımı soydu. Üstünde deri ceket ve göbeğini açıkta bırakan bir tişört vardı. Siyah kotu ve motosiklet çizmeleri. Göz korkutucu gözüküyordu. Ama bunun nedeni sadece giysileri ya da ellerini ceplerine sokarak karşımda dikiliyor olması değildi. Yüz ifadesi sertti. Gözlerinde o muzip parıltıyı, yüzünde her an bir kahkaha patlatacağını ele veren ifadeyi görmedim. Gülümsemiyordu ve bakışları soğuktu.

Her şeyi onu güvende tutmak için yaptığımı biliyordum. Ama ilk kez bunu yapabilmek için onu ne kadar incittiğimi görüyordum.

“Ben çok...” Neredeyse boğazım tıkanacaktı. İçime derin bir nefes çektim. Baştan başladım. “Geldiğine çok mutlu oldum. Seni görmek çok güzel.”

İçten dışa dağılmaya başlamış gibiydim. Rose mu? Ne düşündüğünü bilemiyordum. Karşımda her zaman duygularını gizlemeden yaşamış olan bir kadın vardı. “Farklı gözüküyorsun,” dedi.

Giysilerime baktım, elimi saçlarımın arasından geçirdim. Saçlarım hâlâ kısaydı ama birbirimizi son gördüğümüz

zamana göre biraz daha uzun ve dağınıktı. Yüzümdeki kirli sakal normalden daha uzundu, gözlerimin altında onun gelmeyeceğinden endişelendiğim uykusuz gecelerden kaynaklanan koyu renkli halkalar olmalıydı. Geri kalanımı bilemiyordum ama Rose bir şey görmüştü.

“Sen aynısın. Çok güzelsin,” dedim. Ona doğru bir adım attım. Rose kıpırdamadı. “Geleceğinden emin değildim.”

“Ben de,” dedi bakışlarını denize çevirerek. Uzunca bir süre o sert ifadeyle sessiz kaldı. “Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.”

Rose oturup bir şeyleri uzun uzadıya düşünen bir tip değildi. Derhal harekete geçer, sonuçlarını daha sonra düşünürdü.

“Geldiğine mutlu oldum,” dedim. Başını salladı ama gözlerime bakmadı. Yutkunduğunu fark ettim. Yüz ifadesi değişmediği hâlde, o kayıtsızlık maskesi altında ne kadar bocaladığını görebiliyordum. Kalbim düştüğü yerde kalmış, göğüs kafesimin içi boşalmış gibi hissettim. “Sana bir şey vermek istiyorum.”

Sırt çantama eğilip ona kaçamak bir bakış fırlattım. Göz göze geldiğimizde gerildiğini, belli etmek istemediği kadar büyük bir merakla beni izlediğini fark edince biraz rahatladım. Çantamı karıştırırken dudaklarımda Rose’un görmediği bir gülümseme belirmeye başladı. Doğrulduğumda elimde bir zarf vardı ama bunu ona vermedim. Zarfı kendim açtım.

“Destenin son kartı,” dedim. Kartı çıkarıp ona uzattım, zarf ve katlanmış mektup diğer elimde kaldı. Kaşlarını tereddütlerle çattı ama kartı alıp ne olduğuna baktı. Tarotu iyi biliyordu. Bunun son kart olduğunun farkındaydı. “Âşıklar.”

Bir şey demedi, saçları yüzünün büyük bir kısmını örterken sadece karta baktı. Mektubu açtım.

“Sevgili Rose,” dedim. “Nihayet sana isminle hitap edebilmek çok güzel bir his. Çünkü artık geri döndüğüm anlamına geliyor.”

Rose'un burun delikleri kıpırdadı, burnunu çekti ama bakışlarını karttan ayırmadı.

"Sana yaşattığım her şey için çok üzgünüm. Sana nerede olduğumu ya da ne yaptığımı anlatamazdım çünkü çok tehlikeliydi. Birisinin sana ulaşabileceği düşüncesine tahammül edemiyordum. Sana bu notları yazmam bile bir riskti. Hayatımda hiç kimseye mektup yazmadım ama bazı günler beni hayatta tutan tek şey, elinde o kâğıdı tutmuş, aynı sözcükleri okuyor olabileceğini bilmek oldu."

Ona baktığımda, gözlerinde bir parıltıyla beni izliyordu. Adrenalin damarlarıma akın ederken parmaklarım titredi ve bakışlarım bir an için sol kolunun ön tarafını boylu boyunca kaplayan bir dövmenin ucuna takıldı; hastanede baygın yattarken çektiğim EKG'sinin bir fotoğrafına bakılarak en ince ayrıntısına kadar yapılmış, kalbinin ritimlerinden birini temsil eden bir dövmeydi.

"Âşıklar kartı ilişkilerde seçimleri temsil eder. Dokuz ay önce yaptığım seçimler, hayatımda yaptığım en zor seçimlerdi. Seni kurtarabilmek için kalbini kırmak zorunda kaldım. Seni sevebilmek için seni geride bırakmak zorundaydım. Şimdi, hayatımın geri kalanını kaybettiğimiz zamanı telafi ederek geçirmek istiyorum. Senden bizi seçmeni istiyorum, Rose. Her günümü seni mutlu etmek için elimden geleni yaparak geçireceğime söz veriyorum. Senden başka kimseyi sevemem. Sen ne karar verirsen ver, senden vazgeçmeyeceğim. Asla."

Elimi aşağı indirdim. Rose'un siyah kirpiklerinde bir damla gözyaşı serbest kaldı ve yanağından aşağı süzüldü. Kart ona tek başına geleceğini söyleyebilirmiş gibi, hâlâ karta bakıyordu. Dudakları titredi. Ona dokunabilmek için her şeyi verebilirdim. Onu öpebilmek için. Ama telafisi olmayan bir zarar verip vermediğimi, çok mu geç kaldığımı bilemiyordum.

Rose gözyaşını sildi ama gözyaşları akmaya devam etti. “Mektupların beni mutlu etti,” diye fısıldadı. “O mektup en sevdiğim mektubundu.”

Göğsüme o kadar şiddetli bir umut hissi yayıldı ki boğulacak gibi oldum. Öylesine narindi ki tek bir nefes bile bunu yerle bir edebilirmiş gibi hissettim. “Benim de.”

“Ben... Ben çok...” Rose’un sesi çatallaştı. Ufak bir adım daha attım ama başını iki yana sallayıp hafifçe öksürdü. “Beni incittin.”

“Biliyorum. Çok üzgünüm.”

“Ama benim de suçum, bunu biliyorum. Matt Cranwell’i bir düşmana dönüştüren kişi bendim. Ben bunu yapmamış olsaydım, bunların hiçbiri yaşanmazdı.”

“Hayır, Rose. Bunu yaptığına memnunum.” Nihayet gözlerime baktı ve derin bir oh çektim. “Yapmamış olsaydın, seninle asla tanışamazdım. Hâlâ bana hiçbir zaman uygun olmayan o kutuya hapsedilmiş bir hâlde yaşıyor olurdum. Senden uzak olmanın kanıtladığı şeylerden biri bu; istediğimi düşündüğüm hayatın ne olduğunu anladım. Sadece bir fikirdi. Bunu uzun bir süre denediğim hâlde, bana uygun olmamıştı. *Doğru* hissettiğim tek zaman, senin hayatıma girdiğin zamandı.”

Yüzünde hâlâ endişeli bir ifade olmasına rağmen başını salladı. Duramıyormuş gibi başını sallamaya devam etti ve en sonunda başını yana eğip omzunu silkti. Durduğu yerde kıpırdandı. Saçlarını karıştırdı. Bir süre sonra bana baktığında, ıslak kirpikleri alacakaranlıkta parıldıyordu.

“Peki... seni seçmem... tam olarak ne anlama geliyor?”

Kendimi kontrol etmeye çalıştığım hâlde, yüzüme yayılan o şapşal gülümsemeye hâkim olamadım. “Bence ne istersen o olur.”

“Evet... ama...” Başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı ve denize döndü. “Ben sarılarak uyumayı severim. O kuralı sonsuza dek yok etmemiz gerek.”

Öne doğru bir adım daha attım. Ona neredeyse dokunabileceğim bir mesafedeydim. Elim ona dokunmak için sabırsızlanıyordu ama ona daha fazla yaklaşmamaya çalıştım. “Ben de sarılmayı severim.”

“Başkalarının önünde sevgimi belli etmeyi severim. El ele tutuşmak gibi.”

“Elini tutmak istiyorum.”

“Dorothy’de sadece tek kişilik bir yatak var. Çekyatı açmam. Çok zahmetli.”

“Harika. Ayı yataklarda uyumak istemiyorum.”

“Dahası, Barbara’ya kuduz olduğunu söyleyip duramazsın. Hoşuna gitmiyor.”

“Barbara yanında mı?” dedim ve hafifçe başını salladı. “Kanişlerle gösteri yaptığını sanıyordum.”

“Birkaç...” Rose duraksadı ve doğru sözcükleri bulmaya çalışıyormuş gibi göğe baktı. “... *sorun* yaşandı. Tatlı hamurlarıyla ilgili. Bir de sosisli büfesinde bir iki şey olmuş olabilir.”

Sırf tepkisini görmek için abartılı bir tavırla ofladım. Tam tahmin ettiğim gibi, hemen bana bakıp gözlerini kıstı. “Ona kuduz olduğunu söylemeyeceğim,” dedim elimi kalbimin üstüne koyarak. “Söz.”

Rose elindeki kartı bırakmadan, kollarını göğsünde kavuşturdu. Çenesini kaldırdı ve perçemlerine üfledi. Son birkaç aydır bu hareketini o kadar çok hayal etmişim ki buna şahit olmak bende göğsüme bir darbe yemişim gibi bir etki yarattı. “Dani ve Kaçak kesinlikle *Surviving Love*’ı kazanmayı hak ettiler.”

Gülmemek için kendimi tuttum. “O konuda aynı fikirde olduğumdan emin değilim...” Rose dolu dolu olan gözlerini yüzüme dikti. “Tamam, tamam. Dani ve Kaçak, adamın uydurmasyon ismi berbat olmasına, gerçek ismi Brian olmasına

ve balıklı son yarışmada hile yaptıklarından yüzde doksan dokuz emin olmama rağmen kazanmayı hak ettiler.”

“Tamam,” diyerek gözlerini devirdi.

Rose kartı evirip çevirirken ve düşüncelerini toplamaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu. İçimden kollarımı beline dolayıp ona sıkı sıkı sarılmak geçiyordu. Ama gözlerinin arkasında yaşanan savaşın seslerini duyabiliyordum. İkinci kez incineceği korkusu elini kolunu bağlayabilirdi. Benim şartlarım daha farklı olmuş olabilirdi ama kalp kırıklığı zehrinin ne kadar etkili olduğunu biliyordum. Bizi seçse bile, bunun zaman alacağını, belki iyileşebilmek için biraz ayrı kalmak isteyebileceğini de biliyordum. Bu yüzden ondan başka bir şey istemedim. Onu zorlamadım. Zaman tanıdım.

“Öpüşmemiz çok hoşuma gitti,” dedi en sonunda. Bakışlarını nihayet yüzüme çevirip dikkatle baktığında, ifadesinde ilk şüphe belirtisini gördüm. “Bununla ilgili kuralı da sonsuza dek elememiz gerek.”

“Şükürler olsun çünkü o kuraldan nefret ediyorum. İzin verirsen, ilk olarak o kuralı eyleyim.”

Başını sallarken maskesi bir anda düştü, hissettiği her şey yüzüne yansıdı. Aramızdaki mesafeyi aşarken gözyaşları arasında etrafı bulanık gördüm. Son dokuz ay boyunca o ânı bin kere hayal etmiştim. Hatta bunun asla gerçekleşmeyebileceğini düşünerek kendime engel olmaya çalıştığımda bile. Avuçlarımın altında ıslak yanaklarını hissettim. Dudaklarındaki tuz ve şeker tadını. Tenimdeki sıcak nefesini. Deniz esintisinin taşıdığı tarçınlı çikolata kokusunu. Ona dokunduğum gerçeği hayallerimi katbekat aştı. Rose’da boğulduğumu hissettim. Dudaklarımı dudaklarına dayadım ve dili benimkini okşadığında aklıma gelen bütün tanrılara şükrettim. Kollarını boynuma doladığında ve benimkine her zaman kusursuz bir şekilde uyacak şekilde tasarlanmış olan vücudunu vücuduma

yasladığında, içimde yanlış bir yerde olduğunu hissettiğim her şey hizaya geldi.

“Seni seviyorum, Rose,” dedim ayrıldığımızda. Alnımı alnına dayadım. “Özür dilerim.”

Rose bir şey demedi, sadece başını iki yana sallayarak duygularını belli etti. Birbirimize sarıldık. Onu sıkı sıkı tuttum. O da beni bırakmadı. Nihayet birbirimizi bıraktığımızda, hava kararmaya başlamıştı ve pansiyona giden yolu sadece denize bakan üstü kapalı ufak verandanın üstüne asılmış olan minik ışıklar aydınlatıyordu. Sinirlerim o kadar gerilmişti ki içimde bir fırtına kopuyordu. Tüm tıp eğitimime ve karşılaştığım onca tehlikeli duruma ve Leander’ın adamları olan cidden manyak insanlarla çalıştığım süreye rağmen, Rose bana o kahverengi, parıldayan gözleriyle baktığı anda takındığım sakın tavır silinip gitti. Sanki onunla ilgili herhangi bir düşünce beni bir kaygı çukuruna dönüştürmüştü.

Yutkundum ve durduğumuz yerin biraz ötesindeki, kayalıkların hemen aşağısındaki pansiyonu işaret ederken gerilmemeye çalıştım. “Benimle kalmak ister misin?”

Rose yanıt vermedi. Kalbim yerinden çıkacak gibi hissettim.

“Odanın... çok güzel bir okyanus manzarası var...” Rose kıpırdamadan beni izliyordu. “Şey... Açık büfe kahvaltı da muhteşem. O bayıldığın waffle’lardan da var.” Rose daha fazlasını bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdığında, ensemini ovuşturdum. “Ama sadece bir tane yatak var.”

Nihayet gülümsemesini beni kıvrandırmak için saklamış gibi gülümsedi. “Beklediğim satış noktası buydu, doktor.”

Parıldamaya başlayan yıldızların altında el ele tutuşup pansiyona doğru yürümeye başladık. Attığımız her adım, beni başka birisinin hayatını yaşıyormuşum gibi hissettirdi. Sanki gözlerimi kırptıştırıp tüm bunların bir rüya olduğunu

görecekmişim, bir yanılsama silinecekmiş ve Rose'un yanımda olmadığını fark edecekmişim gibiydi. Bir an için bunun çok daha kötü bir kader olabileceğini düşündüm. Pansiyonun otoparkına vardığımızda, Rose, Dorothy'ye bakıp elimi bıraktı.

"Bir dakika," dedi Rose. Geriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı. "Hemen geliyorum."

Başımı salladım. Bana tereddütle gülümsedi ve arkasına döndüğü gibi ellerini ceplerine sokup karavanına gitti. Birkaç saniye sonra omzunda bir sırt çantasıyla geri geldi. "Barbara'ya mama verip gece ihtiyacım olabilecek birkaç şeyi aldım."

"Elbette." Elimi uzattığımda elimi tuttu. Dokunuşu hâlâ tereddütlüydü ve tanıdığım Rose Evans'ın sergileyeceği bir tavır değildi ama kaybettığım güveni geri kazanmamın vakit alacağını biliyordum. Bu yüzden pansiyona girerken telaşa kapılmadan kapıyı açtım ve onu ikinci kattaki deniz manzaralı odaya götürdüm. İçeri girdiğimizde, pencerelerin önüne geçip okyanusa baktı, sırt çantasını omzundan indirip sandalyelerden birinin üstüne koydu.

"Güzel manzara," dedi bakışlarını ufka karışan siyah dalgalardan ayırmadan.

"Evet. Öyle," dedim ona bakarak. "Bir şey içmek ister misin? Çay var. Burbon da var."

"Burbon güzel olur, teşekkürler."

Başımı salladım ama bunu görmedi. Ufak açık plan mutfığa girip raftan sadece iki kadeh aldım ve burbonla doldurdum. Daha ilk kadehi doldururken Rose konuşmaya başladı ve sözleri damarlarımdaki kanı dondurdu.

"*Sevgili Fionn,*" dedi fısıldar gibi.

Yavaşça arkama döndüm. Elinde bir mektup vardı. Mektubun kenarları titriyordu.

“Mektuplarını aldım. Sürekli olarak zarfları açıyorum. En sonunda ben de sana yazmaya karar verdim. Daha önce kimse bana senin gibi mektup yazmadı. Ben de kimseye yazmadım. Mektuplarımı yollayacak bir yer olmaması da ironik bir durum.”

Rose bana baktı ama kıpırdayamadım. Olduğum yere mihlanmıştım. *“Hastanedeyken bir rüya gördüm. Bazı kırık kalplerin tamirinin mümkün olmadığıyla ilgili bir rüyaydı. Kendi kalbim de onlardan biri olabilir mi diye düşündüm. Uzun bir süre bunu düşündüm. Sonra ilk mektubun geldi. Öfkelen dim. Bomboş hissettim. Ama o mektubu almak ilk dikişin atılması gibiydi. Canım yandı. Ama bana iyi de geldi. O zamandan beri, mektupların bunu istemediğim günlerde bile, yaramı yavaş yavaş kapattı.*

“Bugün bana yolladığın kart Kılıç Üçlüsü’ydü. Mektubunda bana kalp kırıklığını temsil ettiğini söylüyorsun. Birlikte olduğumuz son günlerde ve sonrasında acı ve kayıp yaşandığını söylüyorsun. Duygularımdan endişe ettiğini dile getiriyorsun. Ama mektubu açtığımda, içindeki kart ters bir şekilde düştü. Yani o kılıçlar kalpten çıkacaktı. İyileşme süreci başlayacaktı. Mektubun benim için bu anlama geliyor. Bir yaraya atılmış bir başka dikiş.

“Dolayısıyla bana yazmaya devam edeceğini umut ediyorum. Ben de sana yazmaya devam edeceğim. Umarım kendimize ve birbirimize şifa oluruz. Umarım atılan bu dikişlerle birbirimize geri döneriz. Çünkü seni seviyorum, Fionn. Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. Asla. Sevgilerimle, Rose.”

Gözlerime baktı. Ben ona doğru bir adım attım ama aramızdaki mesafeyi kapattı. Onu kollarıma aldığımda, tüm dünya yok oldu. *“Ciddiydim, Rose,”* diye fısıldadım saçlarının arasına. *“Seni sevmekten vazgeçmiyorum.”*

Göğsümde başını salladı. “Ben de seni sevmekten vazgeçmiyorum.”

Uzunca bir süre sarmaş dolaş kaldık, kalp atışlarımızla nefeslerimizin müziğinde sallandık. Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda, Rose ceketini çıkardı. Ona burbonunu uzatıp kendi kadehimi aldım. Yatağa oturduk ve Rose bana teker teker yazdığı mektupları okudu. Konuştuk. Güldük. Birbirimizin kollarında uyuyakaldık. Dikişlerle birbirimize geri dönme sürecine yavaş yavaş başladık.

Ertesi sabah ilk kez Rose’dan önce uyandım. Ona bir mektup yazdım. Bu seferki mutlulukla ilgiliydi. Rahatlamayla. Minnet duygusuyla. Bunu her zamanki gibi bir vaatle sonlandırdım. Onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi söyledim. Mektubumu yastığın üstüne bıraktım, aşağı kattan kahve ve waffle almak için sessizce odadan çıktım. Odaya geri döndüğümde, Rose duşa girmişti ama yatağın yanındaki ufak masaya bir yanıt bırakmıştı bile. Mektubu sadece mutluluk ya da rahatlama hissiyle ilgili değildi. İstekleri ve ihtiyaçlarıyla ilgiliydi. Bir davetiyeydi. Kahveyi ve kahvaltıyı mutfakta bıraktım ve duşta ona katıldım. Suyun altında seviştik, her öpücüğün, her dokunuşun ve yazmadığımız ama fısıldayarak söylediğimiz her sözcüğün keyfini çıkardık.

Birbirimize her gün mektup yazmaya başladık. Her gece mektuplarımızı birbirimize okuduk. Hislerimizden söz ettik. Bazen seviştik. Bazen seks yaptık. Zaman zaman tartıştık. Ya da güldük. Ya da ağladık. Ama her gün iyileştik.

Birkaç gün sonra pansiyondan ayrıldık ve Dorothy’ye atlayıp tek bir plan bile yapmadan yola çıktık. Farklı kamp alanlarında mola verdik. Bazı akşamlar başka gezginlerle karşılaştık. Bir ateşin etrafına oturduk ve Rose’un yüzünün titrek ışıktaki nasıl parıldadığını izledim. Zaman geçtikçe, ikimiz de daha rahat gülmeye başladık. Başka gecelerde kendi başımıza

kaldık ve Nebraska’da bıraktığımız hayattan ve bizi bekleyen gelecekten söz ettik. Rose, ben de kendimi hazır hissettiğim takdirde Boston’a bir şans vermeye hazır olduğunu söyledi. Hazırdım. Leander’ın beni maaşlı doktoru olarak yakınlarda tutmak isteyeceğini biliyordum. Hırvatistan anlaşmamız sona erdiğinden beri, bana Boston’da kalıcı bir iş teklif etmek, hatta bana ihtiyaç duyduğunda rahatça ulaşabilmesi için yasal bir klinik açmama yardım etmeyi bile teklif etmek için beş kere mesaj atmıştı. Elbette, elindeki dağ gibi kanıtlarla beni bunu yapmaya zorlayabilirdi. Ama işin aslı mı? Evet demeye hazırdım. Rose belli etmese de onun Lark ve Sloane’a yakın olmayı ne kadar çok istediğini de biliyordum. Bunu sesinden ve bu fikirden söz ettiğimizde gözlerinde beliren parıltıdan anlıyordum. “Ama belki yazları biraz bacaklarımızı esnetmek için yine Dorothy’yle gezebiliriz,” demişti önceki gece yatağa uzandığında.

“Evet,” dedim onu kendime çekerken. Başını göğsüme yasladı ve saçlarına bir öpücük kondurdum. “Bu plan çok hoşuma gitti.”

Şimdi, Ellsworth’teki kavuşmamızdan üç hafta sonra, artık nihayet olmamız gereken noktada olduğumuzu hissediyorduk. Aynı yoldaydık. Yan yana, el ele yürüyorduk ve Sloane’un BMW’sinin ve Lachlan’ın vintage Dodge Charger’ın park edilmiş olduğu çakıl taşlı patıkada kulübeye yaklaşıyorduk. Barbara bir tasma ve kayışla yanımızda yürüyor, her daim atıştırma bulma hevesiyle etrafı kokluyordu. Kulübenin ışıkları, ay ışığının aydınlattığı bir göle uzanan çalılıklara vuruyordu.

Rose elimi sıktı ve dönüp ona baktım.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim ona elimden gelen en tatlı gülümsemeyle bakmaya çalışarak. Elbette, bunu yutmadı. Gözlerini kısarak

yüzümün her ayrıntısını dikkatle inceledi. “Sadece Rowan’ı ve Lachlan’ı çok uzun zamandır görmedim. Heyecanlıyım. Belki biraz da gerginim.”

Diğer eliyle kolumu tutarken bu itirafım onu rahatlatmış gibiydi. “Seni gördüklerine çok mutlu olacaklar.”

“Evet. Aradan çok zaman geçtiği için kendimi kötü hissediyorum. Buraya ilk döndüğümde onlara mesaj yazıp haber verebilirdim.”

Rose başını yana eğerek dediklerimi düşündü. “Evet ama kendine biraz zaman da ayırman gerekiyordu. Buna ihtiyacın vardı.”

Haklıydı. Belki hâlâ biraz zamana ihtiyacım vardı. Sadece travmatik yaraları iyileştirerek ya da estetik ameliyat yapmayı iş başında öğrenerek, sevdiklerinden gizli bir hayat yaşayarak geçirdiğim son dokuz ayı atlatmak için değil. Aynı zamanda gelecekte ne istediğimi de anlamam gerekiyordu. Kim olmak istediğimi. Çünkü beklentileri fazlasıyla karşılamaya çalışarak senelerce çaba sarf ettikten sonra, biraz geri çekilip sadece *var olmaya* ihtiyaç duyuyordum.

Şansım yaver giderse, hayatta atacağımız bir sonraki adım ne olursa olsun birlikte olacaktık. Ben ve Rose.

Arabaların arkasında durup kulübeyi, davetkâr ışıklarını izledik. Rose bana döndüğünde, kollarımı beline doladım.

“Hazır mısın?” dedi.

Eğilip onu dudaklarından öptüm. Ağzıma karşı inledi. Ona dokunmadan nasıl dokuz ay dayanabildiğimi bilmiyordum. Artık ona doyamıyordum. Birbirimizden ayrıldığımızda, saçlarını geriye attım ve alnına son bir öpücük kondurdum. “Büyük ihtimalle değilim,” dedim.

“Her şey harika olacak. Gerçek bir *sürpriz* ânı yaşayacağız.” Rose bana sıkı sıkı sarıldı, sonra kollarım indirip birkaç adım geriye gitti. Çıplak bacağına konan bir böceğe

vurduğunda, bakışlarım baldırındaki yara izine kaydı. Tedavisine yardım ettiğim yara izi. Ama gözlerine baktığımda, tanıştığımız andan itibaren esas Rose'un beni iyileştirdiğini biliyordum. "Verandanın yanından dolanıp arkaya gideceğim ve sessizce içeri gireceğim. Sen ana kapıdan gir," dedi sıcacık, bana güven veren bir gülümsemeyle. "Harika olacak. Güven bana."

Bir kere başımı salladım çünkü başka bir şey yapacak durumda değildim. Rose tiz sesler çıkaran rakunu aldı, arkasını döndüğü gibi kulübenin yan tarafına doğru koşmaya başladı. Karanlıkta tek başıma kaldığımda, onun gölgelerin arasında gözden kayboluşunu izledim.

Onun görmeyeceğinden emin olduktan sonra, cebimden bir kutu çıkardım. Kapağını açtım. İçindeki yüzük ay ışığında parlıyordu. Yakından bakacak olsaydım, belki karanlık gökyüzünün parlak altın ve değerli taşların üstüne vurduğunu görebilirdim. Yıldızlara baktığımızda, geçmişe bakmış olurduk. Ama gördüğüm tek şey gelecekti. Hayal bile edemediğim kadar dolu dolu ve parlaktı.

Kutunun kapağını kapattım. Tekrar cebime koydum. Sırt çantamı omzuna atıp içime derin bir nefes çektim. Kararlı adımlarla, göğsümde yeniden hayat bulan sevgi ve umut hissiyle kulübenin basamaklarından yukarı çıktım.

Kaybettiğimiz zamanı telafi edecektim.

SONSÖZ 1

HARİTALAR

“Bu da ne böyle?”

“Sürüm yükseltme.”

Sloane iç çekti ve kalçasını yana atıp çok sinir olmuş gibi görünmeye çalıştı. Bunda çok başarılıydı doğrusu ama gülmemeye çalıştığının da farkındaydım. Benim bildiğimi biliyordu. Sanırım sinir olmuş tavrını daha kolay sürdürebilmek için bakışlarını başka yöne çevirmek zorunda kalmıştı. Ama işe yaramamıştı.

“Bana bir keresinde pulları ve bir üreme takıntısı olmadığı sürece, ormana oğlanların girmesine izin verilmediğini söylemiştin.”

“Dört sene önceydi.”

“Eee? Ben sadece izin almaya çalışıyorum. Sorunun ne olduğunu anlayamadım. Ormanda olacağız.”

“Batı Virginia’da değil.”

“Ama yine de bir ‘orman,’” dedim tırnak işaretleri yaparak. “Son kontrol ettiğimde, Sol kostümlü oyunundan keyif almıştım. Ben sadece çıtayı biraz yükseltiyorum.”

“Biraz, öyle mi?” dedi alaycı bir sesle. Omzumu silktim ve Sloane dik dik yüzüme baktı. Küçük çillerinin altındaki yanakları kızardı. Hâlâ en sevdiğim pembe tonu buydu.

“Buna birazcık mı diyorsun?” Bu sefer kumaşına ve hatta derime yapıştırılmış pul katmanlarıyla daha da gösterişli hâle getirilmiş olan naylon ejderha tulumumu ve yüzümdeki kalın yeşil-mavi makyaj katmanını işaret etti. “Bence bu en az on iki seviyelik bir sürüm yükseltme.”

Alt dudağımı sarkıttığımda ofladı: “Nasıl yani, artık güzel olduğumu düşünmüyor musun? Yanımda olmaktan utanıyor musun?”

“Evet,” dedi monoton bir sesle. “*Kesinlikle*, evet.”

Hayal kırıklığına uğramışım gibi başımı iki yana sallarken takma köpük boynuzlarım arabanın tavanına sürtündü. Derin derin iç çektiğimi duyunca bir küfür savurup kollarını göğsünde kavuşturdu. Yolcu koltuğuna hafifçe vurdum ama Sloane ayakları yere mihlanmış gibi kaldırımda durmaya devam etti. “Hadi, Karakuş. Bin şu arabaya. Gitmemiz gereken yerler var.”

“Radara yakalanmamaya çalışıyorsan...”

“Harika bir sözcük oyunu, tatlım...”

“... belki de yıllık oyunumuzu oynayacağımız yere tepeden tırnağa bir ejderha kostümüyle gitmek *pek de iyi olmayabilir*.”

“Bir kulübeye gidiyoruz. Resmen bir hiçliğin ortasında. Her şeyin yolunda gideceğinden eminim, aşkım. Gel. Geç kalacağız ve diğerleri gelmeden seni kovalayıp ormanda yerde becermek istiyorum.”

Sloane yine sıkıntıyla oflayarak çantasını arka koltuğa attı ve yolcu koltuğuna oturdu. “Çok kötüsün.”

“Ama beni yine de seviyorsun. Hadi, bana bir öpücük ver,” dedim. Dudaklarımı büzüp konsolun üstünden ona yaklaştım. Kolumu omuzlarına atıp onu kendime çekerek yanağına bir öpücük kondurduğumda, kıkırdamadan edemedi. Bana pes ettiğini anlatan bir sesle cıyıkladı. Boyalı dudaklarım teninde

yeşil bir leke bıraktı. Ben onu bırakır bırakmaz vizörü indirip lekeyi silmeye koyuldu.

“Gerçek yüz boyası kullandın, değil mi?” Sloane gözlerini kısıp bana dikkatle baktı. “Lütfen bunun bana poster boyası gibi bir şey olmadığını söyle.”

“Tabii ki değil,” dedim ikna edici bir ses tonuyla ama bakışları yumuşamadı. Karıma bir kez daha sırtıp motoru çalıştırdım ve Boston’dan uzaklaşmaya başladık. Cuma akşam üzeri trafiğinde kaldığımızda, birkaç araba korna çalıp birileri bize bağırdı mı? Evet. Sloane oflayıp alnını ovuşturdu mu? Yine evet. Ama her seferinde yanakları kızardı ve gülmeye başladı. Yanaklarının her pembeye bürünüşü, her gülümsemesi beni mest etti.

Bir kere benzin almak için durduk ve altı saatlik yolcuğumuzun ortasında direksiyonu ona verdim. Sloane kararlılıkla ya çişimi tutmam gerektiğini ya da yolun kenarındaki çalılıkların arkasına işemem gerektiğini çünkü o kılıkta insan önüne çıkarsam göz kürelerimi “fena hâlde oyacağını” ve “kenarlarını tırtıklı bırakacağını” söyledi. Linsmore’a girdiğimizde, etrafta bir benzinlik, bir market ve ahşap çatılı, pencere pervazları kırık, boyaları dökülmüş birkaç eski evden başka bir şey görmedik. Günün o altın saati çok güzeldi; her yer insanın daha önceden yaşamadığı bir zaman ve yer için nostalji hissetmesine neden olan ama yine de kalbinizi sızlatan türden bir ışıkla kaplıydı. Kasaba terk edilmiş gibi gözüküyordu ama çimleri biçilmiş bahçelere ve sürüyle ürünle dolu olan markete bakılacak olursa değildi. Sadece ortalıkta bunu kanıtlayan kimse yoktu. Kasaba sırımının hemen dışındaki bir tabelada, kısa bir süre önce yenilenmiş gibi gözükken retro tarzında bir el yazısıyla şöyle yazıyordu: HER CUMA 19-23 ARASI AHIR DANSI VE BARBEKÜSÜ, 102 MAGNOLIA SOKAĞI.

“Sanırım kasabanın neden bomboş olduğunu açıklıyor,” dedi Sloane saatine bakarak. “Saat yedi buçuk. Sence katil orada mı?”

Omzumu silktim.

Aramızdaki sessizlik uzadı. İçime garip bir huzursuzluk hissi yayılmaya başladı. Başımı çevirdiğimde, dudağının kenarında beliren gamzeyi yakaladım.

“*Hayır, olamaz. Karkuş...*”

“Hey, BMW,” dedi Sloane. Araba mekanik bir sesle, “Merhaba,” dedi. “102 Magnolia Sokağı’na giden yolu göster.”

“102 Magnolia Sokağı’na giden bir yol buldum,” dedi araba. Sloane’un garip kostümüm için intikam alma misyonuna ortak olmuş gibiydi. Ön paneldeki ekranda alternatif bir yol belirdi. “Oradan mı gideyim?”

Sloane, “*Evet,*” dediği anda, “Hayır,” dedim.

“Tamam. Sizi 102 Magnolia Sokağı’na götürüyorum,” dedi araba.

“Karkuş... hayır...”

“Cellat, *evet.*” Sloane arabanın talimatlarını izleyerek bir U dönüşü yaparken nahoş kıkırdamasına sinyalin tik tak sesleri karıştı. “Bir ejderha kostümünün içinde altı saat geçirmeye karar veren kişi sensin.”

“Sen de kostümlü oyun oynamaya bayılıyorsun.”

“Kazanmaya da bayılıyorum.”

“Ama kulübeye gitmemiz gerek.”

“Yolu azıcık uzattıktan sonra gideceğiz.”

“O zaman kesin seninle gelmem gerek. Güvenlik nedenleri yüzünden falan.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Sloane bir toprak yola saparken.

Yanından geçtiğimiz Magnolia Sokağı tabelası benimle dalga geçiyormuş gibiydi. İlerideki ahır, yanındaki açıklık alana park edilmiş olan arabaları, binanın tahta duvarlarının

arasından sızan ışığı görebiliyorduk. “Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor, güzel çocuk ama kıyafetin ortama uygun değil. Bu üstündeki kostümün ‘göze batmadığını’ söyleyemem. Bu yüzden arabada beklesen iyi olur.”

“Ama orman...”

“Kusura bakma,” dedi ama hiç de üzölmüş gibi gözük-müyordu. Yüzünü buruşturup alt dudağını abartılı bir şekilde sarkıttığında rol yaptığı belliydi. Ama beni sinir etmek ve o rekabetçi ruhuyla yenmek için elinden geleni yaptığında, ger-çekten de her yanından ölümcöl bir şirinlik akıyordu. Sanırım Sloane Kane’in en sevdiğim versiyonu buydu.

Yine de... Sloane o senenin Yıllık Ağustos Karşılaşma-sı’nda öne geçerken, benim arabada oturacak olmam beni çok sinir etti. Bunu yüksek sesle itiraf etmiyordum ama Sloane cinayet yarışmamızda benden daha çok galibiyet elde etmiş-ti. Yarışmamızı kesin bir tarih belirtmeksizin uzatmaya karar verdiğimiz hâlde, dünyalar güzeli vahşi kanıma bir sene daha yenilmem gerekmiyordu.

Sloane arabayı görünmemesi için ahırın bulunduğu yolun karşı tarafındaki bir çiftliğin giriş kapısının orada bıraktı. Ne-fesimi uzun uzun dışarı verdim ve koltuğuma yerleşmeye ça-lıştım ama köpükten boynuzlarım rahat etmemi engelliyordu.

“Hayattaki seçimlerinden pişman olmuş gibisin,” dedi Sloane motoru kapatırken.

“Belki bir iki tanesinden.”

“O hâlde benimle dalga geçmeyi her abarttığında, karma-nın gelip hayalarına sert bir tokat indireceğine dair güzel bir hatırlatmayla seni yalnız bırakacağım.”

“Ama bu... fazla abartılı bir örnek. Ayrıca hatalı.”

“Öyle mi? Hatırlatsana, Thorsten’daki but rostosu nasıldı? Ahır dansında dondurma var mı diye bakabilirim belki.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, ön camdan sinir içinde ilerideki boş tarlaya baktım. “Tamam, anladık.”

Sloane’un zafer kazanmışçasına gülümsemesinin kavurucu sıcaklığını hissetmek için dönüp ona bakmam gerekmiyordu. Ama yine de dönüp ona baktım. Ela gözleri loş ışıktaki parıltıydı. Gamzesi haylaz bir tavırla bana göz kırptı. “Birazdan dönerim,” dedi Sloane kapıyı açarken. “Belki yanımda atıştırmalık da getiririm.”

Son bir itiraz gibi ismini söyledim ama kapıyı çoktan kapatmış, şeytani bir kıkırdamayla uzaklaşıyordu.

Kostümümün elverdiği kadar yana döndüm ve çakıl taşlı yoldan ahıra doğru koşan Sloane’u izlerken onu yakından izleme dürtüsüne neredeyse yenik düşecektim. Ama haklıydı. Bu ahır dansının herkesin herkesi tanıdığı ufak bir topluluk buluşması olduğundan emin olmama rağmen, en azından Sloane’un kalabalığa karışma şansı vardı. Öte yandan benim böyle bir şey yapmam imkânsızdı.

“Rowan Kane, *seni sersem*,” diye kendime kızarken Sloane gözden kayboldu. Tekrar arkama yaslandım. “Yine o kazanırsa, bunu ona *asla* unutturamazsın.”

Sonra beklemeye başladım.

Bekledim.

Biraz daha bekledim.

Tam arabadan inip onu arasam mı diye düşünürken ahıra baktım ve Sloane’un arabaya doğru koştuğunu gördüm. Aradan sadece kırk beş dakika geçmişti; yani güneşin batması ve gökyüzünün renklerinin koyulaşması için ancak yeterli bir zamandı ama bana aradan *saatler* geçmiş gibi gelmişti. Sloane kapıyı açıp mutlu bir gülümsemeyle sürücü koltuğuna oturduğunda, rahatladığımı hissettim.

“Verimli oldu mu?” diye sordum.

Omzunu silkti ama, “Pek sayılmaz,” derken sesi biraz fazla kayıtsızdı.

“Faydalı bir şey buldun mu?”

“Sadece bunu,” dedi ve pamuklu gömleğinin altından bir şişe içki çıkardı. O kadar tatlı bir gülümsemeye bunu bana uzattı ki düşüncelerini bir deniz feneri gibi aydınlattı ki huy-suz abimi fena hâlde sinir etmekle ilgili düşüncelerdi bunlar.

“O da ne?”

“Büyük ihtimalle kaçak içki. Birisinin viski olduğunu söylediğini duydum ama sanmıyorum. Bu yüzden umarım ejderhalar şarkı söyleyebiliyordur çünkü bu akşam ‘The Rocky Road to Dublin’ şarkısını avaz avaz bağırarak söylemeni bekliyorum.”

“Eh,” dedim şişenin üstündeki elle yazılmış etikete göz attıktan sonra şişeyi yere koyarken, “bu ejderha şarkı söylemiyor ama bunu kesinlikle yapacağım.”

“İşte, benim tanıdığım Sol.” Sloane sürücü koltuğundan eğilip beni dudaklarımdan öptü. Zencefil ve vanilya kokusu tenime sızıyormuş, ait olduğu yere gömülüyormuş gibi duyularımı ele geçirdi. Elimin tersiyle yanağım okşadım, bir yıldız takımı gibi tenine yayılmış olan desenini ezberlediğim çillerinin üstünden geçirdim. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirirken Sloane dudaklarıma karşı inledi, beni daha büyük bir tutkuyla öpmeye başladı, bana biraz daha yaklaştı ve tam ben iyice havaya girmişken geri çekildi.

“İğrenç,” dedi burnunu kırıştırarak.

“İğrenç mi? İğrenç mi dedin, Karakuş? Beni çok incittin.”

Sloane torpido gözünden bir kâğıt mendil alıp dudaklarını silerken kıkırdadı. “Makyajını diyorum. Sen tadını almıyormusun?”

“Kendimi bu işe kaptırmıştım. Dilim tat duyusunu yitirmiş olmalı.”

“Tadı ruj gibi değil, Rowan.” Sloane vizörü indirip ağzına bulaşan yeşil boyayı sildiğinden emin olmak istedi. Bana yandan bir bakış fırlattı, gözleri dudaklarıma takıldı, sonra tekrar ufak aynaya baktı. “Bunun yüz boyası olduğundan emin misin?”

“Şey... büyük bir kısmı...”

Sloane hızla başını bana çevirdi ve dikkatli bakışlarını yüzüme dikti. “‘Büyük bir kısmı’ ne anlama geliyor?”

“Akmaya başladığı için, şey... biraz sağlamlaştırdım.”

“Sağlamlaştırdın... Neyle?”

Yüzümü buruşturarak gözlerimi kaçırdığımda koluma vurdu. “Rowan Kane...”

“Poster boyasıyla.”

Arabaya tüyler ürpertici bir sessizlik çöktü. Böyle ölebirlirdim. Karım büyük olasılıkla beni öldürecek, cesedimi bir tarlaya atacaktı. Hayatta kalma şansımın ne kadar olabileceğini düşündüm. Yemek pişirmeyi biliyordum, bunun bir önemi olmalıydı. Hem güzel olduğumu düşünüyordu, en azından üstümde köpük boynuzlu ve silikon pul katmanları olan bir ejderha kostümü olmadığında. Ama Sloane çok atikti. Bıçak kullanmayı severdi. Dahası, gözleri hedef alırdı.

Ona bakmam epey vakit aldı. Baktığımdaysa nefes alıp almadığından emin olamadım. O kadar ölümcül derecede kıpırtısızdı ki şansımı deneyip kaçsam mı diye düşündüm.

Sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

O kadar yüksek sesle ve aniden gülmeye başlamıştı ki irkildim. Sloane bunu görünce daha da çok gülmeye başladı. Güldükçe güldü, *kahkahalar* atmaya devam etti.

“Bu kadar komik olan ne? Şişede suda çözünür yazıyordu,” dedim. Sloane’dan hırıltılı bir ses çıktı ve kendisini zorlayarak yanıtlamı tekrarlariken gözlerinin kenarından yaşlar akmaya başladı.

“Test ettin mi?” dedi kahkahalar arasında.

“Hayır...” Vizörü indirip ayna kapağını açtım. Yüz boyası karışımım kesinlikle dağılmamıştı. Düşününce, belki biraz endişe verici olabilirdi. *Saatlerdir* yüzümdeydi. Biraz fazla uzun yüzümde kalmıştı. Başparmağımı dilime sürüp yanagımda pulların yanındaki bir noktayı sildim. Üst katman dağılmasına rağmen derim kesinlikle hâlâ yeşildi. “Offf... *siktir*. Bunu çıkarmanın bir yol vardır, değil mi? Karakuş? Sen makyajı seversin. Resim yapmayı da. Bu lanet şeyi nasıl çıkaracağımızı biliyorsundur, değil mi? Boya çıkar... *değil mi?*”

Sloane sorularım sırasında gülmeye devam etti. Motoru çalıştırıp Magnolia Sokağı’na doğru geri giderken gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. “Nedense ev yapımı kayısıli bir terebentin kreminin en iyi seçenek olduğunu sanmıyorum. Ama merak etme,” dedi elime hafifçe vurarak. “Kalıcı olarak yeşil kalmış olsan bile, güzel olduğunu düşünüyorum.”

“*Kalıcı* olarak mı?”

Kulübeye vardığımızda, Sloane’un *sırtarak kalıcı sözcüğünü söylediği için pişman olduğundan emindim. Otuz beş dakika boyunca onu deri ve boyayla ilgili bir soru yağmuruna tutmuş, şu kayısıli terebentin kremini denesem sence çok mu kötü olur sorusuyla da bunaltmıştım. O soruyu duyunca, omzuma gerçekten de hak ettiğim bir şaplak indirdi. Sanırım haklıydı. Yüzümde yeni şeyler denemem o gün pek başarılı olmamıştı. Dolayısıyla bir deneme daha yapmak akıllıca olmayabilirdi.*

Hatta aklıma geldiğinde muhteşem bir fikirmiş gibi gelen kostüm de kesinlikle en iyi fikirlerimden biri değildi. Bize çok değerli bir bir buçuk saate mâl olarak bir ahır dansına uğrayacağımızı hesaba katmamıştım. Oraya erken gitmeyi, karımı ormanda kovalamayı ve onu yerde becerirken güldürmeyi planlamıştım. En azından, güldürme kısmında aşırı

başarılıydım. Ama kostümümü bir tek karımın komik bulmaması iyi olmadı.

“Seni salak gerzek. Yüce Tanrı aşkına, üstünde ne var öyle?” dedi Lachlan verandada arabadan inişimizi izlerken. Sloane atışmamızı rahat rahat dinleyebilmek için kenara çekilirken yüzünde manyakça bir gülümseme vardı.

“Neye benziyor, geri zekâlı?”

Lachlan abartılı bir hareketle gözlüğünü çıkarıp gömleğinin ucuyla sildi ve tekrar taktı. “Bir gerzek kostümüne benziyor. Doğru yanıt bu muydu?”

Sloane bir kahkaha patlatırken Lark tel kapıyı açtı. Rustik kulübeden çıkarken ellerini bir el havlusuyla kuruladı. Beni gördüğü anda, olduğu yerde donakaldı. “Vay canına.” Lark, Lachlan’ın alaycı kahkahasıyla büyük bir tezat oluşturan tatlı bir kıkırdama sesi çıkardı. “O tulum temiz mi?”

“Ne yazık ki,” diye homurdandım.

“Ah, *Rowan*...”

“Sakın ona acıma, Lark. Kendisine acındığı zaman, bu gerzek daha da çekilmez oluyor.”

“Ama şu hâline baksana. Çok acınası ve boynuzlu gözüküyor.”

“Resmen,” diye araya girdi Sloane. Verandaya doğru yürürken sarı boynuzlarımdan birine vurdu ve Lark’a sarıldı. “Ayrıca kalıcı olarak yeşil.”

“Sloane, şu ‘kalıcılık’ durumuyla ilgili olarak konuşmamız gerek,” dedim valizlerimizi ve kaçak içkiyi alırken. Sonra ejderha kuyruğumu toprak yolda iki yana sallaya sallaya peşinden gittim. Lachlan inleyip yüzünü ovuşturunca, sırf onu sinir etmek için kalçalarımı biraz daha salladım.

“Yeteri kadar konuştuk.” Sloane bana dönmedi ama gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. “Bunu abinle konuş.”

“Göz Küresi Örümcek Hanım,” dedi Lachlan, Sloane’a sıkı sıkı sarılırken. “Bu gerzeğe nasıl tahammül ediyorsun?”

“Genellikle başka şeylerle telafi ediyor.” Sloane onun yanağına bir öpücük kondurdu ve geri çekilip Lark’ın yanına gitti. İkisi kol kola girdi, fısıldayarak büyük olasılıkla Sloane’un ahırda keşfettiği şeyi konuşmaya başladılar. Onlar içeri girerken verandanın basamaklarından yukarı çıkıp abimin karşısında durdum.

“Bize bir öpücük ver, salak.” Lachlan kaçmaya fırsat bulmadan, ona sımsıkı sarıldım ve yanağına yeşil boya bulaştırdım. Bu arada pullarımdan biri yere düştü.

“Mankafa.”

“Çük.”

Geri çekildiğimde, Lachlan dayanamadı. Elini enseme atıp alnını alnıma dayadı. “Hâlâ o haylaz veletsin.” Ciddi görünmeye çalışıyordu ama gözlerindeki parıltı dalga geçtiğini ele veriyordu. “Ama seni yine de seviyorum.”

“Ben de seni.”

Lachlan başımın yan tarafına bir şaplak atıp sırttı ve beni bırakıp valizlerimden birini ve kaçak içki şişesini aldı. Kaşlarını çatıp etiketi okudu. “Bu ne böyle?”

“Belli ki ev yapımı viski.”

“Yüce Tanrım.”

“Sloane bunu Linsmore’daki bir ahır dansında buldu. İçeride fısır fısır konuştuklarına bakılacak olursa, bulduğu tek şey bu değildi.” Mutfakta bir şişe kırmızı şarap açarken fısıldayarak konuşan iki kadını işaret ettiğimde, Lachlan bakışlarımı takip edip ofladı. “Sanırım oyunda öne geçti.”

“Benim de aklımda bir iki şey var.”

“Conor’ın sana fazladan ipucu vermeyeceğini sanıyordum. Veriyorsa, Sloane çok kızar.”

“Seni salak,” dedi Lachlan gözlerini devirerek. Kadehlerini almış, oturma odasına gitmekte olan kadınlardan uzak durdu. Yeteri kadar uzaklaştıklarından emin olduktan sonra, biz mutfığa geçtik ve Lachlan kaçak içkiyi açtı. “Kendi araştırmalarımı yapabilecek kapasitedeyim. Hem göz küresi örümcek hanıma Conor’dan bilgi istemeyeceğime söz verdim. Göz küresi çıkarma işleminin nasıl bir şey olduğunu gördüm. Onu kızdırmak istemem,” dedi ürpererek. Bir bardağa biraz içki koyup adacığın üstünden bana itti. “İnan ki istemem.”

Lachlan bardağını sessizce kadeh kaldırır gibi kaldırıncaya ben de bardağımı kaldırdım ve altın renkli sıvıdan birer yudum aldık. İçki mideme inerken boğazımı yaktı. Midemi yaka yaka bağırsaklarıma gideceğinden emindim. “Lanet olsun, korkunç bir şey bu.”

“Batarya asidi olmadığından emin misin?”

“Hayır. Hiç emin değilim. Gerçi emin olmamam, sana serenat yapacak kadar içmemi engellemeyecek.”

“Bence sen bunu yapamadan, ikimiz de öleceğiz,” dedi Lachlan ikimiz de yüzümüzü buruşturup ikinci yudumu alırken.

“Elinde bilgi olduğunu mu söylüyordun?” diye fısıldadım adacığın üstünden ona biraz yaklaşılarak. “Ne tür bir bilgi bu?”

“Evet, Erkek-adam,” dedi neşeli bir ses ta arkamızdan. Tam o sırada aldığım viski yudumu burnuma kaçtı, geri kalanını da elimde olmadan Lachlan’ın gömleğine püskürttüm. “Ben de ne tür bir bilgi olduğunu bilmek istiyorum.”

Lachlan’ın, “Yüce Tanrım,” yorumuyla Sloane ile Lark’ın sevinç çığlıkları arasında hızla arkama döndüm. Küçük cadı kahverengi gözlerinde muzip bir parıltıyla bana sıırttı. Kucağındaki öfkeli gözüken bir rakunu yere koydu ama nedense ondan beklenebilecek bir şeydi. “Rose, lanet olsun. Ödümü kopardın.” Ona sarılmak için bir adım attım ama geri gidip ellerini kaldırdı.

“Dur bakalım. Burada bir şeyler dönüyor. *Wicked*’ın suçüstü yakalanan bir versiyonunda başrol oynuyormuş gibisin.” Eğilip koluma hafifçe vurdu. “Ama çabaların takdire değer. Ya da... her neyse.”

Sloane’un oturma odasında kahkaha attığını duydum ama zihnimde esas abimin sesi yankılandı.

“Rose?”

Rose ve ben birbirimize gülümsedik ve dönüp Lachlan’a baktık. Yüzündeki o ifadeyi, kaşlarını öyle çatıldığını ve gözlerinin dolduğunu bir kere bile görmemiştim.

“Selam, Lachlan.”

Lachlan adacığın kenarında birkaç ağır adım attı ama sonra koşarak Rose’un yanına gitti ve ona sarıldı. Gözlüğünü çıkarıp gözlerini silene dek, yüzündeki o şok dolu umut ve suçluluk ifadesi silinmedi. Fısıldayarak sadece ikisinin duyması gereken bir şeyler konuştular ama ne dediklerini duydum. Pişmanlık ve seçimler. Zaman ve vaatler. Bazı sözlerin asla verilmemesi gerektiğini çünkü bunları yerine getirmenin elimizde olmadığıyla ilgili bir şeyler söylediler.

Tel kapı yavaşça kapandı ve Fionn içeri girdi. Sırt çantasını omzundan indirdi, gözlerini bir an olsun Lachlan’dan ayırmadan yere bıraktı.

“Buralarda bir doktor olsa iyi olur diye düşündüm. Her ihtimale karşın,” dedi ensesini ovuşturarak.

Kalbi çok uzun zamandır kırık olduğu için yüzüne acı bir ifade yerleşmiş olan Lachlan’a döndüm. Gözleri dolmuştu. Rose, Lachlan’ın omzundaki elini indirirken abimin elinin titrediğini fark ettim.

“Fionn,” diyebildi Lachlan bir tek. Koşar adımlarla onun yanına gitti. İkisi birbirine o kadar uzun uzun sarıldı ki bu manzara bana kucaklaştıkları diğer zamanları hatırlattı. Fionn’un tıp okulundan mezun olduğu gün. Sligo’dan

Boston'a gittiğimiz ve ilk güvenli yerimiz olan kendi dairemize adım attığımız gün. Ya da küçük kardeşimizle hastanede ilk tanıştığımızla ilgili o bulanık ânı. Anlayamayacağım kadar küçük olduğum yürek parçalayıcı bir hüznü yaşamıştık. Annemizi kaybetmiş olmanın derin üzüntüsü ama en çok Lachlan'ın omuzlarına çöken bir acı. Ama hayatımızda bol bol sevgi de olmuştu. Lachlan'ın bebek kardeşimizi kollarında tutuşunda görmüştüm bunu. Tıpkı o anda onu kollarının arasında tuttuğu gibi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. Lachlan'ın omuzlarının öyle sarsıldığını asla görmemiştim. Küçüklüğümüzde bile kontrolü kaybedip ağladığına şahit olmamıştım. Çok hızlı büyümüştü. Gençliğini bize karanlıkta yol göstermek için harcamış, asla sona ermeyeceğini düşündüğümüz bir gecede bir deniz feneri gibi bizi yönlendirmişti. "Bu durumu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum. Çok üzgünüm, Fionn."

"Senin suçun değil," dedi Fionn. Azıcık geriye çekilip Lachlan'm gözlerinin içine baktı. İlk kez o anda Fionn'un gerçekten de *farklı* görüldüğünü fark ettim. Olmak istediğini düşündüğümüz, yüksek beklentilerle dolu, o son derece ciddi adam gibi değildi. Fionn... rahatlamış gibi gözüküyordu. *Huzurlu* gözüküyordu. "Özür dilerim, Lachlan. Asla senin suçun değildi. Elimde olsaydı, sizi daha önce arar ya da eve daha kısa sürede dönerdim. Benim... biraz zamana ihtiyacım vardı. Sanırım sıfırlanmam gerekiyordu. İkinizin bir şekilde benim için bir şey yapacağınıza güvenmeden her şeyi düşünmem gerekiyordu. Şey, belki onu katmasam da olur," dedi başıyla beni işaret ederek. "Bir çöp goblini gibi gözüküyor."

Lachlan gözyaşları arasında bir kahkaha patlattı ve yaşlı gözlerini bana çevirdi. "Sanırım Boklaoylayan lakabını resmi olarak çöpe attık. Çöp Goblini sana daha uygun."

“Özellikle de artık kalıcı olduğu için,” diye araya girdi Lark. Dönüp ona baktığımda, eliyle yanaklarından aşağı süzülen yaşları siliyordu.

“Bunun kalıcı olup olmadığını gerçekten de öğrenmem gerek,” dedim yanağıma yapıştırdığım bir pulu sökerek. Fionn beni Lachlan’ın omzuna attığı kolunun altından izlerken kirli sakalını kaşdı. “Çıkar mı?”

“Dövme değil, değil mi?”

“Tabii ki değil, salak.”

“O zaman büyük olasılıkla çıkar.”

“‘Büyük olasılıkla’ lafı bana pek güven vermiyor,” dedim ama Fionn omzunu silkmekle yetindi.

“Sanırım deri hücrelerin yenilenene dek beklemen gerekecek.”

“Ne kadar sürer?”

“Birkaç hafta.”

“*Birkaç hafta mı?*” dedim Sloane görüş alanımda kıkırdarken.

“Olabilir. Yani günde iki kere iyice keselersen. Yoksa bir ay sürebilir,” dedi Fionn. Sloane’a baktım ama başını iki yana salladı. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştım. Zaten bunu yapmam zor da olmamıştı. Sonra ayaklarımı sürüye sürüye kardeşlerimin yanına gittim.

“Birisine sarılmam gerek. Çöp goblinlerinin bile sevgiye ihtiyacı vardır.” Kollarımı iki yana açtım, kardeşlerimi yakaladım ve itirazlarına rağmen onlar da bana sarıldı.

“Salağın tekisin,” diye fısıldadı Fionn bana. Üçümüz alnımızı birbirine dayadık.

“Sen de kuş yemi yiyen bir gerzeksin,” dedi Lachlan benim adıma.

“Sen de huysuz götün tekisin,” dedim. Lachlan bu sefer gözlerinde bir mutluluk parıltısıyla sırttı. Yutkunarak

boğazımdaki yanma hissinin gözyaşlarına dönüşmesini engellemeye çalıştım. Yerinden çıkmış bir kemik nihayet yerine oturmuş, kaburgalarımın arasına gömülmüş olan bir acı aniden dinmiş de bunu hissetmeden nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Kardeşlerimin yüzünden onların da aynı hisleri paylaştığı belliydi. “Bu arada ikiniz de benim kadar iyi bir ejderha olamazdınız. Ama sizi yine de seviyorum.”

“Evet,” dedi Fionn. “Ben de sizi seviyorum.”

Lachlan ikimizin ensesini kavradı. “Ben de sizi seviyorum, kardeşlerim. Sizinle gurur duyuyorum.”

Birbirimizden ayrıldığımızda, Fionn geriye doğru bir adım attı ve yavaşça arkasına döndü. Hepimize teker teker baktıktan sonra, nihayet bakışlarını Rose’a çevirdi ve öyle kaldı. “Hepimiz burada olduğumuza göre, bir şey anons etmek istiyorum,” dedi.

Rose onun ne söyleyeceğini biliyor olabilirmişiz gibi, önce Lark ile Sloane’a, sonra bana ve Lachlan’a baktı. “Anons mu?”

“Şey, aslında bir soru.” Fionn ona doğru birkaç ağır adım attı. Rose kaçabilirmiş gibi duruyordu ama kıpırdıyamıyordu. “Sana seni sevdiğimi söylemek istiyorum, Rose Evans.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı Rose gözleri dolarken. Fionn onun elini tuttu, diğer elini cebine soktu.

“Hartford’a gelmen, hayatımın en muhteşem olayıydı. Bir anda geldin, gerçekliğimi altüst ettin. Hayatımın kırık parçalarını bantlamıştım ve sen bana bu parçaların birbirine yapışmayacağını gösterdin. Bir kere, birbirlerine uymuyorlardı. Ama sen her şeyi yeniden yarattın, Rose. Seni tanıdığımdan beri, sana hayran olmadığım bir gün bile geçmedi. Cesaretin. Gözü pekliğin. O kocaman, çılgın kalbin. Her parçanı sevgiyle kucaklayışın. Bana karanlıktan korkmam ya da gizlenmem için bir neden olmadığını, onunla nasıl ilgilenmem gerektiğini gösterdin.”

Fionn elini cebinden çıkardı, tek dizinin üstüne çöktü. Rose'un omuzları sarsılmaya, gözyaşları bir sel gibi akmaya başladı.

“Seni seviyorum, Rose Evans. Seni sevmekten vazgeçmiyorum. Asla.” Fionn elindeki kutunun kapağını açtı. İçinde üç ayrı yüzük vardı. Elle şekil verilmiş altın birer yüzük kaşına oturtulmuş, safir ve mavi elmaslardan yapılan bir denizin üstündeki turuncu bir güneş taşıyla bir günbatımı manzarası görünümü verilmişti. “Evlen benimle, Rose. Seni sonsuza dek sevmeme izin ver.”

Rose mutluluktan havalara uçtu. Bir çığlık atıp Fionn'un üstüne atıldı. Fionn doğruldu ve Rose'a sıkı sıkı sarıldı. Gözyaşları arasında birbirlerine sevgi sözcükleri fısıldadılar. Öpüştiler. Güldüler. Derken Lark bir şarkı listesi açtı ve Lachlan yeni bir viski şişesi getirdi. Herkes sevinçle kucaklaştıktan ve kadeh kaldırdıktan sonra, nihayet kostümümü çıkarmak ve sıcak bir duşun altında yüzümü temizlemek için yanlarından ayrıldım.

Oturma odasına geri döndüğümde, kutlamalar hâlâ tam gaz devam ediyordu. Bir süre öylece durup onları izledim. Hayatın karşımıza çıkardığı sürprizlere ve dolambaçlı yollara hayret ettim. Biraz daha dikkatlice baktığımda, ağda karmaşık bir desen gördüm. Hepimizi bir araya getiren haritayı fark ettim.

Ayrı kaldıkları süreyi telafi etmek için sohbet eden iki kardeşimi izlerken Sloane'un bileğimi tuttuğunu hissettim. Kolumu kaldırdığımda bana sokuldu.

“Selam, Cellat,” diye fısıldadı.

“Selam, Karakuş.” Başının tepesine bir öpücük kondurdum. Fionn, Lachlan'ın söylediği bir şeye güldü. Rose'la birlikte yan yana oturdukları koltukta, elini bir an olsun ondan ayırmıyordu. Sloane iç çekti ve başımı çevirince yüzünde

mutlu bir gülümseme gördüm. “Bu konuyla bir ilgin olduğunu tahmin ediyorum,” dedim başımla onları işaret ederek.

Sloane kolumun altında omzunu silkti. “Olabilir.”

“Suç ortağın da yardım etmiş olmalı.”

“Suç ortağım sensin.”

“Diğer suç ortağını diyorum.”

Sloane gülümsedi ama gözlerini karşıımızdaki manzardan ayırmadı.

“Ne diyebilirim ki erkek-adam? Lark iflah olmaz bir romantik.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Ona döndüm. Sloane kollarını belime doladı. Yüzünü tuttum ve dudaklarını hafifçe öptüm. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Seni seviyorum, Sloane Kane.”

“Ben de seni seviyorum, Rowan. Hazır onlar meşgulken,” dedi başıyla oturma odasını işaret ederek, “biraz uzaklaşıp garajda karate yapmak ister misin?”

Sevgi ve neşe dolu ela gözleri, muzip bir ifade ve dudaklarının kenarında beliren gamzesiyle dünyalar güzeli karıma gülümsedim.

“Hiç sormayacaksın sandım.”

SONSÖZ 2

ÖFKE BİÇAĞI

Çalılıkların arkasına çömeldim, meşe ve dişbudak ağaçları örtüsü arasından sızan sabah güneşinin ışınlarının altında, canlı yeşil tonlarına bürünmüş olan yaprakların arasından ileriye baktım. Kayalıklı yamacın kenarında toplanmışlar, sırayla bir dürbünle bir şeye bakıyorlardı. Lachlan ve karısı Lark. Nişanlanmış olan Fionn ve Rose. Rowan Kane. Artık bir Kane olan Sloane Sutherland. Karşılaştığımız ilk ve son gün, Rowan'ın ona nasıl seslendiğini hâlâ duyabiliyordum. *Sloane. Sloane!* Gecenin olmadık saatlerinde, sesi zihnimde yankılanıyordu. Odamın ışığın neredeyse hiç erişmediği köşelerindeki gölgelerinin arasında bana musallat olan pek çok kâbustan biriymiş bu.

Üstümdeki kareli gömleğe baktım. Koyu turuncu. Lacivert. Çizgileri fazla giyildiği için zamanla solmuş ve bulanıklaşmış olan krem rengi kareler. Parmaklarımı kolumun yırtık kumaşına attığım ilmeklerin üstünden geçirdim.

Sana bunu vereceğim ama çıkarmama yardım etmen gerek.

Bakışlarımı tekrar gruba çevirdim. Onları daha önce de izlemiştim. Birlikte ne kadar rahat olduklarını görmüştüm. Bazen zorlu zamanlar geçirdiklerine şahit olmuştum. Fısıldayarak, gülüşerek nasıl kendi aralarında konuştuklarını izlerken

dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Rowan'ın yüzü, önceki gece giydiği o salak kostüm yüzünden biraz yeşildi. Ama kolunu Sloane'un omzuna atıp alnına bir öpücük konduktan sonra Lachlan'la yaptığı sohbete geri dönerken, Sloane'un ona nasıl baktığını gözden kaçırmadım. Hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi bakıyordu.

Ben de bir zamanlar onlarınki gibi bir aşk yaşamıştım. Adam'a sahiptim.

Gözlerim akmayan yaşlarla yanmaya başladı. Çoğu zaman yutkunarak bu gözyaşlarını içimde tutabilmeyi öğrenmiştim. Öfke bıçağıyla kesmeyi öğrenmiştim. Ama o gün mü? O gün her zaman en zor gündü.

Üç sene önce, Adam bir çığlık fırtınası, bir elektrikli tescerenin uğultusu arasında benden alınmıştı. Çılgın bir katilin kulak tırmalayıcı manyak kahkahaları arasında can vermişti.

Ben de ölebilirdim.

Evet. Adam'ı öldürdü. Sana söz veriyorum, Adam, Harvey Mead'in öldürdüğü son kişi olacak.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Tekrar açtığımda, grup dik yamaçtan vadide gizli olan çiftliğe gitmek için ayağa kalkmış, pantolonlarını silkeliyor, şişelerden su yudumluyor, fazla gelen kazaklarını çıkarıyor, bıçaklarını kontrol ediyor ya da sırt çantalarının kayışlarını sıkıştırıyordu. Bir katilin yaşadığı çiftlikti bu. Azılı avcıların öldürmek için harekete geçtiği bir sonraki canavardı.

Kalbime, Rowan'ın Harvey Mead'i ahırının zeminine mıhlamak için ellerine çaktığı çiviler gibi şiddetli bir adrenalin akımı yayıldı. Bunu sevdiği kadına bir adak sunmak için yapmıştı. Uzun otların arasına gizlenmiş, Sloane'un yaralı kolunu yan tarafına bastırmış, diğer kolunun altına mumyalanmış bir ceset sıkıştırmış bir hâlde ahıra geri dönüşünü izlemiştim. Güçten düşmüş gibi gözüküyordu. Ama sevinçliydi. Azimliydi.

Cidden *yenilmezdi*. Sadece hayatta kalmayı başaran birisi değildi, aynı zamanda kıyametin ta kendisiydi. Hayal bile edemediğim kadar güçlü bir kadındı.

Ben de onun gibi bir kadın olabilirdim.

Grup harekete geçti, dar patikada tek sıra hâlinde yürümeye başladı. Önde Lark ile Lachlan. Sonra Rose ile Fionn. Arkalarında Rowan. Son olarak Sloane çiftliğe son bir bakış attıktan sonra peşlerine takıldı.

Ağır hareketlerle gizlendiğim yerde doğrulurken ve arkamdaki ormana uzanan aynı patikaya doğru bir adım atarken, kalbim yerinden çıkacakmış gibiydi.

Sloane birden bana baktı. Gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bacağının önünde tuttuğu bıçağı daha sıkı kavradı. Sonra yüzündeki ifadeyi fark ettim. Beni tanımıştı.

Bakışları üstümdeki gömlekte gezindi. Ben karanlıkta çıplak hâldeyken bana verdiği gömlekti. Bir kez daha göz göze geldiğimizde gülümsedi.

Başını salladı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Sonra arkasına döndüğü gibi uzaklaştı.

Diğerlerinin peşine takılıp gözden kaybolana dek onu izledim. Orman yine sessizleşince, arkama dönüp aksi yönde yürümeye başladım.

Bir zamanlar ismim Autumn Bower'dı.

Ve benim de anlatacak bir öyküm vardı.

EK BÖLÜM

HAVADA ASILI

ROSE

Garaj yolunda durdum, Triumph'ın motorunu kapattım ve kaskımı çıkardım. Kaskı motosikletimin benzin deposunun üstüne koydum ve eve bakabilmek için yüzüme düşen saçlarımı yana ittim. *Bizim* evimize. Fionn ile bana ait olan eve. Hayatımda sahip olduğum ilk tekerleksiz evdi. Yanlış anlamayın, tadilat gerekiyordu. Verandayı tamamıyla sökebiliydik. İlk olarak o hafta sonu mutfağı yıkıp tadilattan geçirecektik. Fionn işlere başlamak için o kadar sabırsızlanıyordu ki o ve Lachlan eve taşındığımızın ertesi günü yatak odamızı boyamışlar, halıyı değiştirmişlerdi. Yukarı kattan gelen, misafir odasının açık penceresinden dışarı sızan tiz matkap sesini hâlâ duyabiliyordum. Müzik sesi de geliyordu. Fionn detone sesiyle şarkılara eşlik ediyordu. Gülümseyip bacağımı motosikletin diğer tarafına attım. Daha bir haftadır orada yaşıyorduk ama çoktan yuvamız olmuştu.

Eve girdiğimde, burnuma yeni boya kokusu geldi ve sesler bana mutluluğu hatırlattı. Barbara uyanıp gerindi, Fionn'un onun için tuğla şöminenin yanına inşa ettiği tahta kutudan yarısına kadar çıktı. Kaskımı bırakıp tüylerini okşadım ve bir an için Fionn'un o gün şöminenin rafına koyduğu fotoğraflara bakmak için durdum. Sirk ailemden kişiler. Rowan ile

Lachlan. Neredeyse bir sene önce ilk Yıllık Ağustos Karşılaşmamızda çekilmiş, Rowan'ın tamamıyla silinmesi bir hafta sürmüş olan poster boyası yüzünden garip bir yeşil tonunda görüldüğü fotoğraf. Bir de hepimizin bulunduğu en sevdiğim fotoğraf vardı. Fotoğraflı elime aldım ve zamanda donmuş olan öpüşme anımıza gülümsedim. Birbirimize kavuştuğumuz Maine'deki Covecrest Kulübeleri'nde önceki ay düzenlenen nikahımızda çekilmiş olan bir fotoğraftı. İyileşmesi aylar süren bir yarayı kapattığına inandığımız son görünmez ilmeğin atıldığı yer.

Parmağımı çerçevenin yüzlerimizi kaplayan camında gezdirdim. Sonra rafa geri koydum. Fionn avazı çıktığı kadar Queen'in "Don't Stop Me Now" şarkısının sözlerini söylemeye başladığında, daha fazla oyalanmadım.

Sessizce yukarı kata çıkmaya çalıştım ama hangi basamakların gıcırdadığını, hangilerinin daha sağlam olduğunu henüz bilmiyordum. Dikkat ettiğim hâlde, dördüncü basamak Fionn'un duyacağı kadar gıcırdadı. Nasıl duyduğunu bilmiyordum. Sanki Leander'ın verdiği işi yaptığı dönemde çok uzun zamandır ölü olan altıncı hissi canlanmıştı. Misafir odasının kapısı ardına kadar açıldı ve Fionn elinde bir matkapla sırtarak kapıda belirdi.

"Selam," dedi. Telefonunu cebinden çıkarıp müziği kapattı. "Beni korkutmaya mı geliyordun?"

"Belki biraz," dedim. Ben daha ona yaklaşımadan beni durdurabildiği için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gözleri parıldadı. "Basamağın gıcırdadığını nasıl duydun?"

Fionn omzunu silkti ve bir üstteki basamakta durana kadar aramızdaki mesafeyi kapattı. Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Yuvamda olduğum hissi etrafımı daha sıkı sardı. Adaçayı, boya ve nane kokuları. Fionn'un sıcaklığı, dokunuşu. Tadı. Parmaklarının yanaklarımı okşayışı ve saçlarıma dolanışı.

Merdivenlerde ilk öpüşmemiz. Fionn geri çekildi ama beni kollarından bırakmadan alnımı öptü.

“Sana göstermek istediğim bir şey var,” dedi. Hâlâ o kadar yakında duruyordu ki gözlerindeki her mavi tonu görebiliyordum.

“Nedir?”

“Geç bir evlilik hediyesi.” Başımı yana eğince güldü. “Göster ama herkese söyleme türünden bir şey.”

Fionn bir anda beni kucakladı ve durduğu basamağın üstündeki basamağa bıraktı. Elleriyle gözlerimi kapattı.

“Göstereceğini sanıyordum.”

“Olsun, yine de bir sürpriz. Sarması da kolay değil.”

Tırabzanlara tutundum ve Fionn ellerini gözlerimden çekmeden merdiven boşluğuna çıkıp misafir odasına doğru döndük. “Ya beğenmezsem?” diye dalga geçtim kapının önünde durduğumuzda.

“Eh, iade edemeyeceğin bir şey.” Fionn ellerinden birini sadece kapı kolunu çevirecek kadar yüzümden çekti. Ayağıyla kapıyı iterken menteşeler gıcırdadı ve beni içeri soktu. “Hazır mısınız?” Başımı salladım. “Üç... iki... bir.”

Ellerini çekti ve şaşkınlıkla odaya baktım.

İçeride fotoğraflar ya da tablolar yoktu. Komodinler ya da masalar yoktu. Yatak yoktu. Odada tek bir şey vardı. Tek bir eşya.

Seks salıncağı.

Kıkırdayarak tamamlanmış olan projeyi inceledim; tavana çakılmış, boyanmış bir tahta iskeletten sarkan siyah tığ işi bir salıncak. Garip bir şekilde kocaman bir saksı askılığım andırıyordu. “*Enfes* bir şey bu.”

“Tüm takdiri İlmek Kız Kardeşler hak ediyor. Nasıl bir desen seçmem gerektiğini onlar söylediler.”

Güldüm. “Evet, eminim ki Maude liderlik etmiştir,” dedim. Desenin ince ayrıntılarını incelemek için salıncağa yaklaştım. “İskeleti Bernard mı yaptı?”

“Evet, tabii ki.”

“Efsane olmuş.” Salıncağı çekiştirip tavandaki kancalara baktım. “Sence yeteri kadar sağlam mı?”

“Bunu anlamanın tek bir yolu var.”

Fionn kollarını belimden indirdi. Sıcak nefesi ağır ve uzun öpücükler arasında boynumdan aşağı ilerledi. “Siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Kane?”

Tüylerimin ürperdiğini hissettim. Gözlerimi yumdum, elimi arkaya götürüp ensesindeki kısacık saçlarının arasından geçirirken gülümsedim. “Bundan bıkacağımı hiç sanmıyorum.”

“Neyi kast ediyorsun? Öpücüklerimden mi? Umarım bıkmazsın,” dedi boynumla omzumun birleştiği noktaya tatlı bir öpücük daha kondurarak.

“Hayır. Bana Bayan Kane diye hitap etmeni diyorum.”

Hımm yanıtı tenimde titreşti. Fionn parmaklarıyla gömleğimin hemen altından karnımı okşadı, sonra düğmelerime gitti ve teker teker hepsini açmaya koyuldu. “Ben de bundan asla bıkmayacağım,” dedi kulağıma. Bir sonraki düğmemi açarken ürperdim. “*Bayan Kane.*” Bir düğmeyi daha açtı, karnımı hafifçe okşadı. “Çok güzelsin, Bayan Kane. Tenin yumuşacık.” Dilini aşağıdan yukarıya doğru boynumda gezdirdi. “Tadın harika. Sana neler yapmayı planladığımı bir bilsen, Bayan Kane. Seni nasıl yiyip yutmayı istediğimi bir bilsen...”

Nefesim kesildi. Bir düğme daha açıldı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Hem fazla hızlı hem de yeteri kadar hızlı değilmiş gibi gelen saniyeler sonra, gömlek omuzlarımdan aşağı kaydı ve parke zemine düştü. Sırada sutyenim

vardı. Kotum ve külodum. Çırılçıplak kaldığımda, Fionn'un aç bakışları tenime bir örtü gibi yerleşti. Başımı sadece gömleğini başından çekip çıkardığını görecektik kadar ona çevirdim.

“Arkana dön, Bayan Kane,” dedi şehvetli boğuk bir sesle. Dediğini yapıp ona döndüm. Beni tepeden tımağa süzerken bana yaklaşmadı. Gözleri göğsümden karnıma ve bacaklarımın ortasındaki tüy kaplı dar alana kaydı. Bakışlarının değdiği her santimde beni ne kadar arzuladığını hissedebiliyordum. Ancak tekrar yüzüme baktığında bana yaklaştı. “Çok uzun zamandır bu salıncağı denemeyi bekliyorum.”

“Ne kadar uzun zamandır?” diye sordum. Fionn beni tek koluyla kaldırdı, diğer eliyle salıncağı tuttu.

Fionn beni salıncağa oturturken hafifçe güldü ve ufak bir ayarlama yapıp güvenli olduğundan emin olduktan sonra, geriye doğru bir adım attı. “Bundan ilk söz ettiğinden beri.”

Mahsusçuktan buna çok şaşırmış gibi yaptım ama Fionn bunu fark edecek durumda değildi. Dikkatinin yarısı ayak bileğimi geçirdiği tığ işi kayışta, diğer yarısı bacaklarımın arasındaydı. “İlmek Kız Kardeşler toplantısında benim seks salıncağında olduğumu mu hayal ediyordun? Seni haylaz.” İkimiz de gülümsedik ama yüzümüzdeki gülümseme yerini müthiş bir tutku ifadesine bıraktı.

“Sen bunu söylediğin andan beri aklımdan çıkaramadım.” Fionn diğer ayak bileğimi ikinci kayıştan geçirdi ve bacaklarım iki yana açılmış hâlde karşısında kaldım. Gözlerini gözlerimden ayırmadan sıcak elini baldırımdan yukarı götürdü, tanıştığımız geceden kalan yara izini geçti ve durdu. Bacaklarımın arasına eğildi. Kesik kesik nefes almaya başladım. Bacaklarımın arasına nefesini üfledi ve ürpererek yumuşak salıncağı sıkıca kavradım. “Seni böyle hayal ettim.” Diliyle klitorisimi hafifçe yaladı. “Bacaklarını iyice açtığını hayal ettim.” Diliyle yine beni okşadı. “Benim merhametime kal-

mış hâlde.” Beni uzun uzun öptü. “Tadına bakmama hazır bir şekilde.”

Ağzımı açtım ve daha fazlası için yalvarmama ramak kalmıştı ki dudakları klitorisimi kapladı. Sözcükler bir inlemeye dönüştü. Diliyle daireler çizdi, beni yaladı. Klitorisimi öptü, emdi. Bacaklarımı sıkıca tuttuğunda, tenimde parmak izleri belirdi. Âdeta kendisine bir ziyafet çekiyordu.

Başımı geriye atıp gözlerimi yumduğumda, Fionn bacaklarımın arasında inledi, klitorisimi hafifçe ısırp bir öpücükle yatıştırdı ve aniden dikkatimi tekrar ona verdim. Bunu yaptığım anda, buna memnun olmuş gibi gözlerini gözlerimden ayırmadan gülümsedi. Zalim bir gülümsemeydi. Baştan çıkarıcıydı. *Kusursuzdu*. İki parmağını içime soktuğunda ve hızlanan bir ritim tutturduğunda, daha fazla dayanamadım. Parmaklarım salıncağın ilmeklerine dolandı. İnledim ve yalvardım. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir haz dünyasına savruldum. Fionn orgazmım sona erene dek durmadı. Ellerinde kendimi nadide bir şey gibi hissettim. Kendimi darmadağın olmuş, kalbim deli gibi atar hâlde bulana dek devam etti.

“Salıncağı sevdim,” diyebildim sadece birkaç saniye sonra konuşabileceğimi hissettiğimde.

Fionn hafifçe güldü, ıslaklığımla kaplı avucunu yüzünde gezdirdi. “Bence test etmeye devam etmeliyiz. Emin olsak iyi olur,” dedi doğrulup ayak bileklerimi çözerken. Gözlerini gözlerime dikti ve çarpık bir gülümsemeyle pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp aletini serbest bıraktı.

“Haklı olabilirsiniz. İkinci versiyonu yapmadan önce prototip üstünde eksiksiz bir kalite kontrolü yapmalıyız.”

“İkinci versiyon mu?” dedi Fionn. Bilmiş bir ifadeyle başımı sallarken beni azıcık kaldırıp karın üstü çevirdi. İnce bir ter katmanıyla kaplı olan karnım ve göğsüm siyah salıncağın

ilmeklerinin üstüne dayandı, popom Fionn'a dönük kaldı ve ayaklarım aşağı sarktı.

“Bence birkaç farklı salıncak yapabiliriz,” dedim. Fionn bacaklarımın arkasını ve popomu okşamaya başladı. “Belki bir koleksiyonumuz olur.”

“Düşünce tarzına bayılıyorum, Bayan Kane.” Fionn aletinin ucunu popomdan aşağı kaydırıp ve girişimde durdu. Başımı çevirip baktığımda, parmaklarını ip salıncağın deliklerine geçirdi ve sıkıca tuttu. Hızlı bir hareketle salıncağı kendisine çekip bir anda içime girdi. Nefesim kesildi. Bir an için kıpırdamadık. “İçine girmeye de bayılıyorum,” dedi çenesini sıkarak.

Sonra beni becerdi.

Sert bir şekilde içime her girdiğinde kalçaları popoma çarptı. İleri geri sallanmaya başladım. İleri geri, ileri geri. Tekrar tekrar. Vajinamın iç duvarlarına sürtünen aletin her hareketinde orgazma biraz daha yaklaşıırken, bedenim hâlâ önceki orgazmdan dolayı hassastı ama daha fazlası için hazırı. Fionn bana istediğim her şeyi verdi. Boşalmaya yaklaştığımı anladığında yavaşladı. Orgazm bir an için kaçır gibi olduğunda tekrar hızlandı. Kâh yavaş kâh sert bir şekilde içime girerek beni çileden çıkardı. Tam daha fazla dayanamayacağım noktaya geldiğimde, elimi salıncağın altına götürdüm ve parmaklarımı klitorisimin üstünde gezdirmeye başladım.

“Lütfen,” diye yalvardım. Bu tek sözcükle ne kadar çaresiz durumda olduğumu anlattım.

Fionn güçlkle konuşarak boğuk bir sesle, “İçini doldurmamı istiyorsan, Bayan Kane, önce aletimin üstüne boşalman gerek,” dedi.

Bu sözleri söylediği anda kontrolü kaybettim. İnledim. Yalvardım. Aletini kaslarımla sıkıca sardım. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. Kendimi eriyen bite-

cekmişim gibi hissedene dek bütün kaslarım daha fazla kasıldı.

Fionn inleyerek bedenimin alabileceği kadar içime gömüldü. İçime boşalırken hareketleri düzensizleşti ama son damlasını da içime akıttığından emin olana dek içimden çıkmadı. Uzunca bir süre öylece kaldık. Ancak tenim ince ter tabakası altında soğumaya başladığında geriye adım attı ve içimden çıktı.

“İnanılmazdı, Rose,” dedi. Beni salıncaktan kaldırdığında, bacaklarım titriyordu. “Salıncak düşündüğümünden de iyi. Sen ne düşünüyorsun?”

“Ben...”

İkimiz de üstüme bakarken sustum. İkimizin de katkıda bulunduğu ilmekler, derimde harikulade bir desen bırakmıştı. Bir ânı ağıydı. Tenimde geçmişimizin haritası duruyordu.

Başımı kaldırıp Fionn’un gözlerine baktığımda gülümsemdim. Sonra arkamda kalan salıncağa doğru geri adım attım, ipleri tutarak salıncağa hopladım.

“Bence denemeye devam etmemiz gerek,” dedim masum bir tavır takınarak ve bacaklarımı iki yana açarak. “Her ihtimale karşı.”

Fionn’un muzip gülümsemesi yüzüne yayılırken gözlerinde bir şehvet ifadesi belirdi. Ellerini dizlerime dayayıp bacaklarımı biraz daha açtı. Avuçlarını bacaklarımdan yukarı kaydırırken, ıslaklığımı tenime yaydı. Bana biraz yaklaştı ve dudakları dudaklarımdan bir iki santim ötede kalacak şekilde durdu.

“Nasıl istersen, Bayan Kane,” diye fısıldadı.

Beni öptü. Durmadı. Aradan dakikalar ve saatler geçti.

Ama her saniye derimin ta altına bir harita çizmeye devam etti.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle ve en başta, zamanınızın birazını Fionn ile Rose’a, arkadaşlarına ve ailelerine, Barbara’ya ve elbette Etsy’de seks salıncakları satarak müthiş kârlı bir iş kurduğundan emin olduğum İlmek Kız Kardeşler’e ayırdığınız için SİZ sevgili okurlarıma teşekkür ederim. Mahveden Aşklar Üçlemesi’nde sona geldiğimize inanamıyorum ama birçok açıdan bir son gibi de gelmiyor. Bu serinin bana verdiği en değerli şey minnet duygusu oldu. Siz okurlarımın sunduğu o muazzam sevgiye ve coşkuya minnet borçluyum. Zamanınızın birkaç saatini bile bu öykülere ayırmayı istemeniz ve sonrasında karakterlere âşık olduğunuzu görmek beni çok duygulandırıyor. *Cel-lat & Karakuş*’u yazmak keyifli, *Deri Ustası & Çayırkuşu*’nu yazmak zorlu bir süreçken, *Tırpan & Serçe*’yi yazmak bana iyileştirici geldi. Çok keyif aldım. Aralara gerçekten de garip şeyler serpiştirdim. Bunu tam olarak açıklamak zor ama Rose ile Fionn beni genellikle karakterlerin yapamadığı bir şekilde şevmiş gibi hissettim. Sadece hayatlarının nasıl ilerlediğini izlemedim. Sanki beni öykülerinin içine aldılar, önüme kocaman bir fincan kahve koydular ve “Sen bir süre burada takıl, bakalım neler bulacaksın,” dediler. İkisini de çok seviyorum ve sizin de sevdiğinizi umuyorum.

Sonsuz, kocaman bir teşekkürü Whalen Ajansı'ndan Kim Whalen'a yollamak isterim. Bu yolculuğun her adımında yanımda oldun ve tükenmez desteğin için sana minnettarım. Çok matraksın ve seninle çalışmaya bayılıyorum. Seninkinin aynısı olan mataramdan her su içtiğimde, seni hatırlayacağım. HA HA. Ayrıca WME'den Mary Pender ve UTA'dan Orly Greenberg; bu karakterleri yepyeni bir dünyaya getirmeme yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim.

Molly Stern, Sierra Stovall, Hayley Wagreich, Andrew Rein ve Zando'daki tüm ekip, Mahveden Aşklar Üçlemesi'ni hayal bile edemediğim bir noktaya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Kitabımı bir kitapçıdaki bir rafta görmemin heyecanını bana sizler yaşattınız ve sizlere sonsuza dek minnettar olacağım. Artık bazı sözcükler arasındaki ayrımı asla öğrenemeyeceğimden emin olan (büyük olasılıkla) redaktör Rachel Kowal'a da ayrıca teşekkür ederim. HA HA.

Birleşik Krallık'ta, Little, Brown UK'deki ekibe, özellikle de birlikte çalışmanın harika olduğu ve yayımcılık dünyasında Mahveden Aşklar serisine ilk desteği veren kişiler olan Ellie Russell ve Becky West'e teşekkür ederim. Bana ve bu karakterlere verdiği büyük destek için Éditions du Seuil'den Glenn Tavenne'e teşekkür ederim. Bu ortaklıkları hayata geçiren ilk domino taşı olan Macaristan'dan András Kepets'e her zaman minnet borçlu olacağım.

Kocaman bir teşekkürü de Najla'ya ve Qamber Designs ekibine yollamak isterim. O ekipteki herkesle çalışmak büyük bir zevkti. Size seri kapaklarını yapmanız için geldiğimde, elimde çok az şey vardı. Daha ilk romanı yeni yazmaya başlamıştım ama üç kapak tasarımının altından da muhteşem bir şekilde kalktınız. Çok teşekkür ederim!

Harika kişisel asistanım ve Turning Pages Designs'dan grafik sihirbazım Val Downs. Yaptığın her şey için teşekkür

ederim! Öylesine profesyonel, destekleyici ve yeteneklisin ve seninle çalışmak o kadar güzel ki! İyi ki varsın.

Vakit ayırıp bu öyküleri okudukları, tanıttıkları ve bunlardan söz ettikleri ve bu çılgın yolculuklara benimle çıkmak istedikleri için muhteşem ARC okurlarına derin bir minnet borçluyum ve hepsine ayrı ayrı teşekkür ederim. Birçoğunuz C&K'tan beri benimle bu yolculuktasınız. Bazılarınız daha da öncesinden beri. Umarım desteğinizin ve cesaret dolu sözlerinizin benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsunuzdur. Sizinle bu yolculuğa çıkmış olmaktan dolayı şeref duyuyorum. Başından beri Mahveden Aşklar Üçlemesi'ne büyük bir destek vermekle kalmamış, aynı zamanda artık arkadaş olmalarından dolayı da büyük şeref duyduğum Kristie, Chelsea, Lauren ve Abbie'ye özel bir teşekkür yollamak isterim.

Çok özel bir teşekkürü, kitap yazmanın "BUNU YAKMAK istiyorum" evresindeyken büyük bir nezaketle her şeyi benim için kontrol eden Jessica S. ve Jessica M.'ye yollamak isterim. Çok uzun zamandır bu çılgın ve muhteşem yolculukta bana arkadaşlık ettiniz ve sizleri çok seviyorum. Asla sahip olmadığım bir kız kardeş olan Jess M., desteğin ve bana yol gösterdiğin için teşekkür ederim! Aynı şekilde tüm yazar dostlarıma da çok teşekkür ederim. Bir ismi unutmaktan korkacağım kadar kalabalık olduğunuz için çok şanslıyım ama özellikle Santana Knox ve HD Carlton'a teşekkür etmek isterim. Çılgın zamanlarda hep yanımda oldunuz. Bir insan kırkayak olmak isteyebileceğim başka kimse yok (evet, kulağa çok tuhaf geliyor.) Sizlerden çok şey öğrendim. Azgın yayımcılık denizinde benim için güvenli bir liman oldunuz ve dostluğunuz için kalpten teşekkür ederim.

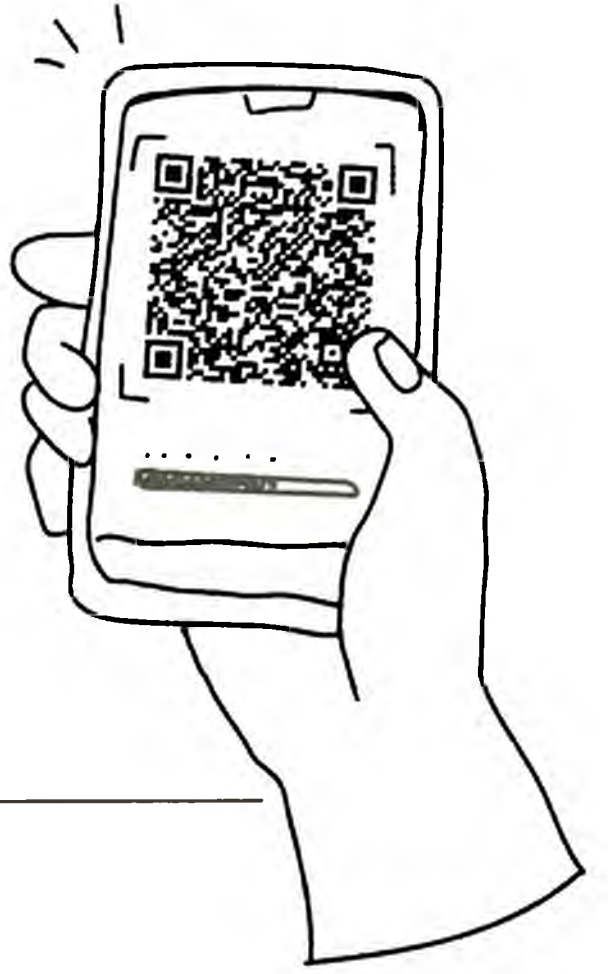
Son olarak ama bir o kadar önemli olan erkeklerime. Kendisi buna itiraz etse de bu kitap kocam Daniel olmadan hayata geçemezdi. Benimle öykülerin üstünden gitmek, taslak

bölümleri okumak için zaman ayırdı ve beni hayatta tutabilmek için yiyecek ve su getirdi. Gece geç saatlere kadar yazdığım da, sırf yalnız kalmamam için ne kadar yorgun olsa da sessizce yanımda oturdu. Seni çok seviyorum, Daniel. Gerçekten de eşsiz bir partner ve muhteşem bir eşsin. Oğlum Hayden, inanılmaz sarılışların, tükenmez iyi yürekliliğin ve bulaşıcı kahkahaların için sana teşekkür ederim. Seni zamanın sonuna ve ötesine dek seveceğim. Bu sayfadan önce kitapta herhangi bir yeri okuduysan cezalısn.

Tırpan & Serçe kitabı için
hazırlanan şarkı listesine
göz atmanızı öneririz.

Birinci Kitap

İkinci Kitap